

အင်ခေါ်ပြု

ပန်းစည်းပွဲ

နိုင်ငံတော်လွှာ

၁၆၀၈၂၅ ၁၇၂၄

ပန်းစည်းကြေး

မန္တာရွာလှိုင်

ခင်ခင်ထူး

တရာ့မြန်မာစာ	•	ဒေဝါဒနှင့်ဆန္ဒ
မျက်နှာမြန်မာစာ	•	ဒေဝါဒနှင့်ဆန္ဒ
ပုဂ္ဂိုလ်	•	သာမဏေမြန်မာစာ
အပ်စာ	•	သာမဏေ
မျက်နှာချုပ်	•	ဓမ္မပြု
အသင်	•	ဓမ္မပြု
တရာ့သူ့	•	ရွှေမြန်မာစာ
တရာ့ရှု	•	ရွှေမြန်မာစာ
တရာ့ရှု	•	ရွှေမြန်မာစာ

၁၁၃၆ (၁၇၁၃)၊ သီရိလာဆာန်ပုဂ္ဂနိုင်တိုက်
ဘဏ် ၁၄၈၅ ခု၊ မြန်မာတော်ညွှန်ပြု၏
ရှိကျိုး၍ ၂၄၃ နှစ်နှုန်း

ကျော်မြန်မာ (၁၃၁၃) ပုဂ္ဂန်တရာ်
၄ (A)၊ ရန်ကုန်တော် ဆရာတော်၊
ရန်ကုန်တွေ့နယ် ရန်ကုန်တွေ့နယ်
ပုံး - ၀၉ ၂၀၁၀၃၀၊ ၅၆၃၂၂

১০৮

ပန်းစည်းကြီး / စင်စင်ထူး ။ ရန်ကုန်း
ပုဂံစာအုပ်တိက်၊ ၂၀၀၉။

Digitized by srujanika@gmail.com

(c) ပန်းစည်းကြော်

வார்த்தை

- வார்த்தை
- 10 புதியவர்கள்
- 11 இல்லை
- 12 சூனா முதலில் பிரபுவின் பிறப்பிடம்
- 13 நினைவுகள்
- 14 உதிர்வாய்
- 15 அனுபவங்கள்
- 16 நினைவுகள்
- 17 உதிர்வாய்
- 18 பிரபுவுடைய
- 19 புதியவர்கள்

အမှာစာ

ကျွန်မ ရေးဖြစ်ခဲ့သမျှသော မဂ္ဂဇင်းဝိဇ္ဇာရှည်များကိုချည်း တစ်အုပ်တစ်မ စုစုပေါင်းစဉ်းစဉ်းထဲတော်ဝေရန် ပုဂံစာအုပ်တိက်က စီစဉ်ခဲ့ပါသည်။ ပထမဆုံး မဂ္ဂဇင်းဝိဇ္ဇာရှည်များစုစုပေါင်းမူကို 'ကြောဆစ်ကြိုး' မဂ္ဂဇင်းဝိဇ္ဇာရှည်များဟု အမည်ပေးခဲ့ပါသည်။ ထဲတော်လည်း ထဲတော်ဝိဇ္ဇာရှည်များစုစုပေါင်းမူအဖြစ် ထဲတော်ဝိဇ္ဇာရှည်များ စုစုပေါင်းမူအဖြစ် ထဲတော်ဝိဇ္ဇာရှည်များစုစုပေါင်းမူအဖြစ် ထဲတော်ဝိဇ္ဇာရှည်များဟု ကျွန်မ ခေါင်းစီးပေးလိုက်ပါ၏။

'ပန်းစည်းကြိုး' ဆိုသည်အမည်ကို သည်ဘက်ခေတ် မိန်းကလေးများ အကြားမနာလောက်တော့ပါ။ ခေါင်းစည်းကြိုး၊ ဆံစည်းကြိုးကလေးတွေက မြန်မာမိန်းကလေးအများစုံ၏ ဆံဖျားမှာ နေရာမရရှာကြတော့တာလည်း ပါပါလိမ့်မည်။ ခေတ်မိန်ည်းပညာများဖြင့် ထဲတော်လုပ်ထားသော ဆံပင်စည်း၊ ဆံပင်ထိုး၊ ဆံပင်ညှပ် (ကလစ်)၊ ဆံပင်ခွာ၊ ဆံပင်အုပ်၊ ဆံပင်ဖို့ပစ္စည်းကလေး တွေက ဒီဇိုင်းအဆန်းဆန်း၊ အရောင်အသွယ်သွယ် ရှိကြရုံးမက ကျောက် ဖွင့်စီးပဲပွင့်စီးအသွင်အမျိုးမျိုးက လက်လှမ်းတစ်မီမှာရှိနေကြပြီဆိုတော့

‘ချည်စ ပန်းဆိုး’ ကြီးကလေးတွေ အသုံးမတွင်ကြတော့ပြီ။ ကျွန်မတို့
ငယ်ငယ်ကတော့ မိန်းကလေးမှန်လျှင် ချည်ခေါင်းစည်းကြီးရောင်စုကိုပဲ
သုံးခဲ့ကြရသည်။ များသောအားဖြင့် ပန်းဆိုရောင်ကလေးတွေ များပါ၏။

မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် အမေကြီးကိုယ်တိုင် ကျွန်မဆံပင်ကို
ဝါးဘီးဖြင့် ရှင်း၊ အန်းဆီကလေး ပွတ်ရင်း ဆံပင်နှင့် ဦးရေကို အေးနေအေး
ဆုပ်နယ်ပေးလေ့ရှိသည်။ ပြီးလျှင် ခေါင်းပြီးပေးကာ ပန်းစည်းကြီးဖြင့်
ကြက်တောင်စိုက်ထုံးပေးလေ့ရှိတာကို ကျွန်မ မှတ်မိန္ဒာပါသည်။ ကျွန်မမှ
မဟုတ်ပါ။ တစ်ရွာလုံး၊ တစ်နယ်လုံး၊ တစ်ပြည်လုံးက မိန်းကလေးတွေမှာ
ပန်းစည်းကြီး ပန်းရောင်ကလေးတွေနှင့် ချည်းဖြစ်နေလောက်ပါသည်။
ကြက်တောင်စည်းနှင့် ပန်းစည်းကြီးသည် တစ်ခါက မိန်းမငယ်ကလေးတို့၏
ဆံပင်ပုံစံဟုပင် ဆိုနိုင်ပါသည်။ ကြက်တောင်စည်း၊ ရှင်မီးအကိုနှင့် စပ်ထားကို
မထိမတွေ့လိုက်ရသူ မရှိ။

“ခေါင်းစုတ်ဖွားကြီးနဲ့ မနေရဘူး။ မိန်းကလေးများမယ် ဘုန်းကဲ
ဆံပင်မှာ တည်သာ၊ ယောက်ရားလေးများကျတော့ လက်ရုံးမှာ တည်သာ၊
ဆံပင်အားလျားကြီးလည်း မချကောင်းဘူး။ တစွေစ မှင်စစ မကောင်း
ဆိုးရွားစ တွယ်တတ်သယ်။ ဆံကလေး ပင့်ထုံးတော့ မျက်နှာကဲ့လေး
ပေါ်သယ်။ သနပ်ခါးကလေးနဲ့ဆိုတော့ ကျက်သရေရှိသတ်”

အမေကြီးက မနက်တိုင်း ခေါင်းစည်းကြီး စည်းပေးရင်း ပါးစပ်က
တတွေတ်တွေတ်ပြောနေတတ်တာကိုလည်း ကျွန်မ မှတ်မိန္ဒာပါသည်။ ငယ်ဆံပင်
ကလေး ရှည်လာသည်နှင့် သူငယ်တော်ရပ်၊ နောက်ချေးခံရပ်ကလေးတွေလို့
ပန်းစည်းကြီးကလေးတွေ ‘ပေါင်’ ရာ၊ ‘ဖက်’ ရပြီ။ ပန်းစည်းကြီးမှာ ချည့်ခြုံ
တစ်မျိုးဖြစ်၍ ပန်းရောင်တောက်တောက်ဆိုးကြတာ များပါ၏။

နောက်ပိုင်းမှာတော့ မကြီး၊ အကြီး၊ သိုးမွေးကြီးကလေးတွေ
ဖြစ်လာပါသည်။ ပန်းစည်းကြီး အလွယ်တက္ကမရှိတော့လည်း ပုစ္စရာမရှိပါ။

စက်ဆိုင်က ပိတ်ဖြတ်စ တစ်ထွားတစ်မိုက်ကလည်း စည်းစရာ နှောင်စရာ ဖြစ်ရသည်။

“**ညည်းတို့များ** ကလေးပုခက် ဆောင်ပန်းမယ် ပန်းစည်းကြီး ချည်ကြပါဟဲ့၊ မနဲ့မီ မကြာ့တို့ကို အတင်တော်ဆက်ရင် ပန်းစည်းကြီး မမေ့နဲ့၊ ရွှေဖော်သီးနှစ်လုံး (ကြက်ဥန်စ်လုံး) ပြုတ်၊ ဂျမ်းပေါက်တစ်ဆူပဲ၊ ဆန်တစ်ပြည့် ငွေတစ်မတ်၊ ပန်းစည်းကြီး တစ်ခေါင်၊ ချို့ချဉ်းများ ဆက်ရသယ်”

ရွှေထဲရပ်ထဲ သားသမီးဖျားပြီဆိုလျှင် အမေကြီးက ပုခက်စစ်ဆေးရေး လိုက်တော့သည်။ ပန်းစည်းကြီးမရှိသည့် ဆောင်ပုခက်၊ ကြီးပုခက်၊ သစ်သား ဆောင်ပန်းပုခက်များတွေ၊ လိုကတော့ သားသည်မအောက် ငါက်ပါတော့သည်။ မနဲ့မီနတ်သီချင်းကိုလည်း အသံကလေး တုန်တုန်ဖြင့် ဆိုပြပါ၏။

“ပန်းကြီးငယ်မှ နိတ္တာ... ရှင်နဲ့မိဆံကာသာ... ခါးကြီး ခြို့ရှာ... ဘတိ ချက်ကြွေမယ့်မအောင်၊ နေရာဟောင်းက တကောင်းက ရွှေပုခက်ကလျားနဲ့ သိပ်ပါ သိပ်ပါ... ငွေပုခက်ကလေးနဲ့ သိပ်ပါ သိပ်ပါ... ရွှေဘဲ့လေး ဆက်ပါ ဆက်ပါ... ရွှေထားလေး ဆက်ပါ ဆက်ပါ ဆက်ပါ”

ပန်းကြီးငယ်မှ နိတ္တာသည် ပန်းစည်းကြီးကို ဆိုလိုပါ၏။ ရွာက ဘယ်သူဘယ်ဝါတော့ မြို့ရွေး(မြင်းခြံရွေး)သွားကြမှာတဲ့ဆိုလျှင် ကျူလယာ ဆိုင်က ပန်းစည်းကြီးတစ်ခေါင် မှာကြသူတွေ မနည်းကြပြီ။ ဆမိတ်ခုံနတ်ပွဲ ဆိုလျှင် ‘ပန်းစည်းကြီး’ ပွဲတော်ဆိုရမလောက်ပင်။ အခုတော့ လေးနှစ်အရွယ် ကျွန်းမသမီးကလေးကို ပန်းစည်းကြီးကလေး ‘ပေါင်’ ချင်လို့ ‘စည်း’ ချင်လို့ မဖြစ်နိုင်တော့။ တစ်ရက် သမီးဆံပင်ကို အုန်းဆီပွဲတ်ရင်း ခေါင်းဖြီးရင်း အမေကြီးကို သတိရမိပါ၏။

ပန်းစည်းကြီးကလေးတွေ ဘယ်များရောက်ကုန်ပါလိမ့်။

ပန်းစည်းကြီးကလေးတွေကို လွမ်းမိရာက ကျွန်းမစာအုပ်ကို ‘ပန်းစည်းကြီး’ လို့ အမည်ပေးရန် စဉ်းစားထားခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ရိုးရိုးနှင့်

ယဉ်ယဉ် ပန်းစည်းကြီးကလေး တစ်ဖျင့် နှစ်ဖျင့်။ ကျွန်ုပ်မဝေဇာတွေကို
သည် ရိုးရှုတ်ကလေးနှင့် တင်စားလိုခြင်းသာ ဖြစ်ပါ၏။

'ပန်းစည်းကြီး' မရှုခေါင်းဝေါးရည်ဖျားကို စုစုပေါ်ထဲတော်းသူ
အော်ခိုင်ခိုင်ဦး(ပုဂ္ဂိုလ်တိုက်)ကို ကျေးဇူးစကားဆိုချင်ပါသည်။ သည်ဝေါး
ဖျားကို ဖော်ပြပေးခဲ့ကြသော မရှုခေါင်းအသီးသီးပုံ အယ်ဒီတာဖျား၊ သရုပ်ဖော်ပုံ
ရေးဆွဲပေးခဲ့ကြသော ပန်းချို့သရာဖျား၊ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ပြောက်အောင်
ခိုင်းကြရ ဝန်းကြရသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖျားနှင့်တကွ ချုပ်လွှာသော စာတ်ပရိသတ်
ကိုပါ ကျွန်ုပ်မ ကျေးဇူးတင်ပိပါကြောင်း ဖော်ပြလိုပါသည်။

လျှော့စုံးဖွဲ့ သံကျွဲ့... ပန်းကြီးလုံလုံ စည်းနိုင်စာ
ခင်ကိုဖုံး

မန္တာဆပ်သွားဖူးကလေး

၁

“ဖျေးဖျေးရေ... ဖျေးဖျေးရေ
အောင် ခင်ခင်ထူးပါလေ...”
ဖျေးဖျေးရေ... ဖျေးဖျေးရေ
ဝင်းဝင်း မြင့်မြင့်နေ...”
ကိုယ်နေဝင်း လို့ စိတ်နေမြင့်
ဖျေးဖျေး နေဝင်းမြင့်...”

ကျွန်ုမတို့ ချစ်ခင်လေးစားသော ကဗျာဆရာ ဆရာတွန်းဝေမြင့်က
သမီး ရက် ၁၀၀ ပြည့် ဖွေးနေ့အမီ ရေးပို့လိုက်သော ကဗျာကလေး
ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုမ စာရေးစားပွဲ အဆွဲထဲမှာ သည်ကဗျာကလေးကို ကျွန်ုမ
သိမ်းထားခဲ့သည်ပင် လေးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်ုမအစ်ကိုဆရာပြစ်သော ကဗျာဆရာ ဆရာကိုပြုမ်း(မန္တာလေး)
ကလည်း သမီးအတွက် ကဗျာတစ်ပုဒ် ရေးပေးခဲ့သည်။

‘ဝလုံး ဝလုံး ဝလုံး အိမ်’ တဲ့”

ကဗျာတစ်ပုဒ်တင် မကပါ။ ကဗျာဆရာလက်နှင့်ချုပ်လာသော
လက်ချုပ်အကျိုကလေး နှစ်ထည်ပင် ပါသေးသည်။ ကဗျာတစ်ပုဒ်နှင့် အကျို
နှစ်ထည်ပေးပြီး သူ့ရော်ဘင်ဟုပါ စီးပြီး ပြန်သွားတော်းလည်း မှတ်မိန့်သည်။

“ခင်ခင်ထူးရေ ငါမြေးဖို့ ငါ ချုပ်လာတာ၊ ဒါက ငါမြေးဖို့ ကဗျာ”

အသည်နေ့က ကဗျာဆရာ ရိဝင်နေသလား၊ မနေသလားပင်
ကျွန်မ မမှတ်မိတော့ပါ။ အကျိုကလေးတွေက ချစ်စရာကောင်းလှသည်၊
သမီးကို ဝတ်ကြည့်ပေးတော့လည်း ကွက်တို့။ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ချုပ်လာ
သလို့။ ဆရာကဗျာကိုလည်း ကျွန်မ မကြာမကြာ ပြန်ဖတ်ဖြစ်ပါသည်။

“ဝလုံး လေး... ဝလုံး လေး

ဖွေးဖွေး ဝလုံး လေး... ”

ဝလုံး ကလေး ဘယ်ဆိုမှာ

ဖွေးဖွေး မျက်နှာမှာ... ”

မေမေ ဝလုံးက မွေးလေတော့

ဖွေးဖွေး ဝလုံးပေါ့... ”

ဝလုံး တစ်လုံး ပျောက်လို့ပါ

ကယ်တွေ ပန်းတွေ ကြားမှာရှာ... ”

တွေ့ပြီ တွေ့ပြီ ဖေဖေကြီး

ဝလုံး မည်းမည်းကြီး”

ကဗျာကလေးတွေကို ဖတ်ပြီး ကျွန်မ စိတ်ကြည်နဲ့ရသည်

ဝမ်းသူမိရသည်။ ကျွန်မတို့အတွက်တော့ သမီးသည်ပင် ကဗျာဆိုတော့

သည်ကဗျာကိုပဲ ထုပ်ထုပ်ပိုက်ပိုက် ရိုကြေရပါသည်။ သမီးကလေးမွေးတော့

ကျွန်မခင်ပွန်းက သမီးအတွက်ဟုဆိုကာ အက်ဆေးတစ်ပုဒ် ရေးသည်

‘လင်းလင်းကျင်းကျင်းကြယ်’ ဆိုသော အက်ဆေးပင်။ သည်အက်ဆေးမှာ

သမီးကလေးကို ‘သမီးဟာဖြင့် မျှော်လင့်မထားတဲ့အချိန် ဖေဖေတို့ဆိုပိုကမ်းမှာ

လာကပ်တဲ့ လျေကလေးပါပဲ' လို့ ရေးခဲ့သည်။ သည့်ထက်ကောင်းအောင် ကျွန်မ မတွေးတတ်သဖြင့် သည်ဥပမာကိုသာ ပြန်ပေးချင်ပါသည်။ တကယ်လည်း ကျွန်မတို့ ပျော်လင့်မထားပါဘဲ ကျွန်မတို့ ဆိပ်ကမ်းမှာ လာကပ်သည့် လျေကလေးပင်။

သမီးကလေးကို ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရမှန်း မသိပါဘဲ ကျွန်မတို့ အနိုင်နှင့်နှင့် တစ်တောလုံးကြွေ ကဗျာဆရာတို့ မြစ်ကြီးနား တနိုင်း စာပေဟောပြာ့ပဲ တွက်ခဲ့ကြသည်။ အစ်ကိုကြီး ဥဇ္ဈရလမင်း ဦးသန်းဆွေတို့၊ အစ်ကိုကြီး ရှူနော်းခင်မောင်တို့၊ အစ်ကိုကြီး တနိုင်းခံတို့ကအစ ဥဇ္ဈရလမင်း တစ်ဖွဲ့လုံးက ပိတ်ခေါ်ကြ၊ ကြိုးဆိုစည်းခဲ့ကြ၊ စောင့်ရောက်ကြသည့်အဲပြင် မြစ်ကြီးနား တနိုင်းစာပေပရိသတ်၏ အားပေးမှုကိုပါ ခံယူရသည့်အတွက် ကျွန်မတို့အတွက် မှတ်မှတ်ရရ စာပေဟောပြာ့ပဲဖြစ်ခဲ့ရသည်။ မြစ်ကြီးနားမှာ ဟောပြီးတော့ တနိုင်းကို ကူးကြရမည်ရှိသောအခါ ကျွန်မမှာ ကိုယ်လက် မအိမသာနှင့် အိပ်ရာထဲခွေ့နေရပါ၏။ အစ်ကိုကြီးသန်းဆွေ၏သမီး ဒေါက်တာ ဖြူးနှုန်းဆွေက ကျွန်မကို မြစ်ကြီးနားဆေးရုံကိုခေါ်ကာ ဆီးစစ်ပေးတော့ အစ်ကိုကြီးသန်းဆွေကိုယ်ဝိုင်က ကားမောင်း၍ ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။ သည်မှာတင် သားသမီးရှိနေပြီဆိုတာ ကျွန်မ သိလိုက်ရပါပြီ။ တနိုင်းကို ဆက်မလိုက် သင့်ကြောင်း ဒေါက်တာဖြူးနှင့် မမနဲ့တို့က အကြံပေးသော်လည်း မြစ်ကြီးနားရောက်မှတော့ တနိုင်းကိုပါ ရောက်ချင်ခဲ့ပါ၏။

မြစ်ကြီးနား တနိုင်းခရီးက ပင်ပန်းလှသော်လည်း ကျွန်မ ရောက် ခဲ့သည်။ ဟောပြာ့ပဲစင်ပေါ် တက်ခဲ့သည်။ အေးစက်သော တနိုင်းညုနှင့် ပွင့်နှင့်းပတ်တွေ့ကြားထဲမှာ တနိုင်းတံတားပေါ် ရောက်ကြသည်။ တနိုင်းလက်ပက်ရည်နှင့် ကချင်စာတွေ စားကြသည်။ ကျွန်မအတွက်တော့ တဝ်မခ ချောင်းအထိ ရောက်ခဲ့ရတာ၊ လိုအုံကျွေးရွာကျောင်းကလေးမှာ ကားရပ်ပြီး ကဗျာတွေ ဆိုပြီခဲ့ရတာ၊ လိုအွှေ့ခြေတွေထဲဝင်ပြီး ကိုယ့်လက်နှင့် ကိုယ်ဆွေတ်ပြီး

လိမ္မာ့သီးတွေ စားရတာ အရာအားလုံးကို ကျွန်မ ဖလှနိုင်ပါ။ ဖော ပလို့
ဖြစ်ဆုံးရောက်တော့လည်း ဖြစ်ဆုံး အြို့သင်ခြေရောက်အောင် ထင်းကာ
•ရာဝတီ ဖြစ်ဦးရောဖြင့် မျက်နှာသစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဖမြင်ရသေးသော
သားလေးလား သမီးလေးလား ရင်သွေးကလေးကို ဖော်သုတေသနများကာ ကျွန်မ
ဆောင်းကို ဖြစ်ရော ဆွတ်ခဲ့သည်။ •ရာဝတီဖြစ်ရောကို ကျွန်မ တစ်ဝကြီး
သောက်ခဲ့သည်။ ဖြစ်ဆုံးက လုံးဝန်းဝန်းကျောက်ချောတုံးကြီးတွေ ကျွန်မ
နိုင်သလောက် သယ်ယူခဲ့သည်။

ကဏ္ဍာသရာကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကဏ္ဍာတွေ ရွတ်သည်။ တနိုင်း
တံတားကဏ္ဍာ၊ ဖြစ်ဆုံးကဏ္ဍာ၊ ကဓျိုင်ပြည်နယ် ပီးရထားကဏ္ဍာ၊ ဟူးကောင်း
ချိုင့်စမ်းကဏ္ဍာ၊ လီခူးမှုလတန်းကျောင်းကဏ္ဍာ။ ကဏ္ဍာသရာပီးပီး ကဏ္ဍာ
ဉာဏ်တွေ ကွန်းမြှေးနေသလောက် ကဏ္ဍာရွတ်သံကလည်း နားထောင်လို့
ကောင်းခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့အနီးမောင်နဲ့အပြင် ဥဇ္ဈရလမင်း ဦးသန်းအေး၊
ဦးခင်မောင်နိုး (ဆရာခင်မောင်နိုး၊ ကျောက်ဆည်)၊ ဆရာလင်းသော်ဝေ၊
ဆရာကိုငွေလင်း၊ ဆရာတင်နွမ်းလွင် စသည်ဖြင့် မြစ်ကြီးနားစာပေ
အုပ်စုကြီးပါ ပါသဖြင့် ခရီးသားလုံး ပျော်စရာကောင်းလှပါသည်။

ထိုခရီးတွေကတည်းက ကျွန်မတို့သားအမဲ့ ဘယ်သူမှ မကြား
နိုင်သော စကားတွေကို မဝေစတမ်း ပြောခဲ့ကြပါ၏။ •ရာဝတီဖြစ်ရားက
ရေားသံလွင်ချိုချိုကလေး။

J

သမီးကိုယ်ဝန်ခြောက်လုံး ပို့တက်စိယ်မဲ့သွားနည်းခဲ့သည်အတွက် ကျွန်မမှာ
မတ်တတ်ပင် မရပ်နိုင်ဘဲ ပုံခန့် ဒွေကျေသွားခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင် ကျွန်မတို့
•ရာဝတီဖြစ်ဆိပ်ရှိ ကန်ထော်ကြီးတိုက်တန်းမှာ မှာထိုင်ဆဲဖြစ်သည်။ ထေးထပ်
တိုက် အပေါ်ဆုံးထပ်မှာဆုံးတော့ ကျွန်မမှာ တိုက်ခန်းပေါ်မှာပဲ တက်ပ်က်
နေခဲ့ရသည်။ မသာသီမရှုခင်းတွင် ကျွန်မရေးလက်စ ဝတ်လဲတော် ဒွေ့ဖို့

တန်းထိုးလို့ ကြွေးဖျင့်' ဆာန်းဆက်ဝဇ္ဈာရည်ကိုလည်း ကျွန်းမာရေးမောက်း
သည်အတွက် ဝပ်ခြုံပြန်ဘနုံးလိုက်ရှုံးသည်၊ ဝဇ္ဈာရီးအုံသွားသောသာခါ
စေတ်ပရိသတ်ထဲပုံ အသုံးဖြူး ဖွောက်လာသည်၊ ဝဇ္ဈာရ လိုက်နှုန်းလိုက်တာ၊
ကိုကြီးညိုသေသွားတာ နိတ်ပဏောင်းပြန်ရချက်တော့၊ ဝဇ္ဈာရတ်သို့ဗို့
ပြန်လွန်းတယ် စသဖြင့် အသုံးတွေ ကျွန်းမာရေးရောက်လာဖို့၏၊ ကျွန်းမာရေး
နိတ်ကူးကတော့ ခင်ငါးသို့၏၊ ကို ကိုကြီးယျားနှစ်ဦးသို့ နှစ်ပေါက်လောက်
ပိုလိုက်ချင်သေးသော်လည်း တစ်ပေါက်တည်းပြင့် လက်စသတ်လိုက်ရ
ပါသည်။ သည်အတွက် ပေါ်ဟန်ပုဂ္ဂိုလ်းပါး ပရိသတ်ကို ဝေားရောက်တွေ့ဗို့
ကျွန်းမာရေးတော်းပါ၏။

ပိုတက်စိယ် လျော့နည်းသွားသဖြင့် သိပ်ရာသံက ပထီးငါး
လွှဲတွဲလို့ပင် မထုနိုင် ဖြစ်လာတော့ ကျွန်းမာရေးရောက်လာဖို့၏၊ ပိုင်ဆုံး
ကျွန်းမာရေးနှင့် နေထိုင်စားသောက်ပုံပုံးက ကလေးအတွက် အင်္ဂါးမှုန်း
ကျွန်းမာရေးပါ၏။ ကျွန်းမာရေးကိုယ်ကျွန်းမာရေးလေထဲမှာ လွှဲနေ့နေ့သလို ငါးစား
နေရသည်။ ကျွန်းမာရေးလေကိုပင် ကျွန်းမာရေးပေါ်မှာ ပငြာက်နိုင်တော့၊ အဆိုးဆုံး
ကတော့ ကျွန်းမာရေးပင်းကိုပင် ကျွန်းမာရေးတော့ပထုံးနိုင်။ ကျွန်းမာရေးကျွန်းမာရေး
အားပရလွန်းသဖြင့် ကျွန်းရန်းထို့သာ ကြိုးစားနေ့ပါသည်။ နိတ်ရှိသော်လည်း
ကိုယ် ပပါနိုင်ခဲ့။ ဝောနာခံစားနေ့ရစဉ်က ပိုတက်စိယ်လျော့နည်းမှာ မှုန်း
မသိပါ။

ကျွန်းမာရေးသားက လေးထပ်တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ကျွန်းမတို့
တိုက်တန်းနှင့် နှစ်ပြဿာသာလောက်ဝေးသော တယ်လိုပုန်းရှိရာ ဘုန်းကြီး
ကျောင်း ပြေးကာ ဆရာ ဒေါက်တာဦးသန်းဝင်းကို ပုန်းဆက် အကျအညီ
တောင်းခံရပါသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့က သကြံနှုန်းအောင်ဦး အကြံရက်
ဖြစ်သည်။ သကြံနှုန်းပြောပြုပို့မှုဗျားပြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသော ဆရာချေား ဆရာ
ဒေါက်တာ ဦးအောင်ကြီး အနီးမောင်နှုန်းကိုပါဝေးပြီး ကျွန်းမတို့တိုက်ခန်းကို

ကြရောက်ကြည့်ရပေးကြပါသည်။ ဆရာတော်တာဦးအောင်ကြီး၏ စနိုင်များ
မမဂ္ဂါး (အော်ဂျေးလိုထွန်း)က သွေးဖောက်ပြီး ယူသွားကြကာ ညာကို မှာခို့ကြာ
ပုန်းပြန်ဆက်ပို့ မှာခဲ့သည်။ ကျေးဇူးရှင်ဆရာဝန်ကြီးများ လာရောက်ကြည့်ရ^၅
ပေးကြသဖြင့် ကျွန်းပျော် ခွန်သားသစ်တွေ တိုးရပါ၏။ ယုံကြည့်ကိုးသား
မိတ်သည် ဆန်းကြယ်လှပါသည်။ ညာကိုးမှာခို့ကို မိတ်လွှပ်ရှားခွာ အောင့်မှာ
ရပေမဲ့ တစ်ခုံတစ်ရာ ယုံကြည့်ပူး ရှိနေခဲ့သည်။ ရင်သွေးကလေးကို ပိတ်
ည့်တ်ကာ ကျွန်းမျာ် စကားတွေ ပြောနေပို့သည်။

‘ဘမေ ကျွန်းမာတယ် သိလား ကလေး၊ ဘာမှ အားမင်ယူနဲ့၊
ဖေဖေလည်း အားမင်ယူဘူး၊ ရတနာသုံးပါးနဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာသမား ပို့ဘာ
ရက်ကျေးဇူးကြောင့် အမေရာကာ ကလေးပါ ဘားမရောက်နိုင်ပါဘူး၊ စုံ
သရဏ် ကြွားမီ၊ ဝုံးသရဏ် ကြွားမီ၊ သံယံ သရဏ် ကြွားမီ...’

ညာကိုးမှာခို့ကြည့်ပေါ်သား ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ပြုးပြန်သည်။
ညာကိုးမှာခို့ထွေး ဘုန်းကြီးကျောင်း တယ်လိုပုန်းကလည်း သိမ်းပြီး
အရေးကြီးနေတော့လည်း ဆရာတော်ကို လျှောက်ထားပြီး ပုန်းဆက်
ရကြောင်း ပြောပါ၏။ ဆရာ ဒေါက်တာဦးအောင်ကြီးက ပို့တက်စိယ်
လျှော့နည်းနေကြောင်း၊ တွေား ဘာမျှစိုးရိုပ်စရာမရှိကြောင်း၊ ချဉ်သီးအုပ်စုဝင်
အသီးအနှံပျေားကို အားချင်းစားရန်လိုကြောင်း ညွှန်ကြားပါသည်။ ခုချောက်ချင်း
တိုက်နိုင်အောင် မိစဉ်ပို့ပါ ညွှန်ကြားသဖြင့် တိုက်ခန်းအောက်ထပ်က
ဆိုက်ကားဆရာကိုခေါကာ အိမ်သားချော်မြို့ထဲပြုးရတော့၏။

သကြန်ရက် ညာကိုးမှာခို့ဆယ်မှာရို့ကြာ ချဉ်သီးအုပ်စုဝင် သံပုရာသီး၊
ရှာက်သီး၊ လိုမွှေ့သီး၊ ကမ္မာလာသီး၊ ဂရိတ်ဖရာ စသည့်အသီးဖျားကို ခဲ့ရာခဲ့ဆင်
ရှာဖွေလာခဲ့ရပါသည်။ အိမ်ရောက်ထွေး ချက်ချင်းဖျော်ကာ ကျွန်းမျာ်တွေ
ကိုနှုံးနှုံးအောင် တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် သောက်ရသည်။ တစ်ခုံတစ်ခုံ တိုက်ရှား
တာရှိုးပေါ် ဖြတ်မောင်းသွားကြသော ရေပက်ခံ သကြန်မင်းသားတို့၏

၁၀၁၈။ အောင်သံတွေကလွှဲလျှင် တူးပို့သံ မကြားရသော သကြန်။ မြို့ထဲ
ကျွေးဇားပတ်လည်မှာတော့ စည်ကားနေပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မသိမ်သားကတော့
သကြန်ရက်တွေမှာ ချုပ်သီးရှာတွေက်နေရသည်။ ကျွန်မမှာလည်း တစ်ခွက်ပြီး
တစ်ခွက် သူဖျော်ပေးသမျှ သောက်ရပါ၏။ ကျွမ်းကျင်သော ဆေးပညာရှင်
တို့၏ကျေးဇူးကြောင့် နှစ်ရက်လောက်အတွင်းမှာ ကျွန်မ ခေါင်းထဲလာ
နိုင်သည်။ ကောကလေးတော့လာခဲ့သည်။ မြို့ကလေး စမ်းထောက်နိုင်လာ
ခဲ့ပြီး တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ကျွန်မ နေကောင်းထိုင်သာ ရှိခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မ
ဝမ်းအသာဆုံးကတော့ ကလေးအတွက် စိတ်ချေလက်ချိရှိခဲ့ရခြင်းပင်။

အထရာဆောင်းရိုက်ကြည့်ခဲ့စဉ်က သမီးကလေးလို့ သိလိုက်ရ^၁
ပြင်းလောက် ကြည့်နဲ့ပိတ္တဖြစ်ခဲ့ရပုံများ တပင် မဖွဲ့နိုင်ပါ။ အစ်ကို အောင်တွေ
ကြား မိန့်မသားတစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်မအပို့ သမီးကလေး
ကိုသာ လိုချင်ခဲ့မိပါ၏။ သမီးကလေးကို နှစ်းတော်ဆေးခန်းများ ပိုက်ခွဲ
မွေးခဲ့ရသည်။ ဆရာဒေါက်တာဦးသန်းဝင်းက မွေးမည့်ရက်နှင့်ကပ်လျက်
ရက်တွေထဲက တစ်ရက်ကို စိတ်ကြိုက်မွေးနိုင်ကြောင်းပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်မတို့
တိုင်ပင်ကြရပြီ။

အမေကို ကျွန်မ သတိရလိုက်သည်။ အမေက ကြာသပတေး
သမီး၊ သမီးကလေးကိုလည်း ကြာသပတေးနှင့်မှာပဲမွေးဖွားဖို့ ရွှေးချယ်
လိုက်ပါ၏။ သမီးကလေးကို နာ့မည်ပေးဖို့ ရွှေးချယ်ခဲ့ကြရတာကလည်း
ပျော်စရာ။ ပစ္စဘာမာ။ ပ ဝင် အကွဲရာတွေကို စဉ်းစားခဲ့ကြသည်။

“ကြာသပတေးသမီးဆိုတော့ နော်း၊ အညွှန်နဲ့ အဖျားက”

၂၀၀၄ ခုနှစ် ဇူလိုင် ၂၉ ရက်၊ ကြောသပတ္တုးနှင့်။ မနက် ၆:၄၆ နာရီ။

သမီးကလေးကို နှစ်းတော် အထူးကုသေးခန်းမှာမြေးသည်။ သမီးမြေးခင် နှစ်ရက်လောက်က ထူးဆန်းသောအိပ်မက်ကို ကျွန်မ မက်ခဲ့သည်။ ထိုညက မက်သောအိပ်မက်ကို ကျွန်မ အခုထိ သတိရန်ပါသည်။

သိပ်မက်ထဲပွာ ကျွန်မတို့အောင်သော တိုက်ခန်းဝသို့ အညှသည့် စိုး
မောင်နဲ့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မမိဘများအရှယ်၊ အဘွားသိုက် ပိုနိုင်း
ပါးပါးကလေးနှင့် ခေါင်းပေါ်ပွာ တောင်းကြီးတစ်လုံးရွှေကိုလို့။ တောင်းပေါ်ပွာ
ပိုတ်ဖြူစင်စင်တစ်ထည် အပ်ဆိုင်းထားသည်။ အဘိုးကလည်း ပိုန့်လွန်း
လှသည်။ ဆံပင်ကို နောက်လွန်ဖြီးထားသဖြင့် နှစ်းကျယ်ကြီးနှင့် ရည်
သွယ်သွယ် ပျက်နှာကို ပျော်ခဲ့ ပြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်မက ထိုင်နေရာက
ကုန်းရှန်းထပို့ကြီးစားတော့ အဘွားသိုက် တားသည်။

“မထနဲ့ မထနဲ့၊ မပေါ့မပါးကြီးနဲ့။ သမီးရယ် တွေ့ချင်လွန်းလို့
ရှာလာခဲ့ကြတာပါ။ လာရတာ အဝေးကြီးပါအောင်”

အဘိုးအိုက ကျွန်မနှင့် ခပ်လှပ်းလှမ်း ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်
သော်လည်း အမယ်အိုကတော့ ရွှေက်လာသည့် တောင်းကြီးကိုချကာ ကျွန်မ^၁
ထားမှုပဲ ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထူးဆန်းတာက အဘိုးရော အဘွားပါ အဝတ်
ပြုတွေ ဝတ်ဆင်ထားကြခြင်းဖြစ်၏။ အမယ်အိုက ကျွန်မကို ပြီးကြည့်ရင်း
သွေ့တောင်းကလေးပေါ်က ပိုတ်စကို လှပ်လိုက်သည်။ မှန်ဖြူဖြူကလေး
တွေက တောင်းနားကွပ်အထိ အပြည့်။ မှန်ဆပ်သွားဖူးကလေးတွေ။
မှန်ဆပ်သွားဖူးကလေးတွေကို ကျွန်မ အင်မတန်ကြိုက်ပါသည်။ မြင်လိုက်ရ^၂
ကတည်းက စားချင်လှပြီး။

“စားသမီး၊ သမီးစားပို့ လာပို့တာ။ တောင်းလိုက်ထားခဲ့မှုပါအောင်”

ကျွန်မက ပိုတ်ဖြူကလေး တစ်ဝက်တစ်ပျက်လှပ်ထားသော
မှန်ဆပ်သွားဖူး ဖွေးဖွေးကလေးတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု နှိုက်စားနှေ့ခဲ့မိသည်။
တောင်းတစ်ဝက်ကျိုးသည်အထိ ကျွန်မမှာ အာသာမပြနိုင်။

“ကိုင်း အမေတို့ ပြန်ရော့မနော်”

“အို အမေတို့က ဘယ်ကိုပြန်ကြမှာတဲ့”

“ဝေးလွန်းလှပေါ့အောင်”

အဘိုးအိန့် အမယ်အိက စုတ်ခနဲ့ မတ်တတ်ထရပ်ကာ ပြန်သွား
ကြသည်။ ကျွန်ုင်မှာ မုန်ဆပ်သွားဖူးတွေ စားရင်းက လိုက်ကြည့်တော့ စုံ
လမ်းအတိုင်း လျောက်သွားကြကာ လျေကားအချိုးမှာ ကွယ်သွားကြသည်။
တာလမ်းဆီမှ ကားဟွန်းသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် ကျွန်ုင်မ လန့်နိုးသွားတော့
ပါးစပ်ထဲမှာ ချိုပျော်အရသာပင် ရနေသလို ခံစားရသည်။ ဆပ်သွားဖူးမှန့်
ဖြူဖြဲ့ကလေးတွေကလည်း မျက်စိထဲက မထွက်။ မန်က်ဖိုးလင်းတော့ ကျွန်ုင်မ
ဆိမ်သားကို အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြသည်။ အည့်သည်နှစ်ဦး၏ ပုံပန်းကို
ပြောပြသည်။

“အဖေနဲ့ အမေ နေမှာပဲ။ ငါအဖေနဲ့ အမေက မင်းပြောတဲ့ပုံစံ
အတိုင်းပဲ။ ဆန်းတော့ဆန်းတယ်နော်။ မုန်ဆပ်သွားဖူးကလေးတွေဆိုတော့
ဘာသဘောများပါလိမ့်”

ကျွန်ုင်မ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးလိုက်သော ခင်ပွန်းသည်၏
အဖေနဲ့ အမေက ကျွန်ုင်မအိပ်မက်ထဲ ရောက်လာတာကို အုံသြေလွန်းရပါ၏။
ကျွန်ုင်မခင်ပွန်းကလည်း သူ့အိပ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ သူ့အိပ်မက်
ထဲမှာ ဉာဏ်ပင်ကြီးက ဖိုးတွေလေတွေထဲမှာ တရဲရဲအော်မြည်နေကြသည်။
ဖျိုင်းတွေက တစ်ကွင်းလုံးအပြည့် ဖွေးဖွေးလှပ်လို့တဲ့။ မြေပေါ်မှာရော၊
ကောင်းကင်မှာပါ ဖျိုင်းတွေ။ ကြည့်လေရာရာ ဖျိုင်းတွေ။

ကျွန်ုင်မအိပ်မက်ထဲက မုန်ဆပ်သွားဖူးတွေ။ ခင်ပွန်းသည်၏
အိပ်မက်ထဲက ဖျိုင်းတွေ။ ဖြူဖြဲ့ဖွေးဖွေး။ ကြာသပတေး။

“ဟုတ်ပြီ၊ သမီးကို ဖွေးဖွေးလို့ မှည့်ရမယ်”

ကျွန်ုင်မခင်ပွန်းက သမီးကလေးကို နာမည်ပေးလိုက်တော့ သူ့ကို
စချင်တာနဲ့ ကျွန်ုင်မ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“တော့ကို တုနေရင်ကော့”

“ငါတွေတော့လည်း မည်းမည်းပေါ့ကွာ။ ကြာသပတေးပဲ”

မွေးလာတော့လည်း သမီးကလေးက အသာ:ဖြူရှာပါသည်။
သည်လိုနှင့် ကျွန်မတို့သမီးကလေးကို နာမည်အထူးအဆန်း ရှာဖွေမင့်
တော့ဘဲ 'ပွေးပွေး' လိုပဲ အမည်မှည်ခေါ်ပြစ်ခဲ့ကြပါ၏။

၃

သမီးငယ်ငယ်က စကားပြာ နောက်ကျပါသည်။ သမီးနှင့် ချယ်တုကလေး
တွေက ဖေဖေ မေမေ ခေါ်နေကြချိန်မှာ သမီးက စကားလုံးတရှိ၊ တလေ
လောက်ကို နှစ်လုံးဆင့်ပြာတာလောက် ရှိခဲ့ပါသည်။

"သမီး မှန့်စားမှာလား"

"ချား ချား"

"သမီး ရေသာက်မလား"

"တောက် တောက်"

"သမီးလေး အမေကြီးတို့အိမ် လိုက်မှာလား"

"နိုက် နိုက်"

သည်ထက်လည်း မပို။ မိခင်နိုကို နှစ်နှစ်အထိ တိုက်ကျွေး
သင့်ကြောင်း ပညာရှင်များက ညွှန်ကြားသဖြင့် နှစ်နှစ်အထိ တိုက်ရန် ကျွန်မ
ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ မိခင်နိုကို နှစ်နှစ်အထိ တိုက်ကျွေးခဲ့သော ကလေးက
နောင်အခါ ရောဂါခုခံနိုင်စွမ်း မြင့်မားသည်ဟု ဆိုပါသည်။

နှစ်နှစ်ကျွော်တော့လည်း သမီးက နှဲ့မပြတ်ပါ။ ကျွန်မ နည်းမျိုးစုံ
သုံးကာ ဖြတ်ကြည့်သည်။ မရ။ မှတ်ခါးသုတ်ရတယ် ဆိုသူက ဆို၊ ရှားစောင်း
လက်ပပ် သုတ်ရတယ် ပြောသူက ပြာ၊ အနာပေါက်တဲ့ ပုံမျိုးနှင့် ပလာစတာ
ကပ်ထားရတယ်လို့ အကြံပေးသူက ပေး။ နည်းပေါင်းများစွာ ကျွန်မ
သုံးကြည့်သော်လည်း အဆင်မပြေပါ။ သမီးက သိတတ်သွားသည်အားယူ
ဆိုတော့ သူကလည်း နည်းမျိုးစုံဖြင့် အာခံလေတော့သည်။ ကျွန်မကပဲ အရှုံး

ပေးခဲ့ရပါ၏။ သည်ကြားထဲ ကျွန်မအမ သူ့အဘွားကို သမီး နို့မပြတ်ကြောင်း ပြောပြတော့ အမေက “ငါမြေးစို့ချင်သလောက် တိုက်စမ်းပါအေ။ အောက် ကလေး ရှိဘာမှတ်လို့”ဟု ဆိုလိုက်တာကို သမီးက မှတ်လာခဲ့ဟန်တူပါသည်။ ညဘက် ကျွန်မကိုကပ်တော့ ကျွန်မက ငောက်လိုက်ငပ်းလိုက်မိပါ၏။

“စို့မှာပဲ၊ အမေကြီးက ငါမြေးလေး နှို့တိုက်လိုက်ပါအေလို့ ပြောတာ ညည်း မကြားဘူးလား”

သမီးက ကျွန်မသုံးသလို ညည်းတို့ ကျေပ်တို့ စသည် အညာသုံး တွေကို သုံးတတ်ပါသည်။ ကျွန်မကို ချက်ကျကျပြန်တွယ်လိုက်တာမို့ ကျွန်မမှာ ရယ်လိုက်ရတာ။ တစ်ရက်တော့ သမီး နို့မပြတ်တာ တရားခံ ပေါ်လေတော့သည်။

“သမီး နို့မပြတ်တာ ငါနဲ့တူတာနေမှာ။ အမေ့နို့ပိန်ကို ငါးနှစ်လောက် အထိ စို့ခဲ့တာ ငါမှတ်မိတယ်။ အဒေါ်တွေက ငောက်တာလည်း မှတ်မိရဲ့”

ဒအေလှပ်သွားကတော့ သမီးကို အလိုလိုပြတ်သွားမှာပါကွာ လောက်ပဲ ပြောပါ၏။ ငယ်ငယ်က စကားမှပြောတတ်ပါမလား အောက်မေ့ မိသော သမီးမှာ နှစ်နှစ်ကော်သည်နှင့် စကားတင်မက သီချင်းတွေ၊ ကဗျာ တွေပါ ရလိုက်ဆိုလိုက်ပုံး။ စကားမပြောတတ်စဉ်က ကျွန်မမှာ ထမင်းအိုး ယောက်မနှင့် လျှောကို မွေးရတယ်ဆိုလို့ မွေးခဲ့ရ။ ကြက်ဖင်ဆီဘူး ကျွေးရတယ် ဆိုလို့ ကျွေးခဲ့ရ။ စကားတွေပြောလာတော့လည်း ကရားရေသွား။ စကားတွေ ပြောလွန်းလို့ တားပင်ယူရသည်။ မေးခွန်းတွေကလည်း များလာ၏။ ဆရာ သီပွဲမောင်ဝါး ဟောင်လူမွေးကိုပင် သတိရမိပါ၏။

သမီးနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်မ အုံသုရတာတွေလည်း ရှိပါသည်။ စာပေဆုတစ်ဆုယုရန် ကျွန်မ ရန်ကုန်ကိုသွားရစဉ်က သမီး လေးလွှဲပဲ ရှိပဲးသည်။ ကလေးထိန်းပို့ ကျွန်မယောက်မကိုပါ ခေါ်သွားရ၏။ စည်းကမ်း အရ စာပေဆုနှင့်သဘင်ထဲ ကလေးခေါ်ခွင့်မရှိပါဖြင့် သမီးကို ခန်းမအပြင်မှာပဲ

နိဘူးတစ်ဘူးနှင့် ကျွန်ုပ်ယောက်ပကို သိန်းနိုင်းထားရသည်။ သရာ့မြို့
ကလ္ဗာ(ဂျာသီပုံ)က "ဆင်ဆင်ထူး ပိတ်ထားထားနေ၊ ကလေးနှင့် သရာ့မြို့
ကားနဲ့ ကျောက်ဖောင်းနေလိုက်မယ" ဆိုလို ကျေးဇူးတင်ရပါ၏။

သည်နောက်မျာတော့ သိပေါ့၊ ကျောက်ပဲ၊ ပုံစွာ၊ အမြန်၊ ပုလဲ၊
ယင်းဟပင်၊ ယင်းတိုင်ပင်မြို့ရွှေ့ကသာဝေ ဟုမှုလင်း၊ ဥရုချွောင်းတစ်လျှောက်
ရွှေ့ကျားနှင့် နယ်ပေါင်းခုကို သမီးကလေးပိုက်ရင်း ကျွန်ုပ်မ ဟောပြာပွဲတွေ
ထွက်ခဲ့ရသည်။ နတ်ဆောက်မြို့ကို သွားဟောရစဉ်က စပြီးလ နွောခေါင်ခေါင်၊
နတ်ဆောက်ကိုငရာက်ဆောင်သွားပည်ဆိုသောနိတ်ပြင်း ပစိုးတော့ သမီးကယ်နှင့်
အသုတေသနပြီး ရွှေ့စာခါမှ လမ်းတွင် ကားပျက်သည်။ သည်အတွေ့အကြံကို
'ကျားထူးအလွန်' ခုံးသွားဝွှေ့ကလေး ကျွန်ုပ်မ ရရှိပြစ်ခဲ့ပါ၏။

နတ်ဆောက်ကိုငရာက်တော့ ညာ တစ်နာရီကျော်ပြီး ညာကြီး
သန်းလွှဲမှာ တစ်ပြီးတစ်ပွားတွင် ခင်ပွဲနှင့်သည်က ထိတ်နှစ်လုံးနှင့် ရှုံးကာ၊
ကျွန်ုပ်မက သမီးကလေးကိုပျော်ကာ နောက်ကာ။

တပေဟောပြာပွဲတွေက လေယာဉ်နှင့်လည်း သွားရသည်။
ကားပျိုးခုံလည်း စီးခဲ့ရသည်။ မီးရထားလည်း ပါပါ၏။ လျှန်းနှင့်
လည်း ပြတ်ကူးခဲ့ကြရပါ၏။ အဆင်ပြောပြသွားရတာရှိသလို ပိုးလိုး
ပက်လက် လိုက်ရတာလည်း ရှိသည်။ ညာကြီးသန်းခေါင် သမီးကိုပိုက်ရင်း
တစ်မြို့တစ်မြို့ ကူးခဲ့ရသလို မနောက်ဘေးဘေးကြီး ပနီးချင်သေးသော သမီးကို
စွဲတိုးကာ ကောက်ပျော်ရတာတွေလည်း ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်မ လောဘကြီးခြင်း
မဟုတ်ပါ။ ကျွန်ုပ်မသုပ္ပါ။ တပေပရီသတ်က ပိုတ်ကြားသည့်ပွဲတွေကို မငြင်း
ချင်တာ ပါသလို မြို့တွေ ရွာတွေကို ငရာက်ချင်တာလည်း ပါပါ၏။ ကျွန်ုပ်မ
လိုက်နိုင်လျှင် အလွန်ဆုံး လေးငါးနှစ်ပေါ့။ သမီးကျောင်းနေပြီဆိုလျှင်
ကျွန်ုပ်မ လိုက်နိုင်ပို့ မလွယ်တော့တာကို တွေးမိသဖြင့် လိုက်နေခြင်း
ပြစ်ပါသည်။

သမီးကလေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ဟောပြောပဲ ထွက်ရတာကို
ဖျော်ပါသည်။ သမီးက ကျွန်ုံမဗိုက်ထဲမှာကတည်းက ဟောပြောပဲစင်မြင့်ပေါ်
ခုနှစ်ကြိမ်တက်ခဲ့သူကလေး မဟုတ်လား။ ဟောပြောပဲ အမှတ်တရ အတွေ့
အကြံတွေကလည်း မမေ့နိုင်စရာ။ ဆရာချုစ်ဦးသို့နှင့် ကျွန်ုံမတို့လို့ အောင်နှင့်
စလင်းမြို့၊ က ဟောပြောပဲဖိတ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း သမီး မအိပ်ချင်ခင်
ကျွန်ုံမက ပထမဆုံး စင်ပေါ်တက်။ ကျွန်ုံမခင်ပွန်းက ကလေးထိန်း။ ကျွန်ုံမ
စဟောလို့ အရှိန်ကလေးရနေဖိုက် ပြိုမ်သက်နေသော ပရီသတ်ကြားက
ကလေးသံစူးစူး ထွက်လာသည်။

“မေမေ နို့ နို့ မေမေ နို့ နို့”

ပရီသတ်က သမီးကိုကြည်ပြီး ရယ်ကြတော့ ခင်ပွန်းသည်က
သမီးကို ပွဲကာ ခန်းမအပြင်ဘက် ထွက်သွားတာ ကျွန်ုံမ ရိပ်ခနဲ့ မြင်လိုက်
ရပါ၏။ အပြင်ရောက်လို့ မအောက် မမြင်ရတော့မှု ပိုဆိုးတာပဲဟု ခင်ပွန်းက
ပြန်ပြောပြသည်။ ကျွန်ုံမအသံထွက်ပေါ်နေသော အသံချွေစက်ကြီးကို လက်ညှိး
ထိုးကာ မေမေဆီသွားမယ်လို့ တစ်ချိန်လုံး အောင်ငါးနေခဲ့သည် ဆိုပါ၏။

ကျွန်ုံမတို့နှင့်အတူ စာပေခမီးထွက်ကြရသော အစ်ကို ဆရာတွေက
သမီးကို ပိုင်းထိန်းပေးခဲ့ကြတာလည်း အမှတ်တရဖြစ်ရပါသည်။ ဟုမ္မာလင်း
မြို့နှင့် ဥရုချောင်းတစ်လျှောက် ရွှေတော့ရိုးစဉ်မှာ ဆရာ ဖိုးဘားဒိုင်က
သမီးကို ကူချိပေးခဲ့သည်။ ကြာတော့လည်း သမီးကိုယ်ခန္ဓာအလေးချိန်ကို
သူ မထိန်းနိုင်တော့။ လက်ပြောင်းရပြန်သည်။ အပူမရှာချင်ခါမှ လူပျို့ကြီး
ခမျာ ကလေးတပွဲ.ပွဲ.နှင့် ရှိခဲ့ရရှာပါ၏။ နမဲ့တောက ေတာ်ရုံကြီးထဲမှာ
သောကြတော့ ကျွန်ုံမဟောပြောနေတုန်း ဆရာတွေက သမီးကို မျက်ခြည်မပြတ်
ကြည့်နေရတာလည်း သတိတရဖြစ်ရပါသည်။ အညှီးထားသော လိမ္မာ့သီး
အမြှာတွေကို တစ်စိတ်ပြီးတစ်စိတ် စားရင်းက ရေနွေးပူတွေ လောင်းကာ
ဖျော်ချုလိုက်သည်။ ကွာစီပန်းကန်ထဲက ကွာစီတွေကို ဆုပ်ကာ ကြုပစ်သည်။

ရှိရှိတွေကို ရေနွေးပန်းကန်လုံးကလေးတွေထဲထည့်ကာ ထိုင်နေကြသော
ဆရာတွေကို လိုက်ပေးသည်။ ရေနွေးကန်တော့ တတ်ဘူးထဲက ငဲ့ထည့်
သေးပို့ ထောင်းဆိုသည်။ ဆရာတွေအမျာ ရေနွေးတစ်ပန်းကန်ပြီး တစ်ပန်းကန္ဒာ
အေးအောင်မှုတ်ပေးနေရသည်။ သမီးသည်လိုသောင်းကျွန်းတာကို သူအေး
ကလည်း မဟန့်ရဲ့။ ငိုလိုက်မှာစိုးရှုပြစ်သည်။ ကစားရတာ အိုလာတော့
သမီးက ဂျိတွေကျတော့သည်။ ကျွန်းမှာ ဟောရင်းက ပြင်နေရတော့
ဟောရတာ စိတ်မဖြောင့်။ ဖအေလုပ်သူက ပွဲ.ခေါ်ကာ ရုံပြင် ထွက်ရ^၁
တော့သည်။

ကျွန်းမတို့နှင့် ဟောပြောပွဲခရိုး အထွက်များသုကတော့ ဆရာ
ညိုထွန်းလူပြစ်ပါ၏။ သမီးကလည်း ဆရာညိုကို.ခင်မင်နေပါပြီ။ မှတ်မှတ်
ရရ တပ်ကုန်း၊ တဲ့မြင့်ဟောပြောပွဲခရိုးမှာတုန်းက နေပူလေပူမံသဖြင့် ကျွန်းမှာ
ကိုယ်တွေ ပုကာ ဖျားနေခဲ့သည်။ ညာဘက် တပ်ကုန်းမှာဟောပြီး မနက်
တဲ့မြင့်ရွာ ကျေးခဲ့ကြသည်။ တဲ့မြင့်ရွာဦးဆရာတော် ကျောင်းဝင်းကြီးထဲမှာ
ပရိသတ်က အပြည့်။ ကျွန်းမလည်း နေမကောင်းသည့်ကြားက ကြိုးစား
ဟောပြောခဲ့ပါ၏။ ဟောပြီးတော့ ကျွန်းမတို့အတွက် နေရာချထားပေးသော
တရားရိပ်သာကလေးထဲမှာပဲ လဲလျောင်း အနားယဉ်ရသည်။ ကျွန်းမပြီးတော့
ဆရာညို၊ ဆရာညိုပြီးတော့ ဆရာနေ့။ ဆရာနေ့ ဟောပြောနေစဉ်မှာ ကျွန်းမှာ
ခဏာတစ်အောင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ ဖျတ်ခန့်နှင့် လာလို့ ကြည့်လိုက်တော့
သမီးက ဆရာညိုနှင့် ရိပ်သာရှေ့မှာ ဆေ့နေကြတာ တွေ့ရသည်။ သမီးက
ဖန်ခုန်ပြနေသော ဆရာညိုကိုကြည့်ကာ ကျွန်းမှာ ရယ်လည်း ရယ်ချင်
အားလည်း နာမီရပါ၏။

အခုတော့ သမီးက အိမ်မှာ ဟောပြောခွဲလုပ်တမ်း ကစားတတ်နေပြီ
ပဝါကလေး ပခုံးချကာ “ဆရာမ ခင်ခင်ထူး လက်ဆောင် လာယူပါရှင်”
လုပ်တတ်နေပြီး ကျွန်းမက သူပေးသော တစ်ခုခုကို လှမ်းယူသည့်အခါ

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်: "ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်"ဟု ဆိုတတ်၏၊ ပြီးလျှင် "ဆရာကြီးဦးနေဝါဒ်မှုင့် ကြွပါရှင်" တဲ့။

တစ်ခါတော့ လေးနှစ်အရွယ် သမီးကော်ကို ကျွန်ုမ်းမေးကြည့် ပုံးသည်။

"သမီးကြီးရင် ဘာလုပ်မှာလဲ။ သက်ပါအောင်တို့လို ဆရာဝန်ကြီး လုပ်မှာလား၊ မေမေတို့လို စာရေးဆရာမ လုပ်မှာလား။"

"သမီးက မင်းသမီးလုပ်မှာ"

ရှုပ်ရှင်မင်းသမီးကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကြည့်နဲ့ပွင့်တို့၊ အိမ္မာင်တို့လို အကောင်းသမီးကလေးလုပ်ချင်ကြောင်း၊ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်အချိန်မေးမေး မင်းသမီးလို့ချည်း ပြောနေတော့လည်း ဟုတ်ရှာလေ မလား တွေးရပြန်ပါ၏။ ကြည့်နဲ့ပွင့်အြိမ့်လို ကလေးမင်းသမီးကလေးတွေ ကသော စီးပွားရေးတွေ ဝယ်ပေးရတာလည်း မနှည်းတော့ပါ။ ကျွန်ုမတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဘယ်ဘက်ကမှ သဘင်အကမျိုးရှိုးမရှိပါဘဲ လျှက် ဘယ်က ပါလာသည့် ဝါသနာလည်း မပြောတတ်ပါ။ က တာကပြင့် အဟုတ်။ မျက်ခုံးမျက်စ၊ ကြာဗျာပါ လက်ထားခြေထားများပင် ပါနေလို့ အံ့လည်း အံ့သြေရပါ၏။

ကျွန်ုမ နှုတ်တိုက်ချေပေးသော ကလေးကများတွေလည်း သမီးက ရသည်။ ကျွန်ုမတို့ ကာရာအိုကေဆိုပြစ်သည့်အခါ ကြားရဖန်များသော သိချင်းတွေကိုလည်း ရသည်။ သမီးကိုယ်တိုင်လည်း ပိုက်ကရိုပ်နှင့်ကိုင်က ရသလောက် ဆိုနေတတ်သည်။ ဒါကတော့ သူ့အဖောက် တူတာပဲပြစ်မည်။ ရှုပ်ရှင်ကားတွေ ကြည့်တော့လည်း တူရာတူရာ ဆွဲတွေးတတ်သည်။ မှတ်ဆိတ်ကြီးတွေပါသည် သရပ်ဆောင်ဆိုလျှင် ဘဘာဌ်မှုံးကြီး (ဆရာ ကိုဌ်မှုံး မန္တေလေး)လို့ ပြောသည်။ ကာရာအိုကေစီဒီထဲက စောင်းပိုက် ထားသည့် သရပ်ဆောင်ကို ဘဘာချွဲ့ကြီး (ဆရာချွဲ့ညီး) တဲ့။ လူဝဝကြီး

မျက်မှန်ပညါးကြီး တုပ်ထောက်တွေ ဘဏ္ဍာရိကြီး (ဆု၊
ဆိုတော်မှာ) စုံပိုပိုပါသီး၏ ပုံမှန်များ၏ တွင်များပိုပိုပါသီး
ကိုတော် ဘဏ္ဍာရိကြီး (ဆရာသိတဲ့) ပို့ ပို့ပိုပါသီး၊ ပုံမှန်များ
တော်တော်မှာ အပေါင်တွေဖျက်ပေါ်သလဲ သို့ဟောသူများပိုပိုပါသီး
ပြင်တဲ့။

• အသိပေါ် အသုတေသန ရေးကြံးခွဲ မြန်မာနိုင်ငံတော်းရုံး ဖြစ်သည်။

•ကောက်ပါသပြန်ပါ သမီးငဲ့

“ပါပါငရ လက္ခဏိမ်း၊ ပိုးပော့မျာ့၊ စတ်သနီးလေးက တံမြက်
ဝည်း လျည်းထားတာတော်”

၅၇၁။ တွက်ကြည့်တော့ ကော်များ တိမ်ထွေ ဘရှိနှင့်
ခွဲယားသလို အပြားလိုက် စတ်ချက်တန်း၊ ကြီးပြားနှင့်တွေ့ရသည်။

လျှပ်စီးတွေ .လက်ပြန်တော့ "မိုးပေါ်မှာ မိုးရွာမယ့် မီးတွေ
တောက်နေဖြီ" တဲ့ မိုးမြိမ်းသံကြားတော့ "မိုးပေါ်မှာ ဘာတွေလွှတ်ကျ
တာလဲ မသိဘူး၊ ပန်းကန်တွေ ကွဲကုန်ပြထင်တယ်ဟေး" လို့ ဆိုပြန်ပါ၏။

တစ်ခါတော့ ပူဇွန်း အိုက်လွန်းသဖြင့် ကျွန်းမက ညည်းမိသည်။
"ပူလိုက်တာတော်၊ မိုးကလည်း မရွာဘူး"

"မိုးက ဘယ်ရွာမှာလဲ မေမေရဲ့၊ အခုမှ သီကြားမင်းကြီးက
ရေတွေ စုနေတုန်းရှိသေးတာ"

ကျွန်းမ ဈေးကအပြန် ဈေးခြင်းတောင်းချုပြီး ငါးကြင်းတို့ကောင်
အကြေးထိုးနေတာကိုကြည့်ရင်း "မေမေ အဲဒါ ငါးပလတ်အတစ်တွေလား" တဲ့။
ငါးအကြေးခွဲတွေကို သမီးပြောနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ညတုန်းက သူ့ကို တစ်ခုခု
ကတိပေးထားမိလျှင် မနေက်လင်းတော့ အတင်းပုံဆာတတ်သည်။

"မေမေ၊ ည် မနေက်ပြန်တုန်းက သမီးကို ယိုယိုဝယ်ကျွေးမယ်ဆို"

မနေ့ညှလို့ သူ မသုံးတတ်တော့ ည်မနေက်ပြန်တဲ့။ စကားပြောမယ့်
ပြောတော့လည်း ပေါင်းလန်အောင် ပြောတတ်သည်။ ကျွန်းမခင်ပွန်း၏ မိခင်
ကလည်း စကားပြောကောင်းသည်ဟု သိရပါသည်။ ကျွန်းမအမေကတော့
ဆိုစရာမရှိပြီ။ နားထောင်ပေးမည့်သူရှိလို့ကတော့ နေကုန်ပြောနိုင်သည်။
သည်ဘွားအောက်နောက်၏အမွှေ ပါလေသလား မသိ။ ကျွန်းမတို့က
သမီးကို ဘွားအောက်နောက်နာမည်တပ်ကာခေါ်လျှင် သမီးက သူ စကား
များခြင်းကို ဆိုလိုပြောင်း သဘောပေါက်သည်။ 'ဒေါသိန်း' 'ဒေါမြတ်'
ဆိုလိုက်လျှင် 'စကားပဲ ပြောမှာပေါ့အေး' တဲ့။ စကားလုံးတွေကလည်း
ကြီးကျယ်သည်။ မရပ်မနားလည်း ပြောနိုင်သည်။ သူစကားပြောနေတုန်း
ကျွန်းမတို့အနီးမောင်နှင့်က စာပေကိစ္စ၊ အိမ်ကိစ္စ၊ ရွာကိစ္စ ရပ်ကိစ္စ ပြောဆို
နေသည့်အခါမျိုးတွင် ပါးစပ်တွေ လိုက်ပိတ်တတ်သည်။ နားညည်းလို့
ပါအေး၊ စကားတွေ မပြောကြစမ်းပါနဲ့တဲ့။ ကျွန်းမတို့ စကားပြောနေလျှင်

သံသေး သံမကြာင်တွေ အော်သည်။ ကဗျာတွေ ကောက်ရွတ်တော့သည်၊ ကျွန်မတိုက ပြောလက်စ ဓာတ်ကားကိုရပ်ကာ သူ့စကား နားထောင်ဖေးရပါ၏၊

နှောက်ဖေးမှာ ကျွန်မချက်ပြုတ်နေလို့ ခေါ်သံမကြားပြစ်နေလျှင် ပထမတော့ ဖော်ရရှိလျှင်းခေါ်သည်။ ထူးသံမကြားတော့ “အော်ထူးထူးရေ ခေါ်နေတယ်ဟဲ” တဲ့။ ဒါမှာမကြားသေးလျှင် “ခင်ခင်ထူးရေ” ဟု အော်လေ တော့သည်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မအမေခေါ်သလို “ရင်ထူးထူး” တဲ့၊ သူ့အဖော်လည်း “ဦးနေဝင်းမြင့်ရေ၊ ဤဦးစာရေးဆရာကြီး” စသည်ပြန့် ခေါ်တတ်သည်။ တစ်ခါတလေကျ “ဘိုးတော်” တဲ့။

မီးပိုထဲ ကျွန်မ ချက်ပြုတ်နေတာကို မိတ်ဝင်တစားလာကြည့်သည့် အခါ ကျွန်မက “သမီးကြီးလာရင် မေမေတို့ကို ပြန်ချက်ကျေးရမှာနော့၊ မေမေသင်ပေးမယ်” ဆိုတော့ တစ်ခွန်းတည်း တုံ့ပြန်သည်။ “ချက်ကျေး နိုင်ပေါင်တော်၊ မောလွန်းလို့” တဲ့။

သမီးက ကျွန်မတို့လွှဲကြီးတွေပြုပြုသည် စကားတွေ နားထောင်မှ တတ်သည်။ အသုံးအနှစ်းတွေကို မှတ်ထားသည်။ အကြာင်းတိုက်ဆိုင်လျှင် သိရာလျှော်ရာ ပြန်လည်အသုံးချိုင်တာကို ကျွန်မတို့ အံ့ဩပြုရသည်။ ကျွန်မက သူ့ကိုသုံးသည့်စကားတွေကို မှတ်ထားကာ ကျွန်မတို့ကို အကွက်ဆိုက်လျှင် ပြန်တွယ်တော့သည်။

“ပါပါတို့ မုန့်တွေ ကုန်အောင်စားနော့၊ အဟာသိကံ မပြစ်စေနဲ့”

“အိမ်ရေ့မှာ ငရေတွေ လျှံကျကုန်ပြီ၊ လက်လွှတ်စပယ်တော်”

“နေပါလိုက်တာ ဝက်ဝက်ကိုကွဲလို့၊ သမီးတော့ ကျွေးပြန်တော့မှား”

“မေမေရေ ညည်းပါပါ မြို့ထဲသွားတာ ကြာလိုက်တာ၊ ဘဘည့် တို့နဲ့ ရှင်လောင်းလှည့်နေတာ နေမှာပေါ့”

အဟာသိကံတို့၊ လက်လွှတ်စပယ်တို့၊ ဝက်ဝက်ကွဲတို့၊ ရှင်လောင်း လှည့်တို့လို့ စကားလုံးတွေထည့်ပြောမှ ကျွန်မတို့ပြောသမျှ မှတ်ထားရှုပါ

လားလို့ သတိထားမိလိုက်သည်။ ဒါကြောင့် အီမံမှာ မသင့်ရာ၊ မလျော်ရာ အသုံးချိုး မသုံးမိရန် ကျွန်မတို့ သတိထားကြရပါသည်။ သည်အရွယ်က ကောင်းတာရော၊ မကောင်းတာရော သူ့ဦးနှောက်ကလေးထဲ အကုန်စုထည်း နေသည် အရွယ်မဟုတ်လား။ သူအဖော်ကြောင်း ကျွန်မကို တစ်ဆင့်ခံ ပြောလျှင် ညည်းပါပါ လို့ သုံးတတ်သည်။ ကျွန်မအကြောင်း သူအဖော် ပြောတော့ 'ညည်းအမေကလေ' တဲ့။

ကျွန်မ မိဘမောင်ဟားများနေထိုင်ရာ မန္တော်လေး မြစ်ဆိပ် ချော်ဆိပ် ရပ်ကိုသွားလျှင် ကားငားသွားကြရပါသည်။ ကျွန်မအမေက "ညည်းတို့ လာတာ အမေ ဝမ်းသာပါသအော်။ ကားငားခက အသွားအပြန် ရှစ်ထောင်၊ တစ်သောင်းဆိုတာကတော့ အမေနှုန်းမြှုပါ။ ထမ်းပိုးထက် လက်ခကြီးလို့အော်" လို့ ညည်းသည်။ ဒါကို သမီးက မှတ်လာခဲ့သည်။ တစ်ရက် ကျွန်မတို့ မြို့ထဲသွားစရာရှိသဖြင့် တဏ္ဍာစီအိမ်ကို ကျွန်မ ဖုန်းဆက်တာကြားသည်နင့် အပြီးရောက်လာသည်။

"မမေရယ် ကားမငားပါနဲ့၊ ထမ်းပိုးထက် လက်ခကြီး၊ သမီးဖြင့် နမြော့ပါ"

ကျွန်မတို့မှာ ရယ်လိုက်ရတာ။ ထမ်းပိုးဆိုတာလည်း မသိ၊ လက်ခ ဆိုတာလည်း မသိ၊ နမြောတာလည်း မသိပါဘဲ သုံးလိုက်ခြင်း မဟုတ်လား။

တစ်ခါတလေတော့လည်း စိုက်မိစိုက်ရာ။ ဒီပိုဒီစက်ကို ဖွင့်တတ် နေပြီဆိုတော့ သူဟာသူ ဓာတ်ပြားရွေး၊ ထည့်ကြည့်တတ်သည်။ မစွဲတာဘီးနဲ့ ဆိုလျှင် တောက်လျောက် မစွဲတာဘီးနဲ့၊ ဂျက်ကိုချွန်းဆိုလျှင် ဂျက်ကိုချွန်း၊ Barbie ဆိုလျှင် Barbie။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် သူ့စိတ်ထဲ ထင်ရာ မကြာခကာကြည့်တတ်သည်။ သည်ရက်ထဲမှာတော့ 'ကျွဲ့' စီဒီယိုကားကို စွဲနေပြန်ပြီ။ ဘယ်နဲ့ခါရှိမှုန်းပင် မသိ။ ပြီးတော့ ဓာတ်ပြားနှစ်ချပ်မှ စီဒီ ဘီ အပိုင်းကိုသာ ကြည့်သည်။ စီဒီ အေ အပိုင်းကို တစ်ခါလားပဲ ကြည့်တာ

သတိထားမိသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းလည်းမသိ။ သမီးစိတ်ထဲ ပက္ခိုက်တာ
ပါလို့ ဖြစ်ပါလို့မည်။ အတ်ကားတွေမှာ လုံးထွေးသတ်ပုတ်တာ၊ ခိုတာ၊
ရုပ်းတာ၊ ရက်စက်တာတွေပါလျှင် ပက္ခိုက်ချင်တာကို ကျွန်းမ သိပါသည်၊
ကျွဲ့မှာ ဘာများပါလို့ပါလို့။

“သမီးက ဘို့ချည်း ကြည့်နေတာလား၊ အေပါ ကြည့်မှပေါ့”

“အေက ခကာခကာ ထစ်ထစ်နေလို့”

ကျွဲ့ကတော့ အခုတစ်လော အာရုံကျရာဖြစ်နေပြန်ပြီ။ အိမ်က
သော့တွေကို ဘောင်းဘီခါးကြားညုပ်ပြီး ဖအော့အနားသွားကာ သော့တွေကို
လုပ်ပြရင်း “ပါပါ ဒါ ဘာလဲ သိတယ်နော်” လုပ်နေတော့သည်။ ကျွဲ့
ဓာတ်ကားထဲက စိုးပြတ်သွောလုပ်သလို လိုက်လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်၊
သည်လိုကြည့်နေလို့ ပီခိုယိုစွဲနေပြီ ပထင်ပါနှင့်။ လှည့်မကြည့်တော့ဘူး
ဆိုလျှင်တော့ ဓာတ်ပြားတွေက အိမ်အနဲ့ တစ်ပြားစိလိုက်ကောက်ရုံသာ၊

သမီး နှမြောတတ်တာကိုလည်း ပြောချင်ပါသည်။ အိမ်မှာ သမီး
အတွက် မှန်းတွေ၊ အဝတ်အစားတွေ အမြှုပြည့်ပြည့်လွှဲလွှဲ ရှိနေတတ်
ပါသည်။ အိမ်ကိုလာလည်ကသော မိတ်ဆွေများ၊ အညှိသည်များသာမက
ကျွန်းမတိနှင့်ရင်းနှီးသော စာပေမောင်နှုမများက သမီးအတွက် မှန်းတွေ ပါလာ
တတ်ကြပါ၏။ အညှိကလည်း မပြတ်တော့ မှန်းကလည်း မပြတ်။ တချိုက်
သမီးအရွယ်ကိုမှန်းကာ အကျိုး၊ ဘောင်းဘီကလေးတွေပင် လက်ဆောင်
ပေးကြသည်။ သည်အတွက် ဝမ်းလည်း သာရာ၊ ကျွေးဇူးလည်း တင်ရပါ၏။
မှန်းတွေဆိုတာ ကြောင်အိမ်အပေါ်ထပ် တစ်ထပ်လုံးအပြည့်။ သမီးက
ဓာတ်မကျလျှင် စားချင်မှ စားသည်။ ထိုအခါ သမီးဆီ လာကာစားကြသော
ကလေးအဖော်တွေကို ဝေရမျှရ ကျွေးရသည်။ အဲသလိုကျွေးလျှင်တော့
သူ့စွဲတော်မှုံးပါ အလျော့မခံ။ သမီးပါစားမယ် ဖြစ်တော့သည်။ အများစားသလို့
.လိုက်စားသည်။ သူ့ချည်းသက်သက်ကျွေးလျှင် စားချင်မှစားပါ၏။ ကျွန်းမတို့

အိမ်မှာ မနက်ပိုင်း သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးသည့် မိန့်းကလေးကို ဟင်းချက် စရာလို့၊ ဟင်းလို့ထမင်းလို့၊ လက်ဖက်လို့ မုန့်တွေလို့ ထည့်သို့ပေးလိုက် လျှင်လည်း အိမ်ဝက် ဆီးပြီး စစ်ဆေးတတ်သည်။

“နေပါဉီး နေပါဉီး၊ ဘာတွေများ ယူသွားတာတုံး၊ ပြစမ်းပါဉီး၊ မေမေ လက်ဖက်သုပ်တွေ သမီးကြိုက်တယ်လေ၊ ဘာလို့ပေးလိုက်တာလဲ”

အထုပ်ကိုဆွဲထားရင်း အော်တာမျိုး၊ နိုတာမျိုး လုပ်နေလို့ အားနာရပေါင်း များပြီ။ သမီးနှင့်မတော်တော့သည် အဝတ်အစား၊ ပိန်ပ် စသည့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းကလေးများ အမယ်စုံကို ကြွေ့ကြွေ့အိတ်နှင့်ထည့်ကာ ပြစ်ကမ်းနား သဲစုက ကလေးတွေကို ကျွန်မတို့ သွားဝေသည့်အခါမျိုး မှာတော့ ကလေးချင်းစို့လားမသိပါ။ သမီးက ဝမ်းသာနေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ သွေ့ကို အဝတ်အစားလဲပေးလျှင် “သည်အကျိုက သမီးနဲ့ ငယ်သွားပြီ။” သဲစုက ကလေးတွေ ပေးလိုက်တော့နော် မေမေ ”ဆိုတတ်ပြန်ပါ၏။

သမီးအကြောင်းကတော့ ပြောလျှင် ကုန်ဖွယ်မရှိ။ သမီးပြောလိုက်လို့ စိတ်ဝမ်းသာရတာလည်း ရှိ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာလည်း ရှိပါ၏။

“မေမေ ကမ္မာလောက်ကြီးထဲမှာ သမီးတစ်ယောက်တည်းနော်၊ ပျင်းလိုက်တာ”

သမီးက မောင်နှုန်းတွေမရှိဘဲ သွေ့တစ်ယောက်တည်း ပြစ်နေတာကို ဆိုလိုတာပြစ်သော်လည်း ကျွန်မမှာ မျက်ရည်ကျယ့်ရသည်အထိ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသည်။ တွေးစရာတွေလည်း အများကြီးရစေခဲ့သည်။ သမီးကလေးက ငယ်ငယ်၊ ကျွန်မတို့မိဘတွေက အသက်တွေရကြပြီ။ သည်ထက် ဆက်တွေး လျှင်လည်း တွေးသလောက် ကျယ်ပြန်သည်မဟုတ်လား။ သမီးတစ်ယောက် တည်း ဆိုသည့်စိတ် မပေါ်အောင် သမီးနှင့် ကစားရပေါင်းလည်း များလှပြီ။ ရေးလက်စ စာတွေကို ပစ်ချကာ ပုစ္စန်ဆိတ် ဆိတ်ဆိတ် မောင်ရင် လာရင် တံခါးပိတ် ဂျိတ် ရတာလည်း များလှပြီ။

သမီးနှင့်ပတ်သက်၍ အမှတ်ထင်ထင်ဖြစ်ရသော အကြောင်းအရာများထက်
သမီးကိုယ်တိုင်က ကျွန်မတို့မိသားနားတွက် လာခြင်းကောင်းသူကလေးဟု
ကျွန်မ ပြောချွှင်ပါ၏။ သမီးမမွေးခဲ့က ကျွန်မတို့ဝင်ငွေမှာ စာရေးခြင်းမှ
ရသော ဝင်ငွေသာဖြစ်၍ သမီးမွေးပြီးတော့လည်း စာရေးခြင်းမှ ရသော ဝင်ငွေ
ကိုသာ ဖို့နို့ရတာလည်း မှန်ပါ၏။ သို့သော်လည်း သမီးကလေး ပေါ်ပေါက်
လာခဲ့ချိန်မှာတော့ ကျွန်မတို့အတွက် အထိက်အလျောက် အမောတွေ ပြောလျှော့
လာခဲ့ရသည်။ အီမံကလေး ဝင်းကလေးနှင့် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ စာတွေလည်း
ပိုရေးဖြစ်လာခဲ့ပါ၏။ သမီးရဲ့ကုသိုလ်ပဲလား။ ကျွန်မအမောတော့ “ညည်းနှယ်
သားသမီးပေမဲ့ အကျိုးပေးတဲ့ သားသမီး၊ အကျိုးမပေးတဲ့ သားသမီးရယ်လို့
ရှိတယ်။” ညည်းသမီးကလေးက အကျိုးပေးလိမ့်မယ်” ဟု မင်္ဂလာရှိသော
စကားကို ပြောဖူးပါ၏။ ကျွန်မတို့ ခင်မင်လေးစားရသူတွေကလည်း
သည်သော့မျိုး ပြောကြသည့်အတွက် ကျွန်မ ဝမ်းသာမိပါသည်။

တစ်ရက်က ကျွန်မတို့မိသားစု လူထုတိုက်ကိုရောက်ကြသည်နှင့်
အမေ လူထုဒေါ်အမာကို ဝင်ကန်တော့ကြပါသည်။ အသက်ကိုးဆယ်ကျိုး
အမေက သမီးကို ကြည့်ကာ “ခင်ခင်ထူးရယ် ပေးစမ်း ညည်းသမီးကလေး
ငါ ပွဲစမ်းမယ်” ဟု ပြောလေရာ ကျွန်မတို့က ကိုယ့်သမီးအကြောင်းကို
ကိုယ်သိသဖြင့် “အမေရယ် ပင်ပန်းနေပါမယ်။” အမေ မနိုင်ဘူးရယ်” ဟု
ပြောမိသည်။ သမီးက အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ကိုယ်အလေးချိန်ရှိသူကလေး
ဖြစ်သည်။ တော်ရုံးတန်ရုံး ချိပွဲဖို့ မလွယ်ပါ။ “ငါ ကလေးငါးယောက်
မွေးလောတာပါအော့၊ ချိတ်ပါတယ်” ဆိုတော့ အမောကို ကလေးထိုးပေး
လိုက်ရသည်။ အမေက ထိုင်လျက်က ချိတော့ ဆရာညီပဲလေးက ဓာတ်ပုံ
ရှိက်ပေးပါသည်။ အခုတော့ သည်ဓာတ်ပုံက အပိုးမဖြတ်နိုင်တော့ပြီ။ အမေက
ကလေးကို ပြန်ပေးရင်းက မှတ်မှတ်သားသား စကားဆိုပါသည်။

“ငါမှာ ကလေး ငါးယောက်နဲ့ အိမ့်ဝတ္ထာရားရော၊ သားသမီးဝတ္ထာရားရော၊ သတင်းစာကိစ္စရော၊ ခေါင်းပေါ်တင်ရတာ ပင်ပန်းပြီးကောအော်။ ဒါပေမဲ့ အမေ စာတော့ ရအောင်ရေးတယ်။ ညည်း စာရေး မပျင်းနဲ့။ အိမ့်အလုပ် အကြောင်းပြု၊ ကလေးအကြောင်းပြု မလုပ်နဲ့။ အနည်းဆုံး ကိုယ့်စာ တစ်လ တစ်ပုဒ် ပါပါစေ”

ကျွန်ုင်မမှာ ပင်ကိုအားဖြင့် စာရေးရန် သွက်လက်ချင်လှတာ မဟုတ်ပါ။ စာတစ်ပုဒ်ကို အကြမ်းရေး၊ အချောကိုင်၊ ပြီးရင် အသစ်ပြန်ကူးရသော ကျွန်ုင်မစာရေးနည်းကို ကျွန်ုင်မ အားမရသော်လည်း သည်လို အကျင့်ပါနေလေတော့ စာတစ်ပုဒ် နှစ်ခါသုံးခါထိရတာကို ပျင်းချင်ချင် ဖြစ်မိတာလည်း အမှန်ပင်။ အမေက သည်လိုအားပေးပြန်တော့ ကျွန်ုင်မမှာ ခွန်အား ဖြစ်ရပါသည်။ ဟုတ်သားပဲ အမေ စာတွေအများကြီး ရေးခဲ့တာပဲ။

ကျွန်ုင်မတို့နှင့်မောင်နှင့်မှာ အိမ့်သားက အိမ့်ဘီးနတ်ဆိုတော့ မိုးလင်းတာနှင့် သတင်းနားထောင်၊ ကော်ပီသောက်၊ ရေမိုးချိုးပြီးသည်နှင့် စာရေးစားပွဲ ထိုင်တော့သည်။ အကြောင်းအရာမျိုးစုံ၊ ဘာသာရပ်မျိုးစုံ စသဖြင့် ချက်ချင်းတောင်းစာမူတွေကို မထစတမ်း ရေးနေတတ်သည်။ စာရေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုင်မအိမ့်သားကိုလည်း ကျွန်ုင်မ အားကျမိပါ၏။ ကျွန်ုင်မမှာတော့ တစ်နှုံးတစ်နှုံး စာတွေရေးလိုက်မဟု့ဆိုသော်လည်း ချက်ဟယ် ပြုတ်ဟယ်က တစ်ဖက်၊ မိုးရေးဖရေးက တစ်ဖက်၊ လူမှုရေးတွေက တစ်ဖက်၊ သမီးဝယ်ရာဝစ္စက တစ်ဖက်ဆိုတော့ နှုံးလယ် မွန်းတိမ်းမှ စာရေးစားပွဲကို ရောက်ရပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ ဓည့်သည်ဆက်နေလျှင် စာတစ်လုံးပင် မကျတော့။ ညာက် သမီးစောစောအိပ်လျှင် ရေးဖို့ စဉ်းစားသော်လည်း သမီးက မျက်လုံးခိုင်သွားကလေးဖြစ်သည်။ နှုံးခင်းနှုံးလယ် အိပ်တာမျိုးလည်း မရှိ။ အိမ့်အပြင်ထွေက်ကစားလိုက်မယ်လို့လည်း မရှိ။ ရွယ်တူ ကဲလေးတွေ ရှိရာအိမ် ရွှေတ်တော့လည်း မသွားချင်။ ဖအေထက် မအေကို ပိုကပ်သည်။

ကျွန်မနှင့် ကစားချင်သည်။ ကျွန်မနှင့် စကားပြောချင်သည်။ ကျွန်မနှင့်
တဗ္ဗုံးတွဲတွဲနေချင်သည်။ ကျွန်မကို သူသိချင်တာတွေ မေးသည်။ တစ်ခါ
တစ်ခါ မကစားလျှင်လည်း အိပ်ရာပေါ် ခင်းထားသော အခင်းပေါ်က
အရောင်တွေ လက်နှင့်ထောက်ပြရသည်။

“ဒါက အစိမ်း၊ ဒါက အနီ၊ ဒါက အဝါ၊ ဒါက အပြာ၊ ဒါက အနှုံ”

“အနှုံမဟုတ်ပါဘူး မေမဇား၊ အမည်းပါ”

သမီးအပြောကြာင့် ကျွန်မ ပြီးမိသည်။ သမီးက ဉာဏ်ရှုံး
ကောင်းသလောက် ကတ်သီးကတ်သတ်လည်း မေးတတ်တွေးတတ်သူ
ကလေးဖြစ်သည်။ ဉာတိင်လျှင် ကျွန်မက ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ ရတနာ
သုံးပါးကို ဦးချုပြီးမှ အိပ်ပေါ်၏။ ကျွန်မတို့ အိမ်ဦးခန်းက ဘုရားစင်ပေါ်က
ဘုရားဆင်းတုတော်ကို သမီးက နှိုတိုင်း ကန်တော့နေကျိုး။ တစ်ရက်တော်
တိမိကြည့်ရင်းက ထမေးလေသည်။

“မေမ ဘုန်းကြီးတွေကလည်း ဘုရားကန်တော့ရတာပဲလား”

တိမိထဲမှာ တွေ့လာခဲ့လို့ဖြစ်ပါ၏။

သမီးနှင့် ကျွန်မ တစ်ခါတစ်ခါ အော်ရ ငောက်ရတာလည်း
ရှိပါသည်။ ကျွန်မ စာရေးကောင်းတုန်း ခဲ့တဲ့ ကျွန်ပေးပါဦး၊ မျဉ်းသားပေးပါဦး
မုန့်ယူပေးပါဦး၊ ဘယ်ဂါဝန် ထုတ်ပေးပါဦး၊ ဘယ်အရှပ်ကလေး မတွေ့ရှိ
ရာပေးပါဦး စသဖြင့် စိတ်ကူးပေါ်ရာ ဂျိထိုးနေတတ်သဖြင့် စိတ်မရှိ
ဖြစ်ရသည်လည်း အကြိမ်ကြိမ်။ ကျွန်မက မထလျှင် သူ့အဖော်စာရေးမှ
သွားတော့မည်။ ကျွန်မတို့ရေးလက်စစာမှတွေပေါ်မှာ ဝလုံးတွေ၊ ရပ်ပုံအော်
ဆွဲသွားတတ်သဖြင့် ဖျက်ရတာလည်း များပြီ။ တစ်လုံးစ နှစ်လုံးစဆိုလျှင်
correction pen နှင့် ဖျက်လို့ရသော်လည်း တစ်မျက်နှာလုံး မွစာကြော်သွား
လျှင်တော့ အသစ်သာကူးပေတော့။ တစ်ခါတလေ သူ့စိတ်ထဲ ကျွန်မတို့
ဘာတွေများရေးနေကြပါလိမ့် တွေးမိပုံပေါ်သည်။

“ပေမေတိုက ဘာတွေရေးနေ့ကြတာလဲ”

“စာတွေပါ သမီးရဲ့”

“စာ ဘာလို့ရေးတာလဲ”

“စာရေးမှ ပိုက်ဆံရတာလေသမီးရဲ့၊ ပိုက်ဆံရတော့ သမီးလေးပို့

မျှန်တွေ၊ ဂါဝန်ကလေးတွေ ဝယ်ပေးပို့ပေါ့”

“ပျို့တွေ၊ ဂါဝန်တွေက တိတိတို့၊ အန်တိပိုးပိုးတို့ ဝယ်ပေးသားပဲ”

ကျွန်ုင် ဘာပြောရပါန်းပသို့၊ တစ်ခါတလေ ကျွန်ုင်မဘရေးသည်
အနား လာရုံကာ င့်ကြည့်သည်။ စာမျက္ကာက်နားလောက်ကို လက်ထောက်
ပြကာ “သည်နားရောက်ရင် တော်တော့”ဟု ဆိုတတ်သည်။ ကျွန်ုင်မသက်ရေးလို့
နောက်တစ်ပျက်နာကူးသွားလျှင် ကစားရာကိုင် ပြီးလာပြီး စာရွက်ကို
ကြည့်သည်။ “ဟော အများကြီးဖြစ်သွားပြန်ပြီ”တဲ့၊ စာမျက္ကာနှုန်းထောက်ဘက်များ
စာကြောင်းလွတ်တွေ များများကျွန်ုင်တာကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ အသလို
ဆိုပြန်တော့ သမီးကလေးကို သနားလွန်း၍ စာရေးဘားပွဲက ထရပါ
တော့သည်။ စာရေးနေ့ရင်းက သူကိုစိုင်းလျှင် လုပ်ချင်ပုံ လုပ်ပေးတတ်သည်။

“သမီးလေး မေမေကို ပါပါဘားပွဲပေါ်က ချုပ်စက်ယူပေးနော်”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထယ့်ကြအေား၊ ကျူပ်ပြင့် မအားရတဲ့ကြားထဲ”

“သမီးက လိမ္မာပါတယ်၊ ယူခဲ့”

“မလိမ္မာပါဘူးအေား”

ကျွန်ုင် ခြုပဝါကို ပခုံးပေါ် စုံချက်၊ ယပ်တောင် တဖျုပ်ဖျုပ်ခတ်ရင်း
အဘွားကြီးအိုလေသံဖြင့် တစ်ခွန်းပခံ ပြန်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုင်မမှာ
ရယ်လည်း ရယ်ချင်၊ မထလိုက်လည်း မဖြစ်တော့ ထရတော့သည်။ ကျွန်ုင်မ
အိမ်သားက သမီးကို လုမ်းချော့သည်။

“ကလေးကို လုပ်ပေးချင်အောင် ခိုင်းမှပေါ့၊ သမီးက မယ်လိမ္မာ
လေးပဲဟာ့၊ သမီးရေးပါပါပို့ ရေခပ်ခဲ့ပါဉိုး”

“လာပြန်ပြီတစ်ယောက်၊ ဂိုယ့်ဟာကိုယ် ခပ်သောက်တော်”

‘တော်’တွေ၊ ‘အေ’တွေနှင့်ပြောတာကို သဘောကျလို့ စဉ်ရတာ
လည်း ရှိ၏။ လုပ်ပေးချင်တော့လည်း မနိုင်းဘဲ ရေခပ်လာတာမျိုး၊ ချုပ်စက်
ယုံလာတာမျိုး လုပ်ချင် လုပ်သည်။ ကျွန်မ စာရေးစားပွဲပေါ်မှာ အိုးပုတ်တွေ
အရှပ်တွေ ပုံဆွဲစာအုပ်တွေ ရောင်စုံခဲတံတွေ ကလစ်တွေ တန်းစီပြီး လာတင်
ထားတတ်သည်။ အိမ်ရှုံးက သစ်ပင်တွေ၊ ပန်းပင်တွေက တစ်ပင် တစ်ဆုပ်
ခုံးလာကာ စားပွဲပေါ်မှာ ဟင်းချက်တမ်း ကစားသည်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်မ
စာရေးသည်နေရာ ကွက်ကွက်ကလေးပဲရှိရာ အိုးပုတ် ချိုးရပ် သစ်ရွက်
သစ်ခက်တွေကြား လက်ဝင်လျှို့ကာ ရေးရသည့်အခါလည်း ရှိပါသည်။

အိမ်ရှုံးမှာ ပွုင့်နေကြသည့် စံပယ်ပွုင့်ကလေးတွေ၊ ယုဇ္ဇာပွုင့်
ကလေးတွေ၊ ခရာဝါပွုင့်ကလေးတွေခုံးကာ ဘုရားစင်ရှုံးက ကြမ်းခင်းပေါ်
ပုံချေ၊ ပဝါစုံချုပြီး မျက်စိ စုံမို့တ်နေတာမျိုး၊ အိုးပုတ်ထဲ ရှုံးတွေ၊ ကျောက်ခဲတွေ
ထည့်ကာ ဘုရားစင်ရှုံး၊ ကန်တော့နေတာမျိုးကလည်း စိတ်ကူးရတိုင်း
လုပ်နေကျွဲ့။ ဝတ်ဖြည့်နေတာကလည်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ။ အိမ်ကို ဘုန်းကြီး
ရဟန်းကြွဲလာလို့ ကျွန်မတို့က ထိုင်ကန်တော့လျှင် သမီးကပါ လိုက်ကန်တော့
သဖြင့် ဝမ်းသာရပါ၏။ တစ်အိမ်လုံး ခြေချစရာမရှိအောင် ပြန့်ကြီးနေလို့
စာရေးရာက ထ ထ ရှင်းရတာကလည်း အလုပ်တစ်ခုပင်။ တစ်ခါတစ်ရုံ
စည့်သည်လာလို့ ထိုင်စရာမရှိ။ ဆက်တိခုံတွေပေါ်မှာ အရှပ်တွေ၊ ကစား
စရာတွေဆိုတာ ပွုစီကြီး တက်လို့။

သမီးနှင့် ကျွန်မ သည်လိုစခန်းသွားခဲ့ရတာ သမီးပင် အသက်
လေးနှစ် ပြည့်တော့မည်။ သမီးကို မူကြိုထားဖို့ စဉ်းစားကြရပြီး။ ကျွန်မတို့
နေသော မန္တာလေး မြို့သစ်မှာ မူကြိုတွေ များပါသည်။ သူ့နှစ်းနှင့်သူ
များတာလည်း ရှို့၊ နည်းတာလည်း ရှို့။ ကျွန်မတို့ စဉ်းစားတာက တစ်မျိုး၊
အိမ်နှင့် မနီးမဝေးမှာပဲ ထားချင်သည်။ စာတွေ၊ ကဗျာတွေ၊ ကွန်ပျူးတာတွေ

တတ်ဖို့ထက် အများနှင့် ရောနောနောတတ်ခြင်းကို ကျွန်မတို့ အမိက စဉ်းစား ရပါသည်။ ကလေးဦးနောက် သေးသေးကလေးထဲ အလိုလို စီးဝင်တာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ရိုက်နှက်ထဲထောင်းပြီး ထည့်ရမှာကို စီးရိမ်သည်။ မူကြိုသည်ပင် ယဉ်ကျေးမူလိုဖြစ်နေတော့ ကျွန်မတိ ကြီးသလို ကြီးစေချင်ပေမဲ့ ပို့တာတော့ ပို့ရပါမည်။ အနားမှာ နာမည်ကြီးမူကြိုတွေ ရှိပါ၏။ တော်တော်ဝေးဝေးမှာ အထင်ကရ မူကြိုတွေလည်း ရှိသည်။

ကျွန်မတို့အီမ်နှင့် အနီးဆုံး မူကြိုကတော့ လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကုံးရုံနှင့် ရောက်ပါသည်။ နောက်တစ်ခုကတော့ အီမ်နှင့် တစ်ပြဿာသာလောက် သွားရသော ရို့မန်ကက်သလစ် သီလရှင်များက ဖွင့်သော မူကြိုဖြစ်၏။ ထိုမူကြိုကိုပဲ ကျွန်မတို့ ရွှေးလိုက်ကြသည်။ သမီးကလေး လေးနှစ်ပြည့်သည့် နှစ်မှာ မူကြို ပို့ရတော့မည်။ မွေးကတည်းက တပွဲ.ပွဲ. တပိုက်ပိုက် ရှိခဲ့ ရသော၊ မအောနှင့် မခွဲစတမ်း တပွဲ:တွဲတွဲ မြစ်ကုံးချောင်းခြား ခရီးခတင်းထွေပါ လိုက်ခဲ့ရရှာသော သမီးကလေးကို ကျွန်မ နေကုန် ခွဲနိုင်ပါမလား။ သမီး ကလေးကကာ အီမ်ကိုခွဲပြီး ကျောင်းမှာ ပျော်နိုင်ပါမလား။ တစ်ယောက် တည်း အသွားကြီးလေးလိုနေပြီး စကားကြီးစကားကျယ်ပြောတတ်သော သမီးကလေး ကလေးချင်းမှ ဝင်ဆုံးပါမလား။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းတာ လိုလို၊ ဝမ်းသာတာလိုလို။

“သမီး မူကြိုကျောင်း တက်ရတော့မှာနော်။ မူကြိုမှာ ဆရာမတွေက ကများတွေ၊ စာတွေ သင်ပေးမှာ။ ကစားရတာလည်း ပျော်စရာကောင်းတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေမှ အများကြီးပဲ”

သမီးမက်လောက်သည့်စကားတွေကို တစ်ပတ်လောက်ကတည်းက နားသွင်းရသည်။ စာအုပ်တွေ၊ ခဲ့တံ့တွေ ဝယ်ပေး၊ ကျောပိုးအီတ်ကလေးထဲ ထည့်ပြု၊ ကျောင်းသွားပြု စသဖြင့် သမီးစိတ်ပါအောင် ဆွယ်ရသည်။ သမီးက တက်မယ်ဆိုလိုသာ ယုံရသည်။ ကျွန်မဖြင့် ချက်ချင်း မယုံးပုံသေး။ ကျောင်း

တက်တော့မှ ကြည့်ရမှာပဲ။ ကျောင်းမတက်ခင် တစ်လလောက်အလိုမှာ နိမြတ်ဖို့ ကြီးစားရသည်။ သမီးကို ညာအီပ်ရာဝင် ပုံပြောနေကျဆိုတော့ ကျွန်မမှာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ထွင်ရပါ၏။ သွားကလေးတွေ လူသော မနှင်းဖြူ ကလေးနှင့် သွား မလုသော သရီးမည်းညီ (သွားကျိုးမည်းညီ) အကြောင်း ပုံပြင်ကို ဖွဲ့ကာနဲ့ကာ နှိုင်းကာယုဉ်ကာပြောပြတော့ သမီးက စိတ်ဝင်စွာ ပါသည်။

“မည်းညီကြီးက လေးနှစ်အထိ နို့စို့တော့ သွားတွေ ပိုးစားပြီး ပဲကုန်တာပေါ့။ ပိုးစားတော့ သွားတွေကလည်း မည်းလို့ သူငယ်ချင်းတွေက သူကိုတွေ့ရင် မည်းညီသရီး၊ သရီးမည်းညီ အဲလိုအပြောင်ခံရတာ။ မနှင်းဖြူ ကလေးကျတော့ ဟယ် လုလိုက်တာ သွားကလေးတွေကို ဖွေးလို့။ သွား လေးတွေ ဘာလို့လှတာလဲလို့မေးတော့ နို့မနို့တော့လို့လေတဲ့”

သည်ပုံပြင်က ထိရောက်ခဲ့သော်လည်း တစ်ပတ်လောက် ပြောယ့် ရသည်။ နို့စို့မယ်ကြီးတိုင်း သရီးမည်းညီကြီးနော်ဆိုလျှင် မနို့တော့။ မနို့တော့ ပါဘူး မေမေရယ်၊ သမီးက မနှင်းဖြူ။ ကလေး လုပ်ချင်တာတဲ့။ ပြီးတော့ သူ့သွားကလေးတွေ စောကာ “သည်မှာ ဟင်း ဟင်း” နှင့် လုပ်ပြတော့ ကျွန်မ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပြန်ပါ၏။

သည်လိုနှင့် သမီးကလေးကို မူကြိုပို့သည်ရက် ရောက်လာပါပြီ။ ထိုနေ့က ကျွန်မစိတ်တွေ လုပ်ရှားနေခဲ့သည်။ မနက်စောစောထပြီး သမီးအနီးကို စောင့်ရသည်။ နိုးတော့ သွားတို့က်မျက်နှာသစ်ပေးပြီး မှန့်ကျွေးရသည်။ ကျောင်းဖျော်ရေးတရားတွေ ယာရပါ၏။ သမီးကလည်း တက်တော် ကြော်ပင်။ ဂါဝန်အသစ်ကလေး ဝတ်၊ ဖိန်ပ်အသစ်ကလေး စီး၊ ကျော့ဗို့ အိတ်ကလေး လွယ်ပေး၊ မှန့်ဘူးထဲ မှန့်တွေ ထည့်။ ဖအေလုပ်သူက ကျောင်းပို့ရန် သမီးကို လက်ဆွဲခေါ်သွားတော့ ကျွန်မရင်ထဲ ဟာကျွန်ရစ်ခဲ့သည်။ သည်ကန္တကစြိုး သမီးကလေး ကျောင်းစနေရရှာပြီ။ တစ်နှစ် နှစ်နှစ် ဆယ့်နှစ်

အနှစ် နှစ်ဆယ်။ ပညာဆိုတာ ဆုံးခန်းတိုင်သည် မရှိ။ သည်ကနေ့ကစြိုး
ကျောင်းဆိုတဲ့ အသိက်အမြိုက် သမီးကလေး ရောက်ရပါကကော့။

ကျွန်မ ငိုမိပါ၏။ သမီးကို လွမ်းလိုပဲလား၊ ကျောင်းစတက်သော
သမီးကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းသာမိလိုပဲလား။ ကျွန်မ မပေ့ခွဲတတ်တော့ပါ။ သမီး
ကလေး မွေးပါပြီဆိုကတည်းက ကျွန်မရင်ခွင်နှင့် ဝေးရာ တစ်နေရာကို
သွားထားခဲ့ရတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ ဖြစ်ပါ၏။

၅

သမီးကလေးက ကျောင်းဖျော်ပုံ မရပါ။ ကျောင်းသွားရမှာကိုပင် ထိတ်လန့်
သလိုဖြစ်နေတာ ကျွန်မတို့ သတိထားမိကြပါသည်။ ကျွန်မထင်သည့်
အတိုင်းပင်။ သမီးကို ကျွန်မ စိတ်မချုပဲခဲ့။ သမီး စိတ်ဆင်းရဲနေတာကို
ကြည့်ပြီး စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရပါ၏။ ကျောင်းကြီးမှ မဟုတ်သေးတော်လေး၊
မူကြိုပြန်နတ်မှ ထင်ပါရဲ့လိုပင် တွေးမိသည်။ မူကြိုကျောင်းထားစဉ်ကပင်
စာတွေ တတ်ခဲ့စေတော့လို့ စိတ်မရှိ၊ အများနှင့် နေထိုင်ပေါင်းသင်းတတ်ရေး
ကိုသာ ကျွန်မတို့ စဉ်းစားခဲ့ကြသည်။ သည်တန်ဖိုးကိုသာ ကျွန်မတို့
လိုချင်ခဲ့သည်။ အခုတ္တာ သမီးကလေး ကျောင်းမြှကြာက်နေရာလေသလား။
ကျောင်းမပျော်ပိုက်တာကတော့ သေချာသည်။ တစ်စတစ်စ အသားကျ
သွားလျှင် နေပျော်သွားလေမလား။ တစ်ရက်က နှစ်ရက်၊ နှစ်ရက်က
သုံးရက်။ ရက်တစ်ပတ်။

“သမီး မူကြိုမတက်ချင်ဘူး မေမေ”

“သမီး ဘာဖြစ်လို့ မတက်ချင်တာလဲ မေမေပြောစမ်း”

“မတက်ချင်လို့”

ပြီးပါလေရော့။ ထိုနေ့က ကျောင်းသွားဖို့ အကျောက်အကန်ပြင်းဆန်း
နေသော သမီးကိုကြည့်ကာ ယူကျုံးမပြဖြစ်စွာ ကျွန်မ ရိုက်မိပါသည်။ ကျောင်း
တက်ရတာ စိတ်ဆင်းရဲနေပါသည်ဆိုသောကလေးကို စိတ်မဆင်းရဲရလို့

၄၀

နွတ်လုပ်သလိုများဖြစ်နေရှုသလား။ ရိုက်မိတော့လည်း စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရပါသည်။ ဖအေကတော့ သမီးကို ချွေးသည်။ ချွေးတုန်း ခဏပင်၊
မတက်ချင်ကြောင်းကိုသာ ပြောသည်။

တစ်ရက်။ သူ့ဘွားအောင် နေမကောင်းသဖြင့် ချော်ဆိပ်ကိုဘွားပို့
ကားနှားရသည်။ ကျောင်းမလွှတ်သေးတော့ သမီးတို့ မူကြိုကို ကားနှင့်
ဝင်ကြိုရသည်။ သမီးတို့ မူကြိုက မနက်ကိုးနာရီကျောင်းတက်။ နှေ့လယ်
ဆယ့်တစ်နာရီ ထမင်းစား၊ ဉာန် နှစ်နာရီခဲ့က သုံးနာရီကြား ကြိုရသည်။
မနက် သူ့အဖောက ကျောင်းပို့၊ ကျွန်းမက ထမင်းဟင်းချက်၊ ဆယ်နာရီခဲ့တော့
ထမင်းပို့၊ ဉာန် ကျောင်းဆင်း ကျွန်းမက သွားကြို။ ထိုနေ့က ကျွန်းမတို့
ကားနှင့် ဝင်ကြိုတော့ နှေ့လယ် ထမင်းစားပြီးချိန်။ မူကြိုကျောင်းကလေးက
တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ကျွန်းမဝင်သွားတော့ သီလရှင်ဆရာမကလေးနှင့် သမီး
နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာတွေ့လိုက်ရတော့ ကျွန်းမ အံ့သွားသည်။
သမီးကလည်း ငါတ်တုတ်။ သီလရှင်ကလေးကလည်း ငါတ်တုတ်။ သမီးက
မျက်နှာတွေ့ ညီလို့။

“စစ္တာ သမီးတစ်ယောက်တည်းလား၊ ငါနေတာလား”

“အီမပြန်ချင်တယ်ချည်း ပြောနေတယ်။ ကလေးတွေက သည်ပါပဲ၊ နောက်တော့ သူ ပျော်သွားမှာပါ”

“ကျွန်းတဲ့ကလေးတွေကော့”

“အားလုံးအိပ်နေကြတယ်လေ၊ ဖွေးဖွေးကသာ မအိပ်တာ
မအိပ်ချင်ဘူးတဲ့”

“သူတစ်ယောက်တည်း မအိပ်တာလား”

“ဟုတ်တယ် သူတစ်ယောက်တည်းပဲ”

ကျွန်းမ သဘောပေါက်သွားပြီ။ သမီးက သည်အချိန်ကို စိုး
ဆင်းရဲနေတာပါလား။ ကားပေါ်ရောက်လို့ သမီးကို ကျွန်းမမေးကြည့်စော့

အဖြတ္တရလေပြီ။ နေ့လယ် ၁၁ နာရီ ထမင်းစား၊ ခကာကစားပြီး
ကလေးတိုင်း အိပ်ရသည်။ သူများတွေ အိပ်တုန်း ငှါးတုတ်တိုင်နေရတော့
အိမ်ကို လွမ်းပုံရသည်။ သမီးကို ကျွန်းမ မေးကြည့်၏။

“သမီးက ဘာလို့မအိပ်တာလဲဟင်”

“သမီးအိပ်လိုက်ရင် ဉာဏ်ရောက်သွားမှာပေါ့။ သမီး ကျောင်းမှာ
မအိပ်ချင်ဘူး။ မေမနဲ့ပဲ အိပ်ချင်တာ”

ကလေး မပျော်ပိုက်တာကို ကျွန်းမ ငွော်မလုပ်ချင်ပါ။ ကလေး
မိတ်ကို မည်းဆဲသင့်ပါ။ သမီးကလေးကို ကလေးဘဝ အနှစ်သာရဖြစ်သည့်
မိတ်လွှတ်လပ်ပျော်ဆွဲခြင်းကို အပြည့်အဝ ရစေချင်ပါ၏။ ကျွန်းမတို့ ဆုံးဖြတ်
ချက်ကို ပြင်လိုက်သည်။ နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်နာရီအထိသာ ကျောင်းတက်
စေပြီး အိပ်ချိန်တွေမှာ အိမ်ပြန်ခေါ်မည်။ အနာနှင့် ဗော်တော့လည်း
အဟုတ်သား။

၆

အခုတော့ သမီးကလေး ကျောင်းပျော်ပြီ။ ရှစ်နာရီခုံ ကျောင်းပို့၊ ဆယ်နာရီခုံ
ထမင်းသွားပို့၊ ဆယ့်နှစ်နာရီ ကြိုး။ ကျောင်းနှင့် အိမ် ကူသယ်ခေါက်သယ်။
မန်က် မန်က် သမီးကတောင် အိပ်ရာက အရင်နှီးနှင့်နေပြီ။ ကျောင်းသွားပို့
အတင်းပူဆာန်တတ်ပြီ။ မိုးရွာသည့်နေ့က ကျောင်းမလိုက်ပါနဲ့ဆိုတာတောင်
မရ။ “ထိုးဆောင်းသွားမှာပေါ့ မေမနဲ့။” တဲ့။

ကျောင်းပို့ဖို့ မန်က်တိုင်း အလှပြင်ပေးတာကို သမီးက သဘော
ကျော်တတ်သည်။ သူဝေတ်ချင်သည့် ဂါဝန်ကို သူကိုယ်တိုင် ရွှေးသည်။
သမီး ကျောင်းနေမှ ကလစ်ကလေးတွေ၊ ဆံကုပ်ကလေးတွေ ဝယ်ပေးရ
တာလည်း မနည်းတော့။ ကျောင်းသွားခါနီး မှန်ပြီး ကြည့်ရတာလည်း
အမော့။ “သမီးက လှလိုက်တာတော်” ဆိုလိုက်လျှင် ပြီးသွားတတ်သည်။
ကျွန်းမှာ မန်က်တိုင်း သမီးကို ရေချိုး၊ သွားတိုက်ပေး၊ အလှပြင်ပေး၊

မန့်ဘူးထဲ မန့်ထည့်ပေး၊ ကျောပိုးအိတ် ပြင်ပေး။ ပြီးတော့ ဖအေကြီးက
ကျောင်းပို့။ ကျွန်မက အိမ့်ခြိုဝါယော လိုက်ပို့တော့ သမီးက နှုတ်ဆက်သည်။
လမ်းကျေးလေးချိုးလိုက်တော့ သမီးကလေးကို ဖမြင်ရတော့။ သမီးထမင်း
စားချိန်မိအောင် ချက်ရပြုတ်ရှုံးမည်။ ထမင်းချိုင်းပြင်ပေးရှုံးမည်။ သမီးက
ကျောင်းမှာလည်း ဝလုံးတွေ အများကြီး ရေးသတဲ့။ အိမ်ရောက်တော့လည်း
ရေးလိုက်တဲ့ ဝလုံးတွေ။ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေအကြောင်း စိက္ခာ
ပတ်ကိုး ပြောတတ်နေပြီ။ သည်လိုဆိုတော့လည်း ကျွန်းမှာ ဝမ်းသာပိတိ
ပြစ်ရပါ၏။

သည်နှစ် မူကြီး။ နောက်နှစ် သူငယ်တန်း။ နောက်နှစ် ပထမတန်း။
နောက် ဆယ်နှစ် ဆယ်တန်း။ နောက်။

စက်သီးထဲ ထည့်လျှို့ထားသော ရေငင်ပုံးကလေးလိုပါပဲကလား၊
ရေငင်ပုံးက ရေအပြည့်ဖြင့် တက်တက်လာလေ တစ်ဖက်ကြိုးစက ဆင်း၍
ဆင်း၍ သွားလေ။ သမီးအတန်းရလာလေလေ ကျွန်းမတို့ကလည်း နှိုက်၍
နှိုက်၍ ရှာကြရလေလေ။

စာတွေ အများကြီးရေးရှုံးမှာပါလား မန့်ဆပ်သွားဖူးကလေးရေး

မဟာသီမဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၈၊ နိုဝင်ဘာ

မြင်နှင့် ရှုံ

၁

မြာနှင့် မိုးတွေ တဖြာက်ဖြာက် တသုန်သုန် ခွေတတ်သော ပြင်ဦးလွင် ဆောင်းသည်ပင် တစ်ကျွဲ့ တစ်လီ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ မြင်နှင့်ရာသုမျှ သစ်ပင် သစ်တော့ သစ်ခက် သစ်ကွက်တွေပေါ်မှာ မိုးနှင့်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက် ကြောက့်နေပို့ကို ‘မြင်’ ဧေးမောက်ညွှန်မိသည်။

ပြင်ဦးလွင်လို နှင့်မြို့တော်မှာ သည်လို မြာနှင့် နှင့်မိုးတွေ ခွေအောင်တာ မဆန်းလှသော်လည်း နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သည်လို ဆောင်းချမ်းရာသိ ကိုပဲ မျှော်မော့ရတာကတော့ မြိုင်အတွက် ဆန်းလှသည်ဟု ဆိုရမည်။ ပြင်ဦးလွင်ဆောင်းက မူန်မူန်သုန်သုန်ဆိုပေမဲ့ လန်းဆတ်စိုရည်သော အလှ၊ ကြည်လင်အေးမြှေသော သဘာဝကို ဆောင်နေတတ်သည်။

ဒါရကြာင်းမို့ ထင်ပါ၏။ ပြင်ဦးလွင်မှာ အရွယ်နှင့်အမျှ အနေကြာလာ ခဲ့သည့်တိုင် ဆောင်းနှင့်မြို့ကလေး၏ ဆောင်းပသာဒကို ရိုးအိမသွားခဲ့။ အေးလွန်းစက်လွန်းလှသော ပြင်ဦးလွင် ဆောင်းကို မြိုင် ချစ်သည်။ တွယ်တာသည်။ မြတ်နီးခုံမင်သည် ဆိုသည့် ခံစားမူသာ ရှိသည်။

ဘိတ္ထုန်းကတော့ သည်လို ဆောင်းရာသီပိပိကြီးရောက်လေတိုင်း
 မြိုင်တို့ နေထိုင်ကြီးပြင်းရာ 'ဂနိုင်ဖေ' မြတ်းထဲတွင် လူတဗျားဖွံ့ဗိုးတော်သည်။
 ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ အီမ်ပြန်လာတတ်ကြသော သုတို့တစ်တွေကို
 ကြီးမေရာ မြိုင်ပါ စောင့်ဖျော်နေတတ်မြို့၊ 'ဟေဝန်' က ပြင်ဥုးလွင်နှင့်ဝေးသော
 ရန်ကုန်များ၊ ရန်ကုန်တဗ္ဗာသိုလ်ကျောင်းသားပေါ့။ 'ဟေမန်' နဲ့ 'ဟေမာ'
 ကတော့ ပြင်ဥုးလွင်နှင့် ငါးမိုင်သာဝေးသည် မန္တလေးတဗ္ဗာသိုလ်မှာ
 တက်ကြတာဆိုတော့ ကျောင်းပိတ်သည်နှင့် ပြင်ဥုးလွင်ကို အရင်ဆုံး ရောက်
 လာတတ်ကြသည်။ နောက်တစ်ရက်ဆို ဟေဝန် ပြန်ရောက်လာတော့မည်၊
 ဟေဝန်ပြန်အလာကို မြိုင်တို့ သုံးယောက်သား မန္တလေး-ပြင်ဥုးလွင်
 ကားဂိတ်များရှိရာ မြို့လယ်ကို စက်ဘီးတစ်စီးစီနှင့် သွားကြုံကြသည်။
 ရန်ကုန်က ဟေဝန်ပါ ရောက်လာပြီဆိုရင်တော့ လုခံပြီ။ စကားတွေ လုမြှေ့
 ကြရတာကပင် အရသာရှိလှု၏။ သူ့အတွေ့အကြံ၊ ကိုယ့်အတွေ့အကြံအေး
 ပြောကြရင်း ရယ်ကြမောကြ ပျော်ဆွင်ခဲ့ရသည်။

ထိအခါတိင်း မြိုင်နှင့် ကြီးမေ နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသော
တိတ်ဆိတ်ပြီးသက်လွန်းလှသည့် 'ဂနိုင်မေ' ခြံကြီးသည် ဆပ်သွားပူးပင်
ကျေးအပ်ကျေသလို ကျိုကျိုကျာကျာ ရှိလေသည်။ ခြံကြီးထဲမှာပဲ ဥယျာဉ်
ဖျော်ပွဲစားပါတိလို ခုံတွေ ဆက်ခင်းကာ ကြီးမေနှင့် မြိုင် စီစဉ်ထားသမျှ
အစားအစာတွေကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး စားကြ၊ စကားတွေပြောကြ။ ၀၁
မဝနိုင်။ မြိုင်ကတော့ သည်လိုရက်တွေမှာ စားဖို့ဆောင်က ထွက်ရသည်
မရှိတော့။ သည်အတွက် မြိုင်ကလည်း ကျေနပ်ပါသည်။ သူချက်သမျှ
ကြိုက်ကြသည်ဆိုတော့ ပင်ပန်းသည်လည်း မထင်မို့။

ခရစ်မတ်ရက် ရောက်ပြဆိုရင်လျင်တော့ မြိုင်တို့တစ်ခြဲလုံး မီး၏
ထိန်ညီးနေအောင် ထွန်းနေကျ။ ဓမ္မတေးတွေကို သံပြိုင်ဆိုနေကျ။ ဟောဝန်း
ဟောမန်က အတိုး၊ မြိုင်နှင့် ဟောမာကာ အဆို။ ဆိုသမျှ တိုးပေးသည်။ တိုးသုတေ

ဆိုကြသည်။ ကြီးမေကတော့ တေးကလေး လိုက်ညည်းလိုက်၊ စည်းချက် ကလေး လိုက်လိုက်နှင့် ဝမ်းသာအားရ ပြီးနေ့တတ်ပါ၏။ ညုပိုင်းမှာတော့ ဖိတ်ထားသမျှ အည်သည်တွေကို အည်ခံကြရသည်။ နှစ်စဉ် ခရစ်စမတ်ည် တွေမှာ မြိုင်တို့ခြုံက ကြာဆန်ချက် ကျွေးနေကျို့ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေ တွေကို ဖိတ်စာ တကန်တကဖြင့် ဖိတ်ကြားစရာ မလိုပါ။ သိကြပြီးသား။

ကြီးမေ၏မိတ်ဆွေများသာမက ဟေဝန်၊ ဟံမန်နှင့် ဟေမာ သုံးဦး စလုံး၏ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း များလှသည်။ မြိုင့်မှာတော့ ပြောလောက် စရာ အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေရယ်လို့ သိပ်မရှိ။ မြိုင်တို့ခြုံမှာ အလုပ်ဆင်း ကြသော ဦးအဲတို့မိသားနှင့် မြိုင် ရွှေးဝယ်နေကျ ပြင်ဦးလွင်ရွှေးထဲက ဖောက်သည်ကလေးတွေလောက်ပဲ ရှိသည်။ ပြောရမည်ဆိုလျှင်တော့ ဟေမာ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း မြိုင့်သူငယ်ချင်းတွေလို့ ပြောလို့ရကောင်းပါ၏။ ဟေမာနှင့် မြိုင်က တစ်နှစ်တဲ့သည်း၊ တစ်တန်းတည်း၊ တစ်ကျောင်းတည်း အတူနေခဲ့ကြသော်လည်း ပင်ကိုအားဖြင့် မြိုင်က ဟေမာလောက် သွက်သွက် လက်လက် ချက်ချက်ချာချာ မရှိခဲ့တာကိုလည်း မြိုင် ဝန်ခံရပါမည်။ ဟေမာက ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက် အောင်မြင်ခဲ့သော်လည်း မြိုင်က နောက်ထပ် သုံးနှစ်ဆက်ကာ ဖြေဆိုခဲ့သည့်တိုင် သည်တောင်က မကျော်နိုင်ခဲ့။ သူကိုယ်သူ ပဲညာနှင့်ပတ်သက်လို့ ကဲ မပါလေခြင်းဆိုတာ သဘောပေါက် ရပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ ကြီးမေကိုယ်တိုင်က မြိုင့်ကို ကျောင်းဆက်မတက်စေ တော့ဘဲ ခြိထဲမှာပဲ အတူနေကာ ခြိအလုပ်ကို ဦးစီးစေခဲ့သည်။ မြိုင်ကလည်း သည်လို့မိတ်ကျးထားပြီးသား။

မြိုင်တို့ခြုံကြီးထဲမှာ သစ်ပင်ကြီးတွေ များလှသည်။ သစ်သီး ဥယျာဉ်ကြီးလို့ပင် ခေါ်နိုင်သည်။ ကတ္တိပါပင်၊ မက်မန်းပင်၊ တည်င်းပင်၊ ကျွေးကောပင်၊ လီမွှေ့ဗြိုင်လို့ သီးပင်တွေရှိသလို ချယ်ရှိ၊ စိန်ပန်းပြာ၊ ငုစပ်၊ သော်ကြီး စသည့် အပွင့်လှုအပင်ကြီးတွေလည်း ရှိသည်။ အိမ်ပတ်လည်

မြိုက်လပ်မှာတော့ အလိယာ၊ ဒေစီ၊ သစ္စာပန်း၊ ဂန္ဓမာ စသည့် ပန်းအလု
 ပင်တွေလည်း သူ့အပင်နှင့် သူ့အခင်း ဝေဝေဆာဆာရှိသည်။ ဂေါ်ရခါးပင်၊
 ပဲသီးတော်ရည်၊ ရွှေပဲသီး၊ ရွှေဖရီ စသည့် စားပင်တွေကိုလည်း စင်တင်ကာ
 စိုက်ပျိုးထားသည်။ ချဉ်ပေါင်၊ ဆလပ်၊ မှန်ညင်း၊ ကိုက်လန်၊ ရုံးပတိ၊
 ခရမ်းပင်တွေကလည်း သူ့အကွက်နှင့် သူ့အခင်း တပြန့်တပြောကြီး ရှိသည်၊
 သည်ခြေထွက်သီးနှင့်တွေက နှစ်ပတ်လည် ဆွတ်ခူးရောင်းချလို့ပင် မနိုင်ခဲ့။
 နှစ်မောင်လောက် ကျယ်ဝန်းသော သည်ခြေကြီးသည်ပင် သစ်တော့
 အပ်အပ်ကြီးနှင့် တူဖော်တာကိုပဲ ကြီးမေက ကျေနပ်လှသည်ဆို၏။ ဒါတွေက
 ဦးအဲတို့လက်ရာ ဆိုသော်လည်း ကြီးမေ၏ စိတ်ကူးတွေသာဖြစ်သည်၊
 ရာသီနှင့်လိုက်ဖက်သည့် သီးပင် စားပင်တွေကို ကြီးမေကပဲ အလုညွှေ့
 သင့်အောင် စိစဉ်စိုက်ပျိုးစေသည်။

“ကြီးမေစိတ်က ဘယ်လိုပြောရမလဲမသိတော့ဘူး၊ ဆူဆူပွဲကျွ်
ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး မြို့ကြီးတွေမှာ မနေချင်ဘူး။ အဲသလို ပတ်ဝန်းကျင်
ကိုလည်း မကြိုက်ဘူး။ လူသူဝေးဝေး တောထဲတောင်ထဲ တစ်ကိုယ်ရှု
တစ်ကာယ အိမ်ကလေး သန့်သန့်တစ်လုံးဆောက်ပြီး နေမယ်။ စိုက်ခင်း
ကလေး စိုက်စားမယ်။ လေကောင်းလေသန့်ကလေး ထွက်ရှုလိုက်၊ လမ်း
ကလေး လျှောက်လိုက်၊ အိမ်ကလေးထဲ ပြန်နေလိုက်။ အဲသလို ဘဝမျိုး
နဲ့ပဲ နေမယ်လို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာလေ။ တကယ့်
တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ နေလို့မဖြစ်တော့လည်း ကိုယ့်ခြေကလေး၏
တော့အပ်ကလေးနဲ့တူအောင် ဖန်တီးယူရတာပေါ့။ ကြီးမေတော့ ဆုံး
ညံသံတွေကို အမှန်းဆုံးပဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မကြားချင်ဘူး။ အခုလို့ အေးဆေး
တိတ်ဆိတ်နေမှု နေတတ်တယ် ပြောရမလားပဲ”

କ୍ରି:ମେଗ ଶିତ୍ୟଲଙ୍କର ରାମିଯନ୍ଦ ଆଶିତ୍ତିନ୍: ଯୁଗଂ ଯୁଗର
ଆଗୋହିନ୍: ଅଶ୍ଵି:ଦେଖ ପ୍ରିଣ୍ଡଗ୍ରୀ ଫ୍ରେପ୍ରିତାର୍ଟିଯନ୍ଦ ॥ କ୍ରି:ମେତାଫ୍ରା:ମୁଖ ପ୍ରିଣ୍ଡପ

ရှိသည်ကို။ ကြီးမေက ပြင်ဦးလွင်ကတိတော့ မဟုတ်ပါ။ ရန်ကုန်မြို့မှာ
နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ ဆို၏။ ကြီးမေ၏ပခံုင်မှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်
အနိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်သည်။ ပြီတိသျှကိုလိုနိုင်ချုပ်ရေးကာလတွေတုန်းက
နယ်ဘက်အရာရှိဖြစ်သော ပခံုင် ပြောင်းချွေးရာ ပြင်ဦးလွင်မြို့ကလေးကို
ရောက်လာတော့ ကြီးမေအသက် နစ်ဆယ်ကျော်စွာန်းစပ် ရှိနားသည်ဆိုပါ၏။
ပြင်ဦးလွင်မှာ အခြေကျလာစဉ်မှာပင် စစ်ငွေ့တွေ ယုက်သန်းလာခဲ့သည်။

“ဂျပန်ထွေဝင်လာတော့ ပြင်ဦးလွင်တစ်မြို့လုံး တိုးတိုးဆိုရေး
နေလိုက်တာ မှတ်မိသေးတယ်။ တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ့် ဒိမိတ် ထင်နှေသလို
ပါပဲ။ နောက်တော့ ပြင်ဦးလွင်က ဝေးရာကို စစ်ပြီးကြရတာပါပဲ။ အိန္ဒိယ
ဘက်ကိုတရုံး ပြုးကြတယ်။ တရုတ်ပြည်ဘက်ကိုလည်း တရုံး ပြုးကြတယ်။
ရရာ ကြောနဲ့ ကိုယ့်ပစ္စည်းကလေးတွေ ကိုယ်တင်ပြီး အရောသောပါး
ပြုးကြရတာပဲ့။ တရုံးကလည်း ကားပေါ် ပစ္စည်းတင်ပြီး ရောက်နိုင်သလောက်
သွားကြရတာပေါ့။ ကားမရှိသူတွေကတော့ အထူပ်ထမ်းပြီး ခြေကျင်ပြုးကြ
ရတာပဲ့။ ကြီးမေရဲ့ ဖေဖေကတော့ အင်္ဂလာပိနယ်ဘက်ဝန်ထမ်းအရာရှိဆိုတော့
တာဝန်အရ မလိုက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ ကြီးမေတို့သားအမိကတော့ ခွဲ့စွဲစ^၁
ကလေးတွေ ထူပ်ပိုက်ပြီး နေခဲ့ရတယ်။ နေသားရဲ့နေသားက နောင်မွန်
ရွာကလေးမှာကို နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက် ကြာ ထင်ပါရဲ့။ နောက် ပြီတိသျှ
အပ်ချုပ်ရေး ပြန်ဝင်လာပြီး ပြန်အခြေချေပေမဲ့ ဖေဖေက ပြန်ရောက်မလာ
တော့ဘူး။ ဆင်းမလားမှာပဲ ဆုံးရှာတယ်။ ကြီးမေတို့ကတော့ ပြင်ဦးလွင်ကို
ပြန်လာခဲ့တယ်။ သည်ခြေကြီးက ဖေဖေရဲ့ခြေလော့ အင်း ဖေဖေအမွှေ ဆိုပါ
တော့ကွယ်”

ကြီးမေတို့ ရောက်လာစဉ်က သည်ခြေကြီးမှာ အမည်နာမရယ်လို့
သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိ။ နှစ်ထပ်အုတ်ထပ်တိုက်ကလေး တစ်လုံးနှင့်
တော့အပ်သာသာခြေကြီးသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။

“သည်ခြေကို ဂနိုင်မေ ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြီးမေ ပေးတာ။ ကြီးမေ ပြောဖူးသလိုပေါ့၊ တော့ ဆိုတဲ့ သဘောအမိပ္ပါယ်ကို ရောက်စေချင်တာ မှတ်လား။ တော့ရိပ်တောင်ရိပ်ကို ကြီးမေက သိပ်မက်စက်တာဆိုတော့ သည်ခြေကြီးကို တော့ရဲ့ အနှစ်သာရရော၊ အမိပ္ပါယ်ရေးပါအောင် ပေးလိုက်တာပေါ့။ ‘မေ’ ဆိုတာက ကြီးမေရဲ့ မေမေနာမည်လေ။ ဒေါ်မေသွယ် တဲ့ ဒါပေမဲ့ အားလုံးက မေ လိုပဲ ခေါ်ကြတယ်”

ကိုယ်တိုင်ပင် တစ်ခါတလေ နားမလည်နိုင်ခဲ့။ လူသဘာဝတွေကို သိပ်နားမလည်တော့လည်း ကြီးမေကို ထူးဆန်းသော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်လို့သာ မြိုင် သဘောထားရတော့သည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့များ ကြီးမေတစ်ယောက် လောကကြီးထဲကို ရောက်လာလေသလား တွေးမိရသည်။ ထိုစိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်တွေက သူဖြစ်စေချင်သလို လက်တွေ့မှာ ဖြစ်မလာတော့ မာနတွေ အဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားလေသလား မြိုင် မတွေးတတ်။ မြိုင်ကိုယ်တိုင်က ငယ်ငယ်ကတည်းက ထုံးထုံးအအနိုင်ခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်လား။

မြိုင်ပတ်ဝန်းကျင်က ကျော်းမြောင်းလှသလို မြိုင်သည်ပင်လျှင် ကျော်းမြောင်းသည်။ လောကအကြောင်း၊ လူအကြောင်းတွေကို ဉာဏ်မီ တာလည်း ပါပါလိမ့်မည်။

“မြိုင် ရှေ့နေကြီး ဦးစောနိုင် လာနေတယ်”

“မြိုင် ဟူတ်ကဲ့ ဦးအဲ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ပါ။ သူတို့တစ်စွေ တော့ ရောက်မလာကြသေးဘူး”

တပေါက်ပေါက်ကျနေသည့် နှင်းတွေကို မြိုင် မြိုင်နေရသည်။ အေးစိမ့်စိမ့် နှင်းမိုးတွေဆီက လွင့်လာသော အငွေ့တွေကို ရနေသည်။ နှင်းရည်သောက် ပန်းပွင့်ကလေးတွေပေါ်မှာ နှင်းဥကလေးတွေ ရှိသည်။

နှင့်တွေ့များလာတော့ နှင့်ရည်ကလေးတွေ ကြွော်သွားကြမည်။ သည်လိုပဲ
ထင်ပါရဲ။ မြိုင်ဘဝမှာ တွေးစရာတွေများလာတော့ အတွေးတချို့ ကြွော်
သွားမည်ထင်၏။

J

မျှလေး - ပြင်ဦးလွင် ကားလမ်းတစ်လျှောက် ဖိမ်းသစ်သော လောက
အလုကို ဆင်ယင်ဖွဲ့ယုက်ထားသော သစ်ပင်တွေကို ငါးမောရှင်း ဟောမန့်
စိတ်တွေလည်း နာသစ်လာသည် ထင်မိ၏။ ပြင်ဦးလွင်ဆီသို့ ဦးတည်ဘွားနှင့်
ရွှင်းကိုပင် ဟောမန့် ရင်တွေခုနှင့်နေသည်။ သည်လမ်း သည်ခနိုက်လွန်းထိုး
ရက်ယူယ် သူ သွားနေလာနေကျ။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုဂျာခင်းရွက်က်မျိုး
ရှိသည်။ ဘယ်နေရာမှာတော့ တောင်ကမ္မဘကလေးတွေ ရှိတတ်သည်
စသည်ဖြင့် အခုထိ သူ့စိတ်အာရုံထဲမှာ စွဲလမ်းနေဆဲဖြစ်သည်။ မြှုပ်လိမ့်
မြှုပ်ကောက်သုတေသန တောင်တက်တောင်ဆင်း လမ်းကလေးကို ပြတ်သန်း
ရတိုင်း ခံစားရသည့် စိတ်ကြည်နဲ့မူရသကလည်း ပြောင်းလဲမသွားပါ။
ဟိုတုန်းကလိုပဲ ပြင်ဦးလွင်ကို သူ ချုစ်ခင်နေဆဲဖြစ်သည်။

ပြင်ဦးလွင်ကို ဟောမန့် မရောက်ဖြစ်တာ ဆယ့်ရှစ်နှစ်လောက်တောင်
ရှိရော့မည်။ ဆယ့်ရှစ်နှစ်တောင် ရှိပြီလား။ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက် သူ ရောက်
တုန်းက အခုလို ဆောင်းရာသီတော့ မဟုတ်။ နွေဦးရာသီမှာပဲ ဖြစ်သည်။
ပြင်ဦးလွင်မြို့၊ အဝင်လမ်းတစ်လျှောက် ခရမ်းသွေးထနေသည့် စိန့်ပန်းပြာ
ပွင့်တွေ ပွင့်နေကြတာကို သူ မှတ်မိသည်။ သူတို့ ဂနိုင်မေ ခြိုက်ထဲမှာလည်း
စိန့်ပန်းပြာတွေ ငါချယ်ရိတွေ ဝေခဲနေအောင် ပွင့်နေတာ မဟုတ်လား။

သည်ခြိုက်ထဲမှာ သစ်ပင် စားပင် ပန်းပင်တွေ များလွန်းနေခြင်းကို
ဟောမန့်ကတော့ မကြုံက်။ ဒါမ်မျှက်နှာစာရွှေက မြှက်ခင်းစိမ်းစိမ်း ကွက်လပ်
ကလေး ရှိနေလို့သာ အသက်ရှုံးချောင်ရသည်။ ဟောမန့်ဆန္ဒအရဆိုလျှင်
သည်နေရာကလေးမှာ အပန်းဖြေစရာ ကစားကွင်းကလေး တစ်ကွင်း

လုပ်ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်၏။ သစ်ပင်တွေ ခြားနှင့် မဆုံးလောက်အောင် နိုက်ဖူး
ထားတော့ တစ်ခြဲလုံး ပိန်းပိတ်နေသည်။ အပြင်ကိုပြင်ရရှိခက်သလို အပြော
ကလည်း ခြားတွင်းကို လှမ်းမပြင်နိုင်။

လွှတ်လုပ်သော ကျယ်ပြောမှုကို မက်မောသည့် ဟေမန်ကတော့
မြိုက်းထဲမှာ ပိတ်မိန့်ရတာကို သည်းမခံနိုင်။ ကွန်ရက်လို ချိတ်ဆက်နေသည့်
ပြင်ဦးလွင်လမ်းတွေပေါ်မှာ လျောက်သွားနေချင်သည်။ ရက္ခဖော ဥယျာဉ်၊
လွှားကောက်ရောတ်ခွန်တွေဘက်ကိုပင်မက ပြင်ဦးလွင်ဖြူးအထွက်က ဝက်ဝံ့ရွှာ
မှားချို့အပ်က ရွာကလေးတွေဘက်အထိ စက်ဘီးလျောက်စီးချင် စီးလိုက်
သေး၏။

“ဟေမန်ရယ် မင်းဟာလေ ကြီးမေ ဓမ္မေးထားတဲ့ သားသမီး
လေးယောက်ထဲမှာ အကဲဆုံး အထွင်ဆုံးပဲ။ အမြဲတမ်း အပြင်ပဲ ထွက်လည်
ချင်နေတော့တာပါလား။ ဟေမန်နဲ့တော့ ခက်တယ်”

လည်ရာပတ်ရာက ပြန်လာတိုင်း ကြီးမေက သူကို အမြဲလိုလို
မြည်တွန်တောက်တီးတတ်သော်လည်း သူတို့လေးယောက်ထဲမှာ သူကို
အချုပ်ဆုံးလို့တော့ ဟေမန်ထင်သည်။ ဟေဝန်ဆိုလျှင် သူ့ထက် အသက်
နည်းနည်းကြီးသော်လည်း သူ့လောက် စိတ်ဓာတ် မနိုင်။ သူ့ကြည့်လိုက်လျှင်
စာကိုသာ သဲကြီးမဲကြီး င့်ဖတ်နေလေ့ရှိသည် ဟေဝန်ကို သူ မကြောက်။ ဟေမန်
မှတ်မိုးသလောက် ငယ်ငယ်ကတည်းက သူနှင့် အတူသွား အတူလာ အတူ
ကစား ဆိုသလို အတူ အနီးကပ်နေရပေမဲ့ အဖော်ကောင်း မဖြစ်ခဲ့။ ဟေဝန်တို့
ယောက်ရားတစ်ယောက်ဆိုသော်လည်း ပျော်ည့်ည့် အိစိုစို လုစားမျိုး ဟုသာ
ဟေမန်စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချထားခဲ့တာ ကြောပြီ။ ပြီးတော့ သူတို့တစ်တွေကို
ကြိုးဆက် ရွယ်တွေ့ဗုံးတွေ့လို ခေါ်ပြောဆက်ဆံ့စေခဲ့တာလည်း ပါပါလို့သည်။

ဟေဝန်နှင့် သူ ဆယ်တန်းအတူတူဖြေကြသော်လည်း ဟေဝန်စု
နှစ်ချင်းပေါက် အောင်မြင်ကာ ဘုမ်းဖော ဘာသာသာ အမိကဖြင့် ရန်ကုံး

တက္ကသိလ်ကို ရောက်သွားသည်။ နောက်တစ်နှစ်မှာတော့ သူနှင့် ဟေမာ အတူအောင်မြင်ပြီး မန္တလေးတက္ကသိလ်မှာ တက်ကြသည်။ ဟေမန်က သချာအဓိကဖြင့် ရွှေပြည်အေးဆောင်၊ ဟေမာက ဓာတုပေါဒ အဓိကဖြင့် သစ္စာဆောင်။ အငယ်ဆုံး မြိုင်ကတော့ အေးပုံတစ်မျိုး။ အရာရာကို ခွင့်လွှတ် သည်။ ထိုတော်နှင့် တွေ့ဝေနေတတ်သွားဟု ဟေမန်ထင်၏။ လူပုံက အေးစက်စက်။ မြိုင်သည်လည်း ဟေဝန်နှင့် သိပ်မထူးလှပါ။ တစ်မျိုးစီ ပျော်ကြသွားပေါင်း။

ကြီးမေသည် သူတို့လေးယောက်ကို တစ်နေရာစီက ရောက်လာ ကြသွားဖြစ်သော်လည်း မိဘတစ်ယောက်နှင့်မခြား စောင့်ရောက်ခဲ့သွားဖြစ် ဟေမန် အမြို့ဗို့ထိပ်တင်ခဲ့ပါသည်။ **ကြီးမေ၏** ကျေးဇူးတရားကို အမြို့ အောက်မေ့ရင်း ကြီးမေကို ထင်းပုံခေါင်းချ လုပ်ကိုင်ကျေးမွေးပို့လည်း သူ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော မထင်မှတ်သော အခြေအနေက သူတို့ အားလုံးကို မွှေနောက်ပစ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့တော့၏။ ထိုနေ့ကို ဟေမန် မမေ့၊ ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်တွေထဲက ခရစ်စမတ်အကြိုးလျှော့ ဖြစ်သည်။ ဟေဝန်၊ ဟေမန်၊ ဟေမာတို့သုံးယောက်စလုံး၏ နောက်ဆုံး ဒီဇင်ဘာ ကျောင်းပိတ်ရက်လည်း ဖြစ်သည်။ သည်နှစ် နောက်ဆုံးနှစ်မို့ သည်တစ်စွဲ နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှစ၍ ပြင်ဦးလွင်ခြိုကြီးထဲမှာ သူတို့တစ်တွေ တပျော် တပါး ဆုံးစည်းကြရတော့မည့်အချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

မီးကျိုးခဲတွေ ရဲရဲနိုးအောင် ကျေနေသည် မီးလင်းဖို့ကြီးဘေးက ခုံုင်း ကလေးတွေပေါ်မှာ ထိုင်ကြရင်း စကားပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည် ထိုညကို ဟေမန် မမေ့ပါ။ မီးကျိုးခဲတွေဆိုက အရောင်တွေ ဟပ်နေသော ကြီးမေများကိုနာကို အထင်းသား မြင်နေရသလို ကြီးမေ၏စကားတွေကလည်း ပီသ ကြည်မှ ရှိလှပါ၏။

“မင်းတို့သုံးယောက် ကျောင်းပြီးကြတော့မယ်ဆုံးတော့ ကြီးမေ ပြောစရာရှိတာကလေး ဖွင့်ပြောထားရှိုးမယ်”

အားလုံးက ကြီးမေပြာမည့်စကားကို စိတ်ဝင်တစား နားခိုက်
ထောင်နေခဲ့ကြတာဟါပဲ။ ခါတိုင်းလည်း အကြောင်းကြီးငယ်ရှိတိုင်း သည်လို
မီးလင်းပိုဘေးမှာ ဆုံးဖြစ်အောင် ကြီးမေ စိစဉ်ပြီး သည်လိုပဲ ပြာနေကျ
မဟုတ်လား။

“မင်းတို့တစ်တွေ အရွယ်ရောက်လာကြပြီဆိုကတည်းက ကြီးမေ
ရင်ထဲမှာ ကြိုတင်ရည်ပုန်းထားတဲ့ကိစ္စတွေက ပိုပြီး ရင့်ရင့်လာတယ်။
ကြီးမေရော မင်းတို့ပါ ဥမကွဲ သိုက်မပျက် မိသားစာဝကလေး နေလာကြ
ရာက သည်အသိက်အမြဲကလေး ပျက်သွားမှာကို ကြီးမေ ဖိုးရိမ်မိတာ
အလွန်ပဲ”

ကြီးမေက စကားကို ရပ်ထားကာ ဌ်မ်နေသည်။ သူတို့အားလုံး
ကထည်း ဌ်မ်နေကြရသည်။ အပြင်ဘက်မှာတော့ ဆောင်းနှင်းမီးတွေ
တမြောက်မြောက်ကြွေသံကို ကြားနေရသည်။

“မင်းတို့တစ်တွေဟာ အရွယ်တွေလည်း ရောက်ကြပြီး ကျော်း
ပညာလည်း ပြီးကြတော့မယ်။ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်လပ်းကြောင်း ရွှေးချယ်
ကြရတော့မယ်။ မလွှဲမသွေ့ ရှိလာနိုင်တဲ့ကိစ္စကတော့ မင်းတို့ ကိုယ်စိုက်ယိုး
ဆိမ်ထောင်ပြကြပြီဆိုပါတော့ကွုယ်”

ကြီးမေ စကားပြောရင်းဖြင့် သူတို့လေးယောက်ပျက်နာတွေကို
စုံစမ်းသည့်သဘောဖြင့် ကြည့်နေတာ အကင်းပါးသည့် ဟောမန် အကဲခံတ်
မိသည်။ ကြီးမေ ဘာကိုပြောတော့မှာလဲဆိုတာကို သူတို့လေးယောက်စလုံးက
သိသလိုလို ဖသိသလိုလို။ ကြီးမေပျက်နာပေါ်က ဝမ်းနည်းရိပ်ကိုစော်
အားလုံးမြှင့်နေကြရသည်။

“ကြီးမေတို့ရဲ့ မိသားစာဝကလေး ကြော်သွားပို့ပဲရှိတယ်။
သည်မြို့ကြီးထဲကင့် မင်းတို့ကလေးတွေ တစ်ယောက်စီ ပဲထွက်သွားရင်
ကြီးမေ ရင်ကွဲမှာပဲ့။ တို့တစ်တွေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပနဲ့ရအောင်

ကြီးမေ စီစဉ်ထားတာရှိတယ်။ ဒါ အခုမှုမဟုတ်ဘူး။ ကြီးမေ အရင် ကတည်းက စီစဉ်ထားတာပါ။ ဆိုပါတော့။ ဟောဝန်က အကြီးဆုံးဆိုပေမဲ့ အေးအေးနောက်လေတော့ ဟောမူးလို သွက်လက်ချက်ချာတဲ့ မိန်းကလေး နဲ့မှ ဖြစ်မယ်။ ဟောမန်ကျတော့ ကြီးမေသားသမီးတွေထဲမှာ အားအကိုးရ ဆုံးနဲ့ ထက်ထက်မြေက်မြေက်ရှိသွားဆိုတော့ မြိုင်ကို မင်း စောင့်ရောက်စေ ချင်တယ်။ ကြီးမေဆန္တဟာ ဒါပါပဲ”

အားလုံး ခေါင်းတွေ င့်လျှိုးတွေဝေသွားကြသော်လည်း ဟောမန် ကတော့ ကြီးမေကို လှမ်းကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာရှိနေသည့်စကားကို ချက်ချင်း ဖွင့်ဟနို့ အားယူလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့စကားတွေ အပြင်ကို ရောက် မလာသေးခင်မှာပဲ ကြီးမေ၏ “ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတယ်” ဆိုသည့် စကားက သူ့ကို ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

“ကြီးမေစီစဉ်တာကို ငြင်းဆန်ကြမယ်ဆိုရင်တော့လည်း ကြီးမေ ဘယ်လိုမှ စိတ်ကောင်းနိုင်စရာ ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ပိုးမွေး သလို မွေးလာရတဲ့ မင်းတို့ကို အတောင်အလက်စုံမှ ထပ်တာမျိုး မဖြစ်စေ ချင်ဘူး။ ဂနိုင်မေ ခြုံကြီးထဲမှာ တို့မိသားစု တစ်သက်လုံး အတူတက္ခာ မခွဲမခွာ နေကြရမယ်။ ဒါမှုလည်း ကြီးမေ စိတ်ချမ်းသာမယ်။ ဒါဟာ ငြင်းစရာလည်း လိုမယ်မထင်ပါဘူး။ သည်ကြားထဲက လက်မခဲ့နိုင်ပါဘူးဆိုရင်တော့ ကြီးမေ ကိုသာ ထားရစ်ခဲ့ကြတော့၊ ကိုယ့်ခရီးကိုယ် သွားကြပေတော့။ မြှင့်ကလွှဲရင် မင်းတို့မှာ ပညာနဲ့ အရွယ် ပြည့်စုံကြပြီပဲ”

မီးလင်းဖို့ထဲက မီးကျိုးခဲ့တွေ လောင်မြှုက်နေသလို ဟောမန် ခံစား ခဲ့ရသည်။ ကြီးမေသည် စိတ်ရင်း သဘောရင်း ကောင်းသလောက် သူ ဖြစ်စေချင်တာ ဖြစ်ရမှ ကျေနပ်သူဆိုတာလည်း ဟောမန်သိပါသည်။ သို့သော် သည်လိုကိစ္စမျိုးမှာတော့ ကြီးမေ ဝင်ရောက်ကြီးကိုင်လိမ့်မည် မထင်ခဲ့။ ဟောကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာပေါ် ငိုက်ကျေနေသာ ဆံပင်

တွေ့ကြောင် ခံစားချက်ကို သူ မမှန်းတတ်ခဲ့သော်လည်း သူလိုပင် ပုဂ္ဂိုလ်
နှစ်မည်လို့တော့ တွေးမိပါ၏"

"အသည်တိန်းက ဟောဖြင့် ကြီးမေကို ချက်ချင်း ဖွင့်ပြောရှိကြုံ
တော့မလို့ စိတ်ကို ထိန်းထားရတယ်။ ကြီးမှရဲ ကျေးဇူးတရားကို စောက္ဌား
တာမျိုး မဟုတ်ပေမဲ့ တစ်ဘဝဘကိစွဲဆိုတော့ ကြီးမေစကားကို နား
ကောင်းတယ် မထင်ဘူး"

မိသားစုဘဝကလေးအဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ကြတာမှန်သော်လည်း
တစ်အုတုံးဆင်း မောင်နှစ်မအရင်းအချာတွေ့ မဟုတ်လေတော့ လူငယ်ဘာသာ
ဘာ ဟောမန်နှင့် ဟောမ ချစ်ကြိုက်နေခဲ့ကြပြီ။ ကျောင်းပြီးတာနှင့် ကြီးမေကို
ဖွင့်ပြောပြီး လက်ထပ်ကြဖို့ စိတ်ကူးထားကြပြီးသား။ သည်အစိအစဉ်ကို
ကြီးမေကလည်း ကြည့်ကြည့်ဖြာဖြာ။ လက်ခံလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည့်ထားခဲ့
ကြသည်။ သို့သော် ကြီးမေက စကားဦးသွားခဲ့ပြီ။ ဟောမန်တို့အမြင်အရှု
ကြီးမေ၏စိတ်ကူးတွေက လက်တွေ့မဆန့်၊ ရှုံးဆန်သည်ဆိုသော်လည်း
ကြီးမေမှာတော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိချင်လည်း ရှိနိုင်သည်။

ထိုနေ့သေက ကြီးမေ၏စကားတွေကို ဘယ်သူမှ မပယ်ရှားပြီး
ခဲ့ကြ။ သဘောတူသည်လည်းမဟုတ်၊ သဘောမတူသည်လည်းမဟုတ်၊
သည်အကြောင်းကို ပြင်ပက ကြားလာရသော သတင်းမှားတစ်ပုဒ်လို့သာ
သဘောထားခဲ့ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ ခရစ်စမတ်မှာလည်း ခါတိုင်းလို့
ကစ်တာတွေ တိုးကြ၊ ဓမ္မတေးတွေဆိုကြ။ ကြီးမေကို ဘယ်သူမှ ကတိမေး
ခဲ့ကြသော်လည်း ကြီးမေကတော့ ကတိစကားကိုပါ ရရှိလိုက်ပြီ ဆိုသည့်
ဟန်ဖြင့် ခါတိုင်းထက် ပိုပျော်နေပုံရ၏။ ခရစ်စမတ်ညာမှာ တွေ့ဆုံးရသော
ကြီးမေ မိတ်ဆွေ အရင်းအချာတွေကိုပင် ဖွင့်ပြောနေပြီ။ သည်တစ်ဖျော့
ဘုရားကျောင်းမှာ လက်ထပ်ပေးဖို့ သင်းအုပ်ဆရာကြီးကိုပင် ခွင့်တော်း
နေသံ ကြားလိုက်ရသည်။

ဒီဝဲဘာနှင်းပွဲပွဲအောက်တွင် ဖူးငှါသစ်တွေ ဝေဝေဆာနဲ့သော ချယ်ရှိပင်ကြီးအောက်မှာ သူတို့လေးယောက်သား ဆုံးကား စကားပြောခဲ့ ကြတာကိုလည်း ဟေမန် မမေ့သေးပါ။ ထိုနှေ့က ဟေမန်တစ်ယောက်တည်း ပါက်ကွဲနေခဲ့သည်။ ကြီးမေ မတ၊ ဘူးကြောင်း၊ မှားကြောင်း၊ စိတ်ကူးယဉ် သန်လွန်းကြောင်း၊ ကျေးဇူးတရားကိုထောက်ပြပြီး သူတို့ဘဝကို လျှောင် ချိုင်ထဲသွင်းပို့ ကြိုးဘားနေကြောင်း၊ သူနှင့် ဟေမောကတော့ ခိုးရာလိုက်ပြီး ကြတော့မည့်အကြောင်း အို စုံလို့။ မြိုင်ကို သူ လက်မထပ်လိုကြောင်း ပြောတော့ မြိုင်မျက်လုံးတွေ စုံစုံအတိုင်း ဘာတစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြောခဲ့။ ထို့ရှင်စမတ်ရက်တွေက စတင်ဝိုက်ခတ်လာသော စေပြင်းသည် မှားက်တော့ မှန်တိုင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားရဲ့မက ဂနိုင်မေခြို့ကို သွာ်သွက်ခဲ့စေ ခဲ့သည်။

နှောက်ဆုံးနှစ် တမေးပဲ ဖြေဆိုပြီးကြသည့်နှစ်မှာပဲ ဟေမန်နှင့် ယာမာ ဂနိုင်ဖေခြိုက် ပြန်ရောက်မလာကြတော့။ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ် ပြီးကြောင်းနှင့် ပြမိသမျှအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါရန် တောင်းပန်စာကလေးသာ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဟေမန်တို့နှစ်ယောက် ပြင်ဥုးလွင်ကို ပြန်လာပြီး ကြီးမေကို သွားတွေ့တော့ ခြို့ကို ဝင်ခွင့်ပင်မရခဲ့။

“သိုးမည်းနှစ်ကောင်ရဲ့မျက်နှာကို ကျွန်းမ တစ်သက်တာပတ်လုံး မကြည့်ချင်ထားဘူး၊ ဆိုတာကိုပဲ ပြောလိုက်ပါ ကိုအဲ၊ မှားက်ထပ်တစ်ခေါက် ခြို့ဝေးမှာ လာရပ်တာကို ကျွန်းမ မလိုချင်ဘူး”

အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားခဲ့ပါသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့။ ဟေဝန်နှင့် မြိုင်သိကို စာရေးပြီး အကျအညီတောင်းကြည့်သေး၏။ လျချင်းတွေ့ပို့ မဆိုနှင့်၊ စာကလေး တစ်ကြောင်းတလေးမျှပင် ပြန်ဖော်မရခဲ့။ နောက်ဆုံး တော့ ဟေမန်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြင်ဥုးလွင်နှင့် ဝေးရာသို့ ထွက်ခဲ့တော့၏။

မိတ်ဆိုး မိတ်နာသည်ဟု မဆိုသောသော်လည်း မာနအခံကလေးဖြင့်
မိတ်နှမိသည်က အမှန်ပင်။ ကြီးမေကိုတော့ ကျေးဇူးတရားဖြင့် မဖြော်ရလာသော
လည်း ဟေဝန်နှင့် မြိုင်ကိုတော့ မိတ်ဘနာကြီး နာမိသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို
အမျှခံသားသမီးအဖြစ်မှ စွန့်လွတ်ကြော်း သတင်းစာထဲ ပါလာသည့်အခါ
မှာတော့ ဟေဝန်နှင့် မြိုင်ကို အမှန်းစာရင်း သွင်းလိုက်ကြတော့၏။

သည်ကတည်းက ဂနိုင်မေ မြိုက်နှင့် ဝေးသွားခဲ့ရသော ဟေမန်နှင့်
ဟေမာတို့ ပြင်သီးလွင်ကို ပြန်ခဲ့ကြပြီ။ သို့သော သူတို့ကျေးဇူးရင် ကြီးမေ
တစ်ယောက် ခရာတော်မှာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရှာပါပကာ။

“သည်လမ်းကလေးကို ပြတ်ရတော့ တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ဘဝ
တွေကို သတိရလိုက်တော့ ဟေမန်ရယ်”

ဟေမာက ပိုန်းမသားပိုပို ခံစားမှုကလေး ကဲနေပုံရ၏။ ဟေမန်က
ချုပ်အနီး ဟေမာလက်ကလေးကို လွမ်းဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ပြင်ဦးလွှဲ
နှင့် နီးလာတော့ ပိုအေးလာခဲ့သည်။ ချယ်ရိုတွေတောင် ပွင့်ကြပါပကာ။

2

ပြင်ဦးလွှဲမြေကို ခြေချုလိုက်ပိုသည်နှင့် ဟေဝန်ရင်မှာ လိုက်ခန်သွားရသည်။
ပြင်ဦးလွှဲကို သူ ခွဲ့ကွာခဲ့ရတာအတောင် သယ်ငါးနှစ်ရာသိ ရှိခဲ့ပြီ။ ရန်ကုန်မှာ ၄၅၁
သော်လည်း သွေ့ခိုတ်နှစ်းထဲပောတော့ ပြင်ဦးလွှဲကလေးသာ ထာဝရှိရသည်။

ထင်းရူး၊ ချယ်ရို၊ လိုလှော့နှင့်တွေသင်းသော ဖြူး။ နှင့်ပန်း၊ သရှုံး
ခင်မမောပန်း၊ ပင်စိမ်းနှင့်ပုံးတော်မှာ တွေ ဝင်နေတတ်သော ပြောပ်ပန်းခင်း
ကလေးများ၊ အေးမြှုရင်းသနှင့်သော တောင်ပေါ်လေ အေးကြည်ကြည် စာညွှေ့
ပြင်ဦးလွှဲဖြူး၏ အဆင်း အနဲ့ အရသာတွေကို သူ အပြုံလွမ်းဆွတ်မောတ်
ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ကျေးဇူးရင် ကြီးမေနှင့်တကွ သွေ့ငယ်ဖော် ဟေမန်၊ ဟေမာ
မြိုင်တို့ကိုလည်း လွမ်းမောတာသဲ ရှိခဲ့ရပါ၏။

သေပန်။ သာမာ ရွှေသာကိုတော်ချေမှုများ
ပြောကိုလည်းမှတ်ဖော်တော်များ ပြောက စွဲများသူ၏၊ သည်မှာ
ဖုန်းပြီးသော ပြောကို သူ၏ လက်စာမျက်နှာ၊ အမြဲမှာ ပြောက
လေသူ၏ ပြောကို ပြောကို သူ၏ အဲ ဒေဝါယာများသူ၏ အမြဲမှာ
ရှိသူ၏၊ ပြောသူ၏ ရှိသူ၏ အဲ ဒေဝါယာများသူ၏ အမြဲမှာ
သူ၏ အကြင်နာအားမှတ်ဖော်မှု၊ ပြောသူ၏ အကြင်နာအားမှာ အောက်
ကျော်လျှင်ပေါ် ပြောကိုနိုင်တော်ပါ။ သေပန် ပြောကို

“သေပန်၊ ပင်းတို့ကော်တော် ပင်းတို့ကော် အကြင်နာအားမှာ
ပြောကိုရည်း ကောက်နိုင်းမှုကြော်၊ ပြောကိုလည်း တစ်လုံးသွေးသွေး
ဦးဖော်”

ပြောခင်းပေါ်တော် တင်းနှစ်ကြုံးကော်တော်မှာရပ်ရင်း သေပန်း၊
သာမာ ရိုက်ထုတ်သွေ့ သာလုံးတွေကို ဇွဲဗျာ ဇွဲဗျာသွေးသွေး
ရသော ပြောကိုကြည့်ပြီး သေဝန် ပိတ်တို့ရသူ၏၊

“ပြောပေးတတ်တာဘူး၊ သာလုံးကောက်ပေးတော် အော်
တင်ရသေး”

သေပန်က သည်လိုပြန်ပြောလျှင် သေဝန်က ဘဏ်သက်များ
တော် ပြောလက်ကို အောင်စုံ ဆွဲခေါ်လေသိသူ၏၊ မှာရာဝါးမှာ သနိုင်း
ခံရတတ်သော ပြောကို သူ၏ တစ္ဆောက်တာတတ်မှုပါ၏၊ သို့သော ပြောကို
ဘဝကြင်သိသုပ္ပါန် တစ်သက်သက် လက်တွေ့ရာထုလိုတော် သေဝန် ပေါ်လျှင်များ
မှုပါ။ ကြီးမောကို ပြင်းဆန်ပို့လည်း သူ၏ ပစ္စာပစ္စာ ပစ္စာပစ္စာ
ပြတ်ပြတ်သားသား သူ၏ အေးအေးမှုပို့ရသူ၏”

“ပြောင်း ငါ ရန်ကုန်သွားတော်ပေယ်း ငါ အားလုံးကို တွက်ထား
ပြီးပြီး၊ သေပန်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ငါ ပိတ်ပေမျိုးမသောပြိုရတယ်၊
ဖြောင်တော်ပသိသူး၊ ငါတော် သေပန်တို့ ပုန်တယ်ထင်တာပဲ့၊ သူတို့ဘဝ

သူတို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရွှေးချယ်သွားခဲ့တာပဲ။ လုတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို
လုတစ်ယောက်က ချုပ်ကိုင်ချင်လို့ မရဘူးဟာ။ မြိုင်နဲ့ ငါကိစ္စရော ဘာတူး
သလဲ။ ရင်နဲ့ ဝိုးနဲ့ လွယ်မဖွေးပေမဲ့ ကြီးမော် တို့အားလုံးရဲ့မိခင်ပဲ၊
တို့တစ်ထွေကလည်း ဖောင်နှုပထွေပဲ မြိုင်။ ငါကတော့ သည်လိုပဲယူတယ်၊
မြိုင်ကိုမှ မဟုတ်ဘူး။ ဟေမှာကိုလည်း နှုပလေးလိုပဲ အောက်ပေါ်တော့
သည်ကိစ္စကို ငါ လက်မခဲ့ချင်ဘူးဟာ”

မြိုင်မျက်လုံးကလေးတွေ တဖျပ်ဖျပ်လက်ခါနေတာ ဟေဝန်
အတွေ့သား။ မြိုင်သည် သူတို့လို့ ပညာကို ဆုံးအောင် မသင်ကြားနိုင်နဲ့
သော်လည်း၊ လူပုံက အေးထုံးအေးစက်နိုင်သော်လည်း ရပ်အဆင်းရှုပကာ
လုပသိမ်မွေ့သော မိန့်းမချောကလေးဆိုတာတော့ ဟေဝန် လက်ခံပါ၏၊
သို့သော် မြိုင်ဟာ သူ့နှုန်းမလေးမဟုတ်လား။

“ကြီးမေကို ဘာဖြစ်လို့ နင် ကတိတွေပေးလိုက်တာလဲ ဟေဝန်၊
ကျွန်တော် အခြေတကျဖြစ်ရင် မြိုင်ကို လက်ထပ်မှာပါလို့ ဘာဖြစ်လို့
ပြောလိုက်ရတာလဲ။ နင် ပြတ်သားသင့်တယ် ဟေဝန်၊ ကြီးမေကို နင် မညာမဲ့
သင့်ဘူး။ ဒါဆိုရင် ပြသေနာဖြစ်တော့မှာပဲ ဟေဝန်ရဲ့”

မြိုင်က သည်တစ်ခါတော့ ဟေဝန်ကို ခွန်းတဲ့ပြန်သည်။ တစ်ချိန်လုံး
စကားနည်းနည်းနှင့် ညင်ညင်သာသာ ပြောတတ်ခဲ့သော မြိုင်နှုတ်က
သည်လို့ စူးရသော စကားတွေ ထွက်လာတာကို ဟေဝန် အံ့ဩခဲ့ရသည်။

“ကြီးမေကို လောလောဆယ် နှစ်ခါ မနာဖောင်လို့ပေါ့ မြိုင်၊
ငါကပါ ဌ်င်းလိုက်ရင် ကြီးမေ သေသွားမလားပဲ။ ကြီးမေကို စောနာ
မပေးချင်သေးဘူး။ ဒါကြောင့် နင်ကို ငါ တိုင်ပင်ရတာပေါ့။ ငါ ရန်ကုန်ကို
အလုပ်ကိစ္စနဲ့သွားမယ်။ ဟိုမှာပဲ ငါ နေတော့မယ်။ ကြီးမေ မေးလာ
ရင်တော့”

(*) “ဒီမှာ ဟေဝန်”

မြိုင်က လှမ်းဟန်လိုက်တော့ ဟေဝန်စကားတွေ ရပ်သွားသည်။ မြိုင်မျှက်နှာ ဝင်းဝင်းကလေးပေါ်မှာ ချယ်ရိုးရောင်ကလေး သမ်းနေတာ ဟေဝန် တွေလိုက်ရအို။

“ဟေဝန်ကို လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ကိုစွဲကိုတော့ မြိုင် ဌ်င်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ မြိုင်ကို ထင်ချင်သလို ထင်နိုင်တယ်။ ဟေဝန်လုပ်ချင်သလို လည်း လုပ်နိုင်တယ်။ မြိုင်ကို ဟေမန်က မယူနိုင်ဘူးလို့ ပြောခဲ့တုန်းက မြိုင် ဘယ့်နယ်မှ မခံစားခဲ့ရဘူး။ ဝမ်းတောင်သာမိသေးရဲ့။ ကြီးမေ ဌ်တ် စီစဉ်မယ်ဆိုရင်တော့လည်း မြိုင် လက်ခံမှာပါ။ ဟေဝန်က အခုလိုမပြောတာ ကျတော့ မြိုင် ဝမ်းနည်းရပါတယ်။ ဘာလို့လဲသိလား၊ ဟေဝန်ကိုတော့ မြိုင် သံယောဇုံရှိတယ်”

မြိုင်နှုတ်က သည်လိုစကားတွေတွေက်လာတော့ ဟေဝန် အံ့သု ရသည်။ အမြိုတမ်း နှုတ်ဆွဲနေတတ်သော၊ သူတို့တစ်တွေက ထုံးအအ မိန်းကလေးဟု သတ်မှတ်ခဲ့ကြသော မြိုင်။ သည်တစ်ခါတော့ ရဲ့ပုံပြတ်သား လှချည်လား။ ဘာကြောင့်ရယ်တော့မသိ၊ မြိုင်မျှက်နှာကို ဟေဝန် မော့မကြည့် ရတော့။

လေပြည်ကလေး သုန်ဖြူးလာတော့ စိန်ပန်းပြာဗွင့်ကလေးတွေက မြေပေါ် ပဲကျလာသည်။ စွဲဦးကို ကြိုဆိုသော ဥယျိုင်က်ကလေးများ၏ တွန်သံကို ကြားနေရသည်။ မြိုင်ထံမှ ဘာစကားသံမှ မကြားရတော့သလို သူကိုယ်တိုင်လည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့။ ခကာနေတော့ မြိုင်ထံမှ ရှိက်သံက သူရင်ထဲ တိုးဝင်လာသည်။ မြိုင်ဟာ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ သူ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ၊ ဟေဝန် မသိတော့ပါ။

“နင် ရန်ကုန်ကို ဘယ်တော့လောက် သွားမှာလဲ။ သွားလော ဒါပေမဲ့ ကြီးမေနဲ့ ငါ့ဆိုကိုတော့ စာ မပြတ်မပြတ် ရေးပါ။ ငါကတော့ ဂနိုင်မဲ

မြို့ထဲမှာ အမြိုက်မယ့် တွင်းပါးတစ်ကောင်လိုပြီဟယ်၊ နင်တို့တစ်တွေ
ကျောင်းပိတ်ရက်ရောက်တိုင်း ဖျော်ရသလို ငါ အမြိုပျော်နော်ပါ”

မြိုင် ထွက်သွားတဲ့အထိ သူကိုယ်သူ မဝေခဲ့နိုင်သေး။ နောက်ရက်
တွေမှာလည်း မြိုင်နှင့် ထပ်မဆုံးဖြစ်တော့။ မြိုင်က သူကို တပင်ရှောင်နော်ခြင်း
ဖြစ်သလို သူကလည်း ဖြိုင့်ကိုတွေ့ပါ မပုံမရတာ ပါပါသည်။ နောက်တော့
လည်း အလုပ်ကို အကြောင်းပြကာ ရန်ကုန်ကို ဟောဝါး ရောက်လာခဲ့သည်၊
မြိုင်မှာလိုက်သလို ကြီးမေထံသို့ စာမကြာမကြာရေးဖြစ်သော်လည်း သူ
အိမ်ထောင်ပြပြီးနောက်ပိုင်းမှာ မရေးဖြစ်တော့။ သည်လိုနှင့် ပြင်ဦးလွင်နှင့်
သူ ဝေးကွာခဲ့ရသည်။ အခုတော့ ကြီးမေကွယ်လွန်ကြောင်းနှင့် ပြင်ဦးလွင်ကို
အမြန်ဆုံး လာခဲ့စေလိုကြောင်း မြိုင့်ထဲမှ အကြောင်းကြားလာသဖြင့် လာခဲ့
ခြင်းသာဖြစ်၏။

“ဟောဝါး”

ကားလမ်းတစ်ဖက်မှာ ရပ်ထားသော မြင်းရထားပေါ်မှ လွမ်းဆော်
ကြားလိုက်ရသည်။ သူထံကိုပြီးလာသူက တစ်ချိန်က သူညီငယ် ဟောမန်း

“မင်းတို့ကော ရောက်နေကြပြပါ့၊ ဟောခရာ”

“ပါတယ်လေ၊ မနေ့တုန်းက ရောက်ကြတာ။ မင်းဒီနေ့ ရောက်လာ
မှာပဲလို့ မြိုင်ပြောလို့ ငါ လာစောင့်နေတာ။ ပေးလေ အိတ်တွေ”

ပြင်ဦးလွင်လမ်းပေါ်မှာ ရထားလုံးစီးရသည့်အရသာကို ခံစား
လိုက်ရတော့ ငယ်ဘဝကို ဟောဝါး လွမ်းလိုက်မိသည်။ ဂနိုင်မေခြိုကြီးကို
ရောက်တော့ ဟိုတုန်းကလိုပဲ မပြောင်းမလဲ ရှိနေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။
ဟောနှင့် မြိုင်က သူတို့ကို ဆီးကြုံသည်။ သူတို့တစ်တွေ သည်လို့ မဆုံး
တွေ့ကြရတာ ကြာပြီကော့။ အိမ်ကြီးထဲဝင်လိုက်တော့ ကြီးမေကို သတ်
ရကာ ဟောဝါး ငိုမိုသည်။ ကြီးမေပြောခဲ့ဖူးသော စကားတွေ ခေါင်းထဲ ဖျော်ခန့်
ဝင်လာသည်။

“ကြီးမေရာ မင်းတိုပါ ဥမက္ခသိုက်မပျက် မိသားစာဝကလေး
နေလာကြရာက သည်အသိုက်အမြိုက်လေး ပျက်သွားမှာကို ကြီးမေ ဖိုးရိမ်
မိတာ အလွန်ပဲ”

အခုတော့ တကယ်ပဲ အသိုက်အမြိုက်လေး ပျက်ရတော့မည်။
ကြီးမေပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးသော သည်ခြိုကြီးကို ရောင်းချရတော့မှာမဟုတ်လား။
သူတို့တစ်တွေလည်း သည်ခြိုကြီးထဲမှာ နောက်ထပ်ဆုံးတွေကြဖို့ မရှိနိုင်
တော့ပြီ။ သည်လိုဖြစ်ရတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုသည် အမေးပုစ္ဆာကို သူ ဖြေနိုင်
ရွမ်းလည်း မရှိတော့ပါ။ သူတို့အားလုံး ပုထုဇူးလူသားများပို့ပို့ မှားခြင်း
မှန်ခြင်း ဆိုသည့် အကြောင်းနှစ်ရပ်အပေါ်မှာ ရှိခဲ့ကြတာမဟုတ်လား။ ဂနိုင်မေ
ခြိုကြီးကတော့ သူတို့အားလုံးကို ဝေးရီကြည့်နေသည်။ နှင်းပွင့် နှင်းပတ်
ကလေးတွေက အမှာင်နှင့်အတူရောကာ ပြင်ဦးလွင်မြို့ကလေးကို ဖုံးလွမ်းစ
ပြုလာခဲ့ပြီ။ သည်တစ်ညာတော့ သူတို့မောင်နှမတစ်တွေ မီးလင်းဖို့သေားမှာ
ထိုင်ရင်း စကားတွေ တစ်ဝကြီးပြောကြမည်။ ပြီးတော့ ကျေးဇူးရှင် ကြီးမေ
တစ်ယောက် ထာဝရာဘုရားသခင်ထဲမှာ ပြိုမ်းပြိုမ်းချမ်းချမ်း ရှိပါစေကြောင်း
ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့ကြမည်။

၄

ဟေဝန်ထွက်သွားပြီး နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာတော့ ဂနိုင်မေခြိုကြီးထဲမှာ
ကြီးမေနှင့် မြိုင်၊ ဦးအဲမိသားစုတို့သာ ရှိတော့သည်။ ဟေဝန်ဆီက စာ
ဆိုတာကလည်း ကျေကျေပါးပါး။ စာဆက်တွေ ဝေးခဲ့ပြီ။ ဟေမန်နှင့် ဟေမာ
တို့လည်း ဘယ်ဆီနေကြပါလိမ့်။ မြိုင်ကတော့ ဒိုင်ခဲ့ လွမ်းရသူမှုတ်လား။
ကြီးမေကတော့ သည်ဘက်နှစ်တွေမှာ သို့သို့သာသာ အိုစာသွားခဲ့သည်။
ဝတ်ပြုဆုတောင်းပွဲကို ခြိုကြီးထဲမှာပဲ မကြာခကာ လုပ်ကြသည်။ ဘုရား
ကျောင်းကိုပင် မှန်မှန်မရောက်နိုင်တော့။ မြိုင်ကတော့ ကြီးမေ၏ လက်ကသုံး
တောင်စုံး ဖြစ်နေရသည်။

“မြိုင် ကြီးမေပြာတာကို နားထောင်ကွယ်၊ မြိုင်အတွက် မြိုင်ကို
ဆက်ခံမယ့် ကလေးတစ်ယောက် ရှိစေချင်တယ်။ မြိုင်လည်း အသက်ကလေး
ရုံးပြီဆိုတော့ မြိုင်နဲ့အတူရှုရမယ့် သံယောအုံကလေးပေါ့ကွယ်။ လောကမျာ့
ကိုယ်ချည်းနေရတာထက် ကလေးတစ်ယောက်နဲ့နေရတာ ပိုပျော်စရာ
ကောင်းတယ်။ မိသားစု အဖွဲ့အစည်းကလေးနဲ့နေရရင်တော့ ပျော်စရာ
အကောင်းဆုံးပေါ့ကွယ်။ ဘာဖြစ်လို့ မြိုင်ကို ကလေးတစ်ယောက် ပွဲးစားပို့
ပြောရတာလဲဆိုတော့ ဟောဝန်ဟာ ပေးထားတဲ့ကတိကို ဖောက်ပျက်သွားပြီ
ဆိုတာ ကြီးမေ အာရုံတွေက ပြောနေတယ်။ သည်တစ်ခါတော့ ကြီးမေ
ဘာကိုမှ မခံစားတော့ပါဘူး။ ဘုရားသခင် စီမံတော်မူတာကိုပဲ ကြီးမေတို့
လက်ခံကြရတာမဟုတ်လား”

သည်နောက်တော့ ဦးအဲ၏ အဆက်အန္တယ်ထဲက လသားအရွယ်
သမီးလေးတစ်ယောက် ဂနိုင်မေခြိုကို ရောက်လာခဲ့သည်။ သည်ကလေးကို
ကြီးမေကိုယ်တိုင်ပဲ 'ရှုံး'လို့ နာမည်ပေးသည်။ သင်းအပ်ဆရာ၊ ရှုံးနောကြီး
ဦးစောနိုင်တို့နှင့် တိုင်ပင်ညီနိုင်းကာ သည်ခြိုကြီးကို ဂနိုင်မေ မှ မြိုင်နှင့် ရှုံး
အမည်ပြောင်းသည်။ ကြီးမေပိုင်ဆိုင်သမျှ အတွင်းပစ္စည်းရတနာတွေကို
ထွေ့ချေရာင်းချကာ အသင်းတော်ကိုလည်း လျှော့သည်။ ဆေးရုံး၊ ပျက်မမြင်
ကျောင်း၊ မိသာမူကလေးများ ရန်ပုံစွဲ၊ လူအိုရုံ စသဖြင့် ကြီးမေ စိတ်သနရာကို
မြိုင်နှင့် ဦးစောနိုင်တို့က လိုက်၍ လျှော့ခါန်းပေးရသည်။ သည်ခြိုကြီးနှင့် အိမ်ကို
မြိုင်အမည်ပေါက် လွှဲပြောင်းသည်။ သေတမ်းစာအပေါ်မှာ မြိုင်တစ်ဦးတည်း
ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရေးထိုးကာ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့၏။

“ဘဝဆိုတာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးပဲဆိုတာ ဟောဒီသေတမ်းစာ
ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်တော့မှပဲ ကြီးမေ သဘောပေါက်ရတယ်။ ကြီးမေ
ထမ်းချက်ထားရတဲ့ နှစ်တွေ မနည်းပါလား မြိုင်။ ကနေ့တော့ ခေါင်းပေါ်
ချက်ထားရတဲ့ ကျောက်ထုပ်ကို ပစ်ချလိုက်သလို ပေါ့ပါးသွားခဲ့တယ်။

ကြီးမေဟာ ခုဖော် ဘုရားသခင်က ခေါ်တော်မူရင်လည်း ရင့်ဆိုင်စုံပြီ”

အဖြစ်အပျက်တွေက ပျတ်ခနဲပျတ်ခနဲ့။ လျှပ်စီးတွေလက်သလို တစ်နောစီက ဂိုးခနဲ့ဝင်းခနဲ့ အလင်းရောင်တွေ ထွက်ပေါ်လာတာမျိုး။ သည်နောက်ပိုင်းမှာ မြိုင်အတွက် စိတ်မချမ်းသာစရာတွေချည်း ကြုံခဲ့ရ၏။

ကြီးမေသည် အိပ်ရာထက်မှ လုံးလုံးလျားလျား မထနိုင်တော့။ တစ်ချိန်လုံး မြိုင်ကို အနားမှာ ရှိနေစေခဲ့သည်။ မြိုင်က သမ္မာကျမ်းစာကို ဖတ်ပြလိုက်၊ ကြီးမေနှင့် စကားတွေပြောလိုက်၊ ကြီးမေ ဝယ်ယူဝစ္စတွေ လုပ်လိုက်နှင့် ဘာရယ်မသိ။ တစ်ချိန်လုံး စိတ်အားတွေ ငယ်နေမြို့သည်။ သည်အချိန်မှာ ဟောဝန်၊ ဟောမန်နှင့် ဟောမာတို့ကို တမ်းတမိသည်။ မြိုင် သတိထားမြို့သည်မှာ ကြီးမေသည် သူ့ကို စုနှင့် စွာသွားကြသော ဟောဝန်တို့ သုံးယောက်အကြောင်း စကားစပ်ရှုမျှပင် မပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကြီးမေက မစတော့ မြိုင်လည်း မဟာရဲခဲ့ပါ။ ကြီးမေ စိတ်ချမ်းသာမူသာ အမိကထား ပြုစုံခဲ့သည်။

“မြိုင် ကြီးမေရဲသေတ္တာကလေးထဲက စာရွက်ကလေး ထုတ်ပြစ်မှုးပါကွယ်”

ကြီးမေက သူ မြတ်နိုးရာရာ ပစ္စည်းကလေးများကို ယွန်းသေတ္တာ ကလေးဖြင့် ထည့်ထားတတ်တာ မြိုင် သိသည်။ ရွှေငွေရတနာပစ္စည်း မဟုတ်ပေမဲ့ ကြီးမေက သည်လိုပစ္စည်းလေးတွေကို တန်ဖိုးထား စွဲလမ်း တတ်သည်မဟုတ်လား။

စာရွက်ခေါက်ကလေးကို မြိုင် ဖြေကြည့်လိုက်တော့ မြိုင် ဝမ်းနည်းရကြကွဲမိရသည်။ သည်ကဗျာလေးကို ကြီးမေ ရွှေတ်မပြတာတော် ကြာပြီကော်။

“ပြားနှင့် ဂနိုင်၊ မြိုင်နှင့် ရရုံး၊ စုံနှင့် ဟောဝန်၊ ဟောမန် ဟောမာ ရိပ်သာဆိုင်းဆိုင်း၊ အင်တိုင်းစေးပျစ်၊ တော့ချည်းဖြစ်၏”

ကများလေးကို ဖတ်ပြရင်းက မြိုင် မျက်ကျဉ်တွေ နီးကျေလာခဲ့သည်၊ ကြီးမေရင်ထဲက နှလုံးသားခံစားမှုဆောင်ရာကို မြိုင် တွေ လိုက်ရရှိပဲဖြစ်သည်၊

“မြိုင် ငိုနေသလား။ ကများလေးက ကောင်းတယ်နော်။ သစ်ပင်တွေ တစ်ပင်စီ တစ်ပင်စီ နီးနီးကပ်ကပ် ပေါက်ကြလို့ တစ်ပင့်အရိပ် တစ်ပင့် ယုက်သန်း အုပ်မိုးနေတဲ့ တော်ရိပ်သစ်ရိပ်များဟာ အင်မတန် အေးချမ်းပါတယ်။ သည်လိုပဲ သစ်ပင်တွေ တစ်ပင်ချင်း တစ်ပင်ချင်း ပယ်ကြည့်လိုက်ပါလား၊ အရိုးကျွေကျွေ အခက်ကျွေကျွေနဲ့ ကြည့်လို့ကောင်းပါဉိုးမလား။ အေးပြတဲ့ အရိပ် ရပါဉိုးမလား၊ ဟင် မြိုင်”

ကြီးမေသည် ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရသော သစ်ပင်ကြီး တွေကို ဧေးဧေးရိရိ ကြည့်နေသည်။ လေတစ်ချက်လွှပ်လိုက်တိုင်း သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းတွေက တရာ့ရာ့မြည်နေကြသည်။ ကြီးမေရော ငိုနေသလား။

“ကြီးမေဟာ သစ်တောကို ပြုစုခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြီးမေရဲ့ စေတနာဟာ ဝောနာဖြစ်ရတယ်လို့ ပြောရမယ်ထင်ပါရဲ့။ သစ်ပင်တွေဟာ တစ်ပင်စီတစ်ပင်စီ ကွယ်ပျောက်ကုန်ကြတယ်။ ကြီးမေရဲ့အရိပ်အာဝါသကို ကြီးမေပဲ ဖျက်ဆီးသလိုဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သည်ဒဏ်ကို ကြီးမေ ခံခဲ့တာပါပဲ။ စေတနာက ဖြစ်ရတဲ့ ဒဏ် မူတ်လား။ မြိုင် မြိုင့်ကိုတော့ ကြီးမေ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကြီးမေနဲ့ ဖဝါးခြေထပ် အတူနေခဲ့တယ်။ ကြီးမေစကားကို မြိုင်နားထောင်တယ်။ မြိုင်ဟာ ဘုရားသခင်က ပေးတော်မူတဲ့ ကြီးမေအတွက် လက်ဆောင်ပါပဲ။ မြိုင့်ဟာ ကြီးမေအတွက်တော့ သူတော်စင်ကလေးပါကွယ်။ ရရှိကိုလည်း မြိုင့်လို့စိတ်နှလုံးမျိုးရှိအောင် စောင့်ရှောက်ပါ။ ရရှိကိုယ့်မဟုတ်ပါဘူးလေး၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်သူ မဲ့ရှာတဲ့ သစ်ပင်ကလေးတွေကို မြိုင် စိုက်ပါ။ သစ်တော်ကြီးတစ်တော်ပြုစုအောင်ပေါ့ကွယ်”

နှောက်ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကြီးမေသည် သူချုပ်သော ဂနိုင်မေ (သို့မဟုတ်) မြိုင်နှင့် ရရှိကို စွန်းခွာသွားခဲ့ရှာပြီ။ မြိုင့်တစ်သက်လုံး အားကိုး

အားထားပြောရာ ကြီးမေ ဖို့တော့ မြိုင်မှာ စိတ်သားတွေ ပိုင်ယ်လာမိသည်။ ကြီးမေဆန္ဒအရ မြိုင်မျှေးစားခဲ့သော ရရံကလေးသာ တွယ်တာအရာ မရှိပါလျှင် မြိုင်ဘဝသည် သံသင်တစ်ပင်းမျှမရှိသာ သံကျွာရတစ်ခုလို့ ပူပိုင်းခြားက်သွေ့၊ နေမှာ အပုန်ပဲပြစ်သည်။ အခုတော့ ကြီးမေချစ်ခင်သော 'တော့' ဆိုသည် အစိပ္ပာယ်ကို ပြုပိုလို နားလည်ခံစားတတ်လာခဲ့ပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း ဟေဝန်၊ ဟေမန်၊ ဟေမာတို့ကို မြိုင် လုမ်းခေါ်လိုက်သည်။ သည်မြိုက်းထဲမှာ အတုနောင့်ပါလျှင် သူတို့မောင်နှမတစ်တွေ ပိုသားရုဘဝကလေးကို ပြန်လည် တည်ဆောက်မည်။ အတုနော်လို့ပြစ်လျှင်တော့ သည်မြိုက်းကို ရောင်းချုပြီး တစ်ခုစီပေးမည်ဟု မြိုင် ဆုံးပြုတိုက်ခြင်းပြစ်၏။

"သည်မြိုက်းကို ရောင်းလိုက်တော့ ပြုင် ဘယ်မှာနေ့မလဲ"

ဉာဏ် တားပြီး မိုးလင်းပိုဘားမှာ စိုင်းပွဲ ထိုင်ကြရင်း ငယ်ဘဝတွေကို စာမြို့ပြန်ကြသည်။ ကြီးမေ၏ကျွေးဇူးတရားကို အာရုံပြုဆုံးသောင်းကြသည်။ သူတို့မောင်နှမတစ်တွေ သည်မြိုက်းထဲမှာ အတုနော်ကြပို့၊ အစီအစဉ်ကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ကိုယ်ဝိကိုယ်စီ ဘဝတွေ ထူးဆောင်လိုက်ကြပြပို့ ဂနိုင်မေ မြိုက်းထဲမှာ အတုနော်ပို့အကြောင်း ရောက်မရှိကြတော့ပါ။ ပြုင်ကလည်း မျှော်လင့်ထားပြီးသား ပဟုတ်လား။ မြိုက်းကို ရောင်းပစ်လိုက်ပို့သာ ရှိတော့၏။

"ဟေဝန် သည်လိုမေးဖော်ရတာ မြိုင် ဝမ်းသာတယ်။ မြိုင်အပို့ရာ ကတော့ ဘယ်မှာနေနေ မြို့မြို့က်စားတာကလွှဲလို့ ဘာမှုလည်း မလုပ်တတ် ဘူးလေ။ သီပေါ်နားက ဦးအဲတို့ရွာကို လိုက်သွားမယ်။ ခြေတစ်ခြေဝယ်ပြီး သီးပင် စားပင်ကလေးတွေကို ဖိုက်စားမယ်။ သည်လိုပဲ စိတ်ကူးထားတယ်။ ရရံလေးအတွက် မြိုင် စဉ်းစားရှုံးမှာလေ"

မြိုင်ရင်ခွင့်ထဲတွင် အိပ်ပျော်နေသော နှစ်နှစ်သမီးအရွယ် ၈၄ ကလေးတော့ သည်အဖြစ်အပျက်တွေကို နားမလည်တတ်သေးပါလေ။

“ဟေမာ တစ်ခုမေးချင်သေးတယ် မြိုင်၊ ကြီးမော့အတွင်းပစ္စည်း
ကလေးတွေ ရှိသေးတယ်မှတ်လား။ အဲဒါတွေကရော”

“မြိုင်ကလည်း ပြောမလိုပါပဲ။ အတွင်းပစ္စည်းအားလုံးကို ကြီးမော့ရှိစဉ်ကတည်းက ရောင်းချလှဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။ မန်က်ပြန် ရှုံးနေကြီး
ဦးစောနိုင်လာရင် အားလုံး ရှင်းပြပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မြိုင်း
အတွက် တစ်ဆင်စာ၊ ရရှုံးအတွက် တစ်ဆင်စာ သီးသန့်ပေးသွားတာ မြိုင်
ပြမယ်လဲ”

မြိုင်က သမီးကို အိပ်ခန်းထဲသိပ်ထားခဲ့ရင်းဖြင့် ရတနာသေ့တွာ
ကလေးကို ယူလာခဲ့သည်။ မီးကျိုးခဲ့ရဲရဲအရောင်ပြင့် ပိတ်လက်နေသော စိန့်
တစ်ဆင်စာနှင့် ပိုးကုတ်ကျောက်နှင့် တစ်ဆင်စာက ဖျိုးဖျိုးဖျုပ်ဖျုပ် လက်လက်
ခါနေသည်။ ဟေမာက ရတနာသေ့တွာကလေးကို ယူကြည့်ရင်း သံသယ
တွေ ဝင်လာဟန်တွေသည်။ သံသယဆိုတာထက် အလိုလောဘ ဆိုတာက
ပိုမှန်လိမ့်မည်ထင်၏။ မြိုင်မျက်နှာကို အကြည့်တစ်မျိုးဖြင့်ကြည့်ရင်း
ပေးသည်။

“ဒါ အကုန်ပဲလား မြိုင်”

“ဟေမာ ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ။ မြိုင် ဘာကိုမှုရက်မထားခဲ့ပါဘူး”

မြိုင်ကလည်း ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေးပင် တွဲပြန်လိုက်သည်။ မြိုင်တို့
စကားဂိုင်းကလေးသည် စောစောကလို စိမိဝေမနေတော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်
ြိမ်သက်သွား၏။ အားလုံး၏ မျက်နှာတွေကို တစ်ယောက်ချင်း မြိုင်
လိုက်ကြည့်မိသည်။ ငယ်ရပ်ကလေးတွေ မပျောက်ကြသေးသော်လည်း
ကြီးရိပ်တွေ ထိုးနေကြပြီ။ မြိုင်အသက်တောင် လေးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီဆိုတော့
သူတို့အားလုံး ငါးဆယ်တွင်း ရောက်ကြပြပေါ့။ ငယ်ငယ်တုန်းကလို
ပျော်လိုက်နောက်လိုက်မနေတော့သည့်တိုင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ညာတာ
ထောက်ထား ကရဏာတရားတွေတော့ ရှိသင့်သေးသည်ထင်၏။

“မြိုင်ကို ဖယ့်လိုတော့ ပဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြီးမော် ရှိသမျှ
ပစ္စည်း တို့အားလုံး အညီသမျှ ပိုင်ဆိုင်သင့်တာပေါ့။ ကြီးမောက တို့ကို
အမွှဲပြတ် စွန့်လွှတ်ခဲ့ပေမဲ့ ကြီးမေ ထုံးခါနီးမှာ တို့တစ်တွေအတွက်
ထည့်စဉ်းစားခဲ့လိုသာ သည်မြို့ကို ခေါ်ပေးတာမှုတ်လား မြိုင်။ ဒါဆို
ကြီးမေထားခဲ့တဲ့ပစ္စည်းတွေ တို့ သိသင့် ရသင့်တာပေါ့”

ဟောမာက ငရှုကိုသာ ခွတ်တိုးမြှုပြာနေလေတော့ မြိုင် သက်ပြင်း
ချလိုက်မိသည်။

ဟိုတစ်ချိန်တွန်းကဆို အခုလို ဒီဇင်ဘာနှင့် တွေကြားမှာ ပွင့်တတ်
သော ခရစ်စမတ် ပန်းနိုင်ကလေးတွေကို ပြင်တိုင်း သူတို့ကို လွမ်းရတာ
အဟော။ ခရစ်စမတ်ကျောင်းပိတ်ရက်ရောက်တိုင်း ခရစ်စမတ်ပွဲ ဆင့်ခွဲပို့
လေးယောက်သား ချုံတော့ မြှက်တော့တွေ ရှင်းကြား အုတ်ငောင်းစီထားသော
လပ်းကလေးကို ပြင်ကြ၊ ဆင်ကြ၊ ထုံးတွေ သုတ်ကြား သစ်ပင် ပန်းပင်
ကလေးတွေကို ညျမ်ကြ၊ ဖြတ်ကြ၊ လျှပ်စစ်မီးပွင့်ကလေးတွေကို သွယ်တန်း
အလှဆင်ကြား ချွေးတလုံးလုံးနှင့်။ ဝါးပြင့်ချိုးထားသည် ကြယ်နိကြီး
တစ်လုံးက အီမ်းဝမှာ ရဲမှုည်းနေတာကိုလည်း မြိုင် အမှတ်ရမိ၏။

အခုတော့ သည်လို့မဟုတ်တော့ပါလား။ အချိန်ကာလနှင့်
ဝေးကွာမှုတွေကပဲ သူတို့ကို စိမ့်းကားသွားစေသလား။ ဒါမှုမဟုတ် ပစ္စည်း
ဥစ္စာစာ ပိုင်ဆိုင်လို့မှုစောတွေကပဲ ချမ်းမြှင်းမေတ္တာတရားကို နှင့် ခြေပံ့လိုက်
လေသလား။ မြိုင် ဘာဆိုဘာမှ မတွေးတတ်ပါလေ။

“ကြီးမေ ရေးသွားတဲ့ သောမ်းစာရော မြိုင်”

ဟောမန်က လှမ်းမေးလိုက်တော့ မြိုင်ကိုယ်လေး တောင့်ခနဲ့
ဖြစ်သွားရသည်။ သည်သောမ်းစာကို ဖြစ်နိုင်လျှင် မြိုင် မပြုချင်း မြိုင်က
သည်မြို့ကို ရောင်းချုပြီး လေးပုံးတစ်ပုံးစီ ပေးပို့ ငရှုနေ့ ဦးစောနိုင်ထံမှာ
လက်မှတ်ထိုးထားသည်။ ဒါက မြိုင် စိတ်သဘောအရင်းခံဖြစ်သည်မို့

သူတို့တစ်တွေ မြိုင်အပေါ် သည်လောက် စိစစ်လာလိမ့်မည်မထင်တာလည်း
ပါပါသည်။ မြိုင် အတွေးတိမ်မိတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

“သေတမ်းစာ ဘယ်မှာလဲလို့ ငါ မေးနေတယ် မြိုင်”

ဟေမန်က မာမာထန်ထန်မေးလိုက်တော့ မြိုင် လန့်သွားမိသည်၊
ဘာကားမျှပြောမထွက်နိုင်တော့ဘဲ ဝမ်းနည်းမျက်ရည်တွေသာ တုရေယာ
စီးကျလာတော့၏။ မြိုင် မျက်ရည်ကျလာတော့ ဟေဝန် မနေသာတော့ပါ။
သူတို့တစ်တွေ ပြန်လည်ဆုံးသည် ယျားနှင့်မျှေးနှင့်သူ ပြစ်စေချင်သည်။

“ဟေမန်၊ တို့တွေ အခုံမှ ဆုံးကြ တွေ.ကြရတာ သိပ်အလောမကြီး
ပါနဲ့ကွာ။ မနက်ကျေမှ ပြောကြတာပေါ့။ တကယ်ဆိုရင် မြိုင်ကို အပြစ်တင်
စရာ ဘာမှုမရှိပါဘူး။ မြိုင်ဟာ တစ်သက်လုံး ကြီးမေအပေါ်မှာ တာဝန်ကျေခဲ့
ရှာသွဲပဲ။ သူမှာ လောကအကြောင်း၊ ဓမ္မအကြောင်းသိတဲ့ ဉာဏ်ပညာ
နည်းရာပေး တို့သုံးယောက်ထက် စိတ်ဓာတ်ကောင်းတာကို တို့ အသိအမှတ်
ပြုရလိမ့်မယ်။ တို့တစ်တွေဟာ မြိုင်လို့ ဘာလို့မနေနိုင်ခဲ့ကြသလဲ။ ကြီးမေ
လိုလားတောင့်တတဲ့ သစ်တောကြီးတစ်တော့ပြစ်အောင်၊ သစ်တစ်ပင်အဖြစ်
တို့ ဘာလို့ မကျင့်ကြနိုင်ခဲ့ကြတာလဲ။ ငါတို့အတွေ ငါတို့ ကြည့်ခဲ့ကြတဲ့။
မြိုင်မှာ ဘာအတွေဖူးရှိဘူးဆိုတာ ငါ ယုံကြည့်တယ်။ ကြီးမေပိုင်ဆိုင်သူ
မြိုင်ယူစော်း၊ ငါ ကျေနပ်တယ်ကွာ”

ဟေဝန်က ဝင်ပြောတော့ အားလုံးတိတ်ဆိတ်ပြုမ်သက်သွား
ပြန်သည်။ အိမ်အပိုးပေါ်မှာ နှင်းပိုးကြွေသံ တပြောက်ဖြောက်ကို ကြားမှ
ရသည်။ နှင်းတွေက ခါတိုင်းနှစ်တွေထက် ပိုကျေနေသလား ခံစားရသည်။

သည်အိမ်ကြီးကို စရောက်လာကတည်းက မနေ့တစ်နေ့ကအထိ
ရက်စွဲတွေကို မြိုင် အသေးစိတ်ပြင်ယောင်နေမီသည်။ သည်ခြိုကြီးထဲကို
မြိုင်သည် ဆန်းကြယ်စွာ ရောက်လာခဲ့သည်။ သည်ခြိုကြီးထဲက ထွက်ခွာ
မှာကလည်း မြိုင်အတွက် ဆန်းကြယ်နေတာပဲမဟုတ်လား။

“မြိုင်”

အကြောင်းကိစ္စအားလုံး ရှင်းလင်းပြီးပြတ်သွားပြီ့မျိုးခြေထောင့်က
ချယ်ရိပင်တန်းအောက်မှာ မြိုင် ဘွားထိုင်နေလိုက်သည်။ စိတ်ပန်းလူပန်း
နှမ်းလျှော့နှုန်းလှသော လူဘဝကြီးကိုပင် မြိုင် ဦးငွေ့လာသလို ခံစားရ၏။
မြိုင်အတွက် သည်ခြားသည်အိမ်ကြီးမှာ သည်ကနဲ့ နေသာ်ဆုံးနေခြင်းလည်း
ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်သည်။ သည်အတွေးဝင်လာတော့ မြိုင်ရင်မှာ ဟာသွားသည်။

“မြိုင်”

ခေါ်သံကြားလို့ မြိုင် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟောဝန်း။ ဟိုတုန်း
ကလို နှစ်ယုံမျိုးမျိုးမှုတွေ မရှိတော့သော်လည်း မြိုင်ချုစ်သော ဟောဝန်ကတော့
ညင်သာနဲ့ ညုံနေဆဲ။ မြိုင်အပေါ် ညာတာထောက်ထား စာနာတတ်ဆဲ။
ဒါကို မြိုင် ခံစားလို့ရပါ၏။

“သိပ်စိတ်ထိခိုက်နေသလား မြိုင်။” တို့အားလုံး မြိုင်အပေါ်
အထင်မှားခဲ့ကြတယ်။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မြိုင်”

သည်မနက်ကပဲ ခြိကြီးကို အပြီးတိုင် ရောင်းချပြီးစီးသွားခဲ့ပြီ။
ရှေ့နေကြီး ဦးစောနိုင်၊ သင်းအုပ်ဆရာ၊ ရပ်မိရပ်ဖ အများရှေ့မှာပဲ မြိုင်က
လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်သည်။ သည်လို တရားဝင် ရောင်းခြင်း ဝယ်ခြင်း
ကိစ္စမျိုးမှာတော့ မြိုင် လျှို့ဝှက်ထားချင်တာတွေ လျှို့ဝှက်ထားလို့ မဖြစ်နိုင်ပါ။
ရှေ့နေကြီး ဦးစောနိုင်က ပထမဆုံး ကြီးမေ ရေးသွားသော သေတမ်းစာကို
ဖတ်ပြသည်။ နေသာ် မြိုင်က သည်ခြိကြီး ရောင်းချပြီး ရရှိသာဇွဲကို ဟောဝန်၊
ဟောမန်၊ ဟောမာတိအား လေးစုလွင် တစ်စုစိ အညီအမျှပေးအပ်သည့်အကြောင်း
စာချုပ်ကို ဖတ်ပြသည်။ အားလုံးကို သဘောတူညီမှု၊ ကန့်ကွက်မှုရှိလွင်
တင်ပြီဆွေးနွေးဖို့ ပြောသည်။ မြိုင်ကလွှဲလွှင် ကျော် သုံးယောက်စလုံး
အံ့သွားကြပုံးရ၏။ ရှာက်စွဲသိမ်းယ်စွာဖြင့် မြိုင်ကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။

မြိုင်ကတော့ ကြီးမေပြာခဲ့ဖူးသလို ဝန်ထပ်ဝန်ပိုးကြီး ပစ်ချုလိုက်ရ
သလို စိတ် ပေါ့ပါးနေမံသည်။ အားလုံးက သဘောတူကြောင်း လက်မှတ
ရေးထိုးကြသည်။ ဘာစကားမျှ မဆိုကြ။

“မြိုင် တစ်ခုပြောချင်ပါသေးတော်။ ပြောခွင့်ပြုကြပါ”

အားလုံးက မြိုင့်ကို လုမ်းကြည့်နေကြတာ မြိုင် သိသည်။ သာမန်
အားဖြင့်ဆိုလျှင် မြိုင်သည် စကားတစ်လုံးတွက်ဖို့ အင်မတန် ဝန်လေးသူ
တစ်ယောက်ဖြစ်သလို လူရှေ့သူရှေ့ စကားလှုအောင်လည်း ပြောတတ်သူ
မဟုတ်။ အခုတော့ မြိုင်ပြောပြီ။

“မြိုင့်ဆိုမှာ ကြီးမေ ပေးသွားတဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းဆိုလို့ ဟောသည်
ရတနာနှစ်ဆင်စာ ရှိပါသေးတယ်။ ဒါကိုလည်း မြိုင် ခွဲဝေပေးချင်ပါသေးတယ်။
အစကတော့ သည်ပစ္စည်းကလေးတွေကို မြိုင့်သမီးလေး ရရှုံးအတွက်
သုံးမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ မြိုင်ဟာ သူတို့နည်းတူ ကြီးမေရဲ့
သားသမီးတွေထဲက တစ်ယောက်ပါပဲ။ မြိုင် ဘာမှုပိုမယူချင်ပါဘူး။ ယူလည်း
မယူသင့်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် သည်ရတနာပစ္စည်းကိုလည်း ခွဲဝေပစ္စည်းအပြော
ရှေ့နေကြီးနှင့်တကွ လူကြီးများထံ မြိုင် အပ်ပါတယ်”

ဟောမာက မြိုင့်ကိုင်းကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ စိုင်းနေသည်။
ဟောဝန်နှင့် ဟောမန်လည်း စိတ်ကောင်းကြပုံ မပေါ်။ သုံးယောက်စလုံးက
မြိုင် ပိုင်ဆိုင်သင့်ကြောင်းပြောသော်လည်း မြိုင် လက်မခံလိုပါ။ မြိုင့်ရင်ထဲမှာ
တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရှင်းလင်းသွားချင်တာပဲရှိသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သည်လိုက်စွာဖို့
မြိုင့်တစ်သက် မကြုံချင်တော့တာလည်း ပါပါသည်။

ဦးစောနိုင်က ခြေထိုင်မည့်သူကို ဖုန်းဆက်ခေါ်သည်။ နေ့ချင်းပြီး
ငွေချေပြီး တစ်ခုစီ ခွဲဝေကြတော့ မြိုင် ငိုးမံမြိုးပြီး
ပျိုးထောင်ခဲ့သော သစ်တော့အပ်အများကြီးကို တော့မီးကြီး လောင်သွားသလို
ခံစားရမိ၏။ ရတနာပစ္စည်းကိုတော့ စာရင်းနှင့်တကွ ရှေ့နေကြီးထံမှာသုံး

အပ်နဲ့ကာ အပြီးတိုင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အကူအညီတောင်းရပါသည်။ ကိစ္စ အားလုံး ရှုနေကြီး၏ ကြိုတင်စိစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးမှုကြောင့် အဆင်တပြု ဖြစ်သွားတော့ မြိုင် စိတ်နှုလုံးကို ချုံနှင့်ချလိုက်မိတော့၏။

ဓည့်သည်တွေပြန်သွားတော့ ချယ်ရိုပင်တန်းအောက်မှာ မြိုင် လာထိုင်မိခြင်းဖြစ်သည်။ သည်ချယ်ရိုပင်တန်းကလေးသည် သူတို့ လေးယောက် ကြီးမေ မသိအောင် လာဆုံးတွေကြသည် နေရာကလေးပဲ မဟုတ်လား။

“မြိုင် ငါပြောနေတာတွေ ကြားရဲ့လား။ ငါတို့ကို နင် စိတ်ဆိုး နေသလားဟင်”

ဟေဝန်အသံတွေက ငိုသံများပင် ပါလာသလို တုန်ယင်အက်ကွဲ နေသည်။ မြိုင် စကားပြောဖို့ အားယူသော်လည်း လည်ချောင်းတွေက ဆို့နှင့်နေလေ၏။

“မြိုင် ဘယ်သူကိုမှ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မဆိုးခဲ့ပါဘူး ဟေဝန်။ တကယ့်ကို စိတ်မဆိုးခဲ့ဖူးပါဘူး”

“ငါသိပါတယ် မြိုင်ရယ်၊ ငါတို့ကို စိတ်မဆိုးတောင် နင် စိတ်နာ သင့်ပါတယ်။ ဟေမန်တိုနှစ်ယောက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိခဲ့ပေမဲ့ ငါကတော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့သူပါ။ ငါ နင့်အပေါ်မှာ မတရားခဲ့ဘူး”

“မြိုင်ကတော့ တရားတာတွေ၊ မတရားတာတွေ နားမလည်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြီးမေနဲ့ မြိုင့်ကို ဟေဝန် ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်သွားလိမ့်မယ်လို့တော့ ထင်ကို မထင်ခဲ့တာ။ တစ်ချိန်လုံး ဟေဝန်ကို မြိုင် မျှော်ခဲ့မိသေးတယ်”

“မြိုင်ရယ်”

ဟေဝန်က မြိုင့်ဘေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ရင်း ငိုသည်။ မြိုင်ကတော့ မင့်မိပါ။ ခရစ်စမတ်ပန်းကလေးတွေ ရဲရဲနှစ်နော်သော သစ်ပင်ကလေးတွေ ဂို့သာ အေးကြည့်နေဖြစ်ခဲ့သည်။ ခဏနေတော့ ဟေမန်တို့ ဇနီးမောင်နှုပါ

ရောက်လာသည်။ မြိုင့်ကိုပဲ အထပ်ထပ်အခါခါ တောင်းပန်နေကြတော့
မြိုင်ပင် မနောတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်လာရ၏။

“ကဲပါ သည်ကိစ္စတွေ ထားလိုက်ပါတော့။ မြိုင်တို့လေးယောက်
အရေးအကြောင်းရှိတိုင်း သည်ချယ်ရှိပင်းတွေအောက်မှာ လာလာပြောဖြစ်
ကြတာ မှတ်မိုးသေးလား။ မြိုင်ကတော့ တစ်ယောက်တည်းလည်း လာထိုင်တဲ့”

ချယ်ရှိတွေက ဖွေးဖွေးလှပ်လှပ် ပွင့်နေကြသည်။ အဖူးတွေကလည်း
စိလို့။ ပြင်ဦးလွင်မှာ ဆောင်းငွေ့ကလေး မကုန်မချင်း ချယ်ရှိတွေက ပွင့်စေ
နေကြသီးမှာပဲဖြစ်၏။ အဲသည်နေ့ ညနေက တော်တော်ကြီး ညဉ်နက်မှ မြိုင်တို့
တစ်တွေ အံမ်ထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။ အပြင်ဘက်မှာ နှင်းမိုးတွေ စွေနေပြီ။ -

“ ည မိုးလင်းဖို့ဝိုင်းကလေးမှာလည်း စကားတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့ကြပါ
သေးသည်။ သည်တစ်ညာက သူတို့အတွက် သည်ခြုံ၊ သည်အိမ်၊ သည်
မိုးလင်းဖို့ဘေးမှာ နောက်ဆုံး ဆုံးတွေ့ကြရခြင်းမဟုတ်လား။ ရရံကလေး
ကလည်း ထူးစူးခြားခြား သည်ညကျကာမှ စောစောစီးစီး မအိပ်။ မြိုင်း
ဘေးမှာပဲ ဆော့ကစားနေခဲ့သည်။ မြိုင်ငယ်ငယ်တုန်းကလည်း ကြီးမေ
အနားမှာ သည်လိုပဲ ဆော့ကစားခဲ့လေသလား။”

“အားလုံးကို မြိုင် တစ်ခုတောင်းဆုံးချင်တယ်”

မြိုင်က အလေးအနက်ပြောတော့ အားလုံးက နားဖိုက်ထောင်ဖော်
ကြသည်။ မြိုင်သည်ပင် ကြီးမေလို ရင့်ကျက်လာနိုင်ခဲ့ပြီ။

“မနက်ဖြန် မနက်မှာပဲ မြိုင် သိပေါ်ကို သွားတော့မယ်။ ကားလည်း
မှာထားပြီးပြီး။ သည်အိမ် သည်ခြုံကြီးထဲက ဟောဝန်တို့ ဟောမာတို့
လိုချင်သမျှပစ္စည်းအားလုံး ယူသွားကြပါ။ ကျွန်တဲ့ပစ္စည်းကိုလည်း ပြင်ဦးလွှှုံး
အသင်းတော်ကို လူ။ဒါန်းလိုက်ဖို့ ဦးအဲကို မြိုင် မှာထားပြီးပြီး။ သည်တစ်ခါ
တော့ သည်ခြုံကြီးထဲက မြိုင့်ကို အရင်ဆုံး ထွက်ခွာခွင့်ပြပါ။ ဘာလို့လဲ
သိလား၊ မြိုင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မလွှမ်းချင်တော့လို့”

တကယ်လည်း မနက်စောစောမှာ မြိုင်တို့တစ်တွေ သီပေါကို
ထွက်ခဲ့ကြသည်။ မြိုင်၊ သမီးလေး၊ ရရံနှင့် ဦးအဲမိသားစု။ ဦးအဲကတော့
ခြိုးကို ပိုင်ရှင်သစ်ထဲ လွှဲပြောင်းပြီးသည်အထိ နေရစ်မည့်သူ ဖြစ်၏။
အားလုံးက ခရစ်စမတ်ပွဲကို အတွန်ကြပို့ တားသော်လည်း မြိုင် မနေ
တော့ပါ။ ဟေဝန်နှင့် ဟေမန်၏ ဂစ်တာတိုးခဲ့သော လက်ချောင်းကလေး
တွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မြိုင် နှုတ်ဆက်ခဲ့သလို မျက်ရည်တွေ ပုံးနေသော
ဟေမူးပါးပြင်ကိုလည်း မြိုင် နမ်းခဲ့ပါသေးသည်။

ပြီးတော့ သူတို့အားလုံး မေ့နေလောက်ပြီဖြစ်သော ကဗျာကလေး
တစ်ပုဒ်ကို မြိုင်လက်ရေးကလေးဖြင့် ရေးကာ ပေးခဲ့သည်။ ကဗျာကလေးကို
ဖတ်မိလျှင်တော့ 'တော့' ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို သူတို့အားလုံး နားလည်
ခံစားနိုင်ကောင်းလောက်ပါ၏။

“ဤားနှင့်ကနိုင်၊ မြိုင်နှင့်ရရံ၊ စုနှင့်ဟေဝန်၊ ဟေမန်ဟေမာ၊ ရိပ်သာ
ဆိုင်းဆိုင်း၊ အင်တိုင်းစေးပျစ်၊ တော့ချေည်းဖြစ်၏”

တစ်ချိန်ကတော့ သည်ခြိုးထဲမှာ မိသားစုတွေ သိုက်သိုက်
ဝန်းဝန်း ရှိခဲ့သည်။ အခုတော့ မိသားစု တော့အုပ်ကြီးသည်ပင် တစ်ပင်စီ
ကျိုးကျိုးကျွဲကျွဲ ဖြစ်သွားခဲ့ပါပကော့။ မြိုင်ကတော့ သီပေါက ရွာကလေးမှာ
သစ်တော့ကလေးတစ်တော့ဖြစ်အောင် စိုက်ပျိုးရညိုးမည်။ ပြုစားရောက်သူ
မှဲရှာတဲ့ သစ်ပင်ကလေးတွေကို တစ်ပင်ချင်း စိုက်မည်။ သစ်တော့ကလေး
တစ်တော့ ဖြစ်လာရင်တော့ 'မြိုင် နှင့် ရရံ' လို့ အမည်ပေးရမည်။

Family မဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၆၊ ဒီဇင်ဘာ

အဝေးက မှန်း ဟိုရွာလမ်း ထီးတန်းကြီးလျပါဘီ

၁

“တိုင်း မန္တလာ အခြေခံကာပြရမှာဖြင့် နှိုင်းဆစရာ ဝေသန၏
ပမာဏမျှလိုပဲ ဈေးခြေနက် မြောက်မျက်နှာတွင် တောက်လက်စွာ
အစဉ်ဖြေးဝေလျက် ရှိပေသော ရှင်ပင်မိုးစွေ ဘုရားဘဂဝါအနီး၌
တရားဓမ္မာမိုးကာ တုမရတာကတော့ ဥဒယရွာ ထိုဂါမ၌ ချို့သာ
ဝစနှုန့် အမြှုနေထိုင်လျက် ရှိကြပေသော ယခုအခါမှာ အလူ။
ဒါယကာ၏ အမိအဘ၊ အလူ၌ဒါယိကာမ၏ အမိဘ နှစ်ဦးနှစ်ဝ
အမျိုးထား၍ ကုသလာ အထူးဆောင်ကြိုတတ်ပေသော အလူ။
ဒကာ ဦးအောင်ညီနှင့်တကွ သမုဒယမျှော်ရလျှင် အလူ။ အစ်မ
ဒေါမြတ်တို့က ကုသလမချို့ ဂါရဝေဖြင့် သဟာဆွဲဆိုတဲ့ မိတ်နဲ့
အများတို့အား စာဝေလို့ မိတ်မန်ထားရခြင်းအကြောင်းမှာ...”

မန်က်စောစောလုပ်နေကျ အလုပ်ကလေး နည်းနည်းပါးသည်များ
ကျွန်ုင်မကိုယ်တိုင် စည်းထားခဲ့သော မှတ်စုံဟောင်း မြှုတ်စပ်းတောင်
တွေကို ထုတ်ရင်းရာက သည်အလုံးဖိတ် စာရွက်ကလေးကို အမှတ်မထင်

ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အလူမြိတ် စာရွက်ကလေးက ရက်စွဲကို
ဖတ်ကြည့်တော့ မြန်မာသဗ္ဗာရာ၏ ၁၃၃၂ ခုနှစ်။ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်တောင်
ကျော်ခဲ့ပြီ။ ဟောင်းနှစ်းမြည့်မြည့် အလူမြိတ် စာရွက်ကလေးကို ဖတ်ရင်း
ကျွန်မ ငယ်စဉ်က ကျွန်မ မိဘများ ခွဲးနဲ့စာဖြင့် လူခဲ့ တန်းခဲ့ကြသည့်
အညာကျေးလက်က တောရင်ပြုခဲ့ကို မျက်စိတဲ့ မြင်ယောင်လာသည်။

သည်တန်းက ကျွန်မ မူလတန်းကျောင်းသူဘဝ ပြေးလွှား
ခုန်ပေါက် ဆောကစားနေတုန်း အရွယ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မအထက်က အစ်ကို
နှစ်ယောက်ကတော့ မြင်းခြားပြီ။ အလယ်တန်းကျောင်းက ကျောင်းသား
ကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီ။ အစ်ကိုကြီးက ခုန်တန်း၊ အစ်ကိုငယ်က ငါးတန်း၊
အစ်ကိုငယ်ထက် နှစ်နှစ်ငယ်သော ကျွန်မက သုံးတန်း။ ကျွန်မအောက်မှာ
မောင်ငယ် သုံးယောက်ရှိရာ တော်တော်ငယ်ကြသေးသည်။ အငယ်ဆုံး
မောင်လေးက ရင်ခွင်ပိုက် ကလေးအရွယ်သာ ရှိသေး၏။

ကျွန်မတို့ မိသားစုသည် မြင်းခြားကျေးကြီးရပ်မှာ နေထိုင်ကြသော
လည်း ဘိုးဘွားမိဘ ငဒ္ဓမျိုးညာကာရှိရာ မိဘနှစ်ပါး၏ ာတိရပ်ရွာကို
ပြန်၍ အလူမေးကြခြင်းဖြစ်သည်။ ာတိရပ်ရွာကို ပြန်ပြီး အလူမေးခြင်းဖြင့်
ဘိုးရပ်ဘွားရပ်မို့ ကွယ်လွန်ရှာသူတို့ ကုသိလ်အဖို့ရနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်တာ
ပါသလို တစ်စုတစ်စည်းတည်းနေထိုင်ရာ ဆွောကြေား မျိုးညွှေ့ရှိကြသည့်
ရွာရပ်မှာ လူခဲ့တော့ သိုင်းသူ စိုင်းသူ ပေါ်များနိုင်တာလည်း ပါပါသည်။
အဖေနှင့် အမေက တစ်ရွာတည်းသူ တစ်ရွာတည်းသားတွေမို့ သူတို့ ငယ်စဉ်
တောင်ကျေး ကလေးဘဝက စာပေသင်ကြားပေးတော်မူခဲ့သော ငယ်ဆရာ
ဘုန်းတော်ကြီးကို လက်ရောက်ဦးခိုက် ပူဇော်လို့သော ဆန္ဒရှိကြတာလည်း
ပါပါသည်။

“ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာမှာ လူလို့ အမျှအတန်းဝေရင် ကိုယ့်ရွာသခိုင်း
ခေါင်းချခဲ့တဲ့ ဘုံးကြီး ဘေးကြီးတွေလည်း ကြားရတာပေါ့အေ”

အမေက နောင်အခါမှာ အလျှုအကြောင်း စကားရောက်တိုင်း
သည်စကားပိုး ပြောလေ့ရှိသည်။ အမေစိတ်ထဲ တကယ် ယုံကြည့်ခွဲလမ်းလို့
ပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်ုံမ မိဘနှစ်ပါးစလုံး မြင်းခြားမြောက်လက်နယ်အဝင် ဥာယ
ကျေးရွာ ၁၁။မြစ်များ ဖြစ်ကြ၏။ အညာကျေးတောခေါင်ခေါင်မှာ မွေးဖွား
ကြီးပြင်းကြသော တောသူတောင်သားများဆိုတော့ ရွာစိတ်ရပ်စိတ် အလွန်
ကြီးမားကြသူများ ဖြစ်သည်။ စီးပွားရှာဖွေရာ မြို့မှာနေကြရသော်လည်း
ကလေးတွေ အရွယ်ရောက်လို့ လှူချိန် တန်းချိန်ကျလျှင် ရွာပြန်လှုဗြို့
နှစ်ဦး ညိုစရာမလိုဘဲ စိတ်တူကိုယ်မျှ ရှိခဲ့ကြသည်။ သည်အလျှုပြုတ်စာ
ကလေးကို အမေကိုယ်တိုင် အမြတ်တနိုးသိမ်းဆည်းလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း
သုံးဆယ် ကျော်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်ုံမ သိမ်းထားပါရစေဆိုတာတောင် အမေက နှမြော
နှုန်းရ၏။

အလျှုပြုတ်စာကလေးကို ကျွန်ုံမ အသံထွက်ပြီး အကြိမ်ကြိမ်
ဖတ်ကြည့်မိပါသည်။ ဖတ်ရတာကပင် လွမ်းစရာကောင်းလှသည်။ ကျွန်ုံမတို့
ရွာတွေမှာ အလျှုပြုတ်စာရိုက်တော့မည်ဆိုလျှင် ကာရုတွေ နောထပ်တွေ
လိုင်လိုင်သုံးကာ တဖွဲ့တနွဲ့ရေးစပ်ကြသည့် အလေ့ရှိသည်။ အလျှုပြုတ်စာ
ရပြီဆိုလျှင် ဖတ်သူကလည်း စိတ်ထဲက ဖတ်ကြတာ မဟုတ်ပါ။ တစ်အိမ်လုံး
ကြားနိုင်အောင် အသံနေ့ အသံထားနှင့် ဌာနကရိုက်းကျကျ ဖတ်ကြသည်။
အလျှုပြုတ်စာအဖတ်ကောင်းသဟဲ့ဆုံးလျှင် ဟိုအိမ်သည်အိမ်က တကန်တက
ခေါ်ယူကာ အဖတ်နိုင်းလေ့ရှိကြ၏။ အလျှုပြုတ်စာ အဖွဲ့အစပ် ဟန်မကျ
လောက်ဘူးထင်လျှင်တော့ ဖတ်နေရင်းက ဖျတ်ခနဲရပ်ကာ “ည့်ချက်တော့
ကွာ” ဟု ဆိုတတ်ကြသလို့၊ ဖိတ်စာ အစပ်ကောင်းလျှင်တော့ သီချင်းလို့
အသံကလေး ထည့်ဆိုကြသေးသူတွေ ဖြစ်၏။ ပြီးလျှင်တော့ တစ်သက်လုံး
သိမ်းထားကြတော့သည်။

“ပွဲဆောင်တို့အလျှော့တုံးက ဖိတ်စာ စပ်ကောင်းချက် ရက်စက်သယ်၊
မြောက်ရပ်က ဘကြီးကံနဲ့ ဟောင်ချောတို့ ဆရာတာပည့် ရရွှေ့ကြမ်းတစ်အိုး
ချစပ်ကြသာဟဲ့၊ ဖိတ်စာစပ်ရသာကိုက ငါမိတ်ထင် တစ်လ ကိုးသီတင်း
ကြသယ် မှတ်သာဆဲ့၊ ငါဖြင့် ဖိတ်ကူးရတိုင်း အိမ်ကဏောင် ထိုကို ဖတ်ရှိင်း
ရသာ အမော့၊ ငတို့ရွာမယ် လူကြပေါင်းများပါပြီ၊ အေးဟော အလျှော့ဖိတ်စာ
မစွဲခုံးပဲ၊ ကတည်းမှ ကျည်းတော့ ချောင်းမြောက်ကြီးထဲ လှည်းကျုံရန်း
နေသာကျလို့ နင်းကျိုးနင်းကျွဲ့နဲ့”

ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်တော့မှာ အလျှော့ပေးတာဆိုတော့ ပိတ်ရမည့်
ဆွေဆွေမျိုးမျိုးတွေက များလွန်းလှသည်။ တစ်အီမီ တစ်ဆောင် လိုက်ဝေ
ရရွှေ့င် ပိတ်စာ လောက်နိုင်ပျာမဟုတ်။ ပြီးတော့ ဟိုဘီမီ သည်အီမီ သူအားမျိုး
ကိုယ့်အမျိုး မောက်နဲ့လွှေ့င် တစ်သက်စာပြာဆုံးမည်မဟုတ်။ သည်တော့
ရွာဆောင်လုပ်သူက ပိတ်စာကို လမ်းဆုံးလမ်းခွဲမှန်သူ့ တစ်ရွာအင်တစ်ရွာထွက်
ဆိုသလို ရပ်ပြီး အသံကျယ်နိုင်သူ့ကျယ်အောင် ပတ်ပြုရတာမျိုးလည်း
ရှိပါ၏။

“၁၃၃၂ ခ တပေါင်းလဆန်း ၁၁ ရက်နေ့ အလျှောင်၍ ညွတ်
မြင်းခြား လှစန်းကြည် အငြိမ်ပွဲ့။ လူရှင်မမေ့စရာတွက်လွှင် ၁၂ ရက်မှာတော့
မသွေ့ကြွေ ဘီသီက်ဆရာမြေက ငွေခရနှင့် အောင်ဇေယျတု သွန်းပဏ္ဍာ ဆက်
အပြီး တစ်သောင်းခရီးဆွေသဟာတို့ တစ်ပေါင်းတည်း ပရိတ်တရားတော့
နာဖို့ ကြွောက်ပါရန် ဖိတ်ကြားလွှာ စေထားပြုလိုက်ပါတယ်။ စိန်ဆွေရတနာ
လျမ်းပတ် အလျှောင်လာမဏ္ဍာလုပ်သို့ အိမ်ကို ဆူးဆိုး ကလေးလက်တို့ ခွေးဒုံးအိုး
ခေါ်ကြရောက်တော်မှုကြပါဗျိုး။”

သည်လို့ ရွာလုံးကြား မျိုးဟစ်ရသည်။ ‘မျိုးဟစ်ဖိတ်သာတော်’
ဆိုတာမျိုးကျတော့ အယ်တ်အလတ် အမြတ်မရွေး အလျှောက် လာနိုင်သည်။
သူမဖိတ်လို့ ငါမဖိတ်လို့ ဆိုတာမျိုး မရှိ။ အကဲ့ရဲ့လည်း လွတ်၏။

ပိတ်စာရယ်မှ မဟုတ်ပါ။ အလူ။အခမ်းအနား၊ မဆ္ပာပေါင်၊
အကျေးအမွေးကာအစ ရှင်လောင်းလှ၊ မလှအဆုံး ဘိသိက် ဟန် မဟန်ပါ
မကျေန်ရအောင် ကောင်းတော့လည်း ကောင်းသလို၊ မကောင်းတော့လည်း
မကောင်းသလို ဖြောင်ကဲရဲ့၊ ချိုးမှုမ်းလုပ်တတ်ကြသည်မို့ အဘက်ဘက်က
မလစ်ဟာရအောင် ထောင့်စွဲနိုင်မှ တော်ကာကျရသည်။ ရွာစလေ့ ရပ်ခလေ့
ဆိုတော့ စကားချို့ချို့၊ လေချို့ချို့ ဟန်လုပ်တာတွေ မရှိ။ အပြစ်ဆိုကြ
သော်လည်း နှိမ်နှိမ်နှိမ် ဟင်းရေပက် ဟင်းချက်စဉ် ပြောကြတာဖျိုး မဟုတ်ပါ။
အနီးမွေးမှ အဝေးကြိုင်စေချင်ကြသည် စေတနာဖျိုးသာ ပြစ်ပါ၏။

J

ကျွန်မတို့ မိသားစု နေထိုင်ရာ မြင်းခြံဖြို့မှ ရွာကို အလူ။ပြန်ကြသည့်နေ့
ကိုလည်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေပါသေးသည်။ အတန်းတင်ဘားး
ပွဲကြီး ဖြဖို့ပြီးကြသည့် တပေါင်းလ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်ထဲမှာ
ဖြစ်သည်။ အဖေက မြင်းခြံဆိပ်ကမ်းမှာ မော်တော်စင်းလုံးပြတ်ငါးကာ
ကျွန်မတို့တစ်ထွေကို ရွာခြေအရောက် တင်ခေါ်လာခဲ့သည်။ မော်တော်ပါးမှာ
လည်း အလူ။အတွက် လိုအပ်သမျှ ပစ္စည်းတွေအပြည့်။ ကျွန်မတို့မောင်နှစ်
ထွေကတော့ ရွာကို ပြန်ရတာရော အလူ။ကြီးလှူရမှာကိုပါ တွေးရင်း ဖျော်လို့
မဆုံး တပြီးပြီးပေါ့။ အလူ။မတိုင်ခင် တစ်လလောက်ကတည်းက အလူ။ရှင်း
မိသားစုတို့ ရွာက်နှင့်ကြရတာကလည်း ရပ်ရွာထုံးစံပဲ ဖြစ်သည်။
အလူ။နှင့်စပ်သမျှ ကိစ္စအဝဝကို ဆွေမျိုးများနှင့် တိုင်တိုင်ပင်ပင် ရောရောနှောနှော
တပျော်တပါးဆောင်ရွက်ကြရတာမျို့ တစ်ရွာလုံး အုန်းအုန်းကျက်ကျက်း
ယုန်အတွက် ချိုက ကြောင့်ကြရသလို စိတ်မောနေကြသူတွေ မဟုတ်လား။
ရွာဆိပ်ကမ်းကို မော်တော်ကပ်လိုက်သည်နှင့် လာကြိုသူတွေက
ရေဆိပ်ကမ်းညွှတ်။ နှုတ်ဆက်ကြ စကားဖလှယ်ကြ။ ပစ္စည်းတွေ သယ်ကြ

ပိုးကြီး ရွာဦးဆရာတော် ကျောင်းရှေ့ရှိ သော်ကပင်ကြီးနှစ်ပင်ပေါ် တက် ချိတ်ထားသော လော်ပို့ကာသံကပင် ကျွန်မတို့ကို ဆီးကြိုလိုက်ပါသည်။

“အလှူ၍ အကာနဲ့ အလှူ၍ အစ်မတို့ရွာဆိပ် ရောက်ကြပါပြီ။ ရွာထဲ ကဆင်းသယ်ကြပါဉိုးဟာ။ ပစ္စည်းတွေကရရှိက်ဟော၊ ကိုလှကြီးက ဉိုးဆောင်ပြီး ကြီးကြပ်ပါဟော”

အဖော်ရော အမေပါ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ မျက်ရည်တွေစီးကျော်က သည်။ ကျွန်မတို့ တည်းအိမ်ဝ ရောက်တော့လည်း အဘ(အမောက်အဖော)က မျင်တာဘက်ခေါင်းပေါင်းကြီးနှင့် မြိမ့်မြိမ့်ကြီးရုံကာ အလှူရှင်များကို ဆီးကြိုလိုက်သော မဂ္ဂလာနှုတ်ဆက်စကားကိုပင် ကျွန်မ အမှတ်ထင်ထင်ရှိနေပါ သေးသည်။ အဘကဗေလည်း မျက်ရည်တွေနဲ့ပါ။

“အိုဗျာ မင်းကြီးဝေသနရာနဲ့ မခြို့အောင်သွေ့သွေ့တော်ကောင်းတို့ရွာကို ဘာအကြောင်းနဲ့များ ကြွလာကြသာတုံး”

“အလှူ၍ ကြီးပေးပို့ပါ အဖော်”

“သာဓာ၊ သာဓာ၊ သာဓာ၊ သာဓာ၊ နတ်သွေ့တော်ကောင်း လွှဲသွေ့တော်ကောင်း များကဗေလည်း စောင့်ရှောက်ကြပါပြီ၊ မဂ္ဂလာရှိပါပြီ၊ ကိုင်း ဝင်ကြပော်ရော့”

သားသမီးများ၏ အလှူ၍တော်ကို မဂ္ဂလာရှိသော အတိတ်ဆောင် နိမိတ်ဆောင်စကားများဖြင့် ရွာအဝင်၊ အိမ်အဝင် ကျက်သရေရှိအောင် အတိတ်နိမိတ်ယူလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အဘအိမ်များ တစ်အောင့်နားကြပြီး ကျွန်မတို့အလှူခေါင်းမည့် ရွာဦးဆရာတော်ကြီးကျောင်းကို မိသားတစ်စုလုံး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကျောင်းဝင့်ထဲတွင် အလှူမဏ္ဍာပ်ဆောက်ပို့ ဝါးလုံးတွေ၊ နှီးလျှော် စည်းကြီးတွေ ပုံထားနှင့်ပြီ။ သည်ဝါးတွေက အလှူအတွက် ဖောင်တစ်ပျစ်စာ အထက်အညာမှ တကန်တက ကိုယ်တိုင်သွားရောက် တွဲယူလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောင်းအန္တာက်ဘက် သစ်ပင်ရိပ်အောက်က ထင်းဖြတ်နေကြ
သူတွေက အဖောက် ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ မောင်မင်းကြီးသား
အလျှော်လိုင်ပေလို့သာ ငတို့များ ကုသိုလ်ယူကြရတယ် အောက်မှာကြသူတွေ၊

အလျှုံအတွက် ထင်းကို တကန်တက ဝယ်စရာ မလို့။ ကျွန်မတို့
ရွာက သစ်ကြီးဝါးကြီး ပေါသောရွာ ဖြစ်သည်။ မန်ကျဉ်းပင်ကြီးတွေ၊ ကုလို့
ပင်ကြီးတွေက နေရာတိုင်းလိုလိုမှာ ရှိသည်။ ကိုယ့်ဆွေကိုယ့်ပျိုးထဲက အလျှော်
ပေးပြီဆိုလျှင် 'ဟောသည်' မန်ကျဉ်းသုံးပင်ကို ကျော်က အလျှုံကုသယ်များ
ခုတ်သာခုတ်ကြပေရော့' ဆိုကာ လက်ညွိုးထိုး အလျှုံကုသိုလ် ဝင်တတ်
ကြသည်။ ကိုယ့်အလျှုံ သူအလျှုံ ထင်းကွဲကြ၊ ဆိုင်းကွဲကြ၊ ဘိုသိက်ကွဲကြ၊
အဲ့မှုကွဲကြနှင့် စိုင်းတတ် ဝန်းတတ်တာကလည်း အညာ တော့ဓလ္လာပြုခဲ့၏။

ဘကြီးပေါက် ကုသိုလ်ဝင်လိုက်သော မန်ကျဉ်းသုံးပင်ကို လွှဲပြော့
တိုက်ဖြတ်ကာ ဆရာတော့ကျောင်း အရောက်သယ်ပြီး အလျှုံအတွက် ထင်း
ဖြတ်နေကြသည် အားကောင်းဟောင်းသန့် ယောက်ကျားတွေမှာ ခွေးတွေ ခွဲလို့။
အလျှုံတိုင်ခင်ရက်များတွင် ယောက်ကျားမှန်လျှင် ခါးကြားထဲ ဓားမနှင့် နှီးစွာ
လျှော်ပင်ကလေးတွေနှင့်။ မိန့်မပိုင်းကတော့ ဖောင်းထောင်းကြ၊ ဆန်ဇွေးကြ၊
ဆေးလိပ်လိပ်ကြ၊ ရေခံပ်ကြနှင့်။

“ဟဲ မိကျော် ညည်း သည်ကနဲ့ အလျှုံအိမ်ရောက်ပြီးပလား”

“မရောက်ရသေးပါဘူး မကြီးအုံးရယ်၊ အိမ်အလုပ်ကလေး
လက်စသတ်ပြီးရင် တစ်အောင့်ခကာ သွားဦးမှု”

“အိမ်အလုပ်က တစ်သက်လုံး လုပ်ရမယ့်အလုပ်ပါအော်၊ ကိုယ့်စွဲ
အလျှုံကလေး လှုံသူရှိလို့ ကုသိုလ်ယူရသာ၊ သွားဦးမှုံးဟဲ”

တစ်နဲ့ တစ်ရက် အလျှုံဖူးပ် တစ်ခေါက် မရောက် မနေ့နိုင်ကြ
သူတွေ။ တစ်နဲ့လောက် မရောက်စိုလျှင် စိတ်ထဲ ဝါဌာရား မကျွွှန်လျော့ဗြို့
တာဝန်ပဲ့ပိုလော့ခြင်း အောက်မှာတတ်ကြသူတွေ။

ကျောင်းအောက်မှာ ဆန်ရွှေးနေကြသော ကြီးတော်တုတ်တို့တစ်တွေကို
နှုတ်ဆက်ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်မတို့ ပိုသားရှာ ကျောင်းပေါ်တက်ကာ ဆရာတော်ကို
ဝတ်ဖြည့်ကြသည်။ ရောက်မဆိုင်းဆိုသလို ဆရာတော်က အလူဗုံရှုံး
အောက်ပို့ကအ အမိအစဉ်တွေပါ ခွွေးနွေးတိုင်ပင်သည်။ ကျောင်းပေါ်
မှုပျည်း ကျွန်ုပ်တို့အလူဗုံတွေက် အလူဗုံရှုံးများဖြစ်သည် ဆန်အိတ်တွေ၊
ဆိုပုံးတွေ၊ ငါးမြောက်တွေ၊ ပရိက္ခရာ ရှုံးပါး၊ သက်န်းပန်း ရောင်ခုတွေ
အပြည့်။ ကျောင်းအောက်က ကပ်ကြမ်းတွေပေါ်မှုပျည်း ကြက်သွန်တွေ၊
ကျောက်ပရုံးသီးတွေ ကျင်းထားလိုက်သေးသည်။ ပုတ်တောင်းကြီးတွေ
ထဲမှာတော့ ပြောင်းဖွံ့ဖက်စည်းတွေ၊ ဆေးရိုးဆေးကြတွေ တင်းလို့။ နရန်း
ရှာတွေကပါ နဲ့ကြမည့် အလူဗုံတော် ပဟုတ်လား။

ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်ရွှေးပေးတော်မှုသည် နှေ့ကောင်းရက်သာတွင်
အလူဗုံရှုံးပုံးတိုင် ဝလှကြရသည်။ မရှုံးပုံးတိုင်ထဲတော့လည်း မဂဲလာယူ
ကြသည်။ သစ်ကြမ်းဝါးကြမ်း မပါအောင် ပရိတ်တော် ဖွန်းခြင်း၊ ပရိတ်တော်
ပန်းများချည်ခြင်းပြုလုပ်ကြရသည်။ အောင်သမြှုည့်နှင့် မြို့အုံနှင့် အုန်းည့်
သီးည့်နှင့် စသည် အညွှန်းများနှင့်အတူ ကန်တော့ပွဲပေးရသည်။ မရှုံးကြီး
အကြမ်းထိုးပြီးပြီးဆိုမှ ထိုးရိုးဝါးရည်ရည်ကြီးတစ်လုံးမှာ အပေါ်ဆုံးက
သာသနှုံးအလုံး၊ အောက်က အလူဗုံတော်အလုံးပြုကို ချည်ကာ အဝေးက
မြင်နိုင်အောင် လွင့်ထဲကြရသည်။

အလုံးပြုကလေးကို တစ်ရွာလုံးက လုမ်းမြင်နိုင်သလို သစ်ခင်း
သစ်ကွက်များရှိရာ တောထဲကလည်း အထင်းသား မြင်ရသည်။ သည်
အလုံးပြုကလေး တလွင့်လွင့် လွင့်နေတာ မြင်ရခြင်းကိုက ငါတို့ရာမှာ
အလူဗုံးလုံးတော့မည်ဆိုသည် သဘောပြုပါသည်။

တစ်ရွာလုံးကလည်း အလူဗုံတော် မကျင်းပမိကပင် အလူဗုံအိတ်တွေ
ဝင်နေကြတော့၏။

ကျွန်မတိ၊ ရွာရောက်သည်ရက်နောက်ပိုင်း အဘအီမှာ စိတ်ကူးလက်ရ နားနားနေနေ နေရသည်မရှိ။ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ရွာဦးဆရာတော် ကျောင်းကို အခေါက်ခေါက်ရောက်ကြရပြီ။ ကျွန်မတိ၊ အလှူ၍ရှင်မိသားရှုံး မဟုတ်ပါ။ ရွာနေပြည်တိုင် လုက္န်နီးပါး သူဝင် ငါတွက် ခဲသည်မရှိ။ အဘိုး အရွယ်၊ အဘအရွယ် သက်ကြီးရွယ်အိုဆွေက မဏ္ဍားပိုးသံယာစင်မှာထိုင်ကြရင်း နီးဖြာကြ၊ တံခွန်ကုက္ကား မူလေးပွားလုပ်ကြ၊ တရားဆွေးနွေးကြ၊ အလှူ အတွက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြနှင့် လက်ပက်ရည်ကြမ်းရိုင်း ဖွဲ့နေကြသည်။ ဆေးလိပ် အလိပ်ကောင်း နာမည်ရကြသော မိန့်းမကြီးပိုင်းတွေက ပြောင်းဖူးပက် လိပ်ကြရသည်။ ဆေးရိုးစစ်စစ်ချည်း ဆေးစပ်ပြင်းမှာစိုး၍ အနဲ့စိုး ကလေးနှင့် ရောကာ မန်ကျည်းသီးအနှစ်ကလေးနှင့် လောလော နှပ်ထားရပါ သေးသည်။ အလှူ၍အတွက် သီးသန့်ရွေးချယ်ထားသော ပြောင်းဖူးပက် ရောကြီးတွေကိုက အထူပ်လိုက်၊ အစည်းလိုက်။ ပြောင်းဖူးပက်ကိုခံကာ ဆေးရိုး စပ်ထည့်၍ တစ်တောင်လောက်ရှိသော ဆေးလိပ်ကြီးတွေ လိပ်မှု ကြပုံကို ကျွန်မ မျှက်စိတဲ့ မြင်ယောင်နေဆဲဖြစ်သည်။ လိပ်ပြီးသား ဆေးလိပ် ကြီးတွေကို ပုတ်တောင်းကြီးထဲ ထောင်ကာ အခွဲလိုက်လှည့်၍ စီကာစဉ်ကာ ထည့်ထားရသည်။ ကျွန်မတိ၊ အလှူ၍က ပြောင်းဖူးပက်ဖြူးလိပ် ကမ်းမှ ဆိုတော့ ပုတ်ကြီးတစ်လုံးစာ လိပ်ရခြင်းဖြစ်၏။ အလှူ၍ပြန်သူတိုင်း၏ လက်ထဲမှာ ပြောင်းဖူးပက်ဖြူးလိပ်ကြီးတွေ ကိုယ်စိနှင့်။

အလှူဝင်ရက်မှာ မိဆိုင်ပဆိုင် နှတ်တင်ဖို့ မှန်ဖြူး၊ မှန်နီကြော်ရှုံး အတွက် ကောက်ညှင်းမှန်း၊ ဆန်မှန်းတွေရအောင် မောင်းထောင်းနေကြသော သားသည်မိခင်တွေကလည်း တေားအကြောင်းတောင်အကြောင်း မောင်းချက် ကျသံနှင့်အပြိုင် ပွဲက်ပွဲက်ညံညံရှိလေသည်။ အပျို့ကြီးတွေ အပျို့လေးတွေ ကတော့ ရွာအနောက်ခြေ နှစ်ဟာလုံးလောက်ဝေးသော ဒရာဝတီမြှစ်ကြီးထဲက

မြစ်ရေတွက် ကုကယ် ခေါက်ကယ်ရှုက်ကာ ရွာငါးသယ်ဝင် (ပိသာ ၁၅၀) စဉ်အိုးကြီးတွေထဲခပ်ကာ ထည့်ကြသည်။ ဘယ်သူဘယ်နှင့်ခေါက်ဆိုတောင် ဟရရနိုင်တော့။ သရာတော်ကျောင်းမှာ ရေချို့တွင်းကြီးရှိသော်လည်း အရာဝတီ မြစ်ရေကိုပါ ချို့သည်၊ လေးသည်၊ မြှားသည်၊ ဝင်သည် ထင်ကြသူတွေ။ နေဝင်ဖိုးပျော်တိုင်လျှင် သရာတော်ကျောင်းဝင်းနှင့် မြစ်ဆိပ်ကြား ကပ်းပါးဆင်း သော်ပြန့်မှာ ရေခံပြုသူတွေ ပုဂ္ဂက်မြှောင်းလိုက်နေကြတော့သည်။

ကန်တော့ပွဲများအတွက် ငါက်ပျောသီးကို အပင်လိုက် ခုတ်ယူလာကာ မန္တုပ်တိုင်တွေမှာ ချည်ထားလိုက်ကြပြီး အလှူမှာ ကျွေးမှု ရည်ရွယ်ပြီး အလှူမတိုင်ခင်ကတည်းက အချိန်ကိုက်ကာ နိုက်ထားသော ကျောက်ပရုံခင်းထဲပါ ကျောက်ပရုံသီးဖွေးဖွေးတွေကို လှည်းနှင့် တိုက်လာကာ ကျောင်းအောက်မှာ အသီးချင်းထပ်အောင် ထောင်ထားလိုက်ကြပြီး သည် ကျောက်ပရုံသီးတွေကို ခြမ်း၊ ဂျစ်နှင့်ခြစ်၊ အပုဂ္ဂည် အစပ်ရည်ထွက်အောင် ကျောက်ပီထားရသည်။ လက်ညီးလောက် လက်သန်းလောက်ရှိသည့် မြစ်ငါးဖျဉ်းတော့ခုံ ဒါးသွယ်ကလေးတွေကို ထမင်းသန့်သန့်ပြင့် ဆားကိုက်ထားသော ငါးချဉ်းနှင့် ကျောက်ပရုံကျောက်ပီနှစ်မျိုးရောကာ စဉ်အိုးကြီးတွေထဲ အပြည့်ထည့်၍ ကုပ်သိပ်ထားရသည်။ အလှူမတိုင်ခင် ငါးရက်လောက် အလိုမှာ ဖော်ယျကာ ဆီ၊ ကြောက်သွန်နှင့် ကောက်ညွင်းဆန်း၊ ငရှတ်ရည်များနှင့် လောလောနယ်ကာ စဉ်အိုးကြီးတွေထဲ အပြီးနှပ်ထားရပြန်သသည်။ အလှူရှုံးခုံ (အလှူစာဝင်သည့်နေ့) ရောက်တော့မှ စဉ်အိုးကြီးတွေထဲက သန့်သန့်ဖော်ပြီး အလှူလာ ပရီသတ်ကို ကျွေးရသည်။ ကျောက်ပရုံသီးဖတ်ကလေးတွေက အန်းသီးဆန်လို ဆိမ့်ပြီး ထုပ်ထုပ်ကလေးပြစ်နေတော့ ငါးချဉ်းသုပ်ဟု အမည် တပ်ရသော်လည်း ငါးရယ်၊ ကျောက်ပရုံရယ် မရွေးတော့ပဲ အထွေးလိုက် မြှုပ်စားကြသည်။ သည်ကျောက်ပရုံငါးချဉ်းဟင်းစပ်က ကျွန်းမတို့အလှူမှာ နာမည်အရာဆုံး။

“ကိုရင်ညီတို့ အလူ။ထုန်းက ငါးချဉ်သပ် ကောင်းချက်တော့
ငါဖြင့် ငါးမြောက်ဟင်းတောင် စွန်းမကူးမိပေါင်ဗျာ”

ကျွန်မတို့ မြင်းခြားမြောက်လက်တစ်စိုက် ကျေးရွာများတွင် အလူ
ထမင်း အလူ။ဟင်းကို မက်မက်မောမောရှိတတ်ကြသည်။ အီမံထမင်း အီ
ဟင်းထက် အလူ။ထမင်းဟင်းကို ဒါန်မြောက်စေခြင်းရာ သုံးဆောင်ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ အလူ။ထမင်း အလူ။ဟင်းက အသက်ရည် ကျွန်းမာသည့်ဟု
အယူရှိကြသည်။

“အလူ။က ဘာကျေးတုံးဟဲ့”

တစ်ယောက်ယောက်ကမေးလျှင် ဝက်သားကျေး၊ ငါးမြောက်ကျေး
သသဖြင့် အဓိက ဟင်းလျာကိုပဲ ပြောလေ့ရှိကြသည်။ ကျွန်မတို့အလူ
ကတော့ ငါးမြောက်ကျေး။

အလူ။ထမင်းဟင်းချက် (အိုးကြီးချက်) နာမည်ကျော် ဘကြီး
ချင်းတို့ ဦးလေးပွဲတို့ ကိုကြီးတင်မြင့်တို့တစ်တွေ ခါးတောင်မြှောင်အောင်
ကျိုက်ထားကြရင်း သရက်ပင်ကြီးတွေအောက် မီးတရဲရဲ ချွေးတလုံးလုံးဖြင့်
ချက်ကြ ပြုတ်ကြပုံတွေကို အမှတ်ရမိ၏။

ငါးမြောက်ကို ဆားငန်ရည် ပေါ့သွားအောင် နှက်ပျော်ရှုနှင့်
ရောပြုတ်ကာ ဆားနှတ်ကြရသည်။ ပြုတ်ပြီးသား ငါးမြောက်တုံးတွေကို
ထောင်းမောင်းထဲ ထည့်ထောင်းကာ အရိုးအရေ့ မြှောပစ်ကြရသည်။ အကွင်း
လိုက်လိုးပြီး နေပြထားသည့် ကြက်သွန်နိတွေကို ဆီနှင့် အဖုံးအပ်ကြော်ပြီး
မကြပ်ခင် ခပ်စိစိကလေးမှာ ငါးမြောက်ထောင်းထည့်ပြီး မွေ့ကြရသည်။
ဆိုကလေးစိစိနှင့် အီစက်နေသော ငါးမြောက်ဟင်းကို ကျွန်မတို့ ရွာကတော်
‘ငါးမြောက်အစိတို့’ဟု ခေါ်ကြသည်။ ကြက်သွန်ကို သပ်သပ်ကြပ်နေအောင်
ကြော်၊ ငါးမြောက်ကိုသပ်သပ် ကြပ်နေအောင်ကြော်ပြီး လောသည့်အပ်
ကိုတော့ ‘ငါးမြောက်ကြော်’ ခေါ်ကြ၏။ ငါးမြောက်အစိတို့ကတော်

စားလို့လည်း အရသာရှိသည်။ ဆိုကလေး ပျေားကလေး နှင့် ဆိုတော့ လျှော့
တော့။ ငါးခြားကို အနိတ်းကျွေးသတဲ့ ဆိုသည့်ကုတ်ကလည်း ရှိသေးသည်။
ငါးခြားကို အနိတ်း၊ ကျွော်ပရုံးသိုး ငါးချဉ်သုပ်၊ သီမီးခုံငရှတ်သိုး
ကြော်၊ ကုလားပဲဆိုမို့တိုး၊ မှန်ရေး ပုံးဟင်းချို့။ သည်ဟင်းစပ်က ကျွန်မတို့ရွာ
တစ်စိုက်မှာ နာမည်ရသော အလူဗျာဟင်းစပ်ပဲ ဖြစ်သည်။ ရွှေတုံးစံ အလူဗျာ
မတိုင်ခင် ခုနှစ်ရက်လောက်ကတည်းက လုပ်သူကိုင်သူ ဦးသုဝန်းသူတွေကို
ခုံကြီး စိုင်းကြီးခင်းကာ မရှိပဲထဲမှာပဲ ထမင်းစ ကျွေးရပြီး ဟင်းကြီး
ဟင်းကောင်း မဟုတ်သည့်တိုင် ရွာတွေက် ခရုံးချဉ်သိုးနှင့် ငါးကလေးခြားကို
အလိမ့်တိုး၊ ပဲဟင်းချို့၊ သရက်ချို့ပိုးတို့သုပ်သည်ပင် ရွှေသတ်လို့ မရအောင်
စားကောင်းလှသည်။ ခုနှစ်ရက်ခုနှစ်လီ ထမင်းရည်ချောင်းစီး ဆိုတာ ဒါမိုးကို
ပြောတာများလား။

အလူဗျာရုံးစမ်းရက် ညနေမှာတော့ ထန်းလက်တွေကာထားသော
ထမင်းရုံကြီးထဲမှာ တစ်ရွာလုံးရှိသွေ့ လွှဲကြီးကလေးတွေ အပြည့်း ညာရောက်
စိတ်ကြားထားသော နရန်းရွာတွေက အညွှေ့သည်တွေကိုလည်း ကျွေးမွှေး
အညွှေ့ရပြီး ရုံးပွင့်လို့လည်း ခေါ်၊ ရုံးစမ်းလို့လည်း ခေါ်သော အလူဗျာရုံးစမ်း
ညနေမှာစ၍ တစ်ရွာလုံး မီးနီးတိတ်။ အလူဗျာထမင်းရုံရှိရာသို့ တောင်ရွှေး
ကလေး ထောက်ကာ ထောက်ကာ အရောက်လာရင်း ထမင်းသုံးဆောင်
ကြသော ဘကြီးအိုနှင့် အမေကြီးဌိုမိုးတို့ကို ကျွန်မ သတိရမိ၏။

“ရုံးစမ်းထမင်းလေး စားချင်လွန်းလို့ဖျား၊ ဖျောသံ ကြားသာနဲ့
မယ်ဌိုမိုး လာဟ ဆို တွေက်လာခဲ့ကြသာပဲ၊ သာရုံးသာရုံ၊ သာရုံ”

တောင်ရွှေးကလေးကုသော်မှ အရောက်မလာနိုင်ကြသွားတွေ
အတွက် နီးရာစပ်ရာ တာဝန်ယူကာ အလူဗျာထမင်းအုပ် ပို့ကြရသည်။
ရပ်နီးရပ်ဝေးရောက် လာသွေ့ မျက်နှာကြီး မျက်နှာသေး တန်းတွေရည်မှု
မလောက်မင် မရှိစေရဲ့။

အလူ၍ကြီးနောက်တော့ ရွာထိပ် အရပ်လေးမျက်နှာတွင်
နိုးကြမ်းဖျောကြီးတွေခင်းပြီး အလူ၍မှာ ကျွေးသည့် ထမင်းစု ဟင်းစုအတိုင်း
အပုံကြီးတွေ ပုံထားကြရသည်။ မကျေတ်မလွတ်သေးသူတွေအတွက်
ရည်စုံကာ အမျှအတန်းများ ဝေကြ၏။

အလူ၍ပြီးပြီးဆိုတော့ ကျွေးလို့ ပိုသယျ ငါးခြာက်ဘစိုတိုးတွေကို
အိမ်စဲ ထင့်ရသေးသည်။ အလူ၍၍ တစ်လကိုးသိတင်းကြာသည့်တိုင် ရွာထဲ
ရှိသွားသိပ်တွေမှာ ကြောင်အိမ်ပွင့်လိုက်သည်နင့် အလူ၍နှင့်တွေ ထောင်းထောင်း
ထနောတုန်းပင်။ တကယ့်ကို ဖော်ဖော်သို့ကြီး လူ၍ခဲ့တန်းခဲ့ရတာကိုပဲ
အဖော်နင့် အမေမှာ ပိတိမျက်ရည်တွေ စိုးဝေနေတာ ကျွန်းမ ကောင်းကောင်း
မှတ်မိပါ၏။

သည်လိုအလူ၍ကြီး လူ၍ဖြစ်သောင် အဖော်နင့် အမေ ခါးချဉ်သော်
ကြီးစားရန်းကန် စုဆောင်းခဲ့ရသည်ကိုလည်း ကျွန်းမတို့ ဟောင်နှုမတစ်တွေ
မြင်ရည် ကြားရည် ဝေခဲ့ရသည်။

“ချွေးနဲ့တကလေးနဲ့ လူ၍ချင်လွန်းလို့ အဖော်နင့် ထိတောင် မထိုးခဲ့
ပါင်ဗျာ”

အဖော်ခဲ့ပူးသော စကားပြစ်၏။ ချွေးနဲ့တာဆိုသည့်အတိုင်း
အဖော်နင့် အမေသည် နှစ်းက ချွေး ခြေမ ကျောင်းလုပ်ကိုင်ရှာဖွေခဲ့ရသည်။
ဒရာဝတိမြှင့်ရှိုးတစ်လျှောက် စုနှင့်သန်ကူးလုံးရင်း ရှေးက အညာသန်လျှော်း
တစ်စီးပြွဲ့ကိုယ်တိုင်လျှော်း၊ ကိုယ်တိုင် ကုန်တင်ကုန်ချု လုပ်ခဲ့ကြသည်။
စဉ်အိုးယောင်တွေကို ကိုယ်တိုင်တွေကာ သယ့်နှစ်ပွဲလိုက်ပြီး စဉ်အိုးစဉ်ချက်နှင့်
မြှုပ်ထည်များ ဆိုင်ခင်းကောင်းချုခဲ့ကြသည်။ တကယ့်ကို ကိုယ်ကာယာအားပြု
ပင်ပန်းကြီးစားရှာဖွေခုခေါ်သော်လည်းပြီး တစ်ပူးစု တစ်ပဲစု စုရာက ပြစ်ပြောက်ရသော
အလူ၍တော်ကြီး မဟုတ်လား။ အလူ၍အတွက်ရည်ကာ သုံးနှစ်သုံးပုံးမက
သန်ဆိုလျှင် တစ်အိတ်ချင်း၊ သကိုန်း ပရိက္ခရာကလေး တစ်မယ်ချင်းဆိုသလို

သားကြီး လူပျိပေါက်ကို အရိပ်လို ကြည့်ရင်းက သာမဏေဘောင် တက်နိုင် အောင် အားသွေ့ခွန်စိုက် လုံးပမ်းခဲ့ရသည်။

“အရင်းမစိုက် လျေထိုးလိုက် ဆိုသဲ့စကားဟာ အလွန်လွှဲသဲ့ စကားပဲ။ လျေထိုးသားများဟာ ကိုယ်ကာယ အားကို အရင်းရဆုံးပေါ့။ ကျွဲပခုံး ထအောင် အသားမာ တက်အောင် ရန်းရသာ။ အဖော်ဖြင့် ကိုယ့်ခွန် ကိုယ့်အားနဲ့ ရင်းပြီး ရသဲ့ငွေနဲ့ လူ၏ရသာဆိုတော့ ကျေနပ်လိုက်သာမှာ ပခုံးနဲ့ ထမ်းပြီး လူ၏ရသဲ့ အလှူဂွယ်”

ပခုံးနဲ့ထမ်းပြီး လူ၏ရတဲ့ အလှူဆိုတာ တင်စားပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။ သားငါးယောက်ဖခင်ပိုပို ပွဲမွှေ့ အမွှောက်းကို ပခုံးစောင်းအောင် ရှာဖွေရင်း သန်းရင်းစွာ လူ၏ဒါန်းခဲ့တာကို ဂုဏ်ယူစွာပြောခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၄

အလှူကြီးမတိုင်ခင် တစ်ရက်ကို ကျွန်းမတို့ရွာတွေမှာ အလှူဝင်ရက်၊ အလှူ ရုံစမ်းရက်ဟုခေါ်ကြသလို ရင်လောင်းလှည့်သည့်ရက်၊ ရင်ကြီးပြသည့် ရက်ဟုလည်း ပြောတတ်ကြပါသည်။ ရင်ကြီးပြဆိုတာကတော့ နှစ်ပက်ရိုးရာ မိဆိုင်ဖဆိုင် နှစ်များနှင့်တကွ နယ်တော်ရှင် ပယ်တော်ရှင်ကို ရင်လောင်း သွေးပြရခြင်းပဲဖြစ်သည်။ ကျွန်းမတို့ရွာများမှာတော့ နယ်တော်ရှင် နှစ်အဖြစ် ပေါက်အိုနှစ်ကို ရည်မှတ်ပါသည်။ အလှူ၏ရှိတိုင်း ပေါက်အိုနှစ်ကွန်းကို ရင်လောင်းလှည့်ရင်း ရင်ကြီးပြသွားရသည့် စလေ့လည်း အစဉ်အဆုံးကိုလာခဲ့တော့၏။

ပေါက်အိုနှစ်ကွန်းမှာ ကျွန်းမတို့ရွာ၏ မြောက်ဘက် တစ်ရွာကျော်စားကြေားရွာမှာ ရှိသည်။ ရင်ကြီးပြသွားမည့် နှစ်က်စောစောတွင် ရင်လောင်းများကို ရွှေထိုးကိုယ်စီးပွားရေးကိုယ်စီးပွားရေးမြို့မြို့တွင် တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာတွက် ကိုယ့်ဆုံး ဘိုးကြီးဘွားကြီးများကိုလည်း ဝင်ကန်တော့ကြရင်း နှစ်ပြကြရသည်။

ကျွန်မကတော့ နားရုံလှည်းယာဉ်ကြေးကလေးဖြင့် စီးလိုက်ရသည်၊ အညာတွေ နေပူး၊ ဖုန်တလုံးလုံးထနေသည် လှည်းတန်းကြီးဖြင့် ရှင်လောင်းလှည့်တာကလည်း ကျွန်မအပို့ မေ့နိုင်စရာမရှိသည် အတွေ့အကြံးပြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ရှည်လျားလှသော လှည်းတန်းကြီးကိုသာ ကျွန်မ မှတ်မိတော့သည်။ ဘယ်ရွှေတွေက ဘယ်လှည်းတွေ ဘယ်လောက်တောင်ပါခဲ့ကြသလဲမသိ။ လှည်းတန်းကြီးထွက်လာတော့ ရွှေအရှေ့ဘက် ထန်းတောကြားမှာ နေမင်းကြီး ညပ်နေဆဲပဲ ရှိပါသေးသည်။ ရွှေအနောက်ဘက်မှာ ရွာတန်းနေမင်းကြီးနှင့် ယုံးကာ စီးဆင်းနေသော ဓရာဝတီမြှစ်ရှိုးတန်းကလေးကို ရည်ကြီးနှင့် ပေါက်နေသည် လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း ရှင်လောင်းလှည်းတွေ မောင်းသွားရသည်။ ရှင်လောင်းလှည့် လှည်းတွေကို မျှော်နေကြသည့် ဇူဟိသတ်တွေကလည်း အလူ၍ရှင်လောင်းလှည့်မည့်ရက်ကို ကြိုသိနေကြပါသေားပါ။ သူများပို့တစ်ရွာဝင်တိုင်း ဆွေဆွေမျိုးမျိုးတွေက လှည်းတပ်ကြီးရှုံးတွေ မပေါက်အောင် ဆီးဆို့ကြိုဆို့နေကြလေသည်။

“ဖယ်ကြပါ ဖယ်ကြပါ၊ ရှေ့ခရိုး ရှိပါသေးတယ်။ အချိန်တွေ လင့်ကုန် လိမ့်မယ်”

ပြောရှိသွေ့လည်း အလူ၍လှည့်လှုတွေကို အလူအယက် တိုးရွှေကြည့်နေကြသည် ပွဲက်ပွဲက်ညံညံ လူအုပ်ကို မကျော်နိုင်ပါ။ ကြိုဆိုနှုန်းတ်ဆက်ကြသွေကို ကျွန်မတို့က အလူ၍မှန်တွေ မကျော်နိုင်ပေးကြရသည်။ အလူ၍မှန်းဆိုတာကိုလည်း ပြောချင်ပါသည်။ လက်ဆောင်ပြန်ပေးကြရသည်။ အလူ၍မှန်းဆိုတာကိုလည်း ပြောချင်ပါသည်။ ကောက်ညှင်းမျှန့်နှင့် ထန်းလျှက်ရည် ရောနယ်ကာ မြေပဲနှင့် အန်းသီး ဌားကောက်ညှင်းမျှန့်နှင့် ထန်းလျှက်ရည် ရောနယ်ကာ မြေပဲနှင့် အန်းသီး ဌား အဖြစ်အောင်းထားသော အညာကျေးလက် မှန်တစ်မျိုးဖြစ်ပါ၏။ မှန်းအဖြစ်အောင်းထားသော အညာကျေးလက် မှန်တစ်မျိုးဖြစ်ပါ၏။ မှန်းလုပ်ရတာများတော့ ငှက်ပျောဖက်ရွှေက်များပင် မလောက်နိုင်သဖြင့် ရှုံးလုပ်ရတာများတော့ ငှက်ပျောဖက်ရွှေက်များပင် မလောက်နိုင်သဖြင့် ထန်းဖူးဆွေ၊ သရက်ရွှေက်တွေ တည်းပို့ဖြင့်ထိုးကာ ဖက်ထုပ်ပေါင်းကြရသည်။

ပန့်ဖက်ထုပ်ဟု ခေါ်နိုင်သော်လည်း ဘယ်သူမှ ဖော်ကြုံပါ။ အလူမျှနှင့်လို့သာ ခေါ်ကြသည်။ အလူ၍ကပြန်သည့် ပုန်း မဟုတ်ပါလား။

ပေါက်အို ရင်ကြီးပြီ အပြန်ခရီးမှာတော့ ဆွဲတွေ ဖျိုးတွေက လူည်းလမ်းတစ်လျောက် ဆီးကြီးကာ ရွှေကြီးငွေကြီး တားကြပြန်သည်။ ဘယ်လမ်းကမှ ရောင်စရာ ဖရီး။ တစ်ရွှေ တစ်ရွှေ သည်တစ်လမ်း ရှိတာ မှုတ်လား။ ရွှေခွဲကြီးတွေကို တစ်ကုံးနှင့် တစ်ကုံးဆက်ကာ ရွှေကြီးတိုးတန်းပြီး တားကြခြင်းပင်။ ဒါကိုပင် ရင်လောင်းတားသည် ဆိုကြ၏။ အလူ၍ပုန်း၊ ပိုလိုဘူး၊ ပျက်နာသုတ်ပဝါစသဖြင့် သင့်သလို ပေးကမ်းကာ ရွှေကြီးပြေကြရသည်။ အပျော်သဘော ဝမ်းပန်းတသာ တားကြခြင်းမို့ ငွေရယ် ကြေးရယ် ပေးရန် မလိုသော်လည်း အလူ၍ဒကာ အလူ၍အစ်မနှင့်ရင်းသော ဆွဲထဲဖျိုးထဲက လူပျော်တချို့ကတော့ ထန်းရည်ပိုး တောင်းတတ်ကြသည်။ အလူ၍ရင်က သွွှေ့သလောက်ပေးသော တစ်မြှုပိုး နှစ်မြှုပိုး ငွေစ ကြေးစကလေးကို တန်းပိုးထား မက်မောက်လို့ပဲ ဖြစ်သည်။

ရင်လောင်း တားသည်၍လေ့အပြင် ရင်လောင်းရက်ခြင်း စလေ့ လည်း ရှိပါသေးသည်။ မောင်ရင်လောင်းကို အလူ၍မဏ္ဍားထဲမှ တစ်နေရာ ခေါ်သွားပြီး ပြန်အရွေးနိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်းမတို့ အလူ၍တုန်းက ကျွန်းမ အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို ရင်လောင်းရက်ထားသဖြင့် အဘ စိတ်ဆိုးခဲ့တာ ကိုလည်း မှတ်မိပါသေးသည်။

“ငါမြေးတွေ ဝတ်ကောင်းစားလှနဲ့ မဏ္ဍားထဲ ပိုလ်ရွှံခံနေရမယ့် ဟာကို ချောင်ထဲသွားထိုးထားရသယ်လို့ကွာ မင်းတို့နှယ်”

အဘ စိတ်ဆိုးတာကိုပဲ ပျော်စရာအောက်မေ့ပြီး ပျော်ကြ ရွှေတွေပဲပြေ၏။ ရင်လောင်းရက်မှာနီးသဖြင့် အဘကိုယ်တိုင် မောင်ရင်လောင်း စင်ပေါ် ခေါင်းပေါင်းကြီးနှင့် တက်ထိုင်နေတော့ လူတွေ ပွဲကျေမဆုံး ဖြစ်နေကြတော့သည်။

ရှင်ကြီးပြအပြန် အမှတ်တရဖြစ်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကလေး
တစ်ခုကို ကျွန်မှ ပုတ်မိန္ဒာပါသေးသည်။ ကြည်ရွာအရောက်တွင် ရှင်လောင်း
တင် မြင်းမကြီး ရတ်တရက်လဲကျွန်းမြင်းကိုပဲ ဖြစ်သည်။ ရတ်ရတ်သံသံ
ဖြစ်သွားသဖြင့် အထိတ်တလန်ဖြစ်ကြရသည်။ မြင်းရင်က အဖွဲ့ညီဝမ်းကွဲ
ဦးလေးချစ် ဖြစ်သည်။ သူမြင်းကို မေတ္တာဖြင့် ကုည်ခဲ့ရှာသူ ဖြစ်၏။

“မြင်းမကြီးက ကိုယ်ဝန် နှိုးစွဲလေ့ရှု့။ ကျူပ်က ကိုရင်ညီး
အလူမှာ ကုပ္ပါး ရည်ရွယ်ထားသော မဖျက်ချင်လို့ရယ်၊ မြင်းမက မိုက်နာသော
ထင်ပါရဲ့”

မြင်းမရှိတော့သည့်ရှင်လောင်းကို တခြား မြင်းတစ်စီးပေါ်မှာ နှစ်ပါး
အတူစီးခိုင်းရတော့၏။ ကျွန်မတို့တစ်တွေ ရွာကိုဝင်တော့ နေလုံးကြီးတော်
အတော်စောင်းကျွန်းခဲ့ပြီ။ ရှင်ကြီးပြပြန် လှည်းတန်းကြီး အကအချိန်
အတီးအမှတ်တွေနှင့် ဆူဆူညံညံအသံပေးကာ ရွာဝင်လာသည်နှင့် မကြုပ်
ထဲက ရှင်လောင်းအဝင် အသင့်စောင့်နေသည့် ဆိုင်းက ပြောသံကြီးပေး
လေသည်။ ဘဝ်ပေါက်အောင် ဆူညံနေသည့်အသံတွေကို ကျော်ကာ ဖြော
သံက အသည်းနှလုံးကို ပုတ်ခါလိုက်သလို ခံစားရသည်။ အလူမှုမဏ္ဍာပ်ထဲက
ပြောရှိက်သံကြားသည်နှင့် အဖေကြီးက ပခုံးပေါ်တင်ထားသော တဘက်
ကလေးဖြုတ်ပြီး မျက်ရည်ခို့ခို့ကို တို့ကာတို့ကာ ဟန်အော်ငါးတော့၏။

“ဘိုးတိုင်းတို့ မယ်ဖော်အုတို့ရေ ထော်တို့မြှုံးတွေ သာသနာဆောင်
ဝင်ကြပါပကာ တော်ရေ့။ လာကြည့်ကြပါဦး၊ သာစုခေါ်လှည့်ကြပါဦး”

အဖေကြီးက စုံလိုက်သည်နှင့် ရိုရိုသဗ္ဗာကုန်သော ဆွဲမျိုးတွေ
အေးလုံးတိုင်ပင်ထားကြသလို ဗိုလိုက်ကြတာ ဝက်ဝက်ကြီး ကွဲလေတော့သည်။
အဆက်ဆက်က ဘဝတစ်ပါးပြောင်းကြပြီဖြစ်သော ဘိုးဘွားများနှင့်တွေ့
အဆွဲ့မတိုင်မိ ကွယ်လွှန်သွားရှုကြသွေ့ကို တ တွဲ့ဗိုလိုက်ကြတာ မြှောင့်
အပြုံ့ပြုံ့သွားတော့၏။ အဖေကြီးနှင့်တာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်မပင် ဘုမ်သံ

ဘမသိ မျက်ကျော်ကျွဲ့ရသေးသည်။ ကျွန်းမရှုမှာတင်ပဲ အမေကြီးခမျာ မရှုနိုင် မရှိက်နိုင် တက်ချက်သွားလို ရင်ဘတ်မှာ အဝတ်စည်းပေးထားရ၏။ ဉာဏ်းမှာတော့ 'မြင်းမြှုလှစန်းကြည်' အငြိမ်စင်မှာ အမေကြီးက ရှုံးကပါလား။ ပြောင်းဖူးဖက်ဖြူလိပ်ကြီး ကြီးဖလားထဲ ထည့်စိုက်ပြီး ပွဲခင်းထဲ တဝါးဝါး တဟားဟားပြစ်နေသည် အမေကြီးကို ကြည့်ပြီး ဆွဲမျိုးထွေက ပြီးကြသည်။

အလှုံကြီးဉာဏ်မှာပဲ မြင်းမကြီးက မြင်းထီးကလေး မွေးသည်။ ရှင်လောင်းငါးပါးမှာ စီးမြင်းက လေးကောင်တည်းဆိုတော့ မနက် ရွာထဲ အလှုံလည့်ရန် မြင်းတစ်ကောင်လိုင်နဲ့သည်။ မြင်းဆိုတာကလည်း ချက်ချင်း ထရာလို ရှိုင်တာမျိုးမဟုတ်။ သူ့အဆက်နှင့်သူ တစ်လ ကိုးသီတင်း ကြိုကာ ရှာထားရခြင်းမျိုးပြစ်သည်။ အလှုံကြီးရက်မှာမှ မြင်းတစ်ကောင်အတွက် ကသိကအောက်ပြစ်ရတာဆိုတော့ အဲဖေ ပျက်နာ မသာရှာတော့။ ကိုယ့် အလှုံမှာ အပါအထစ်ပြစ်လေရောသလား ထွေးပြီး စိတ်မကောင်းပြစ်ရရှာပုံ ပေါ်သည်။ သည်သတင်းက ဉာဏ်းချင်း ဆရာတော်ထဲ ရောက်သွားခဲ့၏။

“ဟဲ မောင်ညီရဲ့၊ ဒါ နိမ့်တောင်းသာကဲ့၊ မင်းအလှုံဉာဏျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် မြင်းမက မြင်းကလေးပွားသာဆိုတော့ နောက်ထပ် သည်လို အလှုံကြီးမျိုး မင်း ပေးရလိမ့်ဦးမယ်ဆိုသဲ့ နိမ့်တ်ကဲ့၊ ပွားစီးခြင်း နိမ့်တ်လို မှတ်လဟဲ့”

ဆရာတော်က မဂ္ဂလာရှိရှိ မိန့်တော့မှ အဖော်မျာ ဝမ်းသာရှာ နိုင်တော့သည်။ အဖော်မျာက်နှာချိချိကြီးကို ကျွန်းမ ဘယ်တော့မှ မမောပါ။

“နောက်ထပ် သည်လို အလှုံကြီးမျိုး ငါလှုံရှိုးမယ်၊ ငါသားထွေ အလှည့်ပြီးတော့ ငါမြေးတွေ အလှည့်ပေါ့ကယ်”

အဖော် ဆရာတော် နိမ့်တ်ဖတ်ချက်ကို တစ်သက်လုံး ပြောလို မဆုံး။ အမေကလည်း သည်အပြစ်အပျက်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ပြောပြန် တတ်ပါသည်။ ပွားစီးခြင်းဆိုတာ နိမ့်တောင်း မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မတို့အတွေ့မှာ အလူရက်ကို သစ်ခင်းသိမ်းပြီးချိန်၊ လေကြီးမိုးကြီး
ကင်းလွှတ်ချိန်၊ တောင်သူတွေ အားကြ နားကြခိုန်ဖြစ်သော တပေါင်းလုံး
ကျင်းပကြတာများပါသည်။ ကျွန်မကတော့ တပေါင်းလ ရောက်လေတိုင်း
ဆရာထားကျောင်းကျောက သောကပင်ကြီးနှစ်ပင်စလုံး ရဲရဲမှုည်အောင် ပွင့်ကြ
တာကိုပဲ ခြုံတတ်ပါသည်။ သောကပွင့်အနိန့် သောကရွှေကိုစိမ်းစိုးတို့၏
လိုက်ပက်မှုကို ကျွန်မ နှစ်သက်သည်။ လူလက်ဝါးကလေးတွေ ပြန့်ထူး
သည့်နှစ်တူသူည် အရွှေကိုစိုးစိုးထွေကြားပြာ အပွင့်ကလေးထွေက အဆုံးလိုက်
အနိုင်လိုက် ဒွယ်ခက်နေတတ်သည်။ အစိမ်းရင့်ရင့် သစ်ရွှေကိုရင်ခွင့်ထဲပါ
ကဗျာကလွှာ အလိုက်သင့် နို့ပို့မြေတတ်သော သောကပွင့် နို့နို့ကလေးတွေက
တင်ပင်လုံး ထောင့်တော်၏။ ကျွန်မတို့ အလူရတော်ရက်မှာ ပင်လုံးကွဲ
ထောင့်သော သောကပင်ကြီး နှစ်ပင်အောက် စင်းသည် နိပါတ်ထော်လာ
ပုံစိုးတွေကိုလည်း ကျွန်မ ပမူနိုင်ပါ။

အရှေ့ဘက် သောကပင်ကြီးအောက်ပြာ သူဒို့၊ သူနာ့၊ သူသော့
ရဟန်း ဆိုသည့် နိမိတ်ကြီးလေးပါး ပြင်တော်ပုဟန်သရပ်ကို ဇာသာ
လေးသောက်က တော်ရုပ်ပြု ပုံသော သရပ်အောင်ထားကြသည်။ အလူဘဏ္ဍား
ဘိုးခံရက တာက်ဖြူ ပေါင်းပေါင်းကြီးနှင့် ကောင်ငွေးတော်ရွှေကြားအောက်
က သူဒို့အပြစ် သရပ်အောင်သည်။ အလူကြီး ပန့်ကိုစင်းစကတည်းက
ခါးကြီးကုန်းထားရသော အသက်ရှုံးစာယ်ကျော် ဘာဦးဘိုး ဘိုးခံရရှိ
အရှုံးကျွန်မ ထွေးပြီး သမားပို့ရရှိုး၊ အမူးမောင် ဦးနိုင်းက တော်ကိုယ်လုံး
ပုံးသီတွေ ဘုရားပို့ပြီး အမှာတွေသီက ပြည်တွေ တွေ့ဖို့ဟန်ပြင့် ဦးကြီး
တော်ကို ထောင်က ယင်ကောင်တွေကို လက်ရှုံးပြင့် လိုက်နိုက်ရင်း
သူနာ့ လုပ်ရရှာသည်။ ဘိုးပို့ပုံးက ပြုကြီးပေါ်ပြာ ပက်လက်လှုန့်ပြီး
ဝို့ဝို့ကြီး လုံ့မြေလိုက်က တော်ရွှေကလေး ပလုပ်း၊ ပုံးသော်းရည်ကြီးကို

လူအာဇာလို လိမ်လိမ်ခွဲပြီး စိုက်ပေါ်တင်၍ အထွေ ထွက်ကျင့်ပုံမျိုးလုပ်ထား
တော့ အလူဗျာမျှော်ငြှော့မှာ မဂ်လာမရှိ မလုပ်ကောင်း လုပ်ကောင်း လုပ်ရပါ
မလားဆိုကာ အဘ စိတ်ဆိုးတာကိုလည်း ကျွန်မ မှတ်မိသည်။ ဦးလွှဲပျို့က
ကတုံးမြှောင်အောင် ရိတ်ပြီး သက်န်းဝတ်၊ သပိတ်လွယ်၊ လက်တစ်ဖက်က
ပေါ်တောင်ကိုကိုင်ကာ မျက်လွှာစုံချုပ် ရဟန်းအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သည်။
နှီမိတ်ကြီး လေးပါးမြင်ဟန် ရပ်သေပြန်ကြပုံက တကယ့်ကို သရုပ်တွဲလှ
သည်။ အလူဗျာမြှော်သုတို့ တရားသံဝေးယူပျော် ခင်းကျင်းကြခြင်းဖြစ်၏။

အမှာက်ဘက် သော်ကပင်အောက်နှာတော့ အပေါ်ဤီး အေးတင်က
ပယ်မရှိ သစ်သီးခုးနေဟန် သရုပ်ဆောင်ပါသည်။ ဘီးဆံပတ် ဆံထုံး
မြှောင်အောင် ထုံး၍ ယောကိုဝတ်စုံညီနှင့် တဘက်ကလေး ပခုံးမှာသိုင်းလို့။
ငုက်ပျော်သီးး၊ မာလကာသီးး၊ ရှောက်သီးးစသေပြင့် ထည့်ထားသော သစ်သီး
ခြင်းကို လက်တစ်ဖက်မှာ ချိတ်၊ လက်တစ်ဖက်မှာ ဝါးတံချိုကလေးကိုင်ကာ
သစ်သီးခုးဟန် သရုပ်ပြသည်။ ရှေ့မှာ ဘာကြီး ဦးဝန်က ကျားဝတ်စုံကြီးနှင့်
ပယ်မရှိကို ကျောင်းသခဲ့န်းဆီ ပြန်နိုင်ရန် ဆီးဆိုးဟန်၊ ကိုကြီးတင်ခွဲးနှင့်
ကိုပေသီးတို့က မျောက်ဝတ်စုံအားဝှက်တွေ့ပြီး ထိုင်လိုက်ကြ၊ ထလိုက်ကြ၊ ကျွမ်း
ထိုးလိုက်ကြ။ တော့တောင်ထဲ သားရတိရွှောန် အပေါင်းပြုးတူးနေကြဟန်။
ပြောကျင့်သော သော်ကပင်ကိုင်းအော့မှာလည်း သစ်သီးမျိုးစုံတို့ တွဲလောင်း
သီးနေကြပုံမျိုး ချိတ်ဆွဲထားလိုက်သေး၏၊ မြင်ရသူတွေအပို့ တကယ့်ကို
တော်ကြီးမျက်မည်းထဲ ရောက်နေကြရသလိုလို့။ ပယ်မရှိ သစ်သီးခုးခန်း
သရုပ်ပြကွက်ကတော့ ရပ်သေအြိမ်မဟုတ်ဘဲ အရှင်ဖြစ်ပါသည်။

“တကယ်တော့ အပေါ်တို့ အမေတို့ကို တရားပြရာတဲ့ သဘော
ယူထား၊ သည်ကနေ့အပို့ရ အလူကြီး အတန်းကြီးသဲ့နေပြီ၊ မပြောင် ဖြေဆဲ
ပြပြီး အချိန်တွေမှာ လူဗျားသူမျှ တန်းသူမျှ မတွန်းတို့မိကြစေနဲ့။ ဝေသွေရာ
မင်းကြီးခများ ရင်ကပြစ်တဲ့ သားနဲ့ သမီးကိုတောင် ရက်ရက်ရောရော

လူ၍ရှာတယ်။ မခြို့အောင်မိပါရားကြီး သစ်သီးခုးထွက်နေတုန်း တော်ဘွား
တွေက လင်သားရဲ့အလူ။ အထူးမြှောက်အောင် တားထားကြသုတေသန
သရုပ်ပြကြသာပဲ”

အမေ မကြာခဏ ပြောတတ်သောစကားတွေကို ကျွန်မ အတွေး
ဆက်ခဲ့ပါသေး၏။ သည်လို ခုနှစ်ရက် ခုနှစ်လီ ထမင်းရည်ချောင်းမီး အလူ၌
လေးလျှင် များသောအားပြင် အလူ၍ အစ်များက တစ်ကွက်မဟုတ် တစ်ကွက်များ
နှင့်ပြောတွေနဲ့တို့ စိတ်ဝင်တတ်ကြပြီ ပြစ်သည်။ ပုထုဇ္ဈားတွေ မဟုတ်လေး။

အလူ၍ရက်အတွင်း လိုအပ်သမျှ များသောအားပြင် အလူ၍ အစ်များ
ဆိုက တောင်းယုံကြရသည်။ တိုင်ပင်ကြရသည်။ သည်တော့ တစ်ကြိမ်း
မဟုတ် တစ်ကြိမ်း စိတ်လွှတ်ချင် လွှတ်သွားနိုင်သည်။ သည်အတွက် အလူ၍
အစ်မကို မခြို့အောင်မိပါရားကြီး သစ်သီးခုးခန်းပြင် တရားပြထားသည့် သော
ပြစ်ပါ၏။ သည်ပြကွက်ကို တွေကြသု အလူ၍ပွဲလာ ပရိသတ်တွေက
နှစ်ထောင်းအားရ သာရ ခေါ်တတ်ကြသည်။ ကျေးလက်နေ တောု့
တောင်သားများဆိုတော့ ပွဲအလွန်ကြိုက်ကြသည်။ ရှားရှားပါးပါး တစ်နှစ်
နှင့် တစ်နွေးဆန်းဆန်းမှ ကြုံကြရသော သည်ပြကွက်ဖျိုးကိုလည်း တရား
ပွဲပြကွက်သမ့် ပွဲလမ်းသားငါးပင် သဘောပိုက်သွေက ပိုက်ကြသည်။

အလူ၍အတန်းပြုကြပြီဆိုသည်နှင့် အလူ၍အကာ အလူ၍အစ်များ
ကိုယ်တိုင်က မိတ်ပြတ်ထားနှင့်ပြီး ပြစ်ပါ၏။ အကားအရာ ဖွင့်ဟန့်
ဝေလာဝေး၊ ငဲ့အောင်းရှုပင် ကြည့်ကြလေ့မရှိ။ လူဗြိုင်းကြုံလို့ လူဗြိုင်း
တစ်သက် တစ်ခါ ကုန်စပ်းပလေ့စေ၊ အလူ၍ကြီးပေးချင်လို့ တို့များ နှစ်ရီပီး
ရုံး အောင်းခဲ့ကြတေား ဆိုသည့်စိတ်သာ ထားတတ်ကြသည်။

သို့သော် အလူ၍အကာ အလူ၍အစ်မတို့၏ ဆွဲဖျိုးရင်းချာများထဲ
က ဘကြီး ဦးကြီး၊ ဘွားကြီး ဖွေးကြီးတို့က မကုန်သင့်တာ မကုန်ခန်းရှာမေး
အစာအရာရာ ဘုပ်စီးထားတတ်တာများလည်း ရှိပါ၏။ မလောက် မလော

မလွန်တန် မလွန်၊ လောက်ငတန်တာ လောက်ငအောင် ထိန်းကွပ်ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဒါကို အများက ‘ပိတ်ဒကာ’ ခေါ်တတ်ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့
အလူမှာတော့ အဖော်အစ်ကို ဘကြီးကြိုင်က ဦးစီးဦးဆောင်ပြုကာ ချက်ခန်း၊
ပြုတ်ခန်း၊ ကျွေးခန်း၊ ဓမ္မ်းခန်းတွေမှာ တာဝန်ယူထားသည်။ ဘကြီးကြိုင်က
စွေပ်သည်။ သေချာသည်။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း နှုန်းပြောတတ်သည်။ ဆား
တစ်ပွင့် ဆေးတစ်လိပ် ကြားမဟာရလေအောင် သူပင် အပ်အပ်စီးစီး စိမ့်
ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

“ကိုဘကြိုင်တို့များ ပြောပါသယ်၊ ငါ့ညီလေး တစ်သက်လုံး
ပင်ပင်ပန်းပန်း ဆင်းဆင်းရဲရဲ ရှာခဲ့ဖွေခဲ့ရသာ အလူမှုလည်းပြီးရော ဖွဲ့ကောရော
ဆိုသာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ပေါင် ဆိုသဲပြီး နေရာတကာ ပါတော့သာပဲ။ ထမင်း
ချက်သဲ လူတွေက သူကို ပြောမရဆိုမရတော့ အဖော်ဆီ လာတောင်းက
သာပေါ့။ အလူမှုဒကာ ဘာလိုသယ် ညာလိုသယ် လာပြောကြတော့
ညည်းတို့ဘကြီး ဟာသိတယ် အဖေ ထုတ်ပေးရသာ၊ သူသိရင် ကြားထဲက
စိတ်ကွက်မှာစိုးလို့များ”

အဖေကတော့ သူအစ်ကိုဘက်က စာစာမာမာ သဘောထားနိုင်သူ
ဖြစ်သည်။ ပြောရင်းကလည်း ရယ်သည်။

အလူမှုဖွဲ့ကို လာကြသမျှသော ပရီသတ်တွေအားလုံး မဏ္ဍာပ်ရှုံးက
သရုပ်ပြတွေကို ကြိုတ်ကြိုတ်တိုးတိုး ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ရွာထဲ အလူမှုလှည့်ပြီး
ဝင်လာသော လှည်းတန်းကြီးနှင့် ကျောင်းပေါက်ဝမှာ ဆုံးကြပါလေရေား။
ကျောင်းရှုံးမှာ ဆယ့်နှစ်ရွာက ပရီသတ်ပွဲတော်ခင်းကြီးဖြစ်နေပြီ။ အလူမှု
မဏ္ဍာပ်ထဲမှာ နေရာမယူကြသေး။ သူ့သို့လိုက်ရတဲ့ ဆုံးကြသူတွေက ကျောင်း
ပေါက်ဝမှာ အစွမ်းကုန်ကြိုကာ အော်ကြတော့၏။ သူ့သို့မသိမ်းမချင်း အလူမှု
မဏ္ဍာပ်ထဲက ဆိုင်းကလည်း စည်းခံတိုးချင်လို့မရ။ ထမင်းရုံထဲလည်း လွှမ်ဝင်း
ရှင်လောင်းတင် မြင်းများရော နားရုံလှည်းယာဉ်ကြုံများပါ သည်အတိုင်း

တောင့်ထားရတော့သည်။ ပရိသတ်ကလည်း ကျောင်းရှေ့မှာ များသထက်
များလာတော့သည်။ သူ့ေးဆရာတွေကလည်း ပညာကုန် ထုတ်သုံးကျော်
မပြီးနိုင်။ အလျှောကာ အလျှော်အစ်မက အတန်တန် တောင်းပန်တော့မှ စခန်း
သိမ်းလေ၏။ သူ့ေးသိမ်းလိုက်သည်နှင့် လူတွေ မဆ္စာပဲထဲ တချို့။ ထမင်းရုံထဲ
တချို့ လိုမ်းဝင်လိုက်ကြတာ ထန်းလက်များပင် ပွင့်ထွက်တော့သည်။ ထမင်း
ကျွေး တာဝန်ကျေသူတို့ ချွေးသီးသီးကျေကြရပြီ။ အလျှော်ဆိုင်းကလည်း သူ့အလျှော်
ကျေလာတော့ ကြောင်းကြောင်းဆူလေသည်။ ထမင်းရုံထဲမှာလည်း ပွုက်ပွုကိုကြုံး
ရိုက်လျက်။ မစားရသေးသူ စားပြီးသူတို့ ရောကာ တပေါင်းနွှေ့ပွဲကြီးအောက်မှာ
ခွေးတလုံးလုံး။ ပျော်စရာလည်း ကောင်း၊ မောစရာလည်း ကောင်း။

ကျွန်းမတို့ကယ်ယ်က တောအလျှော်တွေကတော့ ပြောစမှတ်
ဖြစ်အောင် အားခဲ့ခဲ့ကြသည့် ကုသိုလ်ပွဲဖြစ်သည်။

6

အခုတော့ ပိတ်စာပေါ်က သက္ကရာဇ်ကို တွက်ကြည့်လျှင်ပင် နှစ်ပေါင်း
သုံးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ အဖော်လည်း ဆုံးရှာပြီ။ အဖော်ကယ်ဆရာတော်လည်း
ရွာမှာ ပုံလွန်တော်မှခဲ့တာ ကြာပြီ။ ငါးမြောက်ထိုးကောင်းသော ဘကြီး
ချင်းတို့၊ မယ်မဒ္ဒိုး အမောက်း အေးတင်တို့၊ ပိတ်စာ အဖတ်ကောင်းသည့်
ဘဏ္ဍားထိတို့လည်း ကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီ။

အလျှေ့မှာ မြင်းမွေးသည့် နိမိတ်ကောင်းကို ယူကာ နောက်ထပ်
အလျှော်ကြီး လျှော်နိုင်ပို့ အဖော် အားခဲ့ရှာခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော် အထ
မမြောက်ခဲ့။

“အဖော်ဖြင့် ပခုံးကို ဝါးနဲ့ထောက်ပြီး လျေထိုး စီးပွားရှာခဲ့တုန်းက
လျှော်နိုင်ခဲ့သယ်၊ သည်တုန်းက အကြီးအကျယ် အလျှော်ပေးခဲ့သာတောင် ငွေ
စာရင်းချုပ်ကြည့်တော့ တစ်သောင်းခဲ့လောက်ပဲကုန်သာ။ တွက်ကြည့်လေ

ဆန်တစ်တင်း ရှစ်ကျပ်၊ သီတစ်ပိဿာ လေးကျပ်၊ ငါးခြာက် တစ်ပိဿာ ခုနှစ်ကျပ်၊ ကိုင်း။ ဒါပေါ် ဘဲသည် တစ်သောင်းခဲ့ကိုက ဓါးချည့်အောင် ရှာခဲ့ရသာဟော၊ မနှဲမြောခဲ့ပေါင်ကွာ”

အဖောက စိတ်ကျုံးရတိုင်း သူ့အလှုံးကြောင်း စိတ်လိုလက်ရ ပြောနေတတ်ရှာသည်။ ပြောတိုင်းလည်း သည်စကားပါ၏။ သည်လို အလှုံးကြီးမျိုး ပေးနိုင်ကြသည်ဆိုပြီးတော့၊ သည်လို တစ်ရွာလုံးက အလှုံးပိတ်တွေ ဝင်ပြီး သိုင်းသိုင်းရိုင်းရိုင်း ပို့နိုင်ကြပါပြီးမလား ကျွန်မ တွေးပြစ်မှုပါသည်။ ရွာက ကျွန်မအွေမျိုးတွေကိုယ်တိုင်က စကားရောက်တိုင်း ‘သည်လို အလှုံးကြီးမျိုး’ မကြံကြိုက်ရတော့တာတောင် ကြာပါပြီအောင်’ လို့ ပြောပြ ကြသည်။

“ညည်းအဖောက အလှုံးမှာ ဖြင်းမွေးတော့ သူ့မြေးတွေအလှည့် လှုံးရှိုးမယ် တွက်သေးတာ။ ခမျာ ဆန္ဒ မပြည့်ရှာပေါင်အောင်”

အမောက အဖောဆန္ဒကို ပြောပြနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူကိုယ်တိုင် ကလည်း သည်စိတ်ကလေးတော့ ခုန်းခုန်းချသေးဟန်မတဲ့၊ မြေးတွေကို ရွှေပြန် မစွာပ်ကြီးထိုးကာ လှုံးလိုက်ချင်ပုံးရသေးသည်။

အလှုံးပိတ် စာရွှေကလေးပေါ်က အတိတ်၏အရိပ်တွေက ကျွန်မ ရင်ကို တလုပ်လှပ် ခုန်နေစေသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အဖေတို့ အမေတို့ ဆန္ဒကို ကျွန်မ ပြည့်လိုက်ချင်ပါသေးသည်။ အခုတော့ မဒို့အော် မိမိရားကြီးလို သစ်သီးရှာနေရဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ရွှေအမြှေတောမရွှေးင်း၊ ၂၀၀၆၊ အောက်တို့ဘာ

(ဝဇ္ဈာဇားစီးကို ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်၏ ‘ပြောသဲ’ ကဗျာမှ ယူပါသည်)

ဂုဏ်ပန်းပွင့်များ

◦

သည်အဖြစ်အပျက်က ထနောင်းတော်ဗာကလေးမှာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တော်။
သည်ဘက်နှယ်တစ်ကြာများတော့ ထနောင်းတော်ဗာက ရွာကြီး ရွာခိုင်
မဟုတ်ပေမဲ့ တော်တော်လေးတော့ စည်ပင်တယ် မြို့ရှို့သူ့။ ထနောင်းတော်
ဗာမှာ တွဲဖက်အလယ်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိတာကလည်း တစ်ကြာင်း
ပေါ့။ ပဲခဲ့စက်တစ်လုံးရှိတာတို့၊ မြို့နဲ့ နေ့စဉ်ကူးလူးနေတဲ့ ထော်လာရိုတစ်စီး
ရှိတာတို့၊ အီမီခြေ ငါးရာလောက်ရှိတာတို့ကလည်း ထည့်တွေက်ရမယ့်
ကိစ္စပါ။

ထနောင်းတော့နဲ့ နှစ်တိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ကျောက်ကုန်းဆိုတာဘုံး
ရွာကြီး။ လေးရက်တစ်ချွဲး ဧည့်ဝယ်တွေ့လည်း သွားချင်ရင် ကျောက်ကုန်းကို
သွားကြရတယ်။ ကျောက်ကုန်းမှာက တွဲပက်အထက်တန်းကျောင်းလည်း
ရှိတယ်။ ကျေးလက်ဆေးပေးခန်းလည်း ရှိတယ်။ အနီးအပါးက မြို့တွေရှိ
သွားချင်ရင်လည်း တောင်ဘက်တွေက်တွေက်၊ မြို့ဘက်ဘက်တွေက်တွေက် အဆုံး
ကျေတယ် ပြောပါတော့။

သို့ပေမဲ့ ကျောက်ကုန်းလိုကြေးမှာ 'မခင်မောက်' လို မိန်းမသား
တော့ မရှိဘူး။ သည်ဘက်နယ်တွေမှာ ကျောက်ကုန်းလို ရွာကြေးကို မရောက်
ပူးသူ ရှိချင် ရှိနိုင်သဲ့တယ်။ ထနောင်းတောကို မရောက်ပူးတဲ့လူရယ်လို့
တော့ ရှိကို မရှိတာ။ သည်ထက်သောချာအောင်ပြောရရင် ထနောင်းတောကို
မရောက်ပူးဘူးဆိုတာထက် မခင်မောက်ဆို မရောက်ပူးဘူးဆိုတဲ့သူ မရှိဘူးလို့
ပြောရရင်တောင် ရမယ်ထင်ပါရဲ့။ မခင်မောက်က အသလောက်ပါလို့တောင်
'ပြောရမယ့် မိန်းမသား။ ပြောလည်း ပြောလောက်ပါရဲ့။

မခင်မောက်က အပျို့တော့ မဟုတ်ဘူး။ အသက်လေးဆယ်ကျော်
မှဆိုးမပါ။ သားရယ် သမီးရယ် ကျောထောက်နောက်ခံရယ်လို့လည်း
လောက်လောက်လားလားမရှိတော့ ရွာမြောက်ပျားက ချောင်းကောကြေးဘားမှာ
ခြေတံ့ရည်အိမ်ကလေးဆောက်ပြီး တစ်ယောက်တည်းပဲ နေရသူပါ။ ကျွေးတော့
ရွာတွေဆိုတာက တစ်ယောက်တည်းမကလို့ တစ်ဖဲ့တည်း နေပါတယ်
ဆိုရင်လည်း ကိုယ်အနေမှန်လို့ကတော့ စောကားပဲ့သူ မရှိပါဘူး။ ရွာနဲ့ရပ်နဲ့
နေထိုင်ပြီဆိုကတည်းက လုံခြုံလှပါပြီ။ သို့ပေမဲ့လို့ သည်နောက်ပိုင်း နှစ်တွေ
မှာတော့ မခင်မောက်က ခြေရင်းအိမ်က ဆယ့်သုံးနှစ်၊ ဆယ့်လေးနှစ်လောက်
ရှိမယ့် အပျို့ပေါက်ကလေး မယ်ပုံကို အိမ်ခေါ်ထားလိုက်လေရဲ့။ လက်တို့
လက်တောင်းကလေးလည်း ခိုင်းရာ၊ အဖော်လည်း ရ ဆိုတဲ့သဘောပေါ့။

ထနောင်းတော့ရွာကတော့ တဗြားရွာတွေ ထဲ့စံလိုပါပဲ။ တောင်သူ
လယ်လုပ် ဓားမခုတ် ဆိုသူတွေက များသလို၊ အရွယ်ကလေး ရောက်ကြပြီ
ဆိုတာနဲ့ မနေက် မိုးလင်းက မိုးချုပ် လယ်ထဲကိုင်းထဲက တက်ကြရတယ်မရှိဘူး
ဆိုသူတွေက များတယ်။ သည်တော့ တော့သူတောင်သားဘဝ၊ အလူရယ်
အပရယ် ခြေယ်သနေနိုင်ကတာမဟုတ်တော့ နေရှိးနေစဉ် တော်ဝတ်တော့စားနဲ့
နေလိုက်ကြတာ များတယ်။ မခင်မောက်ကတော့ တစ်ဘာသာပေါ့လေ။
သူ အပျို့ဘဝ လှတုန်းပတုန်းအရွယ်မှာ ဝတ်ခဲ့စားခဲ့တဲ့ ပုံအတိုင်း အမြဲတမ်း

သပ်ရုံကြောများနှင့်အောင် နေတတ်တယ်။ ဆံအုံကောင်းကောင်း ဘီးဆံပတ် ဆံထုံးကြီး ချို့စောင်းလောက်မှာ ခြေထောင့်က ဆယ့်နှစ်ရာသီ ပွင့်မျက္က ခေါင်ရန်းပန်းကြီးတစ်ပွင့် အမြဲပန်ထားတတ်တာကလည်း သူဟန်ပဲ့။

မခင်မောက်ကို ကြည့်လိုက်ရင် ရင်ဖုံးအကျိုးလက်ရည်နဲ့ ထား အပွင့်ရှိက် ဖားဟားဝေဝေကြီးတွေကို နှုန်းစဉ် ထည်လဲဝတ်တယ်။ ရုပ်ရည် ကတော့ အလှကြီးထဲက မဟုတ်ပေဘူး။ ရွက်ကြမ်းရေကျိုးပေမဲ့ အရှင်အမောင်း လှတယ်ဆိုတာထက် အယဉ်ကလေး ဖက်တာမျိုးနဲ့ ထင်းခနဲ့ ကွင်းခနဲ့ မြင်သာတယ်။ အကြည့်ခံတယ် ဆိုပါတော့။ တစ်ခုကလည်း မခင်မောက် ကိုယ်တိုင်က သူတကာမိန်းမသားတွေလို့ နေပွဲစပ်ခါး ပရိတ်ပဲကောက် လိုက်ရ တာမျိုးမရှိပေတော့ တော့သူ ရင့်မကြီး ဆိုပေမဲ့ ရင့်လှတယ် မမြှောသဘူး။ အသားကလေး နှင့် ညီတာ လောက်တော့ရှိသလိုပေါ့လေး။ ထူးခြားတာက မျက်လုံးမျက်ပန်ကောင်းတယ်၊ နာတံ့ပေါ်တယ်၊ နှုတ်ခမ်းကလေး မဆို သလောက် မောက်ချင်တယ်ဆိုပေမဲ့ နှုတ်ခမ်းတွဲကလေးနဲ့ဆိုတော့ မသိသာ လှဘူး။ ပါးစပ်ထဲမှာလည်း အမြဲလိုလို ကွမ်းတစ်ယာ င့်ထားတတ်သေးတယ်။

မခင်မောက်မို့ အနားက ဖြတ်သွားရင် စမ့်စပါးနဲ့ကလေးကို သင်းလို့။ အအစလွှာစကာလည်း ရှိ၊ နှုတ်ရေးကလည်း ကြယ်သူ ကောင်းသူ ဆိုတော့ တော်ရုံလွှက မခင်မောက်ကို သရိုးသရိုး မလွှပ်စုံကြဘူး။ အခွဲ ကောင်း မူဆိုးမဆိုပေမဲ့ မခင်မောက်က အနေကလေး တည်တော့ ရွာမှု လုပ်သေး ရှင်ရိုးသေး စာရင်းထဲပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သည်လိုနှုန်းထိုင်ပုံတွေကြည့်း မခင်မောက်ဖြစ်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူကို လူသိတာ တစ်မျိုးပါ။

မခင်မောက် အကြားအမြင်ရတယ်ဆိုတာ ရွာကျော်ရပ်ကျော် ဆိုတော့ အရေးရယ်၊ အကြောင်းရယ်ရှိရင်တော့ သူဆီရောက်ကြပြီကိုး၊ အကြားအမြင်ရတယ်ဆိုကတည်းက ဆရာမ မခင်မောက်အီမီကို လု မရောက်တဲ့နေ့ မရှိဘူး။ နှုတရန်းရန်း ညတရန်းရန်းနဲ့။

J

“ဗုဒ္ဓဘုရားနှင့် တရား သံယာ၊ မိဘနှစ်ပါး သင်ကြားဆရာ၊ ဂုဏ်တော်
ကျေးဇူးဆုံးတင်ကာ၊ သချိတိုး ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား”

“အလောင်းတော် နတ်သားနှင့် သီကြား ပြဟ္မာ ဂါရဝတရား
ရှုံးထားလို့သာ သချိတိုး ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား”

“သူရသုတီမယ်တော်ကြီးနှင့် စတုလောကပါလ နတ်မင်းကြီး
လေးပါး အမျိုးထားလို့သာ သချိတိုး ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား”

“တော်မြိုင်အတွင်း ပျော်မွေ့နေရာ၊ ရသေ့မြတ်အပေါင်းနှင့်
ရှစ်သောင်းပိဋ္ဌာ၊ တစ်နေ့မလပ် ဦးချလို့သာ၊ သချိတိုး ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား”

မခင်မောက်က သူဆီကို ပောပေးပါဉိုး၊ ပြောပေးပါဉိုး ဆိုတဲ့
အကြားအမြင်မေး ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာတယ်ဆိုရင် ချက်ချင်း
မပောသေးဘူး။ တဘာက်ကလေး ပခုံးတင်ပြီး ဘုရားစင်ရှုံးမှာ ကျိုးကျိုး၊
ကလေးထိုင်လို့ ထိခြင်း ငါးပါးနဲ့ ဘုရားဝတ်ပြုတယ်။ ပြီးတော့ သီကြား
ပြဟ္မာ သူရသုတီမယ်တော် မကျေနဲ့၊ ရသေ့ ရှစ်သောင်းပါ အသံနေ့ အသံ
ထားနဲ့ ကန်တော့ပါလေရော့။ ဒါတွေပြီးပြီးဆိုမှ ဘုရားစင်ရှုံးမှာ အကျ
ထိုင်ပြီး မျက်စိကို ကွမ်းတစ်ယာည်က်လောက် မိုတ်ထားလိုက်သေးတာပါ။
သည်အချိန်မှာ ဧည့်သည်တွေခများ ရင်တထိတိတိတိနဲ့ မခင်မောက် မျက်ခွံ
ထွာကို စိုက်ကြည့်နေကြတယ်။ ဘယ်အချိန် ပွင့်လာမလဲပေါ့လော့။ မခင်မောက်ရဲ့
ခြေတံရည်အိမ်ကလေး အပေါ်ထပ် ခေါင်မိုးမကျေနဲ့၊ ဝါးကြမ်းခင်းမကျေနဲ့
လျောက်ကြည့်သူကလည်း ကြည့်တယ်။

အကြားအမြင်လာမေးတဲ့သူနဲ့ မခင်မောက် နစ်ယောက်တည်း
ရှိတဲ့ ဓာတ်ခန်းထဲမှာ ကွမ်းတစ်ယာည်က်လောက်ကြာတဲ့ အချိန်ကြီးကို
ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေရတာကိုက ရင်ခုန်စရာကိုး။ လျက ြိမ်ြိမ်နေပေမဲ့
မျက်စိက မြှိမ်နိုင်ကြဘူး။ တောင်တောင်အိအိ လျောက်ကြည့်နေကြတာပဲ။

တစ်အောင့်လောက်နေ့မှ မခေါင်မောက်က မျက်လုံး တဖည်းဖည်းဖွင့်ရင်း
ဘုရားစင်ရှုကနေ ရတ်ခန့် ထလာတယ်။

“ကဲ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များကို အပ်ပြီးပါပြီ။ ရင်ထဲရှိသာ မေးကြတော့
ကိုင်း ဘာများသိချင်ကြသတဲ့ ပြောပါဉိုးတော်”

မခေါင်မောက်က သည်လို ခွင့်ပြုလိုက်ပြီဆိုရင်တော့ တစ်ချိန်လုံး
အောင့်ထားခဲ့ရတဲ့ စည်းသည်က လာရင်းကိစ္စကို မလိုတာရော လိုတာရော
ရာဇ်ဝါဒပါက် ဖြေဖြန့်ပြီပြီပဲ့။ စကားမကျန့်ချင်တာလည်း ပါတာပဲ့လေ။

အသည် ဗြိတ်စူးပျင်းတောင်း ရာဇ်ဝါဒပါက်ကို ပြောသူက
ပြောသလို မခေါင်မောက်ကလည်း သည်းခံပြီး နားထောင်တယ်။ မတားဘူး၊
ပြီးရင်တော့ မေးသူတွေက သူတို့သိလိုရာတွေ အကုန်ကြည့်နိုင်းကြပြီ၊
ဟောနိုင်းကြပြီ။

“အင်း ရှင်တို့ပြသုနာက တန်းမသေးဘူးထော်။ အခု ရှင်ယောကုံးက
အထက်ဖောင်ချေသွားတာနော်။ ဟုတ်ပြီ၊ မြင်နေ့ရပြီ။ မြင်နေ့ရပြီ၊ မျက်နှာအော့
မကောင်းရာဘူး။ အလို နေပါဉိုး၊ ဘာပါလိမ့်”

“ဘာ ဘာမြင်နေရတာလဲ မခေါင်မောက်ကဲ့။ မထိတ်သာ မလုံး
သာတော်”

“အင်း အင်း ဟုတ်ပ ဟုတ်ပ၊ ဆန်းတော့ မဆန်းပါဘူးလော့
ယောကုံးတွေ သည်လိုချည်းဟာကိုး။ သူ့ဘေးမှာ မိန့်းမတစ်ယောက်၊
ရှင်ထက် ငယ်တယ်။ ပုံကြည့်ရတာ မိန့်းမလည်ထဲကနဲ့ တူပါရဲ့၊ နှုတ်ခံးဆုံး
ပန်းဆုံးထဲက ပါလား။ စိတ်မပူပါနဲ့၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊
ပြန်လာပါလိမ့်မယ်။ အဲ နေပါဉိုး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်း၊ ဘာတွေ့လိုက်လို့လဲ မခေါင်မောက်ရဲ့”

မခေါင်မောက်က အမျအရာကလေးနဲ့ အစ ချုန်ထားတတ်လေ
မေးသူ မိန့်းမက စိတ်မရည်လေး ဖြစ်ပြီး၊ သိချင်လှပြီး၊ အဲသလို တစ်ဖက်က

လောလေ မခင်မောက်က နှုတ်ခမ်း တလူပ်လူပ်၊ မျက်လုံး တလူပ်လူပ်လေ။
ပြီးမှ မျက်လုံးပြုးကြီးနဲ့ ဆတ်ခနဲ့ ကောက်ပြောကရော။

“တော်တို့အိမ် လူပိုတစ်ယောက် ပါလာလိမ့်မယ်တော်။ ကြည့်
သာနဲ့ ကျေပ်ပြောသာ ဒဏ်သေပဲ”

မခင်မောက်က ဝါးကြမ်းခင်းကို သူ့လက်ဝါးနဲ့ ပြောင်းခနဲ့ရိုက်တဲ့ပြီး
သေချာပေါက်ကြီး ပြောချလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ မေးသူ မိန်းမလည်း လိပ်ပြာ
စဉ်မတတ် လန့်တော့တာပါပဲ။ ဒဏ်သေဆိုမှတော့ လွှဲစရာမရှိတော့ဘူးကိုး။
ဟိုချော လန့်ရုံတင်မကဘူး။ ထိတ်ကို သွားတော့တာပါ။ ယောကျေား ပြန်
မလာလို့ စိတ်ကရောက်ကရက်ဖြစ်ရတဲ့ကြားထဲ မခင်မောက်ရဲ့ဟောချက်က
တစ်ပုံပဲ၍ နှစ်ပုံဆင့်ရလေတော့ မျက်ရည်တွေ တာကျိုးသလို ကျပါလေရော့။
သည်ကြားထဲ ယောကျေားဖြစ်သူက နောက်မယားယူထားသလိုဆိုတော့
လင်ကို မကျေနပ်ဖြစ်ရာက အသားတွေဆိုတာ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် တုန်လို့။

ရင်ထဲ လိုက်တက်လာတဲ့ ဇော် ဆောင့်တွေန်းလိုက်တယ်
ထင်ပါရဲ့။ ထအော်ပါလေရော့။

“သင်းက သည်လိုလုပ်ရက်မှတော့ ကျေပ်ကလည်း ညာနိုင်ပေါင်
တော်ရေ့ ပေါ့။ မခင်မောက်ကယ် သင်း လာပစေစမ်း၊ လာလို့ကတော့
အိမ်ဝက ဆီးပြီး အရေကို ဆုတ်ပစ်မှာ”

အကြားအမြင်လာမေးတဲ့မိန်းမက တခြားအကျိုးရယ်အကြောင်းရယ်
မမေးတော့ဘဲ ထဘီစွန်တောင်ဆွဲတဲ့ပြီး ဝါးကြမ်း တရွေမ်းရွေမ်းနှင်းရင်း
ရုန်စံသံချိန့် ဆင်းသွားတာမျိုးလည်း ရှိရဲ့။ တချို့ကလည်း နှစ်ကိုယ်ကြား
နှစ်နားနဲ့ မျက်ရည်ကလေးသီမ်းပြီး တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြန်သွားကြတာလည်း
ရှိရဲ့။ တချို့ကျတော့ တစ်ဦးချင်း ကိစ္စမဟုတ်ဘဲ အုံကြီးကျင်းကြီး ဖွဲ့ပြီး
လာကြတာတွေလည်း ရှိတာပါပဲ။ လူတွေဆိုတာ ပြသုနာကလည်း
သောင်းခြောက်ထောင်ကိုး။

“သည်လို မခင်မောက်ကဲ၊ ကျူပ်တို့ရှာမယ် တန်ဆောင်မှန်းလည်း
အရပ်ဘုရားပွဲ ရှိသယ်မှုတ်လား။ အဲသာ အရပ်ယိမ်းချင်း ပြိုင်ကြရမှာ၊
ဘယ်သူ့မှတော့ မပေါက်ကြားစေချင်ဘူး။ ကျူပ်တို့အပိုင်းက အပျို့ကြီး
ယိမ်းထွက်ကြမယ် စိတ်ကျူးသယ်။ တောင်ရပ်ကတော့ သူငယ်တော်ယိမ်း
လိုလို ကြားထားသာပဲ။ ကျူပ်တို့က အရပ်ချင်းပြိုင် နိုင်ချင်သပဲ။ အဲသာ
မခင်မောက် နှင်းမျက်စိတဲ့ ဘယ်လို့မြင်သတဲ့ဗုံး၊ ကြည့်ပေးဦး”

အရပ်ယိမ်းချင်း ပြိုင်တယ်ဆိုတာကလည်း ဘယ်သူကမှ ပြိုင်ပွဲ
ကော်မတီဖွဲ့ပြီး ဆူပေးမှာမို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရားပွဲလာသူတွေထဲကမှ
မှတ်ချက်ပေးတဲ့ သဘောထားနဲ့ ဆုံးဖြတ်ကြမယ့်ကိစ္စား။ ဒါပေမဲ့ အဲသည်
သဘောထားဆိုတဲ့ ပါးစပ်မဲကိုပဲ အပိုင်သိမ်းချင်ကြတာ။ နိုင်ရင် တော်ပြီး
နိုင်မှာလား၊ မနိုင်ဘူးလား။ ဒါ သိချင်တယ်။ နိုင်တော့လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။
ရုံးတော့လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ပွဲပြီး မီးသေမယ့်ကိစ္စား။ ဒါပေမဲ့ လူသား
ဆိုတော့ အမြေအနေကို ကြိုသိချင်ကြတယ်။

ဘုရားပွဲဆိုတာလည်း ဟိုတုန်းကတော့ ဇာတ်တွေ၊ အဌားမြှုတွေ
မြှုံးတက်ရားကြတာမျိုးရှိခဲ့ပျော်ပေမဲ့ သည်နောက်ပိုင်းနှစ်တွေမတော့ တန်းစီးပြီး
ဆွမ်းကြီးလောင်းကြရုံးနဲ့ ဘုရားပွဲဖြစ်လိုက်ရတာချည်းကိုး။ သည်နှစ်တော့
ရှားတော့ရှားပါး အရပ်ယိမ်းကလေး နှစ်ဖွဲ့နဲ့ ရွာလွှဲငယ်တွေကမယ့် ပြောတ်
ကလေးတစ်ထဲပဲ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက်ခင်းကျင်းပြီး ပွဲပါရုံး စိစဉ်ထားကြတာ
ဆိုတော့ ကိုယ့်အလှည့်သင့်တုန်း ရပ်ရာအဝင် ရွာရာအဝင် တွင်နိုင်သလောက်
တွင်ချင်ကြတယ်။ ဘယ်နှစ် ဘယ်ခါတုန်းက ငါတို့ရှာ အရပ်ယိမ်းပြိုင်ကြတာ
ငါတို့အရပ်ယိမ်းက လူကြိုက်များလိုက်တာမှ ဆိုတာလောက် ကျိုးခဲ့ရင်
တော်ပြီးကိုး။

သည်ရှာက်က တစ်သက်တာလုံး ပါးစပ်အရသာရှိတာမျိုးဆိုတော်
ပိုးစိန်ကြီး လာကလို့လည်း ပျောက်နိုင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူးကိုး။ သည်တော်

နှင့်ဖို့လိုတယ်။ ရေပန်းစားပို့ လိုတယ်။ သည်စိတ်သခံနဲ့ပဲ ယိမ်းကြကြမယ့်
ယိမ်းသမတ္တအကုန်လုံး မခင်မောက်ဆီ ရောက်လာကြတာပဲ။ အကြား
အမြင်ထဲမှာ ဒါလည်း ပါရမှာပေါ့။ မခင်မောက် မြင်ရ ကြားရမှာပေါ့။

မခင်မောက်ကလည်း မရဘူး မရှိပါဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း ဘုရားစင်
ရှုံး ဘုရားဝတ်ပြုပြီး မျက်စိကို ခဏဗိုတ်တော့တာပါပဲ။ ပြီးရင် သူ့အကြား
အမြင် ထင်လာသမျှဆိုပြီး ပြောတော့တာပါပဲ။ ယိမ်းသမတ္တက ရင်အစုံကို
လက်ကလေးတွေနဲ့ ပိုကြလို့။ အဟော ဘယ်လိုရှိမလဲ သိချင်နောကြပြီ။

“အင်း နိုင်မယ် နိုင်မယ်၊ နိုင်လောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ
ပြောလိုက်မယ်။ အပြောရောင်များတော့ မဝတ်လေနဲ့။ ယောင်လို့မှ မဝတ်
ပိုကြစေနဲ့။ အပြောက ရန်ဓာတ်၊ အပျက်ဓာတ်။ အပြောဝတ်ရင် မကောင်းဘူး။
အင်း အဝါ၊ အဝါလည်း အားမရဘူး။ မဟုတ်သေးဘူး။ လိမ္မာ် ဟုတ်ပြီး
လိမ္မာ်ရောင်ဝတ် ပြုင်ကြား မနိုင်ရင် ပြောကြတော့အေး။ ငါမြင်သာတော့ ဒါပဲ”

မခင်မောက်က လိမ္မာ်ရောင်လို့ ပြောလိုက်တာက အကြောင်း
မဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းက အပြောရောင်တွေ ချုပ်ထားကြလေတော့ လိမ္မာ်
ရောင် ပြောင်းချုပ်ကြရတော့မယ်။ ကုန်လိုက်တာမှ ဝက်ဝက်ကွဲကရော့
ကွဲခါမှ ကွဲလေး။ နိုင်ဖို့လိုတာဆိုတော့ ချုပ်ကြရတယ်။ အပြောဆိုလို့ တစိုး
တစိမ့်မပါအောင် တစ်ယောက်တစ်ယောက် ကြည့်ကြရသေးတာ။ အဲသလိုနဲ့
ပွဲနေ့ရောက်တော့ မခင်မောက် ပြောတဲ့အတိုင်း လိမ္မာ်ရောင်ဝတ် ပြုင်တာမှာ
အပျို့ကြီးယိမ်းက လူကြိုက်များတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကလည်း ဘုရားပွဲပြီး
မခင်မောက်ဆီ ရောက်လာတာပါပဲ။ မခင်မောက်ကတော့ ဘာမှ မထူးဆန်း
လေဟန်ပေါ့။ နာမည်တောင် ပိုကြီးသွားသေးတာပဲ။

ရွာထဲရပ်ထဲ လူနာရှိရလို့ ဆေးဆရာဆီသာ မရောက် ရှိချင် ရှိမယ်။
မခင်မောက်ဆီတော့ မရောက် ရောက်အောင် ပြီးလာတတ်ကြတယ်။
တချို့များ လူနာ ပျော်တိပျော်တ်ကို လွည်းပေါ်တင်ခေါ်လာပြီး မခင်မောက်

အိမ်ပေါ် ပျောက်လာတာတောင် ရှိသေး။ အဲသလောက် အားကိုးကြတာ။
ယုံကြည်ကြတာ။ လူနာကို မခင်မောက်ကိုယ်တိုင် ကြည့်မှ မြင်မှ လူနာ
ကံကြွောက် ရှုံဖတ်ဟောနိုင်မှာ ဆိုတဲ့ အယုံကလည်း ရှိတာကိုး။ လူနာက
ကောကျိုးနေတာတောင် ကြမ်းပေါ် ပက်လက်ကြီး ချုပြထားတတ်ကြတယ်။
နိုင် မမာနေတဲ့ နာတာရှည် လူနာမှာ တစ်ရွာ့တစ်ရွာ လှည်းစီးလာရတဲ့
ဒက်နဲ့ပဲ ပျောနေရှုပါပြီ။ သို့ပေမဲ့ မခင်မောက်က ရှုံဖတ်ဟောလို့ ကောင်း
သွားမှာပါဆိုရင် လူနာက ငတ်တုတ်ထထိုင်တော့မတတ် ယုံကြည်ကြတာ
ဆိုတော့ မခေါ်လို့ကလည်း မဖြစ်ဘူး။ လူနာကိုယ်တိုင်ကလည်း မခင်မောက်ရဲ့
ရှုံဖတ်ဟောချက်ကို နားဖွင့်ထားတတ်တယ်။

“အင်း အင်း ကောင်းသွားမှာပါ။ မဖို့ရိမ်ပါနဲ့။ သည်ကပြန်ရင်သာ
ရွာအဝင်မှာ မိန့်မတစ်ယောက် ရေအိုး ခေါင်းရွက်နဲ့ ဆုံးမယ်။ ဒီမိန့်မ
ကျော်သွားပြီဆိုမှ ရွာထဲဝင်ကြ။ ဒါပဲ မြင်ရတယ်၊ မြင်ရတယ်။ အင်း အင်း
အင်း ကောင်းသွားမှာပါ”

ရွာထဲရပ်ထဲ သာရေးပြစ်ပြစ် နာရေးပြစ်ပြစ် မခင်မောက်ဆီက
ဟောချက်ကလေး၊ ရှုံဖတ်ကလေး ‘ဝည်းလုံးပါး’ ရလိုက်မှ နေသာထိုင်သာ
ရှိကြသွေ့များလာတယ်။ တစ်နဲ့တစ်နဲ့ မခင်မောက်အိမ်ထဲဝင်တဲ့ သည်လို့
လွှတွေ ဆန်ထဲပ်ကလေးနဲ့ တစ်ဖဲ့၊ ဆီပုံးကလေးနဲ့ တစ်နှည်းကန်တော့
ပစ္စည်းကလေးတွေနဲ့ လာကြတာဆိုတော့ မခင်မောက်အိမ်ရှုံးတလင်းထဲ
ချထားရင်တောင် တော်တော်ကောင်သွားပိုနဲ့ အခင်းထွက်လောက်တော့
ရနေတယ်လို့ပဲ ပြောရပျာပါ။ တော့သွေ့ဟောင်သားတွေဆိုတော့ ငွေနဲ့ ကြေားနဲ့
လာကြတာမျိုးတော့လည်း နည်းပါတယ်။ ကိုယ့်အခင်းကထွက်တဲ့ ပဲကလေး၊
ချွဲကလေး တစ်စီတဲ့ တစ်ခွဲနဲ့ လာကြသွေ့များတယ်။

အချိန်တန်လို့ အသုံးကလေးပေါ်လာရင် မခင်မောက်ခများလည်း
တောင်သွေ့လို့ပါပဲ။ ကိုယ့်ရှိရာ့ပဲရောင်းသုံး၊ နှမ်းရောင်းသုံး သုံးရတာပဲပေါ့။

တောင်သူကမှ ပိုးကျလို့၊ အဖျင်းအမှုံး များလို့၊ ပိုးတော် ငရေတော် မမှန်လို့
နိုက်ကြွေးပျီးကြွေး တင်ချင် တင်ဦးမယ်။ မခင်မောက်ကတော့ ပိုးတော်
ရေတော် မမှန်တဲ့ နှစ် မရှိဘူး။ ပိုးကျတဲ့ နှစ် မရှိဘူး။ အဖျင်းအမှုံးလည်း
မပါဘူး။ အကြွေးတင်တဲ့ နှစ် မရှိဘူး။

သူ့တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယများတော့ စားလို့လည်း မကုန်ဘူး။
လျှောပါးတယ်လို့လည်း မရှိဘူး။ ရှုံးဖြစ် အကြားအမြင် အဟောရှိနေသရွှေ
ပဲလည်း ရာ နှမ်းလည်း ရကိုး။ ဒုံးမုံတောင် ခေါက်နော်နိုင်လိုက်တာမှာ။

၃

မခင်မောက်ကို တစ်ယောက်ယောက်က “ညည်းသည်ပညာ ဘယ်ကများ
ရသတဲ့အောင်” လို့ မေးရင် တိတိကျကျ ပြောဖို့ခက်တယ်။ ဇာကလွှတွေ
ကတော့ ထင်ကြေးနဲ့ ပြောကြတွေ ရှိသပေါ့။ မခင်မောက်ကို ခမည်းတော်
ဘုန်းကြီးက ပုံးလွှန်တော်မမှုခင် ပေးသွားခဲ့တာလိုလို၊ ခမည်းတော် ဘုန်းကြီး
ကိုယ်တိုင်က သမီးကို ပညာနဲ့ စောင့်ရှောက်နေသလိုလို ပြောကြတယ်။
တရှို့ကလည်း ဒါမျိုးဆိုတာ သင်ပေးလို့ရတာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ဝမ်းတွင်းပါ
ပါရမီရှိမှ ဖြစ်ရတာလို့ ပြောကြတယ်။

မခင်မောက် မတ်တတ်ပြီးအရွယ်လေးမှာ မအော ဆုံးပါးသွားတော့
ဖအေလုပ်သူနဲ့ မအုံမလည် ကျွန်းရှစ်ရှာတယ်။ မခင်မောက်က လူမှုန်းသိတတ်
ကတည်းက လိမ္မာရေးခြားရှိသူဆိုတော့ မတ်တတ်ပြီး အရွယ်ကနေ
အပျို့ကြီး ခုတ်ခုတ်ထိရောက်တဲ့နောက်တောင် ဖခင်ကြီးကို ယောက်ချားသား
တစ်ယောက်လို့ ခိုးတူပေါင်ဖက် ရှုန်းရင်းဖက်ရင်း လုပ်ကျေးခဲ့တာပါ။

ဂို့ယ်ပိုင်မြေရယ် ယာရယ်လို့ ဖျာတစ်ချပ်စာတောင် မရှိတော့
သူများ စိုက်ခင်းစိုက်ကွက်တွေထဲ နေ့စား၊ အနားလိုက်လုပ်ခဲ့ရတယ်။ ပဲရိတ်၊
ပဲကောက်၊ ပေါင်းလိုက်၊ နှမ်းခါ စသည်ဖြင့် လုပ်ခ ပိုက်ဆုံးရနိုင်သူမျှ

မခင်မောက် အကုန်လုပ်တဲ့။ မခင်မောက် အသက်ကလေး သုံးဆယ်သိုံး
ရွှေလာတော့ ဖအောကြီးကိုယ်တိုင်က အိမ်ထောင်ချထားပေးရာတယ်။ ဖအော
ဆိုပေမဲ့ အမိမဲ့သမီးအတွက် မအောလည်း ကိုယ်ပဲမဟုတ်လား။

သည်တော့ သမီးအကဲကို ခတ်ရတယ်။ မခင်မောက်ကလည်း
တစ်ယောက်မွေး တစ်ကောင်တင် ဆိုသလို ယောက်ချားသားသန်သန်ကြီးလို
နေသူဆိုတော့ ရည်းစားသနာ ကင်းရုံမကဘူး၊ ရွာထဲက ပိုးချင်ပန်းချင်တဲ့
ကာလသားတွေခမျာ စိတ်ရှိရှိမှ မကပ်ပဲ့ကြဘူးကိုး။ သည်တော့ ဖအောကြီး
ခမျာ သမီးသဘော သိသူပိုပို သမီးအတွက် လင်ကောင်းသားကောင်း
တစ်ယောက် ရဖို့အရေး ကိုယ်ပိုင်က သင့်တော်မယ့်သူ လည်ရှာပြီး ပေးစား
ယူရတယ် ပြောပါတော့။

ယူရမယ့်လွှက ကိုဘကျော့ တဲ့။ တစ်ရွာသားပါ။ ကိုဘကျော့
အိမ်ကို စုံမွှားမွှားပါလာတော့ မခင်မောက်က ယူရမယ့်လင်ကို စကား
တစ်ခွန်း ချည်တယ်။

“တော့ကို ကျျပ်အဖေကိုယ်တိုင်က သဘောတူလို့ ယူရသယ်
ဆိုပေမဲ့ ရိုးမြှေကျ ပေါင်းမယ့်သူပါ။ ကျျပ်ကိုလည်း တော် သည်လိုပဲ သဘော
ထားစေချင်သယ်။ တစ်ခုပဲ ကျျပ် ပြောချင်သာ။ သောက်စား မူးယစ်ပြီး
ကျျပ်ကို ရိုက်လားနိုက်လားတော့ ကျျပ် လုံးလုံးသည်းမခံဘူး။ အဲသာ
ကျျပ်သဘော အရိုးခံအတိုင်း ပြောသာမှတ်။ ကျျန်သာတော့ ဝါဌာရားရှိလို့
လုပ်မကျွေးချင်လို့မှ နေနေတော်၊ ရသယ်”

သည်တူန်းကတော့ ကိုဘကျော့ကလည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ပါပဲ့။
“အေးပါ မခင်မောက်ရာ” လောက် လုပ်ခဲ့တဲ့သူ။ ဖအောကြီးကလည်း
မခင်မောက် အိမ်ထောင်ရက်သား ချထားပေးပြီးပြီးဆိုတာနဲ့ ရွာဦးကျောင်းမှာ
တစ်သက်လုံး ဘုန်းကြီးဝတ်သွားတော့တာပါပဲ့။ သမီးတာဝန်ကို ကိုဘကျော့
လက် ယုံယုံကြည်ကြည် လွှဲအပ်ခဲ့ပြီးမှတော့ စိတ်အေးရပြီကိုး။

အီမံထောင်ကျစကတော့ ကိုဘက္ဗာက ရှိုးရှိုးမှတ်မှတ် လုပ်ကျွေး
နေပါသေးရဲ့။ တောင်သူကြီး တောင်နဲ့တော့ အီမံတစ်အီမံများစီးဟားစီး
သူရင်းနားလုပ်ရင်း ရသူ၍ ဝင်ငွေ မခင်မောက်လက်ထဲ ရော အင့် ရယ်လို့
အကုန်အပ်တာပါပဲ။ မခင်မောက်ကလည်း လင်က လုပ်ကျွေးတော့ရယ်လို့
ဗွန်းခွဲ့ခဲ့ လက်ဖြန့်ခဲ့ အီမံများစီးမှ မဟုတ်ပါဘူး။ အပျို့တုန်းကလိုပဲ
ပရိတ်၊ နှစ်းခါ ရွာအလုပ်ပေါ်ရင် ပေါ်သလို လိုက်ဖြို့တမ်း လိုက်နေ့ကျပါပဲ။
လင်နဲ့ မယား နှစ်ယောက်ကူမှ တန်ကာကျေးယ်လို့ တွက်တဲ့ ပို့ဗီးမှ မဟုတ်လား။
မနှက်မှိုးလင်းရင် ထမင်းဟင်းကျက်ဖြို့ဆိုတဲ့ ပို့ဗီးမှ မဟုတ်လား။
ပန်းတော် ကပ်ပြီးတာနဲ့ ရွာကျောင်းက ကျောင်းသားကလေး ဆွမ်းခံလာရင်
ဆရာတော်အတွက်ရော ဖအော ဦးပွဲ့ဗုံးအတွက်ပါ ဆွမ်းတသ်ချို့င့် အဆင်သင့်
ခုံးခပ်ပြင်ဆင်ပြီးသား။ လင် ကိုဘက္ဗာကို မနှက်စောဘေးရေ့နွဲ့ကြမ်းနဲ့
ထမင်းတစ်ဇလုံး ခုံးခပ်ကျွေးပြီးရင် သူကိုယ်တိုင်ကလည်း တော့အလုပ်
ဆင်းတော့တာပါပဲ။ သားသမီးရယ်လို့လည်း မပေါ်ပေါက်လေတော့
လင်ကိုယ်မယား နှစ်ယောက်တည်း လောက်လောက်ငါး အေးအေးချမ်းချမ်း
နေလာတာကိုပဲ တစ်နှစ်ကျော်လောက် ရှိုကြပြီး။

ဒါပေမဲ့ အီမံထောင့်အာတ်ထဲပဲ ဆိုတဲ့ကလည်း အရွယ်သား
မဟုတ်လား။ အဆင်ချောလေခြင်းဆိုတဲ့ အီမံထောင်က ခပ်ရှားရှားဆိုသလိုပဲ
ကိုဘက္ဗာက အသောက်အစားကလေး ဖက်ချင်လာတယ်။ မဟုတ်က
ဟုတ်က အပေါင်းအသင်းတွေ များလာတယ်။ သတိထားမိကတည်းက
မခင်မောက်က ပြောရှာပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုဘက္ဗာက ပြောမရတဲ့
အပြင် ပို့ဆိုးလာတယ်။

နေ့နေ့သည် မျက်ထောက်နိုကြီးနဲ့ မူးနေလေတော့ ဘယ်တောင်သူ၊
ဘယ်သူရင်းတိုင်ကမှလည်း ကိုဘက္ဗာကို သူရင်းနားရယ်လို့ မခေါ်ချင်ကြ
တော့ဘူး။ ကိုဘက္ဗာကလည်း မူးပြီးရင်း မူးချင်နေတော့ အမူးပတ်

လည်ချင်တာကလွှဲလို့ ဘာအလုပ်မှ မည်မည်ရရ မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ အီမှာ
ထင်းက အစ ရေကအစ မခင်မောက်ခေါင်းပေါ် ပုံကျလာပါလေရော်။

ဒါဖော့ မခင်မောက်က သူပေးခဲ့တဲ့ကတိစကားအတိုင်း သည်းသည်း
ခံပါတယ်။ ကိုဘကျွှေ့ ဘာမှုမလုပ်ဘဲ စားပို့တောင် မကပါဘူး။ လင် အရက်
သောက်ပို့တောင် ဈေးခံထဲက ပိုက်ဆံနှိုက်ပေးသေးတာလော်။ ကျောင်းက
ဦးပွဲ့ဗြိုးအတွက်လည်း ဆွမ်း၊ ဆွမ်းဟင်း မလစ်ဟင်းစေရသလို ရပ်မှု
ရွာမှုမှာလည်း မရောက် မရှိခဲ့ဘူး။

ဒါတိုင်း ရွာအခင်းတွေထဲ ပရိတ် နှစ်း ဒါလောက်လိုက်တဲ့ မခင်မောက်
ခများ အခုတ္တု မြို့နဲ့ အသွားအပြန် ကူးလူးပြီ ပဲရောင်း၊ နှစ်းရောင်းတောင်
လိုက်နေရပြီ။ ရွာထဲက သင့်မြတ်တဲ့ဈေးနဲ့ ကောက်ရသမျှ ပဲ၊ ပေါ်သမျှ သီးနှံ၊
ဟင်းရွက် ကန်စွန်းကာမှုပေါ်ရွက် ရွာပေါ်ကျေးနဲ့ လိုက်ကောက်၊ နှောက် ရပ်ရွာက
ကိုတက်စိန် ထော်လာရှိနဲ့ အိတ်ကြီး အိတ်ကြော် တင်ပြီး မြို့တက်ရောင်း၊
ပဲရှင် နှစ်းရှင်ကို မြို့ပြန်ပေး စကားခံပြီး ငွေဈေး။ အလုပ်ကလေးတွင်လာနတဲ့
တစ်ရက်ခြား နစ်ရက်ခြား ဆိုသလို မြို့ကို မခင်မောက် ဈေးအရောင်းလိုက်ရပြီး
မသွားမဖြစ် သွားလာနေရတာဆိုတော့ ထော်လာရှိမောင်းတဲ့ ကိုတက်စိန်
နဲ့က မတွေ့မဖြစ် တွေ့ရတယ်။ မဆုံးမဖြစ် ဆုံးရမယ်။ ဒါကလည်း မသား
ပါဘူး။ သည်ထော်လာရှိနဲ့မှုမသွားရင် မြို့ကို ရောက်စရာ အကြောင်းမှု
မရှိတာဆိုတော့ စီးရတာပဲ။ သွားရတာပဲ။

“ခင်မောက်ကယ် နှင့်ကြည့်ရတာ ပန်းလှသဟာ။ ဘကျွှေ့ပြီးမျှုံ
သလောက် အပန်းခံ လုပ်ကျွေးနေရသေးသလား။ တစ်ထမ်း တစ်ရွက်
အေးအေးအေးလေးများ နေရောပေါ့”

ကိုတက်စိန်က သည်လို့ မထိခလုတ် ထိခလုတ် စကားသွင်းလာရှင်
မခင်မောက်က မခံဘူး။ ချက်ချင်း သင်းခနဲ့ဆို ပြန်တွယ်တတ်တယ်။ သည်လို့
အစခံလိုက်ရင် ပိုရောင့်တက်တော့မယ်မဟုတ်လား။

“သည်မယ် ကိုတက်စိန်၊ ကျေပ်ယောကျား ကိုဘကျော် သူဘာသူ
များရဲ့မကလို့ သူက်သူက်ခါအောင် ရဲ့ပဲနေနေ၊ ကျေပ်ဟာကျုပ်·လုပ်ကျွေး
ချင်လိုကို ကျွေးနေသား တော်နဲ့ မဆီလေးရယ်မှ အိုမဆိုင်။ အနေသာကြီး။
များက် သည်စကားမျိုး ပြောကြည့်။ တော့မယား မလုအေးကို ကျေပ် အပြော။
လုများ ဘာမှတ်လို့တဲ့”

“ဟ ဘာဆိုင်လို့လဲဟာ။ ငါက သဘောရိုးနဲ့ အကောင်းပြောတာပါ။
နှင့်ကလည်း အကဲပါချက်တော့”

“တော် အကောင်းပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျေပ် သိပါတော်။
ခင်မောက်ပါတဲ့။ နောင် ကျေပ်ကို ဒါမျိုး လာမစမ်းနဲ့။ ခင်မောက် လက်က
ပါးမရွေး မှတ်”

ထော်လာရှိသမား ကိုတက်စိန်ဆိုတာက သားကြီးမယားကြီးနဲ့
ရွာခံတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ အတွေ့ဖန်များတော့ မခင်မောက်ကို ယောကျား
သား တရှုံ့ရဲ့ သဘာဝ ထိကပါး ရိုကပါး လုပ်ချင်လာပါတယ်။ ကိုတက်စိန်
တစ်ယောက် မခင်မောက်အပေါ် သည်လို မရှိုးမသား စိတ်ကစားတော့
ဟုတ်တာ၊ မဟုတ်တာ ထား။ သည်သတင်းက တစ်ယောက်စကား
တစ်ယောက်နားနဲ့ ကိုဘကျော်ဆို ရောက်သွားပါလေရော့။ သည်မှာတင်
ကိုဘကျော်က နားကြားနဲ့ရမ်းရာက တစ်စခန်း ထလာတယ်။

“ခင်မောက်၊ နှင့်က ငါကို ငါမှုးဆိုပြီး သစ်တုံးလို ချထားချင်
လို့လား။ ငါ မရွေးသေးပေါင်ဟာ။ နှင့်နဲ့ တက်စိန်အကြောင်း ရွာထဲမှာ
မကြားချင်မှုအဆုံး ပြစ်နေပါပကာ”

သည်လိုစကားမျိုးပြောလာတော့ မခင်မောက်က နှမ်းတစ်လုံး
အစဉ်မခံဘူး။ အနာမဲ့ သားလူး ပက်ခနဲ့ ပြန်ပြောတယ်။

“သည်မယ် ကိုဘကျော်ခင်မောက်က အပို့တုန်းကတောင် မပဲခဲ့ဘဲနဲ့
တော်ကြီးနှင့်တုတ်နဲ့ အလကားနေရင်းနဲ့ ပဲပါမလားတော်။ တော့နှယ်”

“အေး နှင့် ပဲ့လေသလား မပဲ့လေသလားတော့ ပြောတတ်ပေါင်ဗျာ။ တစ်ရွာလုံးသိပြီးမှ ငါသိရသာပါ။ အသည်းမာချက်တော့ကွာ၊ တောက်”

“ကိုဘကျော့၊ တော် တကယ်ထင်နေတယ်ပေါ့လေး၊ လာ လာ ကိုဘကျော့ တော်မှ ရန်းမကင်းရင် ကိုတက်စိန်တို့၊ မလှအေးတို့အိမ် ကျျပ်နဲ့ တော် ကိုယ်တိုင် သွားရှင်းရအောင်။ ခင်မောက်ကို စကား မစီးနဲ့၊ မရဘူး။ သိလာ မကျိုးသဲ့ မိန်းမပါတော်”

မခင်မောက်က သူ့လင် အမှုးသမား ကိုဘကျော့ကြီးကို လက် ဆောင့်ဆွဲတဲ့ပြီး ရွာတောင်ဖျားက ထော်လာဂျီသမား ကိုတက်စိန်အိမ်ကို တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားတယ်။ ကိုဘကျော့လည်း ပုဆိုးကျွတ် ပဝါကျွတ် ပါရတော့တာပေါ့လေး။ မခင်မောက်က သန်တာကိုး။ ဟိုရောက်တော့ ကိုတက်စိန်ပိန်းမ မလှအေးရှေ့မှာတင် အထူပ်ဖြဖြတော့တာပါ။

“မလှအေးရေး တော်လည်း လုံငါးမယား၊ ကျျပ်လည်း လင်ရှိ မယား။ တော်နဲ့ ကျျပ်နဲ့ တစ်ရွာတည်းသားချင်းတွေပါ။ ကျျပ်အကြောင်း အုပေသျေးခါး တော် အကုန်သိပြီးသားပါ။ သည်မှာ ကျျပ်ယောက္ဌားက ကိုတက်စိန်နဲ့ ကျျပ်ကို ပေးစားနေလို့ တော်ရှေ့။ တော်ရှေ့မှာပဲ တော့လင် ကိုတက်စိန်နဲ့ ကျျပ် နှင်းကိုင်း ဘိလူးကိုင်း ကွဲချင်လို့ ခေါ်လာသာ”

မလှအေးဆိုတဲ့မိန်းမက နာပည်နဲ့လိုက်အောင် အေးကလည်း အေး၊ အ ကလည်း အ ဆိုတဲ့အထဲက ဆိုတော့ မခင်မောက် ပြောနေတာ ကိုတောင် ဘာယ်း လေးလုံးမကွဲဘူး။ ကိုတက်စိန်ကပဲ ကြားဝင်ပြောတယ်။

“ခင်မောက်ကယ် နှင့် ငါကိစ္စကို ဘယ့်နယ် ငါမယားရှေ့ လာရှင်းရသာတုံးဟဲ”

ကိုတက်စိန်စကားက ဘာလိုလို ဉာဏ်လိုလိုဆိုတော့ မခင်မောက် လာရှင်းခါမှ ထပ်ရွှေ့သလို ဖြစ်တော့တာကိုး။ ကိုဘကျော့ သက္ာရှင်းပါ စေတော့ရယ်လို့ လက်ဆွဲခေါ်လာခဲ့ကာမှ စကား တင်စီးခံရင်လတော့

မခေါ်မောက်ကလည်း မခံဘူး။ ဝါးလုံးဆွဲးပေါ် ကျောက်တုံးကျသလို
ရှစ်စိတ်ကြီး ကွဲပါလေရေား။

“အလိုတော်၊ ဘာ နင်နဲ့ ငါကိစ္စလဲ မသာကြီးရဲ့။ ရွှေပြုအောင်
မပြောနဲ့။ သည်မယ် ကိုတက်စိန်၊ ကျူပ်ယောကျား ကိုဘကျောကလွှဲရင်
သည်ကနေ့အချိန်အထိ ခင်မောက်တို့က ဘယ်လိုကောင်နဲ့မှ သီလ အပျက်
မခံဘူး။ ကိုဘကျော့၊ ရှင့်စိတ်ထဲ မကျေနပ်သာရှိရင် ဒု ချက်ချင်းရှင်းနော်။
ပြီးမှ ကျူပ်ကို ရန်မရှာနဲ့။ ကျူပ်အကြောင်း သီတယ်မဟုတ်လား”

မခေါ်မောက်က ဒေါတွေမှန်တွေနဲ့ ရှင်းနေပေမဲ့ ကိုဘကျော့
ကတော့ ရှက်နေလိုက်တာများ၊ မျက်နှာကြီး နိုလို့။ ဘယ့်နှယ် သည်မိန်းမ၊
တိုးတိုးတိတ်တိတ် ရှင်းရမယ့်ကိစ္စ။ အခုတော့ ရွာကျော် ရုပ်ကျော်တွေ
ပြစ်ကုန်ပါရောလား။ ခင်မောက်လုပ်တာနဲ့ ယောကျားချင်း လက်ပါကုန်
ကြရင် ခုက္ခာ့။ ကိုဘကျော့က သည်လိုရှင်းတာ ကိုယ်က သူ့ကို သက်သက်
အရှက်တကွဲပြစ်အောင် လုပ်တာပဲလို့ တွေက်တယ်။ ဘာမှလည်း ရှင်းမနေချင်
တော့ဘူး။ နေရာကနေ ချာခနဲ့ လှည့်ထွက်သွားလိုက်တာ အီမံပြန်မရောက်
တော့ဘူး။ ဘယ်ရောက်လို့ ဘယ်ပေါက်မှန်းလည်း မသိတော့ဘူး။ စကား
ကလေး တစ်ခွဲန်း တန်င့်တပိုး အပြောခံရတာက စလိုက်တဲ့ ပြဿနာ
ကလေးဟာ ပြဿနာကြီး ဖြစ်ရပြီ။ သည်အဖြစ်ဟာ ပြောရင် ယုံစရာမရှိပေမဲ့
ကိုဘကျော့ ပျောက်သွားတာကတော့ အမှန်ပါ။

၄

ကိုဘကျော့က ပျောက်သွားတာတောင် လေးငါးနှစ် ရှိပါပြီ။ မခေါ်မောက်
လည်း ကိုဘကျော့ထွက်သွားပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း တစ်နှစ်လောက်ကြာအောင်
သုံးသုံးကြေားရလေတိုင်း ခြေတို့အောင် ရှာခဲ့ပါသေးတယ်။ သည်ဘက်နှယ်
တစ်ကြောတောင် မကပါဘူး။ အနားက မြို့ကြီးပြကြီးတွေအထိ ကိုဘကျော့ပုံကို
ပြောပြောပြီး နီးစပ်ရာ လက်တို့မှာ ရှာခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုဘကျော့

သတ်က ဘယ်မှ အရှာမရှုံး၊ တွေ့လည်း မတွေ့ဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့
မခင်မောက်ကိုယ်တိုင် ဖွဲ့ကုန်လုပန်း အပတ်တင်ရာက လင်ရာတဲ့အလုပ်ကို
လက်လျှော့လိုက်ရတော့တယ်။

ကိုဘကျော် ရွာကပျောက်သွားပြီး နောက်တစ်နှစ်လောက်မှာပဲ
ခမည်းတော် ဦးပွဲ့ဗြို့လည်း ရွာကျောင်းမှာ ပျော်တော်များရာတော်ပါပဲ၊
ဦးပွဲ့ဗြို့ပြီး ပျော်မမှုခင်က သမီးဖြစ်သူ မခင်မောက်ကို ကျောင်းခေါ်ပြီး
စကားတစ်ခွင့်း မိန့်ခဲ့ရာတယ်။

“သမီး၊ သူတော်ကောင်းများဟာ ဘာပဲလုပ်လုပ် ကောင်းကျိုးကို
ဖျော်ကိုးပြီးပဲ လုပ်ကြကိုင်ကြတယ်။ မကောင်းတဲ့ အကုသိုလ်အလုပ်လို့ထင်ရှင်
မလုပ်ကြဘူး။ ငါသမီးလည်း သည်လိုပဲ၊ ကောင်းမယ်ထင်လို့ လုပ်ပြီးခါမဲ့
မကောင်းတာ ဖြစ်လာလေခြင်းရယ်လို့ မျှပါ၍ပိစေနဲ့။ နောင်လည်း ဘာကိုပဲ
လုပ်လုပ် ကောင်းတာကို လုပ်၊ မကောင်းတာကို မလုပ်နဲ့။ ဒါပဲ ဦးပွဲ့ဗြို့
မှာချင်တယ်”

သည်နောက်ပိုင်းတော့ မခင်မောက်လည်း ပြီးတက် စွဲ့ငရှင်း
တာဖူး၊ ရွာက သစ်ခင်းတွေထဲ အလုပ်လိုက်လုပ်တာဖူးတောင် ဖို့တော့
သလောက်ပါပဲ။ တစ်ဝါးတစ်ခါး မရှိ ရှိတာလေးနဲ့ ကြံပန်စားပြီး အိမ်ထဲ
ဖှာပဲ အနေများလာတယ်။ တစ်ခါတလေ မလွှဲသာတော့မှ ခြော့သွေး
လက်ဆန့်ကလေးလောက်ပဲ ရွာထဲ လည်းထွက်တော့တာပါ။ သွားရင်း
လာရင်း ဖြင်သမျှလည်း ပြောဆိုသွားတတ်သေးတာပါ။

“ဟဲ မိသန်း၊ ကလေး ပုခက်ကြိုးက ဖြင့်လိုက်သာတော့၊ မတော့
ပြုတ်ကျေမှဖြင့် စားပွဲနဲ့ တန်းလို့။ ကလေးအေး ပွဲ့တုန်းက အကောင်း
ညည်း လုပ်ကာပဲ ဂျို့စောင်းပေါက်ရမျှည်ရဲ့”

အပြင်မတော်တာတွေ့ရင် အောင်းမထားတတ်ဘူး။ ဖြစ်ချင်တော့
မခင်မောက်ပြောသွားလို့ပဲ အရို့ပဲမလွှတ်ရှင်သေးဘူး။ ပေါ်သန်းသို့က

တောင်ပါက်ကြီး လျှောကျပါလေရော့၊ ပါက်ပေါ်က လိပ်ကျတဲ့ကလေးခများ
စံဖို့၊ ချို့ထောင်း ဂိုက်ပိုလိုက်တာ ကုံကရောတဲ့လေး၊ “မခင်မောက်ကတော့
ဓားသူးပဲတော်”၊ ကျွမ်းလည်း ပေါ့တီးလို့သာ ငါလိုက်ပိုသာ”လို့ မမိသန်းက
ရွာထဲ လည်ပြောသတဲ့”

တစ်ရက်ကလည်း ရွာအမှောက် ငရာတွင်းကုန်းမှာ ပိုန်းကလေးထွေ
ရေခပ်နောက်တွင် ရွာလမ်းပေါ်က ပြတ်လျှောက်သွားတာဖြင့်လို့
ရေခပ်နေတဲ့ ပိုန်းကလေးတွေက လုမ်းနှစ်သက်ကြတယ်၊ ငါဝင် ရေခပ်ဘို့
ဆိုတော့ အပျို့မထွေ မနဲ့ည်းဘူး။

“အရိုးမောက်၊ ဘယ်သွားမလို့တဲ့တော်”

“အေ တောင်ပိုင်းက မလှရှင်တို့အိမ်ဘက်ပါအေး၊ ဟဲ့ နောက်တိုး၊
ကောင်မကလေးထွေ ရေခပ်သာ ကောင်းကောင်းကြည့်ခပ်ကြား၊ ရှင်ပုံး
ပြတ်ကျိုးမယ်နော်၊ ငါမြင်သေးတယ်”

မခင်မောက်ပြောသွားလို့မှ ရွာလမ်းပေါ် လုလုံးမဖျောက်သေးဘူး၊
ရှင်နေတဲ့ နှီးပုံးကြီး ငင်ရင်းတန်းလန်း ကြီးပြတ်ကျသွားပါလေရော့၊ ဒါက
ဒုတိယတိုက်ဆိုင်မှုဆိုပါတော့၊ သည်လိုပါပဲ၊ ရွာလယ်ပိုင်းက ကိုပေသီး
တောထဲ နားစာ မြက် သွားရိတ်ပို့ ခမောက်ကလေးဆောင်း ထွက်လာတူန်း
ရွာလယ်လမ်းမှာ မခင်မောက်နဲ့ ဆုံးရော့၊ မခင်မောက်က ကိုပေသီးကို
ကြည့်ပြီး “မြွှေပါးကင်းပါး သတိထား ပေသီးရေ” လို့ သတိပေးလိုက်တယ်။

ထမင်းအိုးတစ်လုံးကျက်လောက်ကြာတော့ တောထဲပြာ ကိုဖေသီး
တစ်ယောက် ပိုးထိလာလို့ ဆုံးတဲ့ အသံ ကြားရတာပဲ့၊ ကျောက်ကုန်းက
ကျွေးလက်သေးခန်းပြီးပို့ လုည်းကောက်ပြီး ထွက်အလာ ရွာမြှောက်ဖျားက
မခင်မောက်အိမ်ရှေ့ကို ပြတ်ရတယ်။ မခင်မောက်က အိမ်ထဲ အဝတ်
ကလေးထွေ ဖာရင်းက “ပေသီးတော့ မရလောက်ပါဘူးတော်၊ ငါ
သီသလောက်တော့ ရွာဦးရွာသာ ညျာင်ပင် မကျော်ဘူး” လို့ ထွေတ်ခနဲ့

ပြောလိုက်မိတယ်။ မခင်မောက်အိမ့်မှာ ရေ့နွေးကြမ်းထိုင်သောက်ရင်း အတူ ရှိနေတဲ့ ဒွေးလေးခြုံက ဒါကို သူ.နားနဲ့ ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရတော့ ခင်မောက် ဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့်ဖေါ့။ တကယ်လည်း ခင်မောက်ပြောသလို ဖြစ်လာတော့ ဒါကို ရွာထဲ လည်ပြောတော့ ရွာက အံ့ဩကြရပြီ။

သည်လိုအပြုံတွေက တစ်ခုလည်း မဟုတ်၊ နှစ်ခုလည်း မဟုတ် ဆိုတော့ မယုံလို့လည်း မရတော့ဘူးမဟုတ်လား။ မခင်မောက်သတင်း တွေက ဟိုတစ်စ သည်တစ်စနဲ့ ရွာထဲ တော်တော်ပြန့်လာခဲ့တယ်။ မခင်မောက်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း အကြားအံမြင်ရတဲ့ ပညာသည်လိုလို ရွာက ထင်ကြားပေးလာကြရာက သေချာပါတော်လို့ ပြောရလောက်တဲ့ အကြောင်းကြီး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။

“အသည်နှစ်က ဆောင်းဦးပေါက် စေတဲ့ နှစ်း ပေါက်ပင် တွေတောင် ပုည့်နေဆောင် ပွင့်ကြလို့ လက်ပံတွေလည်း ပူးကင်းတွေ ပြုလာ ကြပြီ။ လူတွေမှာ နတ်တော် ပြာသို့ နှင့်းစိန့်ကြား နှစ်းကိုင်ကြား ကြက်သွန်းပျိုးကြအချိန်ရှိစသေး။ ငွေဆိုတာက အနဲ့တောင် သိုးသိုးသိုး မရသေးဘူး။ မခင်မောက်က ရွာထဲ စကားတစ်ခွန်း လှည့်ပြောနေခဲ့တယ်။

“တော်တို့ မယုံကြည့်နေ၊ သည်နှစ် ပိုးခေါင်လိမ့်မတော်၊ အဗျား ခြောင်းခြောင်း ဆူလိမ့်မတော်။ ရွာက ရေတွင်းတောင် ရေခန်းတဲ့အဖြစ် ရောက်ကြိုးမှာ”

သည်စကားကို မခင်မောက်က ပြောတာဆိုတော့ ရွာသူမိန်းမ တွေက ကျိုးလန်းတားရှိကြပေမဲ့ ယောက်ဥားသားတွေက မယုံကြဘူး။ မယုံကြတဲ့အပြင် မခင်မောက်ကိုတောင် အပြုံပြောလိုက်ကသေးရဲ့။

“ခင်မောက်ကို အကြားအမြင်ရသလိုလို ဘာလိုလို လူတွေက ထင်နေကြသာ။ ဘယ့်နှယ် တစ်သက်လုံး သောက်လာတဲ့ ရေတွင်းတွေ ခန်းရုံယ်လို့ သည်မိန်းမ မရုံမကာင်းနဲ့ လူအထင်ကြီးဆောင် ပြောနေသာ

ပါဟာ။ မဟုတ်မဟတ်တွေပြာနေလိုကတော့ ရွာထဲက ဆဲထုတ်ပစ်လိုက်ရှုပဲ”

ဒါဖော့ မကြားပါဘူး။ ငွောရာက်လို့ မျှပြင်းပြင်းတော် မပုဂ္ဂိုက်ရဲသေးဘူး၊ မခင်မောက်ပြာတဲ့အတိုင်း ပြစ်လာတာပါပဲ။ ပိုးဆိုလို့လည်း တစ်မျိန်တစ်မွားမှ ပရွာတဲ့အပြင် ပုလိုက်တဲ့ အပုကြီးကလည်း နှစ်ပေါင်းများရွာ ရွာထိပ်မှာရှိနေတဲ့ ရွာသာသောင်ပင်ကြီးတော် သူ့အလိုလို အရွက်တွေကြော အကိုင်းတွေပါ ခြောက်ပြီး အပင်လိုက်ကြီး သေသွားခဲ့တယ်။ တစ်ရွာလုံးသုံးနေတဲ့ ရေတွင်းတွေလည်း ချုံနှစ်မကျွန်းအောင် စန်းသွားကြတယ်။

သည်အဖြစ်ကြုံရတဲ့အခါမှာဘော့ မခင်မောက်ကို လွှတွေ လန့်ကုန်ကြပြီ။ ယုံလည်း ယုံကြပြီပေါ့လေး။ မခင်မောက်ကို မရှုံးမကောင်းလို့ ငြုပြာခဲ့သူတွေကတော် “ခင်မောက်က အကြားအမြင်များတော့ အဟုတ် ရသား” ပြစ်လာခဲ့ကြတယ်။ တောသူတောင်သားတွေ မဟုတ်လား။ သည်နှောက်ပိုင်းတော့ အလှုံးကြီးအတန်းကြီးပေးတာကအစ၊ လူမမာ သောရေးရှင်ရေးအဆုံး၊ မခင်မောက်ရှေ့ လာပြီး အဆုံးအဖြတ် ခံလာကြတော့တော်ပါပဲ။ သည်သတင်းက ထနောင်းတော့ ရွာတင်မကဘူး၊ ရွာနှီးချုပ်စပ် ကြားရာအရပ်က လွှတွေကပါ တစ်ယောက်ကအစ တစ်ရာဖြစ်လာတော့ ထနောင်းတော့ရွာက မခင်မောက်ဆိုရင် မသိသူရယ်လို့ မရှိဘူး။ မခင်မောက်ဆီ တစ်ခေါက်တစ်ကျွင်း မရောက်ပူးသူရယ်လို့လည်း မရှိဘူး။ လွှတွေကိုး။ ကိုယ့်ရှေ့ရေး၊ ကိုယ့်အနာဂတ်၊ ကိုယ့်ကံကြမှာ အချိန်မဝိုင်းခင် ကြိုသိချင်ကြတာ သဘာဝပဲ။ ဒါမှ ရှောင်စရာရှိတော့ ရှောင်နိုင်ကြမှာကိုး။

အစပိုင်း လေးငါးခြောက်လလောက်ကတော့ မခင်မောက်က ဟောတာပြာတာ မလွန်အောင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းရှိပါသေးတယ်။ နှောက်ပိုင်းမှာတော့ ယုံကြည်သူတွေကလည်း များလာသလို မခင်မောက်ကလည်း နှုတ်ရဲလာ ထင်ပါရဲ့။ ပြာစရာရှိရင် မညှာတော့ဘူး။ အားနာပါးနာလည်း မရှိဘူး။

“က နှင့်တို့လူမှာ အိမ်ပေါ်က အောက်ချလိုက်တော့၊ ငါ ရှင်းရှင်းပဲ
ပြောလိုက်မယ်။ ညည်းတို့လူမှာ နှုံးမကူးဘူးတော်။ ပြန်သာခေါ်သွားတော့”

“ခြော် မိကျင်ပါ၊ ညည်းလင် ကျော်လှများတော့ ဆန်ကုန်ခံပြီး
ဖေးမန္တန္တတော့။ သမန်းကိုင်းဘက်မယ် မယားငယ်ရနေသာတော်။ ညည်းဆီ
တစ်သက်ပြန်လာစရာ မဖြင့်ပေါင်အော့”

“သည်မယ် ကိုစံသော်၊ ကျျပ်မြင်တဲ့အတိုင်း အတပ်ဆောလိုက်မယ်။
သည်နှစ် တော်အလူ၍ မဖြစ်မြောက်ဘူးတော်ရဲ့။ အလူ၍ ဘယ်ရက် မမေးနဲ့ဘိုး၊
ရှုံးရှုံးရပ် ငါးပို့ပြင်။ သည်ကြားထဲ တော် အမှုသင်းကဲတောင် ရင်ဆိုင်
ရလိမ့်ဘိုးမတော်။ လက်ချိုးသာ စောင့်ရော့”

မခင်မောက်က နားခံသာတာ မရှိတော့ဘူး။ ဟောဟောခိုင်းခိုင်း
ဟောချလိုက်တဲ့တဲ့။ ဘယ်သူကမှ မမေးလည်း သူမြင်ရာ သူမြောနေတော့
တာလည်း ရှိရဲ့။

“သည်နှစ် တို့ရှာက နားတွေ ကြပ်ကြပ်ကရနိုက်ကြစ်းပါဟော့။
ရောက်ကြီး ကျလိမ့်မယ်။ နားတစ်ကောင် တစ်သိန်း၊ ကိုယ်သူ့ခေတ်။
တစ်ကောင်တစ်ကောင် ဝယ်ပို့ရာ မလွှယ်ဘူး။ နားမရှိရင် တောင်သူတွေ
လက်ကျိုးပူး ပြင်သေးတော်”

“ဟေား ပယ်တွေတ်ပုတို့ရော၊ ကိုဘခင်အကွက် ပဲဆွဲတ် မလိုက်
ကြနဲ့ဟဲ့။ ညည်းတို့ နေကုန်လို့ ဆွဲတ်ခ တစ်တောင်းမရဘူး။ မယုံရင်
နတ်သာကြည့်ကြ၊ သူအင်းက ဖြောပဲ ဥမှု များသာ”

ဘဲသလိုတွေပြောလာတော့ လူတွေက မခင်မောက်အပေါ် နှစ်
ကြည့်ညီရင်းခဲ့တွေ ပျက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ မခင်မောက်ပြောထိုင်းလည်း
လွှဲခဲ့တယ်ဆိုတော့ လူတွေမှာ မခင်မောက်နှုတ်က တစ်ခုခုပြောလိုက်မှာ
ကိုတောင် စိုးလာကြတယ်။ အိမ်အလည်လာရင်လည်း ပိုးစိုးပက်စက်
ပြောလိုက်မှာစိုးလို့ မကြိုက်ချင်ကြတော့ဘူး။ လမ်းမှာ ပျက်နာချင်းဆိုင်

တွေ့လာရင်တောင်မှ မခင်မောက် လျှောက်လာတာမြင်ရင် လွတ်ရာ
လွတ်ကြောင်းရယ်လို့ တစ်အီမီတစ်အီမီ ဝင်ပြီးတာမျိုး၊ တစ်လမ်းလမ်း
ချိုးကျွဲ့ရှောင်ကြတာမျိုး ဖြစ်လာတယ်။

ပိုဆိုးတာက ကိုဘကျွဲ့ ရှိတုန်းကတည်းက မခင်မောက်ကို
ပါးစပ်ပိုး ပိုးနေတဲ့ ကိုတက်စိန်ကလည်း သူ့မယား မလှအေး သေလို့ မှုဆိုးပို့
ဖြစ်သွားတော့ မခင်မောက်ကို ပြောင်ပိုးလာတယ်။ မခင်မောက်ကလည်း
သူ့ချုစ်လင် ကိုဘကျွဲ့တစ်ယောက် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားရတာ
ဒင်း တရားခံပဲရယ်လို့ စွဲနေတော့ ပျက်နှာသာ မပေးဘူး။ တစ်သက်လုံး
အခဲမကျွဲ့ ဆိုတာမျိုး။ ကိုဟက်စိန်နဲ့မို့ ဆုံးရင် ပြောသောင့် ပနောင့်
ပေါက်ရုံတင်မကဘူး။ ပါးစပ်ကပါ ထို ထွမ်နဲ့ လုပ်တာပါ။ ကိုတက်စိန်
ကလည်း အဲသည်လိုလှပ်လေ ဆိုးလေ။

“သလောက်ရှိလှတာ ခင်မောက်ကို ငါ ရအောင် ယူပြုမယ်”လို့
ပြောတဲ့အကြောင်း ရွာမှာ သတင်းဖြစ်နေလေရဲ့။

တစ်ရက် မခင်မောက်နဲ့ ကိုတက်စိန် ရွာလယ်လမ်းမှာ ပက်ပင်းကြီး
ဆုံးပါလေရော့။ ဉာဏ် အလုပ်သိမ်းချိန်ဆိုတော့ ရွာလယ်လမ်းမှာလည်း လုထွေ
သွားချည်ပြန်ချည် မနှည်းလှဘူး။ မခင်မောက်ကိုမြင်တော့ ကိုတက်စိန်က
သွားကြီးဖြူပြီး မခင်မောက်ကို ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ လုမ်းခတယ်။

“ခင်မောက်၊ တစ်ယောက်တည်းလားဟာ၊ အီမီစောစောပြန်၊
မိုးမချုပ်စေနဲ့နော်”

“ကိုတက်စိန်၊ ကျူပ်တို့ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝကို ပျက်ရတာတောင်
အေးမရသေးဘူးလား။ တော်လောက် အရှက်နည်းသဲလဲ ကျူပ်ဖြင့် တွေ့ပူးဘူး။
အင်း မကြာပါဘူးတော်၊ မကြာပါဘူး၊ သေမယ့် မသာကြီး”

“အဲသည်ကျတော့လည်း တစ္ဆောက်းဘဝနဲ့ နှင့်ကို မျှော်နော်ရုံ
ပေါ့ဟာ၊ ဟား ဟား ဟား”

ရွာသူရွာသားတွေရှုံး အပြောခံရပေမဲ့ ကိုတက်စိန်ကတော့ စကား
အသာစီးရအောင် ဆိုလိုက်သေးတာပါ။ မခင်မောက် သည်လို ဆိုလိုက်
ပြောလိုက်တာကို ကြားလိုက်ရတဲ့သူတွေကတော့ ပျက်လုံးကို ပြုဗီးခနဲ
ဖြစ်သွားကြတယ်။ သည်တစ်ခါလည်း မခင်မောက် မှန်တာပါပဲ။ ကိုတက်စိန်
တစ်ယောက် ထော်လာရှိမှာက်လိုက်တာ ပွဲချင်းပြီးပဲ။

သည်နောက်တော့ မခင်မောက်ကို လူတွေ ပိုရှောင်လာကြတယ်။
မခင်မောက်ပါးစပ်ကထွက်ရင် ဖြစ်သဟဲ့ဆိုတော့ ဘယ်သူကမှ အနား
မကပ်ပဲ့ကြတော့ဘူး။

၅

တစ်ရက်မှာတော့ မခင်မောက်တစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူး။
“ကိုဘကျုံ ပြန်လာတော့မယ်” “ကိုဘကျုံ ပြန်လာတော့မယ်” နဲ့
ရွာထဲကို လျှောက်ပြောနေလိုက်တာ၊ အီမ်ပေါက်ကို စွေရော့။ လူတွေကတော့
ဆယ်နှစ်နိုးပါးရှိတဲ့အထိ သတင်းအစအနတောင် မရတဲ့ ကိုဘကျုံကို
မူတဲ့သူက မောက်တောင် မောက်နှင့်ကြပါပြီ။ ကိုဘကျုံလို တောခေါင်ရွာကလေး
တစ်ရွာက အရက်သမားတစ်ယောက်ဟာ ဘယ့်နှယ်လုပ် ဆယ်နှစ်ကာလေ
လောက်ကြားအောင် ငန်ဖြစ်မှာတုံး။ မူးမူးရူးရူးနဲ့ ဖောရောင်သေးရုံကလွှဲလို
ဘာမှမဖြစ်နိုင်တော့ဘူးကိုး။ မခင်မောက်ကိုယ်တိုင်တောင် သူ့ကိုယ်သူ
မှဆိုးမလို့ ခံယုထားတာမဟုတ်လား။ မဖြစ်နိုင်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတဲ့
မခင်မောက်ကို လူတွေက ရူးဘွားပြီလို့ သတ်မှတ်ကြတယ်။ သတ်မှတ်ခါမှ
သတ်မှတ်လေး။ မခင်မောက်ကတော့ စကားကြုံတိုင်း သူ့ယောက်ဗျား ပြန်လာ
မယ်ချဉ်းပြောနေတော့တာပါပဲ။

သည်ဘက်ပိုင်းမှာ မခင်မောက်အီမ်ကို ဘယ်သူမှုလည်း ရှုံးဖြစ်
မေးမလာကြတော့ဘူး။ အီမ်မှာ အဖော်အလျှော်ကလေးရအောင်ခေါ်ထားတဲ့
မယ်ပုံကလေးတောင် သူ့အီမ် သူပြန်ပြီးတာ ကြာလှပေါ့။ မခင်မောက်

ကတော့ ဘာစိတ်ကူးရတယ် မပြောတတ်ပါဘူး၊ မနက်လင်းလာရင် သနပ်ခါး ခြော့ဆုံး ခေါင်းဆုံး လိမ်း၊ ဘီးဆံပတ် ဆံထုံးကြီး ထိပ်တက်ပတ်ပြီး ခေါင်ရန်းပန်းကြီးတစ်ပွင့် ချို့စောင်းမှာ ပန့်လို့၊ ကွမ်းတစ်ယာ ပါးစောင်ထဲ င့်ထည့်ပြီး ရွာထဲ လည်တော့တာပဲ။

“ဒေါ်လှကြီး တော်သီလား၊ ကိုဘက္ကာ့ ပြန်လာတော့မယ်တော့”

“ဟေ့ ကိုဘသိုက်၊ တော့သူငယ်ချင်း ကိုဘက္ကာ့ ပြန်လာတော့ မယ်တော့”

တွေ့ရာလုကို သည်စကားတွေပဲ လိုက်ပြောနေတော့တာပါ။ မခင်မောက် ခုလိုဖြစ်သွားတော့လည်း ရွာက စိတ်မကောင်းကြဘူး။ ကျွေးဟယ်၊ မွေးဟယ်၊ ပေးဟယ်၊ ကမ်းဟယ်လည်း ရှိကြပါရဲ့။ ကိုယ့် ရွာသူကိုး။ တရှို့ကလည်း အကြားအမြင် ပေါက်အားကြီးရာက ကြောင် သွားတာလို့ပြောကြတယ်။ တရှို့ကလည်း အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ရွှေးအောင် လုပ်လိုက်တာလို့ ဆိုကြတယ်။ ရွာထဲက သက်ကြီးဝါကြီး ဘိုးဖော်ကတော့ မခင်မောက်နဲ့ပတ်သက်လို့ တစ်ခွန်းပဲ ပြောတာပါ။

“ခင်မောက်က အခုမှ ရူးရှာသာ။ နှင်တို့တစ်ရွာလုံး ရွှေးကြတာဖြင့် ကြောလှပေါ့။ ဘယ့်နှယ်များ၊ သူ့ဟာသူ ပြောချင်ရာပြောနေတဲ့ ခင်မောက်ကို အကြားအမြင် ရသလေး ဘာလေးနဲ့ ကိုးကွယ်လိုက်ကြသာ၊ ဘုရားမေ့တရားမေ့။ ရတနာသုံးပါး ကိုးကွယ်သူ့ထက် ဘာကများ အကျိုးကြီး လိမ့်မတဲ့”

တစ်မနက် ရွာထဲကို အရိုးပေါ်အရေတင် လူတစ်ယောက် ပေါက်ချေလာတယ်။ ဘယ်သူဖြစ်လိမ့်မတဲ့။ မခင်မောက်ယောက်ဗျား ကိုဘက္ကာပေါ့။ ရွာက ထွက်သွားပြီး ရာဇ်ဝတ်မူးကျူးလွန်မိရာက ထောင်ထဲ တန်းထဲ ခုနှစ်နှစ် ကြောခဲ့သတဲ့လည်းဆုံးရော လူတွေမှာ အုံသြုလို့မဆုံးကြဘူး။ သည်တော့လည်း “ဟယ် ခင်မောက်ပြောပြောနေသာ မှန်သားပဲ” ဖြစ်ကြပြန်ရော။

တိုက်ဆိုင်တာက ကိုဘကျှေး ရွာပြန်ရောက်လာတဲ့နေ့မှာပဲ
မခင်မောက်တစ်ယောက် ရွာက ပျောက်သွားလိုက်တာ ကနေ့အချိန်အထိ
မတွေ့ကြရတော့တာပါ။ လူတွေကတော့ ခေါင်ရန်းပန်းတွေ လိုင်လိုင်ကြီး
ပွင့်ကြပြီဆိုရင် မခင်မောက်ကို သတိရကြတုန်း။

၆

ခေါင်ရန်းပန်းတွေကတော့ မခင်မောက်ကို စောင့်နေတာမျိုး မရှိပါဘူး။ ရာသိ
အခါသင့်ပြီဆိုတာနဲ့ ပွင့်စရာ ရှိတာ ပွင့်ကြတာပါပဲ။ ခေါင်ရန်းပန်းတွေ အပွင့်
လိုင်ရင် မခင်မောက်ကို ရွာက ဖျော်ခနဲ့ သတိရမိတတ်ကြတယ်။ တချို့က
မခင်မောက်ရဲ့ ရှုံးဖြစ် အဟောကို အောက်မေ့လို့ သတိရကြတာပါ။ ရှုံးဖြစ်
သိတော့ ဆိုးရင်လည်း ဆိုးတဲ့အလျောက်၊ ကောင်းတော့လည်း ကောင်းတဲ့
အလျောက် ပြင်နိုင်ဆင်နိုင်တယ်ပေါ့လေ။ တချို့ကျတော့ ရှုံးဖြစ်အဟောကို
မသိချင်ကြသူတွေ၊ မသိခံကြသူတွေ၊ ဖြစ်လာမှု ရောက်ရား ရင်ဆိုင်မယ်
ဆိုသူတွေပေါ့။

သည်နှစ်လည်း မခင်မောက်မရှိမှ ခေါင်ရန်းပန်းတွေ ပွင့်လိုက်ကြ
တာမှ ရဲလို့ မှည့်လို့။

heart မဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၈၊ ဧပြီ

မရိုးကောက်

“ကိုရင်သာဖန်းရယ် ကျွ်ပ ဝတ်ချင်စားချင်လှလို့ရပြာသာ မဟုတ်ပါဘူးတော်။ လှချင်ပချင်စိတ် ဆိုသဟာများတော့ ဝေးရော၊ ကျွ်ပတစ်သက်ဖြင့် မသေခင် စပ်ကြား နားကပ်ကလေးတစ်ရန်လောက်တော့ ဝတ်ဖူးသယ်ရှိအောင် ဝတ်ကြည့်ချင်စမ်းလှတော် တကယ်ပဲ”

၁

သည်လို အန်ဝင်ဖျိုးဖျေ ထတောကြီး(ထန်းတောကြီး)ညို ချိန်ဆိုရင် ထတောကြီး ဘက်က မီးခိုးလုံး အလိပ်လိပ်ကြီးတွေ မိုင်းမိုင်းထအောင် အုန္တတတ်ပြီ။ ထန်းလျှက်ချက်တဲ့ မီးပိုတွေဆီကကော၊ မြှုံးခိုးဖုတ်တဲ့ မီးခိုးတွေပါ ရောပြီး အုန္တတာဆိုတော့ ထတောကြီးတစ်ခုလုံး နှစ်းမိုင်း တိုက်နေသလိုပဲ။ အရှစ် အရှစ် ထနောတဲ့ ပင်စည်ရိုးရည်ကြီးတွေနဲ့ ထန်းပင်ကြီးတွေက လူခေါင်း တမောအဆုံး ကြည့်ရလောက်အောင် မားမားကြီးတွေ။

ထတောကြီးထဲမှာ ထန်းပင်ပေါင်း နှစ်ရာ သုံးရာလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ သည့်ထက်များမယ်ဆိုရင်လည်း များနိုင်သေးတယ်။ ပင်သစ်တွေ

ကလည်းရှိသေးတာမဟုတ်လား။ ထန်းပင်ကြီးတွေကြားမှာ အရွယ်အမျိုးမျိုး
ရှိနေတဲ့ ထန်းပင်တွေကလည်း မနည်းဘူး။ အရွယ်အမျိုးမျိုး၊ အလှအမျိုးမျိုး၊
မြေကြီးထဲက အသောင့်ပေါက်စ နှစ်ရွက် သုံးရွက်ရှိသေးတဲ့ 'ကျေးမြှုံး'
အရွယ်လည်း ရှိတယ်။ ထန်းလက်ငယ်ပေါ်လာတဲ့ 'လက်မျှော်' အရွယ်လည်း
ရှိတယ်။ ဦးခေါင်းပြုလာတဲ့ 'ဆင်ခြေဖော်' အရွယ်လည်း ရှိတယ်။ ထန်းပတ်ဆွဲ
ပတ်စိုင်းထားတဲ့ 'သမီးလှ' အရွယ်လည်း ရှိတယ်။ ထန်းနှိုးခိုင်
မြိုင်မြိုင်ထွက်တဲ့ 'ရည်ရ' အရွယ်လည်း ရှိတယ်။ ထန်းပတ်တွေ စင်ပြီး
ပင်လုံးချည်း ထိုးတည်းဖြစ်လာတဲ့ 'ပင်ထွက်' အရွယ်လည်း ရှိတယ်။
အစုံပဲ။

အဝေးကများ လှမ်းကြည့်ရင် ထတောက်းတစ်ခုလုံး ပိတ်ပိတ်
သည်းသည်းကြီးရှိတတ်ပေမဲ့ ထတောထဲမှာတော့ တစ်ပင်နဲ့ တစ်ပင် ထန်းလုံး
သစ်တပ်လို့ ညပ်သပ်နေတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ သည်နားတစ်ပိုက်တော့
ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ပိုင်လာကြတဲ့ ထန်းပိုင်ရှင်ကလည်း မရှိဘူးဆိုရင်
လေးငါး မြောက်ဦးလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ ထတဲ့ (ထန်းတဲ့) ကလေးတွေ
ကလည်း ဟိုနားတစ်တဲ့ သည်နားတစ်တဲ့နဲ့ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် လိုက်ကြည့်
ရင်တော့ ဆယ့်လေးငါးတဲးလောက်တော့ ရှိမယ်။ ထတောနဲ့ ထန်းသမား
ဝေးနေလို့ကလည်းမဖြစ်တော့ နေဖြစ်တယ်ဆိုရှိ သည်လို့နေကြတာ များတယ်။
တဲ့ကလေးတွေရှိတဲ့ ထတောကြီးပတ်ဝန်းကျင်ကို ရွာရယ်လို့ မပြောဖို့ကလည်း
ခက်တော့ လွယ်လွယ်ပါပဲ၊ ထစုတဲ့။ ထန်းစုပေါ့။ ထစုလို့မပြောရင် ဘယ်သူမဆို
သည်နေရာကိုမပြောမှန်း သိကြတယ်။ သည်ထစု ကလေးထဲမှာ နေထိုင်ကြတဲ့
လူတွေကို ထစုက လူတွေလို့ ခေါ်လိုက်ကြတာပါပဲ။ ထစုက ညီအေး၊
ထစုက ပိုက်တင် စသဖြင့် ခေါ်တတ်ကြတယ်။

ထစုက ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုပေမဲ့ အများအားဖြင့်တော့ သည်အနား
ဝန်းကျင် ကောစဂါမ်ရွာကလေးကလူတွေ များတာပါပဲ။ သည်နား လာစုလို့သာ

ထန် ခေါ်ကြတာကိုး၊ တစ်နှယ်တစ်ကျွေးက ထန်းလာတက်ကြတဲ့ ထန်းတက်
သူတွေလည်း ရှိတယ်။ ထန်းတက်လုပ်သားတွေလို့ ခုံအောင် ခေါ်နိုင်ပေမဲ့
ထန်းသမား ခေါ်ကြတာ များတာပါပဲ။ ထစ္စယာ နေ့ကြသူတွေကို ထန်း
လုပ်နှုန်းနဲ့ အသက်မွေးကြသူတွေလို့ပြောရင် လွှာရာမရှိဘူး။ ထန်းရှင်တွေ
ကတော့ ထတောထဲ လာနေခဲ့ပါတယ်။ အနားဝန်းကျင် နရန်းရွာတွေက
ထန်းပိုင်ရှင်တွေဆီပြာ သဘောတူညီဖူးနဲ့ ထန်းစုပ္ပါး၊ ထန်းအလုပ် လုပ်ကြတဲ့
သူတွေ များတယ်။ သည်နား ပိုးနားရွာတွေကတင် မကပါဘူး။ ထန်းလျက်
ပွဲရုံတွေရှိတဲ့ ဖြူ.ကြီးက ထန်းလျက်ပွဲရုံပိုင်ရှင်တွေ အဆေးက လှမ်းပိုင်တဲ့
ထန်းတောတွေလည်း ရှိတတ်တယ်။ ကိုယ့်ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ပတ်သက်ရာ
ပတ်သက်ကြောင်း ထန်းစု(အစု)ရယ်လို့ ယူပြီး အလုပ်လာလုပ်ကြတဲ့သူတွေ
ရှိသလို ငါက်ပျောပင်နိုက် မိလိုက် ပပါ ဆိုသလို ထန်းမျိုးရှိုးက ဆင်းသက်
လာလို့ မိမွေ့ ပမွေ့ ဆက်ခံရင်း ထန်းတောထဲက ရှန်းမထွက်နိုင်ကြရှာသူ
တွေလည်း ရှိတာပါပဲ။

ကိုသာဖန်းဆိုရင် သည်ထစ္စကလေးမှာ သက်ရင့်ထန်းသမားကြီး
 တစ်ယောက်လို့ ပြောရမှာပဲ။ ထပင်ကို ခေါင်းစိက်၊ ထရိပ်ကို နိုပြီး ကြီးလာ
 ရသူဆိုတော့ သူလည်း မထူးပါဘူး။ ကျေးမြှုံးလက်မွှေ့ဘဝကနဲ့ ရည်ရ
 ပင်တွက် ဖြစ်လာရတယ်လို့ပြောရင်လည်း ဖြစ်တယ်။ သူအဘိုး ဦးဘတော်
 လည်း ထန်းပင်တွေကြား ကြီးခဲ့ရတယ်။ သူအဖော် ဦးကြာရုံလည်း သည်လိုပဲ။
 သည်အဘိုး၊ သည်အဖော်တွေဆိုရင် ထန်းသမားအဖြစ်နဲ့ ဘဝဆုံးခဲ့ရတာ
 ဆိုတော့ ကိုသာဖန်းအလှည့်မှာလည်း ထတော့ ကျောပေါ်တင်ရတာပါပဲ။
 ကိုသာဖန်းက မွေးတဲ့ သူသား 'ဇရာ' တောင် မြှုံးခေါာက်ဖော် ရနောပြီ။
 ထတော့ပိုင်ရင်တွေသာ မျိုးဆက် နှစ်ဆက် သုံးဆက် ပြောင်းချင် ပြောင်းရော့
 ကိုသာဖန်းတို့မျိုးဆက်ကတော့ ထူးပြီး မပြောင်းပေါင်လို့ ဂုဏ်ယဉ်ပြောမယ်
 ဆုံးလည်း ရပါရဲ့။

ကိုသာဖန်းကယ်ကယ်က သူအဖ လက်နဲ့စိုက်ခဲ့တဲ့ ထပင်ကို အခု
ကိုသာဖန်း တက်နေ့ရပြီ။ ထန်းရှင်က တစ်ပင်လဲမှ တစ်ပင်ထူ ဆိုသလို
ထန်းတစ်ပင် အထွက်နည်းလို့ လုံရတော့မယ်ဆိုတာနဲ့ နောက်ထပ် ပင်သစ်
လေးငါးပင်လောက် စိုက်ပစ်လိုက်တော့တာကိုး။ ထန်းရှင်က သူမြဲပေါ်
သူစိုက်တယ်ဆိုပေမဲ့ စိုက်ပေးရတာကတော့ ကိုသာဖန်းတို့လို ထန်းသမား
တွေက စိုက်ပေးရတာပါ။ ကိုယ့်မှာ စိုက်စရာ မြှုပ်ရှိတော့လည်း ကိုယ့်
လက်နဲ့ စိုက်တဲ့အပင်ဆိုပေသိ ထန်းရှင်ကသာ ထန်းပင်တိုးတာကိုး။ ကာရွန်
သင့်လို့ နောက်ထပ် အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် ကိုယ်က အသက်ရှင်နော်းမယ်
ဆိုရင် ကိုယ့်လက်နဲ့ စိုက်တဲ့ထန်း ကိုယ်ပြန်တက်ရချည်သေးပေါ့။ ကိုသာဖန်း
တို့မှာတော့ ထန်းပင်ကပဲ ဘဝမှုတ်လား။ လုပ်ကိုင်စားစရာ ထန်းပင်ရယ်လို့
ရှိနေတာကိုပဲ ကျေးဇူးကြီးလှပြီ မှတ်ရတာသို့။

ထန်းကိုချစ်တဲ့ဘဝမတော့ ထန်းရှင်းလက် ခုတ်တာတောင်
ရမ်း မခုတ်ဘူး။ ပြင်ခုတ် ခုတ်တာ။ ထန်းပင်ကို ခွဲနေတဲ့ ထန်းပပ်ခွဲ အစွမ်း
ပါအောင် ခုတ်ပေးတော့ ထန်းပင်ကို ထန်းပပ်တွေက စုဆုပ်ထားသလို
ဖြစ်မကျေနဲ့တော့ဘူး။ ဟ ကျေနဲ့ရော့။ သည်လို အဟ ကျေနဲ့မှ ထန်းပင်က
သန်စွမ်းတာပါ။ ‘ငယ်ခါ တဘက်ဝတ်၊ ကြီးတော့ တဘက်ချွတ်’ ဆိုတဲ့
စကားတောင် ရှိသမှုတ်လား။ ထန်းပင်ကလေး ကျော်ရီးကျော်တောင်ကို
ထန်းပပ်ခွဲ ခွာပြန်တော့လည်း အပင်က လိုပြန်ရော့။ အပင်သက် ဆယ်နှစ်
သားလောက် ရှိပြီဆိုရင်တော့ ထန်းရှင်းလက်တွေကို ပြင်ခုတ် ခုတ်ပေးရပြီ။
ပပ်ခွဲ လှန်ပေးရပြီ။ ဒါမှ လုံးစွေပတ်စွေ ထန်းပင်ကောင်း ဖြစ်တာကိုး။

ကိုသာဖန်းကတော့ ထန်းပင်များ ထန်းဆော်လေနဲ့ ထန်းရည်
ဖွဲ့ရသလို ထန်းနဲ့ ဘဝဖွဲ့ရတာ ဆိုတော့ ထန်းသဘော ထန်းကိစ္စများ
‘နော’ နေပြီ။ ထန်းရှင်ကလည်း သည်လိုလူမျိုးနဲ့ဆိုရင် စိတ်ချုလက်ချု
ရှိတတ်တယ်။

သည်ထစ္စကလေးထဲမှာ ထန်းကို ပင်ပြတ်နှင့် လုပ်ခွင့်ရသူဆိုလို ကိုသာဖန်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ပင်ပြတ်နှင့် ဆိုတာက ထန်းတစ်ပင်ကို တစ်နှစ်အတွက် ထန်းလျက် ဘယ်ရွှေဘယ်မျှ ထန်းရှင်ကို ပေးပါမယ် ဆိုတဲ့ ကတိတစ်လုံးနဲ့ လုပ်ရကိုင် ရတာကို ပြောတာပါ။ ပင်ပြတ်နှင့် လုပ်တဲ့သူက ရင်းထောင်း၊ ရင်းဆွဲ၊ မြှေအိုးကအစ လောင်စာထင်းချောင်းအထိ ထန်းသမား ကပဲ အရင်းအနှီးဖိုက်ရတယ်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ထောင့်စွဲအောင် ပါရတယ်။ ထန်းပင်ကရတဲ့ ထရွက်၊ ထဲသီး၊ ထနို့၊ ထလျှော်၊ ထပင်မြစ်မှန်သမျှ သူကပဲ ရတယ်။ ထန်းပိုင်ရှင်က ထန်းတစ်ပင်ကို ဘယ်လောက်ရမယ်ဆိုတဲ့ ညီနှင့် ချက်အတိုင်း ထန်းလျက်ရတယ်။ ထန်းရည် အထွက်ကောင်းတဲ့နှစ်ဆို ထန်းသမားက ပွဲတာပဲ။ အလှည့်မသင့်လို့ အထွက် မကောင်းပြန်ထော့လည်း ထန်းရှင်ချထားတဲ့ နှစ်းထားအတိုင်းတော့ ထန်းလျက်ပြစ်အောင် ပေးရတာပဲ။ ထန်းရှင်နဲ့ ထန်းသမားကြား ကတိထားကြတဲ့အတိုင်းလည်း တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် သစ္စာရှိကြတာများတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ် တစ်နှစ် ထန်းပင်ထွက်ကျသမျှ ကိုယ်ရတာတော့ ရှိတယ်။ ထခလက် (ထန်းရွက်) ခုတ်ရောင်းမလား ရတယ်။ ထသီး (ထန်းသီး) ချိုင်ရောင်းမလား ရတယ်။ ထပင်မြစ် ပျိုးရောင်း ဦးမလား ရတယ်။

ရှေးလူကြီးများက 'ထန်းကိုးပင် လင်တစ်ယောက်' လို့ ပြောတတ် ကြတယ်။ ထန်းကိုးပင်လောက်ရှိရင် လင်တစ်ယောက်လောက် အားကိုး ရတယ်ပေါ့။ 'နေ့ ထရော၊ မိုး ထသီး၊ အောင်း ထမြစ်' လို့လည်း ဆိုရဲ့။ အမိက ကတော့ ထန်းလျက်ပေါ့။

တချို့၊ ထန်းသမားများကတော့ ကိုသာဖန်းတို့လို့ ပင်ပြတ်နှင့် မရကြရှာဘူး။ ထန်းပိုင်ရှင်ကို 'သုံးရက် တစ်ရက်'၊ 'လေးရက် တစ်ရက်' ဆိုသလို ထန်းလျက်ပေးပြီး လုပ်ကြရတယ်။ ထန်းပင်ကထွက်တဲ့ ပစ္စည်း မှန်သမျှလည်း ထန်းရှင်ပဲ ရတာပါ။ ထန်းသမားက အရင်းအနှီးရော

လုပ်အားရော နိက်ကြရတယ်၊ 'ရက်လှည့်' ခေါ်ကြတယ်၊ တချို့လည်း
ရက်လှည့်ဘဲဆင့်တောင် မရရှာပါဘူး၊ လုပ်အားချည်း သက်သက်ပေးပြီး
လုပ်ရတဲ့ 'ကိုယ်ဝင်စနစ်' နဲ့ လုပ်ရသူတွေလည်း ရှိတယ်၊ လက်ခေါး
သဘောပြီးလို့ပြောရင် ရမယ်ထင်ပါရဲ့၊

သည် ထုခိုက်လေးမှာရှိတဲ့ ထတဲ့ သယ့်လေးငါးတဲ့မှာတော့
ကိုသာဖုန်းက အမားဆုံးပဲ၊ ဝင်ဇွှေးအပေါ်မှာပဲကြည့်ကြည့်၊ လုပ်ခွင့် ကိုခွင့်
စနစ်အပေါ်မှာပဲကြည့်ကြည့်၊ ထန်းသမား ဝါအပေါ်မှာပဲ ကြည့်ကြည့်
ကိုသာဖုန်းက အစာစအရာရာ မဆိုးဘူး ပြောပါတော့၊ သည်တော့လည်း
ကိုသာဖုန်းက ထုခိုက်လေးမှာတော့ ထတော့လွှဲကြီးပဲ၊ ထတော့အပ်ပဲ၊
ထတော့ထဲက အရေးအရာအားလုံးမှာ ကိုသာဖုန်းက အချုပ်ပဲ၊ ကိုသာဖုန်းက
ပြီးဆိုရင် ပြီးကြရတာ များတယ်၊ "နင် တန်ဟဲ့၊ နင် တော်ဟဲ့" ဆိုရင်
လည်း နားငောင်ကြရတယ်၊ ဘယ်ရပ်စွာလွှဲကြီးဆီကိုမှ ထုခိုက် အမှုကြီး
အမှုင်ယ် ငရာက်လာတာယ်မရှိဘူး၊ ထုခိုက် လွှဲတွေကာလည်း ကိုသာဖုန်း
ပြုဆိုပြု၊ မည်းဆို မည်းလိုက်ကြတာပါပဲ၊ အကြောင်းရယ်လို့ ရှိလာရင်
ထန်းသမားများ ဥတုဖျော်သလို ကိုသာဖုန်းကိုပဲ ဖျော်ကြတယ်၊

ကိုသာဖုန်းက သည်ထုခိုက်မှာတော့ ထပလပ် (ထန်းပလပ်) လုံး
နတ်ရပ်ကိုး၊

J

ကိုသာဖုန်းရဲ့အိမ်သူက မအောင်းရင် တဲ့၊ အသံကြီး ကျယ်သလောက် အာဆုံး
အာရင်းကလည်း သန်သလားမပြောနဲ့၊ ရှေးက ဇာတ်မင်းသားများ အသံ
ပစ်လိုက်ရင် လွှဲည်းငောက်ဆန် မှန်တယ်ဆိုတာမျိုးပါပဲ၊ ထန်းတော့လုံး
ပါက်အောင် အော်နိုင်တဲ့ အသံဆိုတော့ မအောင်းရင်ကို 'ထတော့ကြား'လို့
ခေါ်ကြတယ်၊ မအောင်းရင် စကားပြောရင် လက်သုံးစကားကလေးတော်
ထည့်ပြောတတ်သေး၊ 'အောင်းရင်တို့က ဖောင်းတင်ထားတာတော်' တဲ့

ထစ္မာ ရိုက်သမျှကုန်သော ထန်းယောကုံး၊ ထန်းမိန်းမမှန်သမျှ မအောင်းရင်နဲ့
မှန်တစ်ပဲ အလူညွှေကြံး ဆိုသလို မကြံးရတဲ့လူ မရှိသလောက်ပဲ။ လင်တော်တဲ့
ကိုသာဖန်းတောင် မအောင်းရင်ရဲ့ အအော်အပြုက မလွတ်ချင်ဘူး။

မအောင်းရင်ကိုယ်တိုင်ကတော့ ထန်းမျိုးရီးထဲက မဟုတ်ပါဘူး။
ထစ္မာအနောက်ဘက်ဝေးဝေးက ခွေးတောက်ကုန်းရွာသူပါ။ မိဘတွေက
မြေပိုင်ယာပိုင် မဟုတ်ပေသီ ယာနဲ့ကိုင်းနဲ့ လုပ်စားရသူတွေဆိုတော့ ခရေ
ကောက်လိုက် စာခြားကိုလိုက်ထဲကပါပဲ။ မြေပိုင်ယာပိုင်မဟုတ်သည့်တိုင်
နားကလေး တစ်ရှည်းနဲ့ လှည်းကလေးတစ်စီး ဖျစ်ဖျစ်မြည် ပိုင်ထားကြသူ
တွေဆိုတော့ မအောင်းရင်အဖေက နှားထွန်လိုက်စရာရှိ လိုက်တယ်။
လှည်းတိုက် လိုက်စရာရှိရင် တိုက်တယ်။ မအောက ပဲဆွတ်၊ ပဲရိတ်ကအစ
တောင်သူကြီးတွေအိမ်မှာ ခေါ်ကောက်အလုပ်ကလေးတွေ လုပ်တဲ့အခါ လုပ်၊
ထန်းရည်ကလေး ခေါင်းတင်ရောင်းတဲ့အခါ ရောင်းပေါ့။

မအောင်းရင်ကတော့ မိန်းကလေးပေသီ ရွာဦးဆရာတော်ကျောင်း
နေ့လိုက်ရသေးတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းက တန်းကုန်လို့ ကျောင်းက
ထွက်ရပြီဆိုကတည်းက မအောနဲ့ စမှန်နက် ဆေးဖက်ဝင်ရတော့တာပါ။
ပဲနှတ်၊ ပဲကောက်၊ မြက်ရိတ်၊ နားစာစဉ်းလောက်ကတော့ အောင်းရင်အဖို့
အပျော်ပေါ့။ ဖအော မအေားတဲ့အခါ လှည်းငှားတောင် လိုက်လိုက်သေး။
တောင်သူလုပ်ငန်းကလေး နားချိန်များမတော့ မအောနဲ့အတူ ထရေချို့ထရေခါး
ခေါင်းရွက်ပြီး ရွာစဉ်းလည်းရောင်းတယ်။ ကိုသာဖန်းနဲ့တွေ့ရတာလည်း
ထန်းရည်ဖောက်သည်ယူရာက တွေ့ရတာပါ။ ကိုသာဖန်းက လူရိုး။ မယား
မရှိပေမဲ့ တင်းတိမ်တကာကာသမား။ မအောင်းရင်နဲ့တွေ့တော့ တင်းတိမ်
လုပ်ရတော့တာပါပဲ။ သည်လိုနဲ့ ထန်းစုက ကိုသာဖန်းနဲ့ အကြောင်းပါ
တော့လည်း မဲဇလိုက လက်ဖက်ဖြစ်၊ လက်ဖက်က မဲဇလိုဖြစ် ဆိုသလို
မြှုအိုးကောက်၊ ထန်းလျှက်ချက်၊ ထင်းရှာ အကုန်ပါရတာပါပဲ။

အလုပ်များတော့ လက်ကြောတင်းတင်းနဲ့ ဒေါင်းတိမောင်းတိ လုပ်နိုင်တာလား။ တစ်ခါတလေ ကိုသာဖန်း လုပ်နေတာ ကိုင်နေတာ အားမရလို့ ထန်းပင်ပေါ်တက်ပြီး ထသီး ထနိုင်တောင် တက်ချိုင်ချင် ချိုင်သေးတာပါ။

ကိုသာဖန်းနဲ့ မဒေါင်းရင် အခကြောင်းပါကြတာလည်း ဆန်းတော့ အဆန်းသား။ တစ်သက်လုံး ထန်းတောထဲ ကြီးပြီး ထန်းပင်တကာ တက်လာရတဲ့ ကိုသာဖန်းကိုယ်တိုင်က ထန်းပင်ကြီးတစ်ပင်လုံးပဲ့။ အသာက ထပပ်ရောင် (ထန်းပင်စည်ရောင်) ပေါက်အောင်ကို မည်းပြီး ကမ်းတာလား၊ အရပ်ငောက်ကြီး နိုင်ရတဲ့အထဲ ပုံလွှေရှိုး ခုံးရည်ကြီးနဲ့။ ဒါပေမဲ့ ထရေချို့ မယိုနိုင်တဲ့ ထန်းစလို ထန်းစကန်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုသာဖန်းမှို့ ထန်းပင်တက်ရင် လွှားလွှား လွှားလွှားနဲ့ ထန်းပင်ထိပ်ရောက်သွားတာများ သစ်ပုံတ်စင် ရှုံးတက်သလိုပါပဲ့။

မဒေါင်းရင်ကတော့ကောတဲ့။ အပျို့ဘဝတုန်းကသာ အပျို့ရည် အပျို့သွေးကလေး ထွက်စဆိုတော့ သွားကလေး ယောင်ယောင်ခေါတာ မသိသာပေမဲ့ ကလေးသုံးယောက်မအော ဖြစ်လာတော့ သွားက ပါးချောင် ထဲက ငောက်နောပြီး။ အသက်ကလေးကလည်း ထောက်လာပြန်ဆိုတော့ ပါးဆက် နားဆက်တွေဆိုတာများ ကျေချင်တိုင်း ကျေရုံမကဘူး။ လှကလည်း ရင်ကော့ကြီးနဲ့ ဖြစ်လာတယ်။ သည်ကြားထဲ ထန်းလျှက်ဖို့နားက ခွာရတယ် မရှိတော့ ငါးကျည်းခြောက်များ ကျေပ်တိုက်ထားသလို မာကျောကျာ နက်ကြုတ်ကြုတ်နဲ့။

သူတို့နှစ်ယောက် ညားကြတာ တောာသူ တောင်သားပါပီ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်က လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ကြည့်ကြရင်းက ဟန်လောက်မယ်ထင်လို့ ယူကြတာလည်း ပါပါတယ်။ ထန်းသီးမြှေ့စွဲက ကျိုးနားခိုက်မျိုး မဟုတ်ဘူး။

“ကိုရင်သာဖန်းလို ထန်းသမား ယူလိုကတော့ ထန်းပေါကဲ
တိုအရပ်မယ် ထမင်းတွေနိုင်ပေါင်။ ထနိုလိုးရင် ထရေကျမယ့်ဟာမျိုး”

မအောင်းရင်က ရွယ်တွေချင်းတွေ့လို့ စကားရောက်ရင် အသလို
ပြောတတ်သလို၊ ကိုသာဖန်းကလည်း မအောင်းရင်နဲ့ပတ်သက်ရင် သူ
သဘောထား ပြောတတ်တယ်။

“အောင်းရင်ကတော့ ထောင်းလည်း မနား၊ ကြိုတ်လည်း မနား
ဆိုသာမျိုးဟာ။ လက်ကြောများ တင်းချက်တော့။ လင့်အလုပ်တောင်
လုလုပ်မယ့် မိန်းမဲမျိုး။ ဘိုလုံးက ပွဲတော်အပ်ဆက်ရမယ့်ဟာမျိုးဆိုတော့
ထကြောထက်တောင် မာသေး”

သည်လို သေချင်းပေါင်း ရှင်ချင်းပေါင်း လိုက်မဟုတ်ရယ်လို့ သူ
သဘောကျ၊ ကိုယ့်သဘောကျ ညားကြရတဲ့ အီမဲထောင်းမျိုးဆိုတော့ သူတို့
တွေးတဲ့ထင်တဲ့အတိုင်း ပေါက်တာလည်း ကံကောင်းတယ် ဆိုရမှာပေါ့။

မနက်မှိုးလင်းတာနဲ့ လင်စုံမယားပက် သူအလုပ် ကိုယ့်အလုပ်
သိပ်ခွဲနေတာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ထန်းလျက်ချက်ရာ တည်သီး ကန့်လန့်
ဆိုတာမျိုး မရှိဘူး။ ကြောရာ လုပ်ကြတာပဲ။ မအောင်းရင်က လင်းကြက်
တွန်သံတောင် မစောင့်ဘူး။ တောင်ပံ့ခတ်သံကြားတာနဲ့ အိပ်ရာက ငောက်
ခနဲ့လုံးလဲထတော့တာပဲ။ နောက်ဖေးနောက်ဖို့ဘူးရင်း ထင်းခြားက်တစ်ဖွဲ့
ပွဲလာတဲ့ပြီး မီးမွေးဖို့ပြင်တယ်။ မီးဖို့ချောင်ရယ် ဘာရယ်လို့ သပ်သပ်
ခပ်ခပ်တော့ မရှိပါဘူး။ တဲ့သေးက အဆွယ်လေးအောက်မှာ ခဗ္ဗိုင်ခဲ သုံးလုံး
ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး မီးဖို့လုပ် ချက်လိုက်ပြုတ်လိုက်တာပါပဲ။ သည်အနားမှာပဲ
ထမင်းဟင်းချက်၊ သည်နားမှာပဲ ခုံစိုင်းကလေး ခင်းပြီး ထမင်းစား၊
စားသောက်ပြီးတော့လည်း ခုံစိုင်းပေါ် သည်အတိုင်း ပစ်ထားလိုက်ကြတာ
ပါပဲ။ အားတော့မှ ရွှေတ်တာက်နေတဲ့ ပန်းကန့်တွေ ရေပြန်နှုံးပြီး တိုက်တယ်၊
ချွေတ်တယ်။

သည်မီးဖိုကလေးတောင် သက်တမ်း မနည်းတော့ဘူး။ ကိုရင်
သာဖန်နဲ့ အိမ်ထောင်ရယ်လို့ ကျပြီးကတည်းက မီးဖိုဆိုတော့ အနှစ်
နှစ်ဆယ်မျဲ့လောက် ရှိရောပဲ့။ တဲ့ဘေး ထောင်ထားတဲ့ စဉ်အိုးကဲ့ပက်လက်
ကြီးတောင် မြှုပါ တောင်းကျွဲ့ဝင်ပြီး ဗုက်ကိုက်နေတာ အင်းတော်ကိုင်ထား
သလို မာတောင့်လို့။ စဉ်အိုးဘေးက တိကျွဲ့စာပုံကြီးတောင်မှ ကြီးလှပဲ့။

ထင်းခြားက်တွေကို မီးဖိုထဲပစ်ထည်ပြီး ထန်းလက်မိုး တံ့စက်မြို့
စွန်းတွေကြား ဒန်မီးခတ် စမ်းရှာတဲ့ တရ္ဗာမ်းရွှေမ်းမြည်သံဟာ မအောင်းရင်တို့
အိမ်က မနက်ခင်းသီချင်းပဲ။ မီးမွေး ရေနွေးအိုးတစ်လုံး ကျိုးထားရင်းက
ဆီးချေးမည်းမည်း ပင်ထူထူ သံသယ်ပိုင်းထဲ ဆီနှုံးအောင်ပွဲပြီး ညကကျွန်တဲ့
ထမင်းကြမ်းတွေ ခြေထည့်။ ရေနွေးပွဲက်တော့ လက်ပက်ခြားက် တစ်ဆုပ်
ခတ်တဲ့ပြီး မီးဖိုဘေးချု နှပ်ထား။ ထမင်းသယ်ပိုင်း မီးဖိုပေါ်တင်ပြီး သံယောက်မနဲ့
မွေးရင်းနောက်ရင်း အိပ်ရာထဲက ကိုသာဖန်းကို လှမ်းနှီးတယ်။

“ကိုရင် ကိုရင် ကိုရင်”

မအောင်းရင်နှီးသံကြားတာနဲ့ ကိုသာဖန်းကလည်း အိပ်ရာက
င့်တ်ခနဲ့ ထလိုက်တာပါပဲ။ ရေတစ်မွဲပ်နဲ့ ပျက်နှာလေး မြို့မြို့သစ်၊ ရေနွေး
ကြမ်းနဲ့ ထမင်းကြော်စားပြီးတာနဲ့ ဓားနှီး ခါးချို့တ်၊ ညျပ်တွေ ကလိုင်တွေ
ဆွဲပြီး ထန်းပင်တွေဘက် ထွက်လာတာပါပဲ။ ရောင်နိုကလေးကလည်း
အရှေ့ ထတောကြားက ပျို့လာပြီ။ ကိုသာဖန်းကလည်း ထန်းတက်ပို့
အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ။

ကိုသာဖန်း ထတောထဲ မဝင်ခင် ထမင်းကြော်စားနေတုန်း
မအောင်းရင်က အံ့ဖြူမနေပါဘူး။ မနေ့ညက ဆေးကြာမီးဖုတ်ထားတဲ့
မြှုံးတွေကို တစ်လုံးချင်းချုပြီး ပြာတွေ၊ ဖုန်မှုနှုံးတွေ စင်အောင် အဝတ်
ခြားက်နဲ့ သုတ်ခါတယ်။ မြှုံးကို ‘ကြိုးပြီ’ တစ်ကွင်းစီ လိုက်တပ်တယ်။
ပြီးရင် ထုံးရည်ကျွဲ့ကျွဲ့ ခတ်တယ်။ ထုံးရည်ခတ်ရတာက ထရေချို့ကြည်လင်

အောင်လိုပါ။ တာရှည်လည်း အထားခံတယ်။ ထုံးရည်ခတ်တဲ့နေရာမယ် များလွန်းသွားရင်လည်း ထရေချိုက နိုင်သွားတတ်တယ်။ ထန်းလျက် ချက်ရာမှာလည်း ခဏာခဏ ဝေကျတတ်တယ်။ ထန်းလျက်လည်း အရောင် မလူဘူး။ ဒါတွေကြောင့် မအောက်းရင်းက ထုံးရည်ကို သူကိုယ်တိုင်ပ ခတ်တယ်။ ပြီးပြီဆိုရင် မြှေအိုးတွေကို စချုပ်ပြီး ထမ်းပိုးမှာ ကွင်းခွပ်ချည်ပေး ထားတယ်။ ကိုသာဖန်းက အသာကောက်မရှုပဲ။ ကိုသာဖန်း ထွက်သွားပြီ ဆိုမှ ကလေးတွေကို တစ်ခါနီးရတယ်။

“ဟဲ ဗေဒါမတို့ ဈွေကြာမတု့ ထကြတော့။ ဖအောက်းတောင် ထန်းတက်သွားပြီ။ ခရာလည်း ထ၊ ထမင်းကြော် စားကြား မရိုးကောက် နောက်ကျေမယ်”

မရိုးကောက် ဆိုတာ မြှေအိုးကောက်တာကို အလွယ်ခေါ်တာပါ။ ကိုသာဖန်း ထန်းပင်ပေါ်က ချပေးသမျှ မြှေအိုးတွေကို ထန်းပင်အောက်က စောင့်ပြီး ဆီးယူရတယ်။ ထန်းပင် လေးငါးပင်လောက် စောင့်ယူပြီးရင် ထန်းရည်မြှေအိုးတွေကို တဲ့ဘက် တစ်ခေါက်ပြန်ပို့ရတယ်။ ပြီးရင် ထန်းတောဘက် ပြန်လာ။ နောက်ထပ်ကျလာတဲ့ ထန်းရည်မြှေအိုးတွေကို စောင့်ယူပြီးရင် တဲ့ဘက်ပြန်ပို့။ သည်ပို့ခြင်းယဉ်ခြင်းအလုပ်ကို မအောင်းရင်က သုတစ်ယောက်တည်း ခုံးရိုး ဂေါင်ဂင်မြည်အောင် လုပ်ရတယ်။

အကြီးဆုံး ဗေဒါမ ဆိုရင် ထတောထဲ မွေး၊ ထတောထဲ ကြီးလို့ ထတောထဲမှာပဲ အပျို့ဖော်ကလေး ဝင်နေပြီး။ ထန်းစကားနဲ့ပြောရင် သမီးလှ အရွယ်ဆိုတော့ တဲ့မှာပဲ မအောဖြစ်သူ မအောင်းရင်နဲ့ မင်းတာတစ်ဝက်၊ မင်းစိုး တစ်ဝက် ဆိုသလို အလုပ်တွေ ကုရတာပေါ့။ ထန်းရည်ချို့တွေကို ထန်းစစ် ခံထားတဲ့ ပေါင်းချောင်နဲ့ စစ်ရတယ်။ ထရည်ချို့လှယ်ထားတဲ့ မြှေအိုးတွေကို ရေစင်အောင် ဆေးပြီး မောက်ရတယ်။ ဉာနေစောင်းရင် မြှေအိုးတွေကို မီးဖုတ် ရတယ်။ နေ့လယ်ဘက်မှာ မအော ထန်းလျက်ချက်ရာ ကုရသေးတယ်။

အငယ်နှစ်ယောကတော့ အရှေ့ဘက မူလတန်းကျောင်းမှာ ကျောင်းတက်
နောက်တန်း၊ ကျောင်းအားရက်တွေမှာ ထတောထဲက အလုပ်တွေ ပိုင်းက
တတ်ကြပါတယ်။

အခုလို တပေါင်း၊ တန်ခုံး၊ ကာခုန်လတွေက ထန်းသမားတွေ
ယားလို့တောင် ပက္ခတ်အားဘုံးဆိုတဲ့ အချိန်တွေပေါ့။ ထန်းပို့ညျပ် ရာသီ
ချိန်နဲ့ ထန်းမပင်တွေ ယောင်ထဲချိန်က မကွာတော့ ကိုသာဖန်းတို့လို ထန်း
သမားများ နေရောင် စုန်းစုန်းမြှုပ်တဲ့အထိ အလုပ်နဲ့ လက် ပြတ်ရတယ်
မရှိဘူး။ တစ်ခါတလေ အခန့်မသင့်ရင် ဉာဘက်မှာ မီးထိုးပြီး ထန်းတက်
ရတာများတောင် ရှိသေး။ မအောင်းရင်ခဲများ ထန်းပင်မတက်ရရှိတစ်မယ်
ထန်းသမားနဲ့ အပြိုင် အောက်များ အလုပ်များရတာသိပ်။ ကိုသာဖန်း ထန်းပင်
လိုက မဆင်းမချင်း မအောင်းရင်များ မရိုးကောက်နေရတာဆိုတော့ ကိုသာဖန်း
အလုပ်မသို့မချင်း မအောင်းရင်ကလည်း လက်စသတ်လို့မရဘဲကိုး။ ဉာ
မီးချုပ်လို့ ထန်းလျှက် မချုက်နိုင်တော့ရင်တောင် စုလာသူ့ ဉာရည်တွေကို
မီးအေးကလေးနဲ့ 'လွှဲ' ထားရသေးတာ၊ လွှဲတယ်ဆိုတာ ထန်းရည် အချဉ်းနဲ့
မပေါက်အောင် ရေတတ်ကလေးပြယ်အောင် ဒွေးထားရတဲ့သဘောသီး၊
သည်လိုလွှဲထားမှ ထန်းလျှက်ချုက်တော့ အချဉ်းနဲ့ မထွက်မှာကိုး။ ပြီးရင်
မှုံးဖို့ပုတ်ပို့ အလုပ်က ရှိသေး။

ဆိုးတာက သည်လိုထန်းရာသီချိန်ဆိုတာ လေပြင်းက မထင်ရှုံး
မထင်သလို ကျေလာတတ်လေတော့ ထန်းသမားတွေမှာ မပြောကောင်း
မဆိုကောင်း ပြုတတ်ကြတယ်။ 'ရာသီမပိုင် ထန်းပကိုင်' နဲ့လို့တော်
ဆိုကြတာမဟုတ်လား။ ထန်းပင်ဆိုတာ ဉာတုပြင်သူ့ နရတာမျိုးပါ။ အုံအော်
ခံနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ အပင်ဆိုပေသီ ပုလွန်းပြန်တော့လည်း ထန်းရည်က အယ်
နည်းတတ်ပြန်လို့ ဒွေးပုလွန်ရာသီထဲမှာ ရားရားပါးပါး ဝင်လာတဲ့ အေးပြတဲ့
ဉာတုကလေး ရပါမှ ထန်းရည်သတ်တာလည်း ရှိတယ်။ လေချိန် မိုးချိန်များ

ကျတော့လည်း ကိုသာဖန်းတို့ ထန်းသမားတွေ စိတ်အပင်ပန်း ရဆုံးပေါ့။ လေမှုန်ပြီဆိုလိုကတော့ ထန်းပင် ကျောက်ချေတက်ဖို့ စိတ်မကူးစုံဘူး။ လေပြင်းကျမယ့် နိမိတ်ဖြစ်တဲ့ ရှေ့တော်ပြီး ကင်းစမ်းလေကလေး လာရင် ထန်းလိုးနေရာက သုတ်ခနဲ့ ဆင်းနိုင်ဖို့ ပြင်ကြရပြီ။ ထန်းပင် ဆိုတာက လေတိုးတိုင်း ယိမ်းထိုးယမ်းခါနေတတ်တော့ အန္တရာယ်ဆိုတာ အခါမရွှေ့ ကျွန်ုင်တာမျိုး။

လေကြောကြီးရည်လို့ ဉာဏ်များရင် လေအားပြုစောင့်ပြီး ဉာဏ်ထန်းလိုးကြရတော့တာပါ။ သည်အခါမျိုးဆိုရင် ထန်းပင်အောက်ကနေ မအောင်းရင်က လက်နှုပ်ဓာတ်မီး ထိုးပြရတယ်။ တစ်ခါတလေ ဓာတ်မီးက ဓာတ်ခဲအားကုန်သွားရင် ထန်းပင်ခြေမှာ ရွှေက်ယောင်းခြောက်တွေ မီးရှို့ပြီး ရနိုင်သမျှအလင်းနဲ့တောင် ပြရသေးရဲ့။ ကိုသာဖန်း ထန်းပင်ပေါ်က မဆင်းသရွှေ့ မအောင်းရင်ကလည်း အိမ်ပြန်ဖို့ စိတ်မကူးစုံဘူး။ လျှော့နဲ့ လှိုင်းမိရသလိုပါပဲ။ ထန်းအလုပ်ဆိုတာ သွားတစ်တိုင် ထိုင်ခကာ အချိန်နဲ့အမျှ ပင်ပန်းဆင်းရကြရတာဆိုတော့ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ညာကြရတယ်။ ထန်းပင်ကို ထန်းရွှေက်မှိုးပေမဲ့ မှိုးလုံးတာမဟုတ်ဘူးကိုး။

၃

သည်ကနေ့တော့ မအောင်းရင် မြို့ပွဲရုံတွေဘက်သွားလို့ ဖေဒါမက မအော့အလုပ်တွေဖြစ်တဲ့ မြို့အိုးကောက် ဝင်ရတယ်။ ထန်းလျက် ချက်ရတယ်။ မြို့အိုးဖုတ်ရတယ်။ ကိုသာဖန်းလည်း ထန်းလိုးပြီးပြီး အငယ်နှစ်ယောက် လူည်း ကျောင်းကပြန်လာကြလို့ သူ့အစ်မ ဖေဒါမကို ကုန်ုင်သလောက် ကြကြတယ်။ ထတော့ကြီးတစ်တော့လုံး မီးခါးမို့ငို့တွေ ဝေလို့။ ကိုသာဖန်း ကတော့ တဲ့ရှေ့ ဘူးစင်ကလေးအောက်က ထန်းနှုတ်ယောင်းပေါ်ထိုင်ရင်းနဲ့ မအောင်းရင် အပြန်လှမ်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေတယ်။

သည်ကနဲ့ မအောင်းရင် မြို့ကိုသွားတာ ခါတိုင်းလို ထန်းလျက်
ပွဲရုံတင်လောက် မဟုတ်ဘူး။ တခြားအလုပ်ကလေးလည်း ပါတယ်ဆိုတာ
သူအသီ။ ကိုသာဖန်းနဲ့ မအောင်းရင် ညားတဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်
ကဲလတွေအာတွင်းမှာ မအောင်းရင်လည်း နှို့ဘက်ကို သွားဖန်များလှပေါ့။
ခါတိုင်း မမျှော်ခဲ့ရပေါင်။ သည်ကနဲ့ကျကာမှ မအောင်းရင်ကို ကိုသာဖန်း
မျှော်နေ့မိတယ်။ မအောင်းရင်ပြောတတ်တဲ့ စကားတွေလည်း ကြားယောင်မီ
ပါရဲ့။

“ကိုရင်သာဖန်းရယ်၊ ကျပ် ဝတ်ချင်စားချင်လှလို့ပြောသာ မဟုတ်ပါ
ဘူးတော်။ လှချင်ပချင်စိတ် ဆိုသဟာများတော့ စွေးရော၊ ကျပ်တစ်သက်ပြင့်
မသေခင်စပ်ကြား နားကပ်ကလေး တစ်ရှန်လောက်တော့ ဝတ်ဖူးသယ်
ရှိအောင် ဝတ်ကြည့်ချင်စမ်းလှတော်၊ တကယ်ပဲ”

မအောင်းရင် ပုံဆာမယ်ဆိုလည်း ပုံဆာထိုက်ပါပေရဲ့။ ခမျာ အပျို့
ဘဝနဲ့ တစ်ယောက် တစ်ယောက် မေတ္တာရှိကြပြီဆိုကတည်းက နားပေါက်
ဟောင်းလောင်းနဲ့ လိုက်သာလာခဲ့ရတာ။ သူနဲ့ညားပြီဆိုတော့လည်း နားပေါက်
သာ ပိတ်သွားရော၊ နားကပ်ဆိုတာ ချိန့်လားကွယ့်ကိုး။ ထန်းသမား မယား
ရယ်လို့ ရွှေနဲ့ ငွေနဲ့ အခြေနဲ့ အနေနဲ့ မနေရဘူးလို့တော့ ဘယ်ရှိပါမလဲ။
ကိုသာဖန်းတို့မှာ စားဝတ်နေရေးရယ်လို့ အကျပ်တည်းကြီး မဟုတ်ပေမဲ့
အချိန်တန် မီးဖိုက မီးခိုးတွက်နိုင်အောင် လုပ်ဟယ်ကိုင်ဟယ်နဲ့ တစ်ချက်
ကလေး မနားရအောင် လုပ်ခဲ့ရတာပါပဲ။ သားသမီး သုံးယောက်နဲ့ပေါင်းရင်း
ငါးယောက်အိုးကြီး မီးပြင်းခိုက် ရေမလိုက်နိုင် ဆိုသလိုပဲ။ သည်ထန်းသမား
ဘဝနဲ့ ကြာမှာက်ကြာလုန် တတ်စွမ်းသမျှ သူ ရှာကျွေးနေတာပဲ။ မစားရ
လေခြင်း၊ မသောက်ရလေခြင်းရယ်လို့တော့ မရှိခဲ့ရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရွှေတွဲဖွဲ့
ငွေတွဲလွှဲဆင်ပို့ဆိုတာ သူအလိုတော့ စိတ်ကူးထဲတောင် ထည့်မယဉ်တတ်
ခဲ့တာ အမှန်ပဲ။

မဒေါင်းရင်ကတော့ မိန်းမသားမှတ်လား။ ထစ္စကလေးထဲမှာ
သူတို့က ကျွေးကျွေးကြားက ကောက်ကောက်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကလေးကလည်း
ခံနေလေတော့ ဈွေနားပွင့်ကလေးလောက် ပန်ချင်ရှာပေလိမ့်မယ်။ နားပေါက်
ဟောင်းလောင်းကို အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် ပစ်ထားရတယ်ဆိုတာလည်း
မကောင်းလွှားပေါ့လေ။

သည်နှစ်တော့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကရော့။ မနှစ်က လုပ်ငန်းကောင်းတဲ့
အရှိန်ကလေးနဲ့ ထန်းဖို့ဦးပေါ်ကတည်းက ရတဲ့ ထန်းလျှက်ကလေး မြို့
တက်ရောင်းပြီး မဒေါင်းရင်အတွက် နားကပ်တစ်ရန် ဆင်ရတော့တာပေါ့။
ထို့ဦး ထန်းလျှက်က တပို့တွဲလကုန်လောက်ကတည်းက ထန်းပို့နဲ့ ရှစ်ရလို့
ယိုတဲ့ ထို့နဲ့ရည်ကလေးကို ကျို့တဲ့ ထန်းလျှက်ဆိုတော့ ပေါ်ဦးပေါ်ဖျား
ဈေးကောင်းလည်း ရတတ်တယ်။ ထို့နဲ့ ထန်းလျှက်ကို လူတွေကလည်း
မက်စက်ကြတယ်။ ခေတ်ကာလ ဈေးဈေးနဲ့ နားကပ်တစ်ရန်ဖိုးတော့
ရကောင်းစေ အောက်မေ့ရတာပါပဲ။

“ဟော အမေပြန်လာပြီတော့”

ဈွေကြာမက မြှုအိုးတွေ စီနေရာက သူအမေပြန်လာတဲ့ ထတော့
စပ်ကို အပြေးသွားကြတယ်။ မဒေါင်းရင်က ထန်းခေါက်တောင်းကြီး
ခေါင်းတင်ရွက်ပြီး ဈေးတွေ သံတွေနဲ့ တဲ့ပြန်ရောက်တော့ နေကြီး စတ်စတ်
ချုပ်ပြီ။

“နှင့်မလဲ ကြာလိုက်သာဟာ၊ ကတည်း တကယ့်နေ့ကျကာမှ”

ကိုသာဖန်း ဗျာ့တီးဗျာ့တောက်ပြောလိုက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို
မဒေါင်းရင်ကလည်း သိလိုက်တာမှ။ ဈေးထည်ပစ္စည်းကလေးနဲ့ဆိုတော့
လမ်းပန်းကိုစွဲ ပူရှာတဲ့သဘော ပါတာကိုး။

“ကျူပ်လည်း ခါတိုင်းလို ဗိုးတောက ထွေလာရှိနဲ့ လိုက်လာသာ
ပါပဲတော့။ သည်ဘက်ကျတော့ ရောက်ချင်လေနဲ့ သုတ်သုတ်ပါအောင်

လျောက်ခဲ့သာပါပဲ။ ဘယ့်နယ်ကြောင့် နောက်ကျသလဲ ပြောတတ်ပါဘူး။

ခါတိုင်း သည်လိုများ ကိုသာဖန်းက ငောက်လိုကတော့ ကက်ကက် လန်းအောင် ပြန်ပြောနေကျ။ ကနေ့တော့ လေပြောလေးတင်မကဘူး၊ အသံ ကတောင် အဖျားနဲ့ ကလေးနဲ့။

“ကိုင်း ကိုင်း ပြစ်မ်းပါဉီး၊ နှင့်ဥစ္စာ”

မြေကြီးပေါ်ချထားတဲ့ ထန်းခေါက်တောင်းကြီးဘေး တစ်မိသား ရုလုံး စိုင်းနေကြတာပေမဲ့ ထန်းခေါက်တောင်းကြီးကို ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားကြဘူး။ မဒေါင်းရင်နားမှာ လောလောလတ်လတ် ဖောက်လာ ခဲ့တဲ့ သွေးစို့နေတဲ့ နားပေါက်ကို မျက်လုံး ရှစ်လုံးနဲ့ ပြု။ ကြည့်နေကြလေရဲ့။ မဒေါင်းရင်က အပေါ်အကျိုကိုလှန်ပြီး ချွေးခံအကျိုအိတ်ထဲမှာ အပ်ချိတ်နဲ့ အသေအချာတွယ်ယူလာတဲ့ အိတ်ကလေးကို ထုတ်လိုက်တယ်။ အိတ် ကလေးကို ပြောလိုက်တော့ ကော်ဘူး နိုင်စိုင်းစိုင်းရင်းကလေး ထွက်လာတယ်။ အသည် ကော်ဘူးကိုလည်း မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့်ကြလို့။ ကော်ဘူးကလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ထန်းပင်တွေကြားက တစောင်းကျမော်တဲ့ အောင် အလင်းတန်းကြောင့် ခြေယ်နားကပ်လေး လက်ခနဲ့ပြင်လိုက်ကြရော့။

“ဘယ်လောက်ကျခဲ့သာတဲ့”

ကိုသာဖန်းက မယားကို ရွှေဆင်နိုင်ပြီဆိုတဲ့အိတ်နဲ့ ဝမ်းသာလုံး ဆိုသံကြီး ပါလို့။ သူ့တစ်သက် ထန်းတက်လာခဲ့တာ သည်နှစ်တော့ ရွှေကလေးတောင် စုမိပါရော ဆိုတဲ့ အခံကလေးနဲ့ ဝမ်းသချုပ် ထနောကိုး။

“သုံးသောင်းနဲ့မှ နှစ်ထောင်တော်၊ သည်ထက်ချို့လို့ကတော့ နားကပ်ရယ်လို့ ပန်မဖြစ်ဘူး။ ရွှေချေးကလည်း ကြီးချက်တော်”

“ဟ သောက်ကျိုးနည်း၊ သဟာလေးကို အသလောက် ပေးခဲ့ရသာလား။ ထည်က် (ထန်းလျှက်) ပါသွားသာနဲ့ အံမကိုက်လောက်ပါဘူး။ နှင့်ဟာ ဘယ့်နယ်လုပ် ဝယ်ခဲ့တဲ့”

“ကုန်စံဆိုင်က မစိန်သုကိုယ်တိုင် လိုက်လုပ်ပေးသာ၊ ဗမာအွေလာ၊ တရာတ်အွေက ကုန်နှပ်မရောင်းဘူးတဲ့။ ထည်ကိုပိုးက နှစ်သောင်းကျော်ကလေး ရသာဆိုတော့ မစိန်သုက ကျွန်သာ စိုက်လုပ်ပေးလိုက်သယ်။ မျှက်တစ်ခါသွင်းသဲ့ ထည်ကိုပိုးထဲက နှစ်ပေးရမှာပေါ့။ ကျွုပ်လည်း ပစ္စည်း အဖတ်တင်အောင် ခေါင်းသို့တယ်”

ကိုသာဖန်းကတော့ တပို့တွဲလ ချမ်းချမ်းစီးစီးကြီးထဲ ထန်းပင်ပေါ်တက်၊ ကလိုင်ပေါ် ခွဲထိုင်ပြီး ဓားပွင့်နဲ့ အနုရစ်ခဲ့ရတဲ့ ထန်းစကလေးတွေကို မြင်ယောင်လာမိတယ်။ ‘ထန်းပို့နဲ့ အပျို့ထက်ယူ’ ဆိုသလို သူ တယ့်တယ ကိုင်ပြီး ရစ်ခဲ့ရတဲ့ ထန်းစကလေးတွေကထွက်တဲ့ ထပို့နဲ့ ထန်းလျက် ဖွေးဖွေးက ဘဝမြှောင်းလာတဲ့ ရွှေကိုး။ ရွှေ ရွှေနဲ့ ထိုက်မှ ရတာမျိုးပါလား။ ကိုသာဖန်းကတော့ လေပူကြီးမှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး မယားဖြစ်သူရဲ့ နားပေါက် ကိုပဲ ကြည့်နေတော့တယ်။

“အေးလေ ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့။ သခွဲပွင့်များလို တစ်ပြည် ပြုတ်မှ တစ်ဆုပ်လောက်ရသာကိုးဟာ။ သည်လိုပေါ့၊ နားပေါက်ဟောင်းလောင်း ဘဝကတော့ ကျွေတ်ပကောပေါ့ဟာ။ ကိုင်း ကိုင်း နှင့်နားကပ် ဝတ်ပြစ်မ်းပါ၍။ ကြည့်စမ်းပါရနီ”

ကိုသာဖန်းစကားတောင် မဆုံးသေးပါဘူး။ မဒေါင်းရင်က နားကပ်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ဖျိုးဖျိုးဖျုပ်ဖျုပ် ဝတ်ပြလိုက်တယ်။ နားပေါက်က လောလောလတ်လတ် ဖောက်လာတာဆိုတော့ အထိမခံနိုင်အောင် နာတဲ့ ကြားက ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် ဝတ်ပြလိုက်တာပါပဲ။

အသည်ဥနေက ညာတယမင်းဂိုင်းမှာ ခါတိုင်းလို ထမင်းတောင် ကောင်းကောင်းမစားမိကြပါဘူး။ တစ်မိသားစုလုံးက မဒေါင်းရင်ကို အပိုးတန်ပစ္စည်းကြီးတစ်ခုလို ၁၁။၂၅၈၇နောက်တော့တာပါ။ ဇေားမတို့၊ ရွှေကြားမတို့ဆိုရင် မိန်းကလေးတွေပို့ပို့ သူအမေနားက နားကပ်ကလေးကို

ထွောက်ကိုင်ကြည့်လှား ကြည့်ကြရဲ့၊ အကြီးမက နေရာတောင် ဦးလိုက်သေး၊
“အဖေ သန့်ဘက်ခါ ကျေပ်အလှည့်နော်”

အဲသည့်ညက စားတဲ့ထမင်းတောင် ကောင်းကောင်းမဝင်ကြရဲ့
မကဘူး၊ ညာအိပ်တော့လည်း နားကပ်ကလေး စိတ်မချတာနဲ့ တဖျ်ပျုပ်
နီးကြရသေးတာ။ အိပ်ရာဝင်တော့ နားက တစ်စစ် ကိုက်လာတာနဲ့
မအောင်းရင်ကလည်း နားကပ်ကလေး စမ်းချတ်၊ လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ စရွဲ
ခေါင်းအုံအောက် ထားအိပ်ရတယ်။ နီးတိုင်း ထထစမ်းရတာလည်း အမော့၊

မအောင်းရင် နားကပ်ကလေး လုပ်လာသတဲ့ ဆိုတဲ့သတင်းက
ထစ်ကလေး တစ်စုလုံး သိမ့်ခနဲ့ ပြန့်သွားလိုက်တာ မနက် မက္ခားဘူး။

၄

ထစ်ကလေးထဲကို ညနေတိုင် ထန်းရည်လာသောက်ကြတဲ့သူတွေရှိပဲ့
ကိုသာဖန်းတို့တဲ့ကိုပဲ ပုံမှန်လာတတ်တဲ့ ဖောက်သည်က မဲကြီးတို့လွှာပဲ့၊
မဲကြီးဆိုတာ ထစ်မြောက်ဘက်နား ခရီးတိုင်ဝက်လောက် ထေးတဲ့ အင်းမကြီး
ရွာသား။ သည်နယ်တစ်စိုက်မှာတော့ အင်းမဂျီး လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။
မဲကြီးက အင်းမဂျီးသား ဓမ္မစစ်လားဆိုတော့ မဟုတ်ပြန့်ဘူး။ မြင်းခြား
ဘက်ကနေ သည်ဘက်နယ်ကို ထန်းလာတက်ရင်းက အင်းမဂျီးသူ
မကျော့တင်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျေပြီး အင်းမဂျီးသား ဖြစ်ရတာ။ မဲကြီးက
ထန်းသမားဘဝက လာတာပေမဲ့ အိမ်ထောင်ရက်သားကျေပြီးကတည်းက
ထန်းမတက်တော့ဘူး။ ယောက္ခာများရဲ့ စီးပွားရေး တောင်သူအလုပ်လည်း
ဟုတ်တိပတ်တိ စိတ်ဝင်တားတာမဟုတ်ဘူး။ နွားပွဲသားယောင်ယောင်၊ ပဲပွဲသား
ယောင်ယောင်နဲ့ အိတ်ထောင်ထဲ ပိုက်ဆံကပ်ပြီး ပေတေနေတာ များတယ်။

ဒါပေမဲ့ မဲကြီးက ဟိတ်ကလေး ဟန်ကလေးကလည်း ရှိ၊ လက်စ^၁
လက်နကလေးလည်း ရှိတဲ့လွှာဆိုတော့ ထစ်ခနဲ့ရှိရင် သူပဲ။ အင်းမဂျီးသား
ပိုက်သဟဲ့ဆိုတဲ့ သတင်းကလည်း ရှိတယ်။ လေကလည်း ထွားထွားဆိုတော့

ထရေအိုးနဲ့ တရားဟော ဆိုသလိုပေါ့။ စုနှုန်းရှိမှ ရွာတည်ဆိုသလို ရွာတွေ
မှာလည်း လူမှိုက်တစ်ယောက်ကတော့ ရှိကြတာပါပဲ။ ကိုယ့်ရွာမှာ ရွာခံ
လူမှိုက်ရှိတော့ တော်ရှုံးတန်ရှုံး တွော်က လာမဖော်ကားနဲ့တာလည်း ပါတယ်။
မဲကြီးကို လိုတာထက် ပိုမြောက်ကြရာက ပဲကြီးလည်း မိုက်ရှိတော့တော့ပါ။

အဲသည်မဲကြီးကို မကြောက်သူဆိုလို့ ထုတ္တက မအောင်းရင်ပဲ
ရှိတယ်လို့ပြောရင် ပဲကြီးက မနာဘူး။ ပြီးတောင် ပြီးနေ့သေးတာပါ။
မအောင်းရင်ကို ထရည်ကြွေး မပေးနိုင်တဲ့ရက်တွေ များလာရင် မအောင်းရင်ရှုံး
အဆဲအဆိုတောင် ခံရသေးတာလေ။

“ဟဲ မဲကြီး၊ သေနား၊ ထရည်ကြွေးလေးဘာလေး ဆပ်ဦးလေး
ရွာစွာရွာရွားမှာ သက်ဦးဆံည်နဲ့ လုပ်စားရသာဟဲ့။ ထရည်ကြွေးကလေးမှ
မဆပ်တော့ ငတိုက ဘာနဲ့တားရမှာတုံး။ အကြွေးတစ်ပြိုတော့ ဆပ်ဦးမှုပေါ့
ကာလနာရဲ့။”

ထရည်သမားများ ထရည်မသောက်ရမှာတော့ အမဲကြောက်သား။
ထရည်တ်မှုစိုးတော့ သည်နေ့ရာမှာ ပဲကြီး လူမှိုက်မလုပ်နဲ့တော့။ မအောင်းရင်နဲ့
တုပက်အော်နေလို့ကလည်း မဖြစ်တော့ မျက်နှာချိသွေးရတယ်။

မအောင်းရင်ကလည်း မထင်ရင် လုံးသတ်နဲ့တဲ့ မိန်းမမျိုးမဟုတ်လား။

“မနက်ဖြန် ယူပါများ။ မမအောင်းတို့များ ကိုယ့်မောင်ကို မသထာ
တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။”

“မသထာနိုင်ပေါင်တော်။ နှင်က ဘာကောင်မို့တုံး။ မနက်ဖြန်
နှင့်ကတိ နှင့် တည်ပစေ။ မဟုတ်လို့ကတော့ ဒေါင်းရင်တို့က မောင်းတင်
ထားပြီသာမှတ် မြွှေ့ဖွေးကိုက်”

အဲသလို ကျိုန်လို့ ဆဲလို့များ မဲကြီးက ရှုက်စိတ်နဲ့ ထရမ်းမယ်
ထင်သလား၊ မမအောင်း မမအောင်းနဲ့ ၈၁်းချင်းတောင် ထပ်နေလိုက်သေး။
ထရည်ကြပ်ကြပ်မူးလေ ကြပ်ကြပ်ချော့လေပဲ။

တစ်ရွှေ့ကိုလုံး နိုင်ချင်တိုင်း နိုင်၊ ဆဲချင်တိုင်း ဆဲခဲ့တဲ့ မဲ့ကြီးကို
နားကပ်ကလေး ဝတ်ရတဲ့နေ့ကစပြီး မအောင်းရင်က ပြန်ချော့နေရပြီ၊
မဲ့ကြီးရော၊ ပါလာတဲ့ ထရည်သောက်ဖော်တွေကရော မထင်ရင် မထင်သလို
အနုကြမ်းစီးရင် အခက်လို့ တွေးမိတာလည်း ပါရဲ့။ မဲ့ကြီးကတော့ ခါတိုင်းလို့
သူ့ထတဲ့ကို ပုံမှန်လာတာပါပဲ။ မအောင်းရင်ကို စမြဲတိုင်း စ၊ နောက်မြဲတိုင်း
နောက်၊ ချော့မြဲတိုင်း ချော့နေတာပါပဲ။ ထရည်ကြွေးကလည်း မူးတိုး ပဲတိုးနဲ့
များလှပြီ။

“မဲ့ကြီး၊ ကနေ့၊ မိုးချုပ်လျှော်လားဟဲ့။ ငါမောင် ကနေ့တော့
အစ်မတို့တဲ့ မလာတော့ဘူးတောင် ထင်နေတာ။ လာ လာ မင်းအကြံက်
ပင်ကျနေကျော်လေး သပ်သပ်တောင် ဖယ်ထားသေးသာ”

ပင်ကျနေကျော်ဆိုတာ ထန်းပင်ပေါ်က ချလာတဲ့ ထန်းရည်ကို
တစ်နေကုန် နေကျော်အောင် အရိပ်အေးမှာထား။ ဉာဏ်စောင်းတော့ ငါက်ခါး
တောင်လို့ စိမ်းပန့်နေတဲ့ ထန်းရည်ခါးပါ။ ထန်းစက တစက်စက်ကျနေတဲ့
ထရည်ချို့က မြှော်အိုးထဲက ထန်းရည်အလျှော့နဲ့တွေ့တော့ ထရည်ခါးဖြစ်သွား
တာပေါ့။ ပင်ကျရည် ဆိုကြရဲ့။ အချိန်အခါလိုက်လို့ ထရည်က ပြင်းခါး
လိုက်သွားတတ်တာမျိုး။ ရဟန်းကြီးကြိုက်တဲ့ ပုံစွဲနီတ်ခုန်တဲ့။ အနည်းငြင်း
ပင်ကျရည်တဲ့။ ပင်ကျနေကျော်တဲ့။ ပင်ကျနေကျော်ကတော့ ပြင်းပြင်းခါးခါး
ဆိုတော့ မဲ့ကြီးတို့လို့ ထရည်သောက်သက် ရင့်သူတွေ့က ကြိုက်ကြုတယ်”

“အဲသဟာတွေကြောင့် ကိုကြီးသာဖန်းတို့၊ မမေားအောင်းတို့ ထရည်
မသောက်ဘဲကို မနေ့နိုင်သာ။ ထရည်ကြွေးလောက်တော့ မပူစမ်းပါနဲ့များ
မဲ့ကြီးတို့က ပိုက်ဆံများတော့ လက်ဖျောက်တစ်ချက် မတိုးရပါဘူး။ မသကာ
ဘယ်ကမှ ရစရာမရှိရင် မမေားအောင်းနားက နားကပ်ချွဲတို့ပေါ့”

မဲ့ကြီးက စရိုး စ စဉ် စ တာလည်း ဖြစ်မှာပေါ့။ တကယ်ပဲ စိတ်ထဲ
ရှိလို့ ပြောတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့။ ဘယ်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် မအောင်းရင်မှာ

ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ့ ပျောခနဲ့ ဖြစ်သွားရတာတော့ အမှန်ပဲ။ ညာက်တောင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ထတောထဲ မျှောင်ကြီးကျလာတယ်ဆိုတာနဲ့ မဒေါင်းရင်နားက နားကပ်ကလေး၊ ထားစရာမရှိဘူး။ ကိုသာဖန်းခများလည်း တစ်နောက့် ပင်ပန်းပေမဲ့ ကျောကျအောင် မအိပ်နိုင်ဘူး။ ထတောစပ်က ခွေးဟောင်သံ ကြားရင် ညလူများလားလို့ နားစွင့်ထားရတာ အမော်၊ ထန်းလိုးဓားတော့ မြန်အောင် သွေးထားရတာ သဘာဝဆိုတော့ လက်တစ်ကမ်းမှာ ထားတယ်။

နားကပ်ကလေး၊ စမွှန်စမွှားနဲ့ အဲသလောက်တောင် ဖြစ်ကြရ သလားလို့ မေးရင် ကိုသာဖန်းတို့ မဒေါင်းရင်တို့အဖို့ကတော့ သည့်ထက် တောင် ပိုသေးလို့ ပြောရုံပါပဲ။ မြို့ရွေးထဲက မစိန်းသုံးအကြွေးကလည်း ရှိသေး။ ထန်းရှင်ကို ထန်းလျှက် ပေးရဦးမှာက ရှိသေး။ သည်ကြားထဲ နားကပ်ကလေး လုသွားတာထား။ နားရွှေက်ပါ လှိုးသွားရင် မခက်ပါလား။ ထရည်မူးနေတဲ့ လုမိုက် ဆိုတာ ပြောဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကိုသာဖန်းက ထန်းပင်သာ ညောင်ဦးပီးလို့ တစ်ပင့် တစ်ပင် ခုန်ကူးချင် ကူးနိုင်တယ်ထား၊ လူလူချင်း ဖက်လုံးပို့ကျတော့ င့်တာ မူးတွေ့ကိုး။

မဒေါင်းရင်ကလည်း မိန်းမကြမ်းဆိုပေသိ မိန်းမဟာ မိန်းမပဲ။ ယောက်ရားသားနဲ့တူပြီး မိုက်ပို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ သမီး အရွယ် ရောက်ကလေးတွေကလည်း ရှိသေးတယ်။ သူတို့ဘဝမှာ တစ်ခါမှ မကြောင့် ကြဖူးတာကို ကြောင့်ကြနေကြရပြီကော်။ မပူမပန့်ခဲ့ရတာကို ပုပန်နေကြရ ပြီကော်။ ရွှေလျှောင်ချိုင့်ထဲက မိုးဇွဲ့က်များလိုပဲ နေဖျော်စရာ မကောင်းတော့ ပါလား။

အေး ထတောစပ်က ခွေးဟောင်သံကြားတာနဲ့ ကိုသာဖန်းရော မဒေါင်းရင်ပါ ထကြရပြီ။ ထန်းလိုးဓား တစ်ယောက် တစ်ချောင်း ကိုင်ပြီး အမျှောင်ထဲကို မျက်စီရော နားပါ လွှတ်ထားကြရပြီ။

သည်နစ်က ဥတုမကောင်းလေတော့ ကိုသာဖန်းတို့ ထန်းသမားတွေ
ထန်းလျက် အရန်ည်းကြတယ်။ နွေရယ်လို့ ဝဝင်ကတည်းက ခံလိုက်ရတဲ့
အပူးက်။ ပုလွန်းတော့ ထန်းစတွေ မြောက်ပြီး ထန်းရည် အယိုနည်းရတဲ့
အထဲ ထန်းပိုည်ပ်ရာသီမှာ မိုးခေါ်ခံပြန်တော့ ညျပ်တုပ်တွေ မိုးရေရှို့ နေက
ပူလာပြန်တော့ နောက်ခံရနဲ့ ညျပ်တုပ် လက်ချောင်းတွေ ပျားစွပ်ပြီး မြောက်
ကုန်ရော့။ မြောက်ကုန်တော့ လိုးထုတ်ရဲ၊ နောက်ထပ်တစ်ခါ ညျပ်ခေါ်ပို့တော့
ထပ်လိုးရနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ထရည်ချို့သာ မောက်ဆုတ်ပြီးကရော၊ ထရည်
ရယ်လို့ မယိုလိုက်ရပါဘူး။ နောက်ပိုင်းရက်တွေမှာ မြစ်ရေတိုးတော့
ထန်းရည်တော့ အယိုများပါရဲ့။ ထန်းလျက်က မတင်ပြန်ဘူး။ ထန်းရည်
ယိုပေမဲ့ ရေတွေသာ ပျားနေတဲ့ သဘောပေါ့။ ထန်းလျက် ချက်ပြန်တော့
ကုန်လိုက်တဲ့ ထင်းကလည်း မအောင်းရင်တို့ သားအမိတစ်တွေ ပြည့်လို့
မလောက်နိုင်ဘူး။ ပဲသိမ်းသွားတဲ့ အခင်းတွေထက် ပဲငါ်၊ ပြောင်းငါ်၊
ဝါငါ်တောင် မကျန်ဘူး။

သည်ခဏ်က ကိုသာဖန်းတို့တင် မကေပါဘူး။ သည်နယ်တစ်နိုက်က
ထန်းလုပ်ငန်းအားလုံးမှာ ခံကြရတာပါ။ ရည်လွည်း၊ ကိုယ်ဝန်သမားတွေ
ကတော့ ကိုယ့်အတွက် ထန်းလျက်အရန်ည်းပေမဲ့ ထန်းရှင်နဲ့ ဖူးခံကြရတဲ့
သံဘောပေါ့။ သူလည်း မရဲ၊ ကိုယ်လည်း မရဲ၊ ကိုသာဖန်းတို့မှာ ပင်ပြတ်နှင့်
လုပ်တဲ့လွှာဆိုတော့ ထန်းရှင်ကို သတ်မှတ်တဲ့စကားအတိုင်း ထန်းလျက်
ပြည့်အောင် ပေးကို လေးရထော့မယ်။ ဒါကတော့ ကံတိုက်ပေါ့။ ကိုယ့်ဘက်က
ကျွန်တဲ့နစ် ကျွန်သလို ထန်းရှင်ဘက်က ကိုက်တဲ့ နစ် ကိုက်တယ်။ သည်နစ်
လိုကျ ကိုယ်ခံရတဲ့အလွည်း။ ရာသီက ကြပ်းလို့၊ ထန်းပင်က အရည်မယိုလို့
အကြောင်းမပြနဲ့။ ထန်းရှင်ကတော့ ညီထားတဲ့အတိုင်း ယဉ်မှာပဲ့။ ထန်းလျက်က
ဇွဲပေါ်တာ မပေါ်တာလည်း ထန်းရှင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ သည်ကြေားထဲ မနှစ်ကလို

ထန်းလျက်ကောင်းမယ်အထင်နဲ့ မဒေါင်းရင်နားကပ်ကလေး လုပ်မိသား
တော့ ငွေကလည်း ထုပ်ထုပ်ပိုက်ပိုက် မရှိဘူး။

မနှစ်တုန်းကတော့ ဥတုကလည်း မှန်၊ ‘နေရည် လေရည်’
ကလည်း ကောင်းလေတော့ ပင်ပန်းသလောက် ထန်းလျက်ကလည်း အဖတ်
တင်တယ်။ ရင်းထောင်း၊ ရင်းဆွဲလုပ်ပို့ မြင်ဝါးကလေးတွေ ဝယ်နိုင်ခဲ့တယ်။
ဓားနှီးနှစ်လက် ဝယ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဆောက်ခေါက်ကလေး၊ ဓားပွင့်ကလေး၊
မြှုအိုးသစ်ကလေးတွေကအစ စုမ်းဆောင်းမိတယ်။ ကိုယ့်အတွက် ထမင်းစား
လက်နက်ကလေးတွေ ထူမိထောင်မိတာကိုပဲ ကိုသာဖန်းတို့ ထန်းသမားများ
အတွက် ဝမ်းသာကြည်နဲ့ ရှိရတာမဟုတ်လား။ သည်နှစ်တော့ ထန်းပို့
ကလေးမှ နမယ်ကြံကာရှိသေး မဒေါင်းရင် နားကပ်က စြဪး အကြေး
တင်လိုက်တာ၊ ပေးစရာတွေကချည်း မနည်းလှဘူး။

“တော့ ကိုရင်သာဖန်း၊ ကျူပ်ခေါ်နေတာ အသံပြာနေပြီး တော်
ဘာတွေစဉ်းစားနေသာတုံး၊ ကတည်းမှ”

ထန်းပင်ပေါ်ကဆင်းပြီး ဆေးလိပ်ခေါင်းကျိုးတစ်လိပ်ဖွာရင်း
စဉ်းစားခန်းဝင်နေတဲ့ ကိုသာဖန်းခဲ့များ မဒေါင်းရင် အော်လိုက်သံကြောင့်
လန်းသွားတယ်။ မဒေါင်းရင်ကလည်း မရှိုးကောက်ရာကအပြန် မောလွန်း
ပန်းလွန်းလို့ ကိုသာဖန်းအနား ထန်းမြှစ်ဆုံးဘေး ဇွဲခနဲ့ ဝင်ထိုင်ချ
လိုက်တယ်။

“ငါ သည်နား ထိုင်နေသာ နှင့် မမြင်ဘူးလား”

“မြင်သယ်၊ မြင်သယ်၊ မြင်လို့ခေါ်သာ။ တော့နှုတ်က ထူးသချင်လို့
ခေါ်သာ”

“ဘာများတုံးဟာ၊ ကိုင်း ပြောပါဦး”

မဒေါင်းရင်က ပါးစပ်က ဘာမှ မပြောသေးဘူး၊ ကိုသာဖန်း
လက်ကြေားညျပ်ထားတဲ့ တံတွေးစိနို့ ဖက်ကြမ်းလိပ်ကို လုမ်းဆွဲယူပြီး

တစ်ချက် နှစ်ချက် ဖွာလိုက်သေးတယ်။ ပြီးမှ ကိုသာဖန်းကို မကြည့်ဘဲ ငေးမိငေးရာ ထန်းပင်ခြေက ပုဂ္ဂက်ဆိတ်ကြောင်းကြီးကို ငေးကြည့်ရင်းက ပြောတယ်။

“မနက်ဖြစ် သန်းလှတို့ မြို့က ထည်က်စိုင်း ထည်က်သွားပို့ မလိုတဲ့။ ကျူပ် လိုက်သွားရ ကောင်းမလားလို့”

ခါတိုင်းလည်း သန်းလှဝို့နဲ့ အတွေသွားနေကျပေမဲ့ သည်တစ်ခါ ကိုသာဖန်းကိုပြောတာက တိုင်ပင်တဲ့သော ပါတယ်။ မြို့က ထည်က်စိုင်း ဆိုတာက ကိုသာဖန်းတို့ ထန်းပိုင်ရှင်ကို ရည်ရွယ်တာကိုး။ တစ်နှစ်အတွက် ထန်းလျက်ကို တစ်ပတ် တစ်ခါ နှစ်ခါ ထန်းလျက် ထွက်သလို သွားသွင်းရတယ်။

ဟိုက စာရင်းနဲ့ လက်ခံထား၊ အခုလို ထန်းသီမ်းခါရောက်ရင် စာရင်း ချေရတော့မယ်။ အကြောသော်မျိုး ပေးရတော့မှာဆိုတော့ ဘယ်ရွှေ ဘယ်မျှကျော်တယ်၊ ဒါတော့ ယူထားပါ၍း၊ လိုတာကို ဘယ်တော့လောက် အကျော်ပါမယ် ပြောခဲ့ရတော့မယ်။ ကုန်စုံဆိုင်က မစိန်သုံးကလည်း နားကပ် ကလေးဖြစ်ဖို့ လက်လှည့်စိုက်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံအတွက် ထန်းလျက်ရေးနဲ့ စက်ပြီး ပေးခဲ့ရည်းမယ်။

“ကျူပ်တော့ သည်လိုစဉ်းစားထားသယ်”

ကိုသာဖန်းက တစ်လုံးမှ မပြောတော့ မအောင်းရင်က သွှေစိတ်ကူးကို ချုပြုတယ်။

“ထန်းရှင်တော့ ကျေနပ်အောင် ရှိတာလေး ပို့ရမှာပဲ။ ကျေနသာ နောက်လထဲ အကျော်ပါမယ့်အကြောင်းတော့ စကားခံခဲ့ရုံးပေါ့”

ထန်းရှင်ကို ထန်းခ ထန်းလျက်အသွင်း လျှော့လို့မဖြစ်သွားဆိုတာ ကိုသာဖန်းရော မအောင်းရင်ပါ အသိ။ သွှေတို့အပေါ် မညှာမတာလုပ်မယ့် ထန်းရှင် မဟုတ်ပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျေချင်ကြတယ်။ ထန်းရှင်ကို ထန်းလျက်

အကျေ မသွင်းမိရင် ထန် (ထန်းစံ) ကို ပြန်သိမ်းတာတွေ ဘာတဲ့တွေ ရှိလာမှာ
နီးကြေတာလည်း ပါပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ လုပ်လုပ်စားစားရှိကြရသူတွေဆိုတော့
ထန်းသမားက ထန်းမရှိရင် ဘာလုပ်စားမလဲ။

“နှင့်မစိန့်သုံးအကြွေးကရော”

“မစိန့်သုံးအကြွေးတော့ သည်နားကပ်ကလေးပြန်ရောင်းပြီး
ဆပ်လိုက်တော့မယ်တော်။ ပိုတဲ့ပိုက်ဆုံးပြန်ထွက်လာဦးမှာပဲ။ အဲဒါကို”

မအောင်းရင်အသံက ထန်းလျက်မရတာကို ဝမ်းမနည်းဘဲ နားကပ်
ကလေးကို နှုန်းမြောနေရှာတဲ့ အသံပါရဲ့။

ကိုသာဖန်းကတော့ ဘာမှာပြန်မပြောတတ်တော့ သည်အတိုင်းပဲ
ြိမ်နေလိုက်တယ်။ သူလည်း ဘာမှ အကြံမပေးတတ်ဘူး။ ထန်းပင်တွေ
ထပ်တက်ချေဦးဆိုရင် တက်လိုက်ချင်သေးတယ်။ ခါးချည့်အောင်လည်း
လုပ်နေတုန်းပဲ။ သည်ကြားထဲ စဉ်းစားပါဦး ဆိုတာတော့ သူလည်း မစဉ်းစား
တတ်ဘူး။

မအောင်းရင်နားက ခြေထိနားကပ်ကလေးက ကနေ့မှ ပိုပြီးတော့
တောင် အရောင် ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် ထွက်နေသလားလို့။

6

သည်လို နေဝါဒိုးပျော်ချိန်ဆိုရင် ထတော်ကြီးဆံက မီးခိုးမို့င်းတွေ အုအု
ထနောတတ်ပြီ။ ထတဲ့ကလေးရှုံးမှာတော့ မအောင်းရင်တို့ မိန်းမတစ်သိုက်
ထန်းလျက်တွေ လုံးနေကြတယ်။ သည်ထန်းကလေးထဲမှာတော့ ထန်းလျက်
ပိုကို သူ့ပို့ကိုယ့်ပို့ရယ်လို့ ခဲ့ခဲ့ခြားခြား လုပ်မနေကြပါဘူး။ အားတဲ့ပို့ ဝင်ပြီး
ထန်းလျက် တစ်ဗယ် နှစ်ဗယ်စာလောက်တော့ ဝင်ကျိုလိုက်ကြတာပါပဲ။
ပြီးတော့ အားတဲ့လျက် အားသလို ထန်းလျက် ကုလိုးကြ၊ မီးကုထိုးကြနဲ့။
သည်အထဲမှာ မအောင်းရင်တို့က ထန်းလျက်ပို့ပို့င်လည်း ဖြစ်၊ ထန်းလျက်

အများဆုံး ကျိုရသူဆိုတော့ မဒေါင်းရင်တို့တဲ့ရှိ လူပိုစကြတာ များတယ်။ ကိုသာဆန်းကတော့ မိန်းမပေါင်းနဲ့၊ စကားပေါင်းနဲ့ကြား ဝင်ပါလေ့ရှိသူ မဟုတ်တော့ သူကွပ်ပျော်ကလေးရှိရာ ထန်းလျက် တံစက်မြှုတ်အောက်မှာ ထိုင်ရင်း ထရည်သောက်လာမယ့်သူတွေကိုပဲ ဖျော်တယ်။

“ဒေါင်းရင် ညည်းနားက အနာရင်းနေသာလား”

“ဟုတ်ပ မဘုတိရယ်၊ နားကြာမတည့်လို့လား မသိပါဘူး။ နားပေါက်ဖောက်ကတည်းက အနာပျောက်လိုက်၊ ရင်းလိုက်နဲ့။ အခု နားကပ် ချွေတ်လိုက်တော့ အပေါက်က မန်းရေတွေ ယိုတာထင်ပါရဲ့အေး”

“မန်းသုံးခွွဲက်ကလေး မီးကင်အုံပါလားအေး။ ငါ့ကလေးတွေ နားကွဲနာ ပေါက်တုန်းက မန်းသုံးခွွဲက်နဲ့ ပျောက်သာပဲ”

သန်းလှကပြောတော့ မခံအေးကလည်း ဝင်အကြံပေးပြန်တယ်။

“မန်းသုံးခွွဲက်ကမှ မီးကင်နေရသေးအေး၊ အုန်းဆီကလေး တို့ပေး”

“ကိုယ့်တံတွေး ကိုယ်ဆွဲတ်လည်း ပျောက်ပါသတဲ့”

မဒေါင်းရင် နားကပ်ကလေး ဝယ်ယန်တုန်းက အကြံပေးခွင့် မရရှိနိုင် ကြတဲ့ မဘုတိတို့၊ မသန်းလှတို့၊ မခံအေးတို့တစ်တွေက နားကပ်ကလေး ချွဲတ်လိုက်လို့၊ နားပေါက်ရင်းလာတဲ့ နားပေါက်နာကျမှ သိသလောက် အကြံပေးခွင့် ရကြရာတယ်။ သူတို့ကသာ ဘကြံပေးတာပါ။ မဒေါင်းရင်က သုံးမျိုးစလုံး ခုံပြီ။ နားပေါက်လောင်းလောင်းပြစ်ရတာကို ဘဝံဟောင်းလောင်း ပြစ်ရသောက်လည်း ခံစားရပါရဲ့။ နားကွဲနာကို ဘဝံကွဲနာလို့လည်း အောက်မေ့ပါရဲ့။ မဝတ်ရတုန်းက ဝတ်ရကောင်းနဲ့ မရှိခဲ့ပေမဲ့ ချွဲတ်လိုက်ရ တော့မှ ချွဲတ်ရကောင်းနဲ့ ပြစ်နေရပြီး”

“ဒေါင်းရင်ရယ် ထန်းသမားကြီးတွေ လုပ်နေပြီး နားကပ်ကလေး တစ်ရန်များတော့ မြှုအောင် ဝတ်ထားစမ်းပါဟဲ့။ ငတို့ ထစုဆို လူတွေက

အထင်အမြင်သေးတတ်ကြလွန်းလို့ နောက်နှစ် ထပိနရီနကျ ပြန်လုပ်ဝတ်စင်းပါအော်”

မဘုတ္တကပြောတော့ မဒေါင်းရင်က ယဉ်းရောင်နေတဲ့ သူနားနှစ်ပက် သူ ပြန်စမ်းရင်းက ပြောတယ်။ ရှက်သလိုလိုတော့ ဖြစ်မိသား။ ထန်းသမားကြီးတွေတဲ့။ မြိုအောင် ဝတ်စမ်းပါတဲ့။

“တော်ပါပြီအရယ်၊ နားကပ်ကလေးတစ်ရှုန် လုပ်ဝတ်မိပါသယ်။ ပူအောင် မဆုပ်လိုက်ရပါဘူး။ နားရောင်သာ အဖတ်တင်သာပါပဲ။ သည်ကြားထဲ မဲကြီးလို ထရည်ကြွေးလာသောက်တဲ့ သူတောင်းစားတောင်ချော့ရတာ ပိုသေး။ သေနာ ထရည်ကြွေးကိုက ထန်းတစ်ပင်ပိုး မက တော့ဘူး။ လာနှင့်စမ်းသီးဟဲ့၊ သင်းတော့လည်း သည်ကနဲ့မှ ပိုက်ဆံမပါလို့ ကတော့ လည်ပင်း အနှင့်းပဲ။ ဒေါင်းရင်တို့က မောင်းဟင်ထားသာ”

ဥတုမကောင်းတာရော၊ ထန်းလျှက်အထွက် ဆုတ်တာရော၊ ပေးရမယ့် ထန်းလျှက်အကြွေးတွေရော စုံကျေရတဲ့ကြားထဲ နားကပ်ပါဖြတ်ရလို့ မကျေမချမ်းဖြစ်နေတဲ့ဒေါသက မဲကြီးတို့ လူသိုက်အပေါ် ပုံကျ သွားတော့တာပါပဲ။

နားပေါက်ဟောင်းလောင်းနဲ့ဖြစ်ရမှတော့ လူမှာလည်း မပူရတော့ဘူး မူတ်လား။ သင်းကို သည်ကနဲ့တော့ လူချင်း လုံးသတ်ပို့တောင်မိတ်ကူးထားမိပြီ။

ထန်းသမားများတော့ ပျေားကလည်း ခုက္ခာပေးတယ်။ ရှုံးကလည်း ခုက္ခာပေးတယ်။ ကြွေက်ကလည်း ခုက္ခာပေးတယ်။ လိပ်ပြောတွေ၊ ကျိုးကောင်တွေ၊ လင်းဆွဲတွေ၊ ပုံရွှေက်ဆိတ်တွေ၊ ကျိုးကန်းတွေလည်း ခုက္ခာပေးတယ်။ ခု မဲကြီးကကော ဘာထူးတုံး။ သင်း လာစမ်းပစော်။

“မိုးကလေး ရွာရင်နော်ရွာ မမဒေါင်းကို ဘာနဲ့မိုးရပါ့၊ ပုံမွှာ မျှော်ရှိုးကို အိုများထိုးလုပ်လို့ မိုး အိုး ဟိုး”

ထတေသနပိက ဟစ်လိုက်တဲ့ သံဝါကြောင်က မဲကြီးအသံမှ အစစ်၊
သည်သီချင်းသံ ကြားပြန်တော့လည်း မဒေါင်းရင် ဒေါသတွေ ပြောလိုလို
ပြစ်ရသား။ သမီးတွေ မရိုးကောက်လာတာမြင်မှ မဒေါင်းရင် စုတ်ခန့်
ထရှုံးတယ်။ မဲကြီးတို့လာရင် ငါက်ခါးတော်းရည်ကလေး ချလေးရှိုးမယ်လေး။

ပန်းအလက္ခာမရှုံးစောင်း၊ ၂၀၀၆၊ ဒီဇင်ဘာ

ထန်းနှင့်ပတ်သက်သည့် အချက်အလက်များကို ဖောင်လင်းသူ (လျောင်းဦး) ၏
ထန်းနှင့် ထန်းလုပ်ငန်းဆိုင်ရာ သီကောင်းစရာစာအုပ်မှုလည်းကောင်း၊ ရရစကြော်မြို့မှ
ဆရာတွေ့ဖောင်ခင်၊ ဦးတွေတ်နှင့် စာပေမိတ်ဆွေများ၏ ပြောပြချက်မှုလည်းကောင်း
အုပါသည်။

ကျားထူးအလွန်

◦

မနက်စောစော သုံးနာရီလောက်ကတည်းက အိပ်ရာမှ ကျွန်မ နိုးနေခဲ့သည်။ ခရီးသွားစရာရီလျှင် ညဦးအိပ်ရာဝင်ကတည်းက စိတ်စောနေမိတတ်တာ ကျွန်မ အကျင့်လိုဖြစ်နေပြီ။ မန္တလေး ကျဲဆည်ကန် အဝေးပြေးကားကြီး ကွင်းကို မနက်ခြောက်နှာရီ မတိုးခင် အရောက်သွားရမှာမို့ ကျွန်မတို့မီးနေကျလေးဘီးကားကို မနက်စောစော ငါးနာရီလာကြိုဖို့ တစ်ရက်ကြိုမှာထားရသည်။ ညဦးပိုင်းကတည်းက ကျွန်မတို့မီးသားစု သုံးယောက်စာ ခရီးဆောင် စိတ်နှင့် လိုအပ်မည့်ဆေးဝါးကအစ ခရီးဆောင်တို့လိုမှတ်စပစ္စည်းပစ္စယတွေ ထည့်ကာ သိုကာ အပြည့်အစုံ ပြင်ဆင်ပြီးသား။ လေးဘီးရောက်လာလျှင် အသင့်ထလိုက်သွားရုံသာ။ ဘာကျွန်သေးသလဲ။ သတိရသမျှ စာရင်းတို့ထားသည် နှင့်ပေါ်က စာရွက်နှင့်လည်း တိုက်ကြည့်ရသေးသည်။ ဒါတွေ ပြီးစီးလို့ စိတ်ချေလောက်ချုအိပ်ရာဝင်ခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်မ နိုးနေခဲ့တာ တစ်ညာလုံး လိုလို ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အိမ်နှင့် မနီးမဝေး ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းဘက်ဆီက သုံးနာရီထိုးသံတွေကိုဆယ့်ငါးမိန့်ပြည့်တိုင်း ကျွန်မ ကြားနေရသည်။

“နိုးပြီလား ဘယ်နှစ်ရီထိုးပလဲ”

ခင်ပွန်းသည်က လှမ်းမေးတော့ သူလည်း ကျွန်မလိုပင် သည်
ခရီးကို စိတ်စောနေခြင်း ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ တွက်လိုက်မိ၏။

“သုံးနာရီ ထိုးတော့မယ်၊ စောဘော့ စောပါသေးတယ် ဆက်မအိပ်
ချင်တော့လို့”

“သမီးကော နိုးပြီလား”

“မနိုးသေးဘူး အိပ်လိုက်တာမှ တရားရားနဲ့”

တစ်နှစ်နှင့် ကိုးလသာရှိသေးသော သမီးကလေးကတော့ နှစ်နှစ်
မြိုက်မြိုက် အိပ်ပျော်နေရာသည်။ ကျွန်မတို့ နေ့မောင်နဲ့ စိစဉ်သမျှ ဘုမသိ
ဘမသိ ဆန်စဉ်ရာ ကျေည်ပွဲလိုက်နေရသည်။ မိဘနှစ်ပါး ခရီးထွက်ရသမျှ
နေရာတိုင်းကို သားပိုက်ကောင်ကလေး တစ်ကောင်လို ရင်ခွင်ပိုက်လိုက်ရရှာ
သော သမီးကလေးပင်လျှင် မြို့မြို့ရွာရွာ အတော်များများ ရောက်ပွဲနဲ့ပြီ။
သည်နှစ်ထဲမှာပဲ ရှမ်းပြည်နယ် တောင်ပိုင်း၊ မြောက်ပိုင်း၊ မုံရွာ၊ စလင်း၊
ကုန်းအောင်း၊ ရရာကြိုး။ အခုံ နတ်မောက်မြို့ကို သမီးကလေး ရောက်ရညီးမှာ
ပါလား။ သမီးကို ကားလာကြိုမှ နှီးရတော့မည်။ အိပ်ပါစော်း။

ပူးလျောင်လျောင်ရှိပူးသည့် သည်လိုဖွေရာသိတွေမှာ သာမန်အားဖြင့်
ကျွန်မတို့ ခရီးထွက်လေး သိပ်မရှိကြပါ။ ခရီးသွားခြင်း ရည်ရွယ်ချက်
သက်သက်ဖြင့် စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်း မဖြေနိုင်သော ကျွန်မတို့အပို့ အခုလို
တကန်တက စိတ်ကြားလာကြသည့် စာပေဟောပြောပွဲများကို နယ်၍
နယ်တကာမြို့တကာ ရောက်ခွင့် ပေါက်ခွင့်ရခြင်းသည်လည်း ကုသိုလ်
တစ်မျိုးပင် ဖြစ်၏။ ရေအေးအေးကလေးလည်း ချိုးရင်း၊ ကြာမွေးမွေးလည်း
ခုံရင်း ဆိုသလို ခရီးလည်း ထွက်ရာ ချုစ်ခင်လေးစားရသော စာပတ်ပရိသတ်
နှင့်လည်း တွေ့ရမှု့ စာပေဟောပြောပွဲဆိုလျှင် အကြောင်းကိစ္စ ဗာဟိုရတွေ့
ကြားက ကျွန်မတို့ ကြိုးစားလိုက်လေးရှိပါ၏။ ပုံမှန်အားဖြင့်တော့ စာပေ

ဟောပြောပွဲရာသီလို့ ဆိုနိုင်သည့် နတ်တော်၊ ပြာသို့၊ နှင်းစိနိုလတွေမှာ ကျင်းပ ကြမ်း၊ စိစဉ်ကြမ်း ဖြစ်သည်။ ခရီးသွားရသူအပိုလည်း အေးအေးမြှမြှရှိ၊ ရာသီဥတုကလည်း ဖေးဖေးကုက္ကရီသည်ဆိုတော့ ဆောင်းလတွေမှာ သွားရတာ အဆင်ပြုသည်။

သည်နှစ်တော့ သကြံနှစ်အပြီး တန်ခူးလကြီးသီသီရောက်ကာမှ နတ်မောက်မြို့၊ စာပေ စာနယ်ဇုံးအဖွဲ့က စာပေဟောပြောပွဲ ပိတ်ကြား လာသည်။ ဟောရ မြို့ရမည့် စာရေးဆရာတွေကိုမေးတော့ ကျွန်မတို့ အနီး မောင်နှစ်ယောက်တည်း စိစဉ်ထားသည်ဟု ဆိုပြန်လေ၏။ ကျွန်မတို့ သမီး ခင်ပွန်း နှစ်ဦးတည်း ကြံရမည့်ပွဲပါလား။

တကယ်ဆိုရင် ကျွန်မမှာ အခါလည်ကျော်ကျော် သမီးကလေး တစ်ပက်နှင့်မို့ သည်လို့ ပူကြီးပူလောင် နွေခေါင်ခေါင်ရက်တွေထဲ ပိတ်သွာက ပိတ်ဦးတော့၊ ဧရာဝတီ ကောက်ကာင်ကာ မလိုက်သင့်မှန်း သီနေသည့် ကြားက နတ်မောက်ဆိုသည့် မြို့အမည်ကို ကြားလိုက်ရသည်ဆိုလျှင်ပင် ချက်ချင်း ဖုတ်ပက်ခါ ရောက်ချင်နေခဲ့ပြီ။ လက်ငင်လင်တို့ ဆူးဆိုချင်လှပြီ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး အတောင့် ဖကြီး၊ အသီး မမာ ကျေကျေနှပ်နပ်ကြီး လက်ခံကာ ထိုနေ့ ထိုရက် ဆက်ဆက်အရောက်လာခဲ့ကြပါမည့်အကြောင်း ပြန်ကြားလိုက်ကြ၏။

မန္တလေးတွင် သကြံနှုပ်းရက်တွေမှာ ရာသီဥတုက တစ်ရက်ထက် တစ်ရက် သီသီသာသာ တိုးလို့သာ ပူလောင်လာခဲ့ပြီ။ သွားရမည့်ခရီးစဉ်က မြန်မာပြည်အလယ်ပိုင်း။ လမ်းအုပောင်း တစ်လျှောက်လုံးကလည်း အညာအသောက်အပုံကြာကြီးကို အလျေားလိုက်ကူးရမည့်ခရီး။ ပိတ်ဆွေများ၊ ဆရာသမားများက အပုံအက်ကို အကြောင်းပြုကာ တားကြရာသည်။

“ကလေး ပန်းလှသအော်။ ဆရာ လိုက်ချင်လိုက်ပစေပေါ့၊ ညည်းနဲ့ ကလေး နေခဲ့ပါဟု့”

အမေကတော့ သူ့မြေးကလေး မတီမတာကို ပန်းမှာစိုးရာတော့၊
မတားသာ တားသာ တားပါသေးသည်။ ကျွန်ုင်မမှာလည်း နှစ်မောက်ကို
ရောက်ချင်သည့်ကောက သပ်သပ်၊ စုံကန္တာ နေပါခရိုး ထိုးမပါဘဲ သွားရမည့်
အရေးက သပ်သပ်ဆိုသလို အားဖြိုင်နေရပါသည်။ မြတ်ကြားတာကမှ
နှစ်ယောက်တည်း၊ တစ်ယောက် မပါတော့ဘူးဆိုလျှင် တစ်ယောက်ပဲ
ရှိတော့မည်။ ပူခါမှသာ ပူရော့။

“ကလေး ပန်းမှာသိပါတယ်အမေရယ်၊ မြတ်တာကိုလည်း လက်ခံ
ပြီးကြပြီ၊ ပြီးတော့ နှစ်မောက်ဆိုတာ တကန်တကတောင် သွားရမယ့်
မြို့ကွား၊ အခုလို အကြောင်းအလှည့်သင့်တုန်း ရောက်ရတာ လိုက်မှ
ကောင်းမှာပါ”

ကျွန်ုင်မက အမေကို အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြောပြတော့လည်း
အမေက ‘ညည်းသဘောပေါ့အော့’ ဟုဆိုသည်။ အမေက ကျွန်ုင်မကို ငဲ့လို
မဟုတ်ပါ။ အဝေးပြီးဘားတစ်စီးပေါ်မှာ တစ်နေကုန် ထိုင်လိုက်ရမည့် ခရိုး
အတွက် သူ့မြေးကို ပူခြင်းဖြစ်သည်။ အမေကိုယ်တိုင်သည်ပင် သန်တုန်း
မြန်တုန်းက ဆယ့်နှစ်ပွဲလိုက်ခဲ့သည့်ချေးသည် မဟုတ်လား။ ကျွန်ုင်မက
နှစ်မောက်မြို့အကြောင်းသိသူ့ ပြောပုံဆိုရင် ငါတောင် ထလိုက် လိုက်ချင်စမ်းအော့’ တဲ့။ အသက်ခုနှစ်ဆယ်ကျော်ပြီ
ဆိုသော်လည်း ကျွန်ုင်တို့ကသာ ခေါ်လျှင် ထလိုက်မည့်ပုံး။ အမောယ်စိတ္တာ
ငယ်မာန်တွေ မလျှော့သေးပါလား။ နောက်ဆုံးတော့လည်း အမေက
ကျွန်ုင်မကို မတားတော့ပါ။ သူ့မြေးကိုသာ ရေပြောင်းမြေပြောင်းမှာ ဂရို့ကိုပို့
မှာလိုက်ရှာသည်။

မနက် လေး မှာရိုတိုးလို့ ကျွန်ုင်မ သနပ်ခါးလူးနေတုန်းမှာပဲ သမီးက
တအင့်အင့် တအဲအဲ အသံပြုလာသည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် မနက်ခင်း ခုနှစ်
မှာရိုလောက်အထိ အိပ်တတ်သော သမီးပင် ကျွန်ုင်မတို့ လွှပ်ရှားသံကြောင့်

နိုးလာခဲ့ပြီ။ သမီးကို ပုတ်နှီးလိုက်ရမှာကို သနားနေမိတုန်း နိုးလာတော့
တော်ပါသေးရဲ့ အောက်မေ့ရပါသည်။

“သမီးထတော့၊ ကား ကားကြီးစီးရအောင်နော် ရူး ရူး၊ သမီး
မေမေနဲ့ လိုက်မှာလား”

“နိုက် နိုက်”

သမီးက သဘောတ္ထကြောင်းပြသူင် နှစ်လုံးတွဲပြောတတ်သည်။
လိုက်လိုက်၊ စားစား၊ သောက်သောက် စသဖြင့်။ ကျွန်ုံးမက ကားမောင်း
ပြတော့ သမီးကလည်း သဘောပေါက်ပုံဖြင့် ကျွန်ုံးမကို နိုက်ကြည့်နေသည်။
သမီးကလေးပင် ကျွန်ုံးမတို့သွားလေရာ လိုက်ရင်း ခရီးသွားကျင့်ရှုံးပြီကော်။
ကျွန်ုံးမတို့သားအမိ သားအဖ သုံးယောက် ခရီးအတွက် လိုအပ်သမျှ ပြင်ဆင်
အပြီးမှာ လေးဘီးရောက်လာသည်။ မန္တာလေးမြို့အထွက် ကျွဲ့ဆည်ကန်ကား
ကြီးကွင်းအဝင်က ‘ပန်းသခင်’ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကားခဏရပ်ကာ
ဆီထမင်း ပံပြုတ်တစ်ထုပ်နှင့် ထပ်တစ်ရာ သုံးချပ် ဝင်ဝယ်ခဲ့ကြသည်။
ကားကြီးကွင်းထဲရောက်တော့ မန္တာလေး နှစ်မောက် မကျွေး ကားဂိတ်ကို
မေးရ စမ်းရသည်။

“မကျွေး နှစ်မောက် ကားဂိတ်က တည်းခိုခန်းမားမှာ အောင်သစ္စာလို့
မေးလိုက်”

ကားကြီးကွင်းအဝင်က ကုန်စောင့်နေပုံရသော အလုပ်သမားကလေးက
ညွှန်လိုက်သည်။ ကျွန်ုံးမတို့ကားဂိတ်ကိုရောက်တော့ ခြောက်နာရီထိုးဖို့
မိနစ်နစ်ဆယ်လောက် လိုသေးသည်။

မှန်လုံးကားကြီးပေါ်တက်ပြီဆိုကတည်းက အားယဉ်၍ တက်ရသည်။
ကားထိုင်ခုံအောက်တွေမှာ မြှုပ်ဆီအိတ်လို့ အိတ်ကြီးတွေအပြည်း အလယ်
အုကြောင်းမှာလည်း ပိတ်နေအောင်ထပ်ထားသည့်အတွက် ကားကြမ်းခင်းကို
မဖြင့်ရဘဲ ခရီးသည်က မြှုပ်ဆီအိတ်တွေပေါ်က ခါးကိုင်းလျောက်ရသည်။

ခရီးသည်တင်ကားဆိုသော်လည်း ကုန်တွေကို တန်င့်တပါးကြီးတင်ထားတာ
ခြေချွဲရာပင် မရှိ။ ကိုယ့်ခုံနေရာ ကိုယ်ထိုင်လိုက်တော့ ခြေထောက် သွင်းမရှိ
အိတ်တွေက ခံနေတော့ ဒူးနှစ်လုံးထောင်ထားရသလိုဖြစ်နေသည်။ ပိုဆိုးတာက
ပစ္စည်းထားစရာ နေရာမရှိခြင်းပင်။ ထိုင်ခုံပါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေလိုက်ရတော့မည့်ပဲ့။

ကျွန်မက ဖြစ်နိုင်လျှင် ခြေချွဲရာနေရာလေးလောက်တော့ လုပ်လေးဖို့
ပြောတော့မှ စပယ်ယာကောင်လေးက ခြေနှစ်ချောင်းချေသာရုံး ခုံတစ်ခြမ်းစာ
အိတ်တစ်လုံး ဖယ်ပေးသည်။ ခရီးဆောင်အိတ်နှင့် လက်ဆွဲခြင်းကို ကျွန်မ
ဘားက အလယ်အုပ်ကြောင်းမှာ မောက်နေသည် မြေဆီအိတ်ထပ်ကြီးပေါ်
တင်ရသည်။ ကျွန်မနှင့် သမီးအတွက် ထိုင်ခုံနှစ်ခုံစာ ဖြတ်ထားတာမို့ ကိုယ့်
ခုံနေရာမှာပဲ ပစ္စည်းတချို့တင်ရသည်။ ကျွန်မခင်ပွန်းသည်ကတော့ သူ
ခန္ဓာကိုယ်နှင့် သူ့နေရာ စချွဲးခွပ်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ခရီးသည်တွေ
ကတော့ ညည်းရုံသာ ညည်းနိုင်ကြ၏။

“မင်းတို့ဟာက လူထိုင်စရာ ခြေချွဲရာ နေရာလေးတော့ ချမ်းသာ
ပေးဦးမှပေါ့။ အိတ်တွေ ဒီလောက် ကရကြပ်းကြီးတင်ထားတော့ ငတိုက
ဘယ်နှယ်လုပ်ထိုင်ရမတဲ့။ ပိုက်ဆံကျတော့ အပြည့်ယူတယ်။ နေကုန်ခရီး
သွားရမယ့်ဟာ။ မင်းတို့ ကိုယ်ကျိုးချည်း မကြည့်နဲ့။”

ကျွန်မတို့သားအမိန့်နှင့် ဘားတို့က်ခုံက ခပ်စွာစွာ အော်ကြီး
နှစ်ယောက်ကတော့ စပယ်ယာကောင်လေးကို ပါပြီး မာန်မဲနေသည်။
ကောင်လေးကလည်း ပြန်အော်သည်။ သူတို့ကပဲ တရားသလိုလို။

“နှတ်ဆောက်ကားက သည်လိုပဲ။ သည်လို ထိုင်လိုက်ရမှာပဲ
ကြီးတော်ရော့”

“လိုက်နိုင်ပါင်ကွယ်၊ ငတိုက လေးငါးရက်ကတည်းက ပိုက်ဆံလေး
လက်မှတ်ဖြတ်ထားတာ၊ လက်မှတ်ဖြတ်တုန်းက အိတ်တွေ ပါမှာလို့ မင်းတို့
ပြောပါလား”

အညာသူကြီးတွေပိုပို ပြောစရာရှိတော့ အကြွေးချိန်ချင်ပုံမရ။
ရင်ထဲရှိတာ ပြောလိုက်ပဟဲ ဆိုသည့်ပုံနှင့် သာယောခိုင်းခိုင်းကြီးတွေ ပြောနေ
တာကို နားထောင်ရင်း ကျွန်ုမ်းပြီးမိရသည်။ ကာာ်လေးကလည်း မျက်နှာကြီး
စုပ်ထားကာ တတ္တ်တွေတ် ပြောနေသည်။

“လက်မှတ်ဖြတ်ထားလို့ သည်ကားပေါ် လိုက်ရတာပေါ့မျှ၊ ကျော်
တို့က ခရီးသည်ကိုချည်း အားကိုးလို့ မရဘူး။ ကုန်ကို အားကိုးရတာ”

“ဒါဆိုရင် ကုန်ကားလို့ ရေးပေါ့ကွဲ့.”

စပယ်ယာကောင်လေး စကားကို ဖြုန်းခနဲ့ ကျွန်ုမ်းမှားမလည်မို့
ခရီးသည်တင်ကားက ဘယ့်နှယ်ကြောင့် ကုန်ကို အားကိုးရပါလိမ့်။ ကြီးတော်
တွေက ကုန်ကားလို့ရေးထားပါလားတဲ့။ ဒါလည်း ဟုတ်သလိုလို့ ကိုယ့်
အကြောင်းနဲ့ ကိုယ်ချည်းပါလား။ ကားထွက်စက ကားပေါ်မှာ တကယ်ပင်
ခရီးသည် ခုံပြည့်ပါမလာတာ ကျွန်ုမ်းသတိထားမိသည်။ မကွေး နတ်မောက်
ဘက်ကို အသွားအလာနည်းကြလို့လား။ ခရီးသည်များ၏ ပုညံပုညံ အသံ
ပလဲတွေကြားကပင် ဖုန်လုံကားကြီး ကျွေးဆည်ကန် ကားကြီးကွင်းထဲက
အောင် လုံမှုတွက်ခဲ့တော့သည်။ ခြားက်နာရိုတိုးပြီး

J

ဇွဲဆိုသော်လည်း မှန်ပြတ်းဝမှ တိုးဝင်လာသော မနက်ဆောင် လေကြောင့်
အေးခနဲ့ စိမ့်ခနဲ့ ဖြစ်သွားရသည်။ ကားမှန်ပြတ်းက ခွဲတ်ဝင်လာသော
လေအေးဗော်ကို သမီးကလေး ခံနိုင်မှာ မဟုတ်။ ကားပြတ်းမှန်ကို ချို့
ပြင်ရသည်။ ကားမှန်ချို့ စိတ်ကျားပြီးခါမှ သည်မှန်ပြတ်းကို ကျွန်ုမ်းတို့
ထိုင်ခုံနေရာက တစ်ဝက်သာ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း သတိထားမိလိုက်သည်။
ပြတ်းမှန်ချုပ်က ရှေ့ခုံနှင့် နှောက်ခုံကို ခွဲထားသလို ဖြစ်နေတော့ ကျွန်ုမ်းတို့
မှာက်ခုံက ခရီးသည်တွေ ကားမှန်ချုပ်ချို့ သဘောတူညီနိုင်ပါမလား။

သည်ပြတင်းမှန်ချပ်နှင့်ဆိုင်သော လူနှစ်ယောက်စလုံး သဘောတူပါမှ ဖုန်း
ချလို့ရမှားဟုတ်လား။ တစ်ပက်ကို သဘောထား တီးခေါက်ကြည့်ရသည်။

“ကလေး သိပ်အေးနေပြာစိုးလို့ တံခါးလေး ပိတ်ထားချင်လို့
ရမလားရှင်”

ကျွန်မတို့ မှောက်ခုံက ခပ်ရွယ်ရွယ်ဖိုးမောင်နှင့်က ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း
သဘောတူကာ ပုန်တံခါးကို ကူချေပေးကြပါ၏။ ကျေးဇူးတင်စကား လှည့်
လြိုက်ရင်း ကျွန်မ ဖြုံးပြရပါသည်။ သမီးကတော့ သည်ကားပေါ်ဘယ်လိုက
ဘယ်လိုရောက်နေရတာလဲ တွေးချင် တွေးလိမ့်မည်။ ကားလမ်းဘေးက
ဖြင်ကွင်းတွေကို လိုက်ကြည့်ရင်း ပျော်နေလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ ဒွေရာသီ
အင်းမှာ ရွက်နာသံများပြင် စိမ့်းခိုလန်းဆန်းနေသော သစ်ပင်ကြီးတွေ
ကားလမ်းဘေး ပဲ ယာမှာ တစ်လျှောက်လုံး တွေ့နေရသည်။ ကြိုးကြား
ကြိုးကြားဆိုသလို ဖိန်ပန်းပွင့် နိုးနိုးရဲ့ကလေးတွေကိုလည်း အစိမ်းတွေ
ကြားမှာ ရိုပ်ခနဲ့ ရိုပ်ခနဲ့ ဖြင်ရသည်။ နေ့စဉ် ဖြင်မျက် ဖြင်ကွင်းကျဉ်းကျဉ်း
ထဲက အလှမဟုတ်ဘဲ ကျယ်လွန်သော ဖြင်ကွင်းကျယ်ကြိုးထဲ ဝါးဝင်
ပြတ်သန်းနေရတာကိုက ခရီးသွားခြင်း၏ အရသာတစ်ဖျိုးလို့ ကျွန်မ
ထင်းပါသည်။

ခိုးသွားခြင်းသည် မိတ်နှင့် ကိုယ် နှစ်ပါးစလုံးကို သား၊ သင့်ပြုချုံး
အလေလည်း ပြခဲ့သေသည်။ အတွေ့အကြော်သစ်၊ အသွင်အပြင်သစ်တွေ
ရောသည်။ ရေသစ်မြေသစ်ကိုလည်း ထိတွေ့ခွင့်ရသည်။ လူဘာဝ အရော်
အမျိုးအမျိုးကို မြှင့်ခွင့်ရသည်။ မိတ်သစ် ဆွေသစ် ဝါးရသည်။ သို့ကြော်
အောင်းနေရတ်သော ကျွန်မတို့လို သို့ထောင့်ရှင်ပျေားသဝါက် ခရီးဆွဲ
ထွက်ရခြင်းကိုပင် ကုလားတရားဟု ကျွန်မပေတ္တာ ပဲယူမိပါ၏။

ကျွန်မ ဖြင်ရာကျော် အထွေးကောင်းမှတုန်းပျောင် သား၊ အိမ်အွေး
သွားခဲ့ပြီး ကျောက်ဆည်ဖြုံးကိုပြတ်တော့ ရှာစွဲနာရီစိုးပြီးပြီး ဝန်းသည်။

မန်က်ခင်းစာ လက်ဖက်ရည်သောက်ပို့ ကုမ္ပဏီ ကား ရပ်ပေးသည်။
သမီးလည်း နိုးလာသည်။

“ကော်ဖိုးလေး ဘာလေး သောက်ရအောင်”

ခါးကို တစ်ဆစ်ချိုးကာ မြေဆီအိတ်တွေ ထပ်ခင်းထားသော
အုပြည်းလမ်းက ဆင်းဖို့ တက်ပို့ စဉ်းစားရသည်။ မွန်လေးမှဝယ်လာသော
ဆီထမင်းနှင့် ပဲထပ်တစ်ရာကို ကုမ္ပဏီက်မှ အထုပ်ဖြေကာ စားဖြစ်ကြသည်။
ကုမ္ပဏီ ထိုင်ဝမ်ပြောင်းဖူးပြုတ်သည်တွေ အများသား။ ခရီးသည်တရှို့၊
ကတော့ ပြောင်းဖူးကြီးတွေကို အားရပါးရ စားနေကြ၏။ ရောင်းသူကများပြီး
စားသူက နည်းသည်။ နာရီဝက်လောက် နားပြီးတော့ ကားပြန်ထွက်
လာသည်။

ကုမ္ပဏီကျော်တော့ ဝမ်းတွင်းမြို့။ မြို့အဝင်ကတည်းက ဝမ်းတွင်း
စက်ရုံထွက် လုံချည်ကြော်ပြာ ပိုစတာကြီးတွေက တစ်မီးတနား ဆီးကြီး
နေကြသည်။ ‘လက်ခတ်သံ ညံမစ ပွဲတော်နှီးပြန်’ဆိုသည့် တေးသံရှင်
ရိရိခင်၏ ‘မလေးလက်ခတ်သံ’သီချင်းကလေးကိုပင် ပျတ်ခနဲ့ သတိရလိုက်
မိသည်။ ရက်ကန်းမြို့ ဝမ်းတွင်းကို ဟောပြောပွဲပိုတ်ကြားစဉ်က ကျွန်းမ
ဟောပြောခဲ့ဖူးတာကိုလည်း သတိရလိုက်မိ၏။

ဝမ်းတွင်းမြို့ကို ကျော်ပြန်တော့ မိတ္ထိလာမြို့ကိုရောက်ပို့ သိပ်မဝေး
တော့ပါ။ မိတ္ထိလာမြို့အဝင်က ကုလ္ပာပင်တန်းကြီးကိုတော့ ကျွန်းမ အလွတ်
ရော်ပြီ။ ကျွန်းမ ငယ်ငယ်က မိတ္ထိလာမြို့ကို ဆွဲမျိုးများထံ မကြာခဏ
ရောက်လာရလေ့ရှိသည်။ ကျွန်းမ ပခင်၏ နှစ် ဒေါ်ဒေါ်ရှိစုံအခါတုန်းက
တစ်နှစ် တစ်ခေါက် ဆိုသလို ရောက်ရတတ်ပါသည်။ ဒေါ်ဒေါ်ဆုံးပြီး
နောက်တော့ ကျွန်းမလည်း သိပ်မရောက်ဖြစ်တော့ပါ။

မိတ္ထိလာမြို့မှာတော့ လမ်းစီး ခရီးသည်တော်ဆာ်များများ ကားပေါ်
တက်လာကြတာ သတိထားမိပါသည်။ ကျွန်းမနှင့် ဘေးတိုက်ခုံ၏ နောက်

ခုလွှတ်နှစ်ခုမှာ အီနိယန္ဒယ်ရွား မိန့်မသားနှစ်ဦး ဝင်ထိုင်ကြသည်။ လက်ထဲမှာ ပွဲထားသည့် ကလေးလေးက သမီးထက်ပင် ငယ်ဦးမည်။ ကာခြေယွေ ဆိုးထားသော မျက်လုံးကလေးတွေက ချစ်စရာကောင်းလှ၏။ သမီးကို မြင်လိုက်တော့ ခစ်ခနဲ ရယ်လေသည်။ သမီးကလည်း သူ့အရွယ် ကလေးလေးကို မြင်တော့ “မေမေ ကေးရေး (ကလေးလေး)” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုင်မကို ပြနေသေးတော့။ ကလေးနှစ်ယောက်၏ ချစ်စရာကောင်းသော အတုံး အပြန်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်ုင်ပ ဂျမ်းမြှုပါ၏။

“ပယ် ပယ် သည်ခုက ကျူပ်ခုရယ်”

ကလေးနှစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားနှုန်းသို့သော ကျွန်ုင်မဘာရုံတွေ လွင့်စဉ်သွားသည်။ အော်သံက သူ့ပစ္စည်းကို မတရားလှယူထားပုံမျိုး မာရေ ကျောရေ နိုင်လှ၏။ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ချုံး ထိုင်ခါရိသေး ရတ်တရာ် ပေါ်လာသော လူတစ်ယောက်က ထလာကာ ဇွတ်ပယ်နိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ကလေးတစ်ပက်နှင့် အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာ ခုံပေါ်က ရတ်တရာ် ပယ်လေးပို့ ပလွယ်။ သိတ်တွေကြားမှာ ညပ်နေတာ ပဟုတ်လား။ ပယ်နိုင်းသူ ကလည်း ဇွတ်သာ ပယ်နိုင်းနေတော့သည်။

“ကျွန်ုင်မတို့ကို သည်ခုထိုင်လို့ရတယ်ဆို၊ ဒီမှာ သည်လူကြီးက သူ့ခုလုံး ပြောင့်တယ် ရှင်းပေးဦး”

ကုလားမလေးတစ်ယောက်က အော်လိုက်တော့ ကားစပယ်ယာ ကောင်လေး ရောက်လာသည်။ ကောင်လေးက လက်ထဲမှာ ကလစ်ဘုတ်နှင့် တွဲကိုင်ထားသော ထိုင်ခုံးပါတ်အယားကို တစ်ချက်နှင့် ကြည့်သည်။ ဒေါသထွက်နေသည့် လူကြီးက ဟုတ်လို့ ကတော့ ကုပ်ခွဲ ထုတ်လိုက်မဟုံးဆိုသည့်ပုံ့နှင့် မျက်နှာကြီး တင်းထားသည်။

“စင်များလက်ထဲက လက်ပုတ် ပြစ်းပါဦး”

လူကြီးက လက်ပုတ်ထုတ်ပြေတော့ စပယ်ယာက

“ဟာ ခင်ဗျားခုက ရှိခုံလေ၊ ဆယ့်ငါး၊ ဆယ့်ငါးမှာထိုင်နေတဲ့
လွတွေ ဖော်ကြပျိုး။” ခင်ဗျားတို့ ဝင်ထိုင်နေတော့ ရှုပ်ကုန်ပြီ။ ဒါက
ဆယ့်ကိုး နှစ်ဆယ်၊ ကဲ ခင်ဗျား ရှိကြွာ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကလည်း
သည်မှာပဲ ထိုင်”

လူကြီးက သူမှန်တယ်ထင်တုန်းက ပျက်နှာခြားဘင်းသလောက်
မှားတယ်ဆိုတော့လည်း ရှုက်ကိုးရှုက်ကန်းပြင် ရှိခုံကို ပြောင်းထိုင်သည်။
သည်တော့မှ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ခဲ့ပျော် အကေတက်နောကြ
ရာက လျှောထိုးဆင်းကာ ထိုင်ကြရလေသည်။ ဒါလေမဲ့ ပိုန်းမသားသားဝေ
ဗျားတော်က် ဗျားတော်က် လုပ်ပြစ်အောင် လုပ်လိုက်သေး၏။

“ကိုယ့်ထိုင်ခုနှင့်ပါတ်တောင် ကိုယ် မသိဘူး၊ သူတောင် စာပြန်
သင်ပေးရှုံးမယ့်ပုံပဲ”

ကလေးအမေပြစ်ဟန်တူသော အမျိုးသမီးက ထိုင်ခုနှင့် အိတ်ပေါ်
တစ်လှည့်စီ ကျော်လိုက်ရတာကိုပဲ မောပန်းသွားဟန်ပြင် မကြားတကြား
မြှားနေခြင်း ပြစ်၏။ ရတ်တရက် ရောက်လာကာ ဓာတ်တကြီး အော်လိုက်
သည် လူကြီးသည် ကားရှိပိုင်း ပြောဆိုအိတ်ပုံပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း
ရောင်ရောင်ချိချိထိုင်လိုက်လာခဲ့တာ မန္တေသားမှ မိဇ္ဈိုလာရောက်သည်အထိုး
မိဇ္ဈိုလာရောက်ခါမှ ပိုန်းမသားနှစ်ယောက် တက်လာပြီး ထိုင်လိုက်တော့
သူခုံနေရာကို ဝင်ထိုင်လေခြင်းဆိုသည် သဘောဆိုးပြင် စွတ်ခန့်ထကာ
အော်ထွက်နေခြင်း ပြစ်သည်။ ပိုက်ဆံပေးထားရသည့်ခုံဆိုတော့ အုတို့စိတ်
ကလေး ဝင်လာပုံရပါ၏။ ဒါသည်လည်း လူရောင်ခုံတွေကြားက အရောင်
တစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။

“ကျော်တို့က ခုံမရမှာဖိုးလို့ မန်းလေးကို တယ်လီပုန်းဆက်ပြီး
လက်မှတ် ပြတ်ထားတာ။ ခုံမှ မထိုင်ရရင် ပိုက်ဆံ ပြန်လျော်ပေး။
ဘယ့်နှယ်တော်”

ကားမောက်ပိုင်းမှာလည်း သူပြဿနာနှင့်သူ။ ထိုင်ခံတစ်နေရာအ[။]
အတွက် ငြင်းကြခဲ့ကြ အောက်ဟာစံကြ အသံတွေ ညံနေတော်၏။
မိဇ္ဈိုလာက ထွက်လာတော့ ခရီးသည်တွေ ခံပြည့်ပါလာပြီ။ ခံပြည့်ရုံမက
အလယ်အူကြောင်းမှာ ထပ်ထားသည့် အိတ်တွေပေါ် သည်အတိုင်း ဆောင့်
ကြောင့်ထိုင် လိုက်လာကြသူတွေလည်း မနည်းလှု။

မိဇ္ဈိုလာကန်ဆောင်းကို မြှောင်၍ ကားပြတ်မောင်းတော့ စည်းတဖျက်
အမတ်ကြီးခေါ် ဝန်ဇော်းပင်းရာအကို ကျွန်မ သတိရလိုက်မိ၏။ သမိုင်းထဲက
မိဇ္ဈိုလာကန်ပါင်ပေါ်က ပိန်းမရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြောရှင်းပေးခဲ့သော စာတိ
ငါးမြို့အတ်ကို ကျွန်မတို့ မူလတန်းကျောင်းသူဘဝက သင်ကြားခဲ့ရသည်။
ရှေ့သိမှုအသံလွှှုံးမှာကျွဲ့၊ ပိုးရာအား တကယ်တော့ လယ်သမားလေးပါဗျာ။
သူ တကယ်လိုက်ဘားခဲ့တာက လုံးလဲနဲ့ ပညာကိုသာ' ဆိုသည့် သီချင်းကလေး
ကိုလည်း ကျွန်မ ခွဲနေမိသည်။ စာစိတ်ပေစိတ်ကလေးကြောင့် ထင်ပါ၏။
ခရီးနှင့် မြင်ကွင်း ဆက်ရာ စပ်ရာ အောက်မေ့ကျင့်ကလေး ကျွန်မ ရနေပြီ။

မိဇ္ဈိုလာက ပျော်သွေ့သွေ့က လုံးမှာလည်း ပင်သက်ရန်လုသည်
ကုလိုပင်ကြီးတွေကို အတန်းလိုက်တွေ့ရပြန်သည်။ မိဇ္ဈိုလာက ကျော်လွှာ့
လာသည့် သည်ဘက်ခုံးလပ်းကို ယခုတစ်ကြိမ်သာ ကျွန်မ ရောက်ပူးခြင်းဖို့
လမ်းဘားမြင်ကွင်းတွေကို ခိုတ်ဝင်တစားကြည့်မိ၏။ ပျော်ဘယ်မြှုံးကို
ဝင်တော့ နေကြီး စူးစူး ပုဇွန်သည့် နေ့လယ် ဆယ့်တစ်နာရီ ရှိပြီ။

"က ခရီးသည်အားလုံး သည်မှာ နာရီဝက်လောက် နားမယ်နော်"

နာရီဝက်လောက် နားမယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့လည်း ကား
အောက်ကို ခြေညာ့်းလက်ဆန့်ဆိုသလို ဆင်းကြရပြန်သည်။ သည်မေ့ရာ
ကတော့ မကျေး၊ မန္တာလေး၊ ပျော်းမနားမျို့လုံကားတွေ တစ်အောင့်တစ်နား
နားလေ့ရှိကြသည့် လပ်းဆုံးနေ့ရာမျို့ ခကာနားခြင်းသာဖြစ်၍ ထမင်းစား
နားခြင်း ဟုတ်ဟန်မတူပါ။

“ထမင်းက ရှေ့နားက ရနောင်မှာတားမယ်။ ဒီမှာ ဆက်ပက်ရည်
ကလေး မုန်ကလေး စားချင်စားကြပေါ့။ သံယာတော်များကတော့ ဆွမ်း
မိအောင် သည်မှာ ဘုံးပေးနိုင်ပါတယ်ဘုရား”

ကျွန်ုင်မတို့လည်း မဆာကြသေးပါ။ ရနောင်ဆိုတော့ ကျွန်ုင်မ
မိတ်ဝင်တားဖြစ်သွားမိသည်။ မန္တလေး ရတနာပုံမ်းခေတ် နှစ်းတွင်းမှာ
အထင်ကရ ရှိခဲ့သော ပြောက်သဝယ်ပိုလ် ရနောင်မြို့စား မောင်မောင်တုတ်
အပိုင်စားရာ ရနောင်ရွာ ဟုတ် မဟုတ် ဆိုတာ သည်ရွာကိုရောက်မှ
မေးကြည့်ရှုံးမည်။ သီပေါ်ဘုရင်လက်ထက်က ရနောင်မောင်မောင်တုတ်
ဆိုတာ အတော်ကလေး နေရာရှုံးသူ မဟုတ်လား။ နောက်တော့လည်း
သီပေါ်ဘုရင်၏ အကျဉ်းသား ဖြစ်ရရှာလေသည်။ ကြေးတိုက်ထဲမှာပင်
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်သွားသည်ဆို၏။ တရားကျစရာ။

“ငံးကြုံပြုတ် ရမယ် ငံးကြုံပြုတ်”

“အချဉ်းပေါင်းရမယ် အချဉ်းပေါင်း”

“ပေါက်စီရမယ် ပေါက်စီ ပေါက်စီ”

ကားဂိတ်ရွှေးသည်ကလေးတွေဆိုက အသံကျယ်စုံစုံကို ကြားနေ
ရသည်။ နေပါကြီးထဲမှာ ကားတွေကို ပတ်ချာလှည့် ရောင်းကြရရှာသူ
ကလေးတွေ့။ ပေါက်စီသည်ကတော့ လက်တွန်းလှည့်နှင့်ဖြစ်သည်။ သရက်
ကင်တွေ ရဲနာအောင်ထည့်ထားသော အချဉ်းပေါင်းသည်တွေကတော့ ရောင်း
အကောင်းဆုံးဗျာများ၊ ကွမ်းယာဆိုင်နှင့် တွဲဖွင့်ထားသော မုန်ဆိုင်ရှေ့က ဝါး
ကုလားထိုင်မှာ ကျွန်ုင်မတို့သားအမိတိုင်ရင်း ခရီးသည်ရောင်စုံကိုသာ ငေးမော်
ကြည့်နေမိပါသည်။ ကားက ရပ်ထားတော့ ကားထဲမှာ အပူဇွဲတွေ
လျှောင်နေသော်လည်း မဆင်းကြသူတွေလည်း ရှိ၏။

ခက္ခနာတော့ မုန်လုံကားကြီးတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ မကျော်
နှတ်မောက် ပျော်းမနား ခရီးသည်တင်ကားကြီးဗျာများ ပေါ်မှာလည်း

ကန့်တွေရော-လျတွေရော တင်းကြပ်း၊ ကားခေါင်မိုးပေါ်မှာပင် လျတွေ
မောက်လျှော့နဲ့လေသည်။ ထော်လာရှိလေးတွေကလည်း သည်လမ်းခရီးမှာ
တော်တော်များပုံရ၏၊ တရှုန်းဂျာန်း တရှုံးဂျာန်း လမ်းပေါ်မှာ ရက်ကန်း
ရှုယ်သလို ပြုးလွှားနေကြသည်။ ပျော်ဘွယ်ဖြို့ကလေးသည်ပင် ခရီးသွား
နဲ့သော ဖြို့ကလေးနှင့် တူသည်။

“အောင် ပေါင်မှန့်ခြောက်သယ်ပါဦးလား၊ ကျွန်ုမတို့ ပျော်ဘွယ်က
ပေါင်မှန့်ခြောက် ကောင်းတယ်”

ပေါင်မှန့်ခြောက်ဆိုတာ ကျွန်ုမတို့ မန္တော်လေးအခေါ် မှန့်ကြပ်ကို
ချုပ်ခြင်း ပြစ်သည်။ ပျော်ဘွယ်မှန့်ကြပ်ပဲ့၊ ပျော်ဘွယ်မှန့်ကြပ်၊ ပျော်ဘွယ်
ပေါင်မှန့်ခြောက်ကလည်း နာမည်ကြီးသည်။ ပျော်ဘွယ်ဖြို့၏ အမှတ်
အသာပင် ပြစ်နေသည့် မှန့်ပြစ်ပါ၏။ သမီးပင် နာရီဝက်လောက် သူ့နှစ်လဲ
တစိတ် ကြားခဲ့ရသော ကားနွေးသည်ကလေးများ၏ အော်သံကို သံယောင်
ပြုကာ ဟင်တတ်နှုပါပကား။

“ငုတ်သုတ်ရှုယ် ငုတ်သုတ်၊ လောက်ချိရှုယ် လောက်ချိ”

ငံးကြပြုတ်ကို ငုတ်သုတ်လို့ အသံထွက်သော သမီးကိုကြည့်ကာ
ကျွန်ုမ သဘာသေးရသည်။ ထိုရက်တွေက H,N, ကြောင့် ကျွန်ုမတို့
မန္တော်လေးဘက်မှာ တွင်တွင်ကျယ်ပရှိသေးသော်လည်း ပျော်ဘွယ်
ဘက်မှာတော့ ကြက်သားကြော်တွေ၊ ငံးကြပြုတွေ ရောင်းကြ ဝယ်ကြ
ဘားကြ သောက်ကြတာများ အားရာရာ။

“ကျွန်ုမတို့ဘက်က တားလလောက် ပိတ်လိုက်တာပုံရှိတယ်၊
ဘာရောဂါမှ ပြစ်တယ်” ကြားရပါဘူး၊ ဝယ်ဘားပါဦး အောင်မရဲ့”

ကျွန်ုမမှာ အေးသည်ကလေးကို အားလေးရှင်သော်လည်း အေး
မလေးရဲ့သေးပါး သည်ဘက်နှယ်တွေမှာ သိတ်တွေ၊ သိုးတွေ မျှေးသေး
ကောင်းကြသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကားရိတ်မှာပင် သိတ်သားကြေား

စည်းကြီးတွေ ရောင်းနေကြတာ စားချင့်စဖွယ်။ စားကျက်ကောင်းကောင်း
ရှိကြပုံရ၏။

“ကဲ မကျေး နှစ်မောက် ခရီးသည်တွေအားလုံး တက်ကြပါ။
ကားထွက်မယ်”

ပျော်ဘွယ်က ကားထွက်လာတော့ ဆယ့်တစ်နာရီခွဲပြီးပြီ။

၃

ပျော်ဘွယ်မှ အနောက်တည့်တည့် နှစ်မောက်လမ်းသည် ယခင်ကတည်းက
ရှိခဲ့သော်လည်း လမ်းကြမ်းဟု ဆိုသည်။ ပျော်ဘွယ် နှစ်မောက် ကားလမ်း
ပွင့်တာ သိပ်မကြာသေးပါလို့ ဒရိုင်ဘာက ပြောပြသည်။ ကျွန်းမတို့ စီးလာသော
အောင်သစ္ာ မှန်လုံကားကြီးတွေပင် ပြီးဆွဲတာ မကြာသေးဟု ဆို၏။

“သည်လမ်းက သည်ဘက်ပိုင်းမှာမှ ကျောက်ချော ခင်းပြီး
လမ်းချုံလိုက်တာ ဟိုတုန်းကတော့ စစ်သုံးလမ်းဟောင်း ဖောက်ထားခဲ့
တာပေါ့။ ဟိုရွာသည်ရွာက လော်ရိုကားကြီးတွေ၊ တစ်နှုံး တစ်စီးလောက်
ထွက်တဲ့ ထော်လာရိုကလေးတွေလောက် ရှိကြတာ၊ အခုလောက်တော့
ဘယ်ခရီးရောက်မလဲ။ ခုတော့ ကားလိုင်းတွေ ဘာတွေ ပွင့်သွားပြီဆိုတော့
နှစ်မောက် သွားချင်ရင် အသာလေးပေါ့”

ကျွန်းမတို့ရှုံးမှာထိုင်နေသော ခရီးသည်ကြီးတစ်ယောက်က အောင်ကျယ်
ဟစ်ကျယ် ရှင်းပြန်ခဲ့သည်။ ပျော်ဘွယ်မြို့က ထွက်ပြီဆိုကတည်းက နှစ်ချို့
မန်ကျည်းပင်ကြီးတွေ စတွေ့ရပြီ။ မန်ကျည်းပင်ကြီးတွေက သက်တမ်း
တော်တော်ရင့်ပုံရသည်။ တချို့ပင်စည်ကြီးတွေဆိုလျှင် ပုဆိုးနှစ်ပတ်စာ
လောက်တောင် ရှိမည်ထင်၏။ မန်ကျည်းရွက်တွေကတော့ ရွက်နတွေ
ထိုးကြပြီ။

‘ပက်တော့ စံပြကျေးဇား’

ပျော်ဘွယ်မှ ထွက်လာလာချင်း တွေ့ရသော ဇာဖြစ်ပါသည်။ သည်ဘက်လမ်းတစ်ကြောရီ ကျေးဇာအမည်ကလေးတွေကို ကျွန်မ သိထား ချင်သောကြောင့် မှတ်စုစာအုပ်ကလေးထဲတော်ကာ 'ပက်တော်ရွာ' ဟု ရေးမှတ် ထားလိုက်သည်။ ကျွန်မ မှတ်စုစာအုပ်ကျေးကို ပြန်မသိမ်းရသေးခင်မှာဘဲ ထားလိုက်သည်။ ကျွန်မ မှတ်စုစာအုပ်ကျေးကို ပြန်မသိမ်းရသေးခင်မှာဘဲ ကားက ဂျိန်းခနဲ့မြည်ကာ ကားလမ်းတစ်ဖက်ကို ဒရွတ်ဆွဲသွားတော့၏။ ခရီးသည်များ၏ အလန့်တကြားအောင်သံတွေက ကျိုးပြီကျေသလို ဝေါခနဲ့ ထွက်ကျေလာသည်။ သမီးကို ရင်ခွင်ထဲဆွဲပွဲကာ ထိုင်ခုံတန်းကို ဖြော်ဆုပ်ထားရင်း ကျွန်မမှာ ဘုရားကိုသာ တရတော့သည်။ ကားကြီးက ရတ်တရက် ဆောင့်ချိုးလိုက်သလို ပြုမှုခနဲ့ အိကျသွားကာ စက်ရပ်သွားတော့၏။

“ကဲ ခရီးသည်တွေအားလုံး ကားအောက် ခကာဆင်းပေးကြပါ”

ခရီးသည်တွေ ကားအောက်ကို ဝှစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ဆင်းကြရသည်။ ကားက စက်ပျက်သွားတာတော့ မဟုတ်။ ဘာဖြစ်မှန်းမသိ။ ကျွန်မ ကတော့ လိုအပ်မည်ထင်သည့် သောက်ရေသန့်ဘူး၊ ဆေးဝါး၊ မှန့်ထုပ် စသည့် ပစ္စည်းပစ္စယ တိုလီမှတ်စကလေးများကို ခြင်းတစ်လုံးဖြင့် စုထည့်ကာ ဆင်းလာခဲ့သည်။ လက်က နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်နှစ်နာရီမတ်တင်း။ နေလုံးကြီးက ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်မှာ နေရာယူကာ အပူတွေ မှုတ်ထဲတ်နေ သလား မှတ်ရသည်။ ကားလမ်းဘေးက တမာပင်ရုပ်မှာ ကျွန်မတို့ နိုံကြရပြီ။ တမာပင်က ကားလမ်းကုန်းပေါ်မှာရှိသော်လည်း အရိပ်က ချောက်ထဲမှာ ဆိုတော့ ချောက်ထဲဆင်းထိုင်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။ တုချို့ကလည်း ကားလမ်းတစ်ဖက်မှာရှိသည့် ကုလားပင်ကြီးအောက် သွားထိုင်နောက်သည်။

“ကားဘီးပေါ်က်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး ယူဘိုး ကျိုးသွားတာတဲ့။ ပျော်ဘွယ်ကို တစ်ခေါက် ပြန်ပြီး ပစ္စည်းယူ ပြင်ရမယ် ပြောတာပဲ”

“သော် ဟုတ်လား၊ ဒါဆို တော်တော်ကြားဦးမှာပေါ့”

“အင်း၊ ပစ္စည်းရရင်တော့ ပြန်လောက်ပါတယ်၊ ပရရင်တော့ ဉာဏ်သုံးနာရီ လေးနှာရီလောက်ပြီးရင် ကံကောင်းပေါ့”

ကားဆိုကိုသွားပြီးစနည်းနာလာသူကို ကျွန်မခင်ပွန်းက လေးကြည့်ခြင်း
ပြစ်ပါသည်။ ကြီးတော်နှစ်ယောက်၊ ဘတော့ ‘ကားလော်ကို ကုန်တွေ ဖို့ကုန်
တင်လာလို့ ကျိုးတာ’ ဆိုကာ ပျော်ကောက် ပျော်တောက် လုပ်နေသည်။
ခရီးသည်တွေကတော့ တစ်ယောက်မှ မန်က်စာ ထမင်း မစားကြရသေး။
ရန်းသားထမင်းစားရပ်မည်ဆိုတော့ ထမင်းမစားရသေးသွားပျော်သည်။
နာရီဝက်လောက်ကားနှိုးကို ပျော်ဘွဲ့သွားသွားမည့် ကားကြုံတစ်စီးပေါ်
သည့်လိုက်သည်။ နေကလည်း ပျော်ထက် ပျော်သည်။ ကားပျော်သတင်း
ကြားလျှင်ကြားခြင်း ပက်တော်ရွာက ကလေးဘုရားတွေ တစ်ခဲ့ခဲက် ထွက်
လာကာ ကျွန်မတို့ ခရီးသည်တွေကို ထိုင်ကြည့်နေကြသည်။ သမီးကတော့
ကလေးတွေ တစ်ပြီးတောင်ကြီးကို မြင်လိုက်ရေတော့ ‘ကေးဇူးဇာ’ လို့
အောင်သည်။ သမီး ငါ့မှ ငါ့ပါစေတော့ အောက်မေ့ကာ ကျွန်မလည်း
ပက်တော်ကလေးအပ်ကြီးထဲသွားရောကာ ထိုင်နေရတော့သည်။

ငါ့လယ်တစ်ချက်ထိုးခါ့နီးတော့မှ ပျော်ဘွဲ့သွားကြသွားတွေ
ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ကားဝပ်ရှေ့သရာတွေပါ ပါလာသည်။ ဝပ်ရှေ့
သရာတွေကို တင်လာသည့် ဒတ်ဆန်းကားပြုကလေးက ထမင်းစားလိုသည်။
ခရီးသည်များကို ပျော်ဘွဲ့ဖြူးဘက် ကုသိုလ်ပြစ် လိုက်ပို့မည်ဆိုတဲ့။
သည်တော့လည်း ခရီးသည်တွေ ကားပြုကလေးထဲ ပြုတို့ကြလေတော့သည်။
တချို့ ခရီးသည်များကလည်း ကိုယ့်ထမင်းချိုင့်နှင့် ကိုယ် ပါလာကြတာမို့
သစ်ပင်ရိုပ်ကောင်းကောင်းမှာ ချေကာ စားနေကြပြီ။ ကျွန်မတို့ မိသားစု
ကတော့ ပျော်ဘွဲ့သွားက် ပြန်လိုက်ကာ ထမင်းစားကြရမည်။ ရန်းသား
ကလေးမှာ ထမင်းစားလိုက်မဟု ဆိုသည့် ကျွန်မဆန္ဒ မပြည့်တော့။

ယျော်ယူမြို့တစ်နှစ်ရာရာမှာ ထမင်းဆိုင်ကောင်းကောင်း ရှိနိုင်သော်လည်း ကျွန်ုမ်တို့မှာ ကားဆရာတို့ပေးသော ဆိုင်မှာ စားကြရသည်၊ ဘေးအောက်ကားရပ်နားသည် လက်ပက်ရည်ဆိုင်မှာပဲဖြစ်သည်။ ထမင်းဆိုင်သက်သက်တော့ မဟုတ်။ လက်ပက်ရည်ဆိုင်နှင့် တွဲဖွင့်ထားသည့်ဆိုင်ပြစ်သည်။ ကားပြုကလေးပိုင်ရှင်၏ ဆိုင်လို့လည်း ဆို၏။ ထမင်းပြုတစ်ပွဲ၊ ငါးကြော်ချက်နှင့် လက်ပက်သုပ်တစ်ပွဲဆိုသော်လည်း သာတော့လည်း ကောင်းလုပ်ပါ၏။ ကျွန်ုမ်တို့နှစ်ယောက်တည်း စားတာ နှစ်ထောင်နီးပါးရှင်းလိုက်ရတော့ ခေတ်သမီးသားပဲလို့သာ တွက်လိုက်ရတော့သည်။ ဘတ်ဆန်းကားပြုကလေးက ကျွန်ုခဲ့သေးသည် ခရီးသည်တွေကို တစ်ခေါက်ပြန်ကဲဖို့ တွက်သွားပြန်တော့ သည်ကား ပြန်မလာမချင်း ဆိုင်ရှု့မှာ ကျွန်ုမ်တို့ ငါတ်တုတ်ထိုင်စောင့်ရသည်။ သည်တစ်ခါတော့ ကားဂိတ်မှာ ရောင်းသည့် ဈေးသည်တွေနှင့် ကျွန်ုမ်တို့သားအမီ ရင်းနီးခွင့်ရပြီ။

“ပေါက်ချိရမယ် ပေါက်ချိ၊ ငါတ်သုတ် ငါတ်သုတ်၊ ကျိုပေါင်း ကျိုပေါင်း”

ဈေးသည်တွေလိုအသံတူပြုကာ ပပါကလာပီကလာအောင်နှင့်သာ သမီးကို ကြည့်ကာ သူ ယျော်လို့ တော်ပါသေးရဲ့ အောက်မေ့ရသေးသည်။ ဈေးသည်တွေက ပက်တောာရွာနားမှာ ကားပျက်နေပတဲ့ ဆိုသည့်သတင်းကို ရကြပြီ။ ပက်တောာဘက် ကားကြုံစီးကာ ကားပျက်ခရီးသည်တွေကို ဈေးလိုက်ရောင်းကြဖို့ အချင်းချင်းတိုင်ပင်နေကြသံကို ကြားရတော့ ကားပျက်ခြင်းကသည်ပင် သူတို့အတွက် အခွင့်အရေးပါကလား တွေးမီရသည်။

“ထမင်းစားရတာ အဆင်ပြုဘူးနော်”

“ခုံးဆိုတာ သည်လိုပါကာ၊ ထမင်းရှိတာ လျှော့လျားတင်ရနားတယ်”

ကျွန်ုမ်ကပြောတော့ ခင်ပျော်းသည်က ပြုပြောပါသည်။ ဟုတ်သူ့ပဲ ထမင်းရှိတာ ကျွေးဇူးတင်စရာပေါ့။

အတ်ဆန့်ကေားမြှုကလေးက ပထားသခါးကို စရိုးသည်တွက်
လာခေါ်တော့ ဖွံ့ဖြိုးလွှာစုံနာရီးလိုပြီး၊ ကျောက်လမ်းများပြီးလိုက် အနိုး
အငွေးတွက်ပင် ကျွန်းများကို လာသပ်မှုသည်။ ပုဂ္ဂိုလ်တို့မြဲမြောင်း၊ ကျွန်းများ
သမီးကလေးကို ပိုက်လွှာထားရင်း၊ အလုပ်နှင့်လိုက် သတိရရှိက်မြို့၏၊
ပက်တော်ရွာဘက်ပြန်ရောက်တော့ ဖုန်လုံကေားပြီးသည်ပင်လျှင် မူပျော်
ခေါင်ဖာ ပါးထတောက်တွေမဟု ဖုတ်ရသည်။ ကေားအောက်ကို ဝင်ကာ
ပြပြင်ပေးရှာကြသည် ဝပ်ရှေ့သရာတွေပေါ့၊ ဘယ်လောက်တော် ပုဂ္ဂိုလ်
လေမလဲ။ စရိုးသည်တွက်တော်သာမ်း သစ်ပင်ပို့ကောင်းမြှုပ်နှံရနှင့် ရှာက်
ခြားလိုက်ရန်။

ညမော သုံးနာရီလေက် ရောက်တော့ ကျွန်းများအတွက် သစ်ပင်ရို့
တွေလည်း နေရာရွှေ၊ သွားကြပြီး၊ သစ်ရှေက်တွေကြားက ကွက်ပြောက်ထိုး
မှသော ကျွန်းများက ပိုပြီး၊ ပုလောင်လာသလို စံစားရအိုး၊ ပျော်ဘွယ်ဘက်မှ
ရော့ပုံးပြီးနှင့် ရောက်လာသော ရေသန၊ ဘူးသည်လည်း တစ်လုံးပါ မကျွန်း
အောင် ရောင်းကောင်းလှသော့ ကြိုရာကားနှင့် ပျော်ဘွယ်ဘက် ပြန်လိုက်
သွားပြီး၊ ကျွန်းများက ရေသန၊ ဘူး သုံးဘူး ထပ်ဝယ်ထားလိုက်သော်လည်း
သည်ရေ သုံးဘူးကုန်သည်အထိ ကားပြင်ဆင်ပြီးလျှင်တော့ ရေအောင်
သောက်ရပါ၊ လမ်းမပြင်။ စောစောကလေးကတင် ရောက်လာသော
အချဉ်ပေါင်းသည်လည်း၊ ပလုံးမောက်ပောက်တစ်လုံးကုန်ပြီး၊ နေကြာနေ့၊
မလိုင်လုံး စသည်အထူးပွဲ လည်ပင်းသီခွဲ့လာသော သရေစာသည်လည်း
ပြန်သွားနဲ့ပြီး။

စရိုးသည်အပေါင်းလည်း ကား ကောင်းနှီး ကောင်းနှီး ပျော်လန့်
ချက်ပြင့် ကားကို ပချင့်ပရဲကြည့်ကြရင်း တစ်ပဝါးမှုပစ္စနှင့်ကြရာပါ။
ကားပြင်ဆရာတွေလည်း ကျောက်လမ်းပုပုကြီးပေါ်မှာ ကျောစောင်းက
န္တားမြိုင်ထဲ နစ်ဖော်ကြရအောင်း။

“ရွှေထဲက အိမ်တစ်အိမ်မှာ မင်းတို့သားအမီ သွားနားကြပါလား၊ ကလေး အပူရပ်ပြီး ပျားမှာ စီးရတယ်”

ကျွန်မခင်ပွန်းက ပြောတော့ ကျွန်မတို့သားအမီ ကားလမ်း
တောင်ဘက်ရှိ ပက်တော်ဘာကလေးထဲ ဝင်ခြောက်သည်။ မန်ကျည်းပင်ကြီးထွေ
ရိုင်းနေသော ခြောက်ရှည်အိမ်ကလေးရှိရာကို ကျွန်မ သွား၍ နှုန်ခွင့်တောင်းရ
ပါသည်။ အိမ်ခြေရိုင်းထဲ ဝင်လိုက်ကတည်းကပင် အေးစိန့်သော အရသာ
ထူးက ကျွန်မတို့ကို ဆီးကြော်ပက်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရ၏။ သည်မျှရ
မှာတော့ အေးပြခြင်းအတွက် ဓမ္မအား မလို။ သဘာဝတရားကပဲ သဘား
အရသာ ပေးဝေထားလေသည်။

5

“အိပ္ခ၊ သဘောရှိ လာနားကြစ်းပါလဲ၊ ကျပ်တိုက ကားပျက်တာ
မြင်ကတည်းက စိတ်မရှုံးသာလိုက်တာမှ၊ လာပြု ခေါ်ချင်ပေသ ခုံနှုံး
တိုက မကြိုက်မှန်းသိ ကြိုက်မှန်းသိနဲ့ပဲ၊ အသာမှနတာ၊ လိုင် ထိုင်”

အိမ်ရင်ဖနီးမောင်နဲ့က ဖော်ဖော်ရွင်ရွှေ ရှိရှာသူသည်း ကျွန်ုပ်တို့
သားအမိဂို ခြေတံရည်အိမ်အောက်မှာ ငင်းထားသော ကုန်းလျားရည်ပြီး
တစ်လုံးပေါ် နေရာထိုင်ခင်းပေးရှုမက ရောင့်ဗျားပွဲ၊ လက်စက်ပြုပင် တည်လိုက်
သေး၏။ ခြေတံရည်အိမ်ကလေးက အောက်ထပ်မှာ ကာရုံမထားထား
ထားပတ်လည်က ပေတွေ ရွှေတံရွာဝင်လုပ်ယူနေပါကြသည်။ မြန်မာရှိုး
ပင်ကြီးတွေဆိုက ယက်ထိတ်လိုက်သည်လေနှင့် အေးလိုက် စက်လိုက်တော်
မပြောပါနဲ့တော့ ဆုံးသည့်အထူးက ဖြစ်၏။ ကားလမ်းအောက် သာမ်း
အောက်ထက်စာလျှင် ပုန်ကျည်းရှိပို့ကောင်းကောင်းအောက်မှာ ခြွှေးရွှေး
အိမ်ကလေးက ပိုကောင်းသည်မဟုတ်လား၊ သိမ်္မာင်ရွှေးသည်း အနောက်
ကောင်းကြပါပေသည်။ သတ်မှတ် ဝါးရှိုး ဆုံးလိုက်သွားသွားမြှော် အောက်
သော အရိပ်ပါတကား။ ကျွန်ုပ်မက ငင်းပုံးသည်ကိုပါ လုပ်မှုမှုပါ၍ ရှိရှာသူ

“ရော်ကြမ်းနဲ့ လက်ပက်သုပ္ပါယားကြည်း၊ ကိုယ့်တော်တော့ ရှိတာ
ကျွေးရတာပဲ အားမနာနဲ့၊ ငော်ဦး၊ ခင်ဗျားတို့ ငြိုင်ညှင်းလက်ဆနဲ့ လူချော်
လုပ်ရအောင် သဲ ပို့ ဝင်ပေါ် ကျော်ရှင်းလိုက်ဦးပယ”

ကျွော်မတိုက အားမှာ တား တားသော်လည်း ဖို့ရှင် ကိုနဲ့နိုင်က
နှုတ်ရှင်းသည်။ သိတ်လေး ငါးကောင်ရှိနေသည် သိတ်ခြေားက ကျော်ပျော်
ကြီးကို တာဘုံးဘုံးနှင့် ရိုက်ခါကာ သင်ပြုးတွောင်း၊ ခေါင်းအုံးတွေကို
ပုဆိုးကောင်းပတ်ကာ ချေပေးလိုက်ကြသေး၏၊ သမီးကတော့ သိတ်တွေကို
မမြင်ပါးသပြင့် အထူးအသန်းပြုးပြုရှာသည်။ ဝက္ခားတော့ ဖို့ရှင် ကလေး
တွေနှင့် အဖွဲ့ကျကာ သိတ်ခြေထဲပင် သင်းသော့မှာလိုက်သေးကော်၏၊
ကျွော်မခင်ပွဲနဲ့က ကက်ဆက်တစ်လုံးနှင့် ပက်တော့ရှာ သဘာဝတွေကို
မေးလေသည်။

“မန်ကျည်းပင်ကြီးတွေ အကြိုးကြိုးပဲမှုံးကောင်းလိုက်တာ”

“ကောင်းတာတော့ ငြို့မှုံးတော့၊ ကျော်တို့မှုံးခင် ပဆေသကို
ကတည်းက အပင်ကြီးတွေ၊ ကျော်တို့မိဘများ တစ်သက် အခု ကျော်တို့
တစ်သက် သည်မန်ကျည်းပင်နဲ့ အားငါ့ရတာဘဲ”

မန်ကျည်းပင်မှာ မန်ကျည်းရွက်နကလေးတွေက ပုရှစ်ပါး
စိန္တေသည်။ သည်မန်ကျည်းရွက်နကလေးတွေကို ခုံလိုသူ လာခုံးနိုင်သည်
ဆို၏။

“ကျော်တို့သိက မန်ကျည်းရွက်က ခင်ဗျားတို့ မန်းလေးထိ
ရောက်တယ်၊ ရန်ကုန်လည်း ရောက်တာပဲ”

“သည်မန်ကျည်းရွက်ကလေးတွေ ကျွော်မတို့ မန္တော်လေးဘက်
ရောက်တယ်ဆိုတော့ လမ်းခရီးများ ကြွော်ကုန်ဘူးလား။ ကျွော်မပြင့် မနေက်
ချေးက ဝယ်လာပြီး မချက်ပြစ်ရင် နောက်တစ်နေ့ ရိုးတဲ့ တြေား၊ အရွက်
တြေား ဖြစ်တာ များလွှန်းလို့”

“ခုံတာ နည်းမကျလို့ နေမှာပေါ့မျှ၊ ခုံတတ်ရင် ထားချွင်သလောက် ထားစမ်း၊ ဒီမှာ ခင်ဗျား ကျူပ် ပြောလိုက်မယ် မန်ကျည်းချက် ခုံတဲ့နေရာမယ် အရွက်ကို သပ်ခုံးရင် မခံဘူး၊ လက်ပူမိရော်။ အတက် ကလေးတွေ ဖူးခုံးမှ ခံတာ၊ ပြီးရင် ရေစိပ်ဆိုးနဲ့ထုပ်ပြီး တောက်လျောက် ပို့တာပဲ၊ ရေခြားက် သွားလိုက် ပက်လိုက်နဲ့ သယ်ရတာပေါ့၊ ဟိုရောက်လို့ အထုပ်ဖြေလိုက်ရင် လတ်ကော့လို့။ တစ်စက် မညိုးဘူး”

ကိုစိုးနိုင်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မန်ကျည်းကိုင်းတစ်ကိုင်းကို ထနိမ့်တဲ့ပြီး အတက်ဖူ့စနစ်သုံးကာ ခုံပြုလိုက်သေး၏။ သူ့ပုံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်ုံး စိတ်ထဲ ခင်မင်သွားမိသည်။ ကိုစိုးနိုင်၏အစ်ကိုတော်သူ ကိုငွေးမောင်ကလည်း မန်ကျည်းတစ်ပင် အသုံးဝင်ပုံတွေအကြောင်း အားရပါးရ ပြောပြပါသေးသည်။

“မန်ကျည်းချက်ပြီးတော့ မန်ကျည်းသီးနကလေးတွေ ပေါ့ပြီး ဆိုတာနဲ့ ခုံရောင်းကြတာပဲ၊ မန်ကျည်းသီး နှချိန်ရောက်ရင် ကုန်သည်တွေ လာကြပြီပေါ့။ အသီးကြည့်ပြီး တစ်ပင်လုံး ပုတ်ပြတ်စနစ်နဲ့ အထွက် ခန့်မှန်းပြီး ဝယ်ကြတာပဲ”

မန်ကျည်းသီးဖိုးကချည်း တစ်နှစ်တစ်နှစ် စိုင်းထဲရှိသည် အပင်တွေ သီးသမ္မာ တစ်သီန်း၊ တစ်သီန်းခွဲ ပြီးမလွတ်ပဲ ဆိုသည်။ ငွေကြေးထက် မိမ္မဖမ္မာကို တန်ဖိုးထားပြောနေမှန်း ကျွန်ုံးမ သိပါသည်။ ဖက်တော်ကလေးက တောင်သူလယ်လုပ် ဓားမခုတ်ဘဝတွေ ဆိုသော်လည်း စွားမွေးကြ၊ ဆိုတ်မွေးကြ တစ်ဖက်တစ်လမ်း ဝင်ငွေရှာကြသည်။ တောင်သူလုပ်ငန်း နားချိန်တွေမှာ ပန်းရှုန်လုပ်ငန်း ဝင်သူက ဝင်၊ လက်သမားလိုက်သူက လိုက်ကသေးသည်။ စင်ကယ်သော ဝင်ငွေဖြင့် ဝမ်းကျောင်းကြရှာသူတွေ။

“ဒါနဲ့ ခင်ဗျားတို့က နှတ်မောက်သွားမှာဆိုတော့ အမျိုးရှိလို့လား”

“ကျွန်ုံးတော်တို့က စာရေးဆရာတွေပါ၊ ကနေ့ညာ နှတ်မောက်မှာ စာပေဟောပြောပွဲ ဟောရမှာလေ။ ကားပျက်တော့ မမိလောက်တော့ပါဘူး”

“အေးအေးသာနေ၊ နတ်ရထားနဲ့ခေါ်လို့တောင် မမီဘူး။ ခရီးက ဝေးသေးပေါ့၊ သြော် သြော် ခင်ဗျားတို့က စာဟောဆရာတွေပေါ့”

“ဟုတ်ပဲဗျာ၊ ကျွန်ုင်တော်တို့က စာဟောဆရာတွေပေါ့၊ ရေးလည်း ရေး ဟောလည်း ဟောပေါ့၊ အခုတောင် ကိုစိုးနိုင်တို့အိမ်လာပြီး ပြောဟော စားနေတာပဲ”

ကျွန်ုင်မခင်ပွန်းက အချွန်း ဖောက်လိုက်တော့ အိမ်ရှင်တွေက ရယ်ကြသည်။ ခဏအတွင်းမှာပင် ကျွန်ုင်မတို့အချင်းချင်း ခင်မင်ရှင်းနှီးသွား တော့သည်။ တောသူတောင်သားများ၏မေတ္တာကား ပကတိ ဖြူစင် ရိုးသား လွပ်သည်။

“ကိုင်း ခင်ဗျားတို့လည်း တစ်မနှက်စာလုံး ကားစီးလာရတာ ညောင်းမှာပေါ့၊ ကွပ်ပျော်ပေါ် သွားလဲချည်ကြ၊ တစ်ရေးတစ်မောအိပ်ကြ၊ ကားက မပြီးသေးပါဘူးမျှ။ အိပ်ရာကနိုးရင် ရေချိုး၊ ထမင်းလည်း ချက်နေပြီ၊ ညာပါ စားသွားကြ”

“ဟာ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ နားရ နိုရတာကို ကျွေးဇူးတင်လှပါပြီ။ ရေချိုး ထမင်းစားတော့ သည်းခံကြပါ၊ ကားလည်း ပြီးတော့မှာပါ”

“ဒီမှာ ခင်ဗျား ကျွော်ပြောလိုက်မယ်၊ ကျွော်တို့က အိမ်လာလည် လှည့်ပါ ဆိုလို့ ခင်ဗျားတို့ မလာနိုင်ကြပါဘူး၊ မှန်တာပြောတာ။ ကျွော်တို့ ကလည်း လမ်းမှာတွေ့လို့တောင် ခင်ဗျားတို့ကို သိတာမွှတ်ဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ရေးက ဘဝရေစက်ရှိလို့ ဆုံကြရတာ သည်လို့မှ ထမင်းမကျွေး ရရင် ဘယ်ကုသိုလ်ရလိမ့်မတဲ့”

ကျွန်ုင်မတို့ ကွပ်ပျော်ပေါ်လဲနေတုန်းမှာပဲ ကိုစိုးနိုင်က ရေပုံးနှစ်ပုံး ထ ဆွဲကာ စဉ်အိုးထ ရေတွေ ထမ်းထည့်လေတော့သည်။ လေးနာရီတောင် ခွဲသွားပြီ။ ကျွန်ုင်မတို့ ဟောရမည့် နတ်မောက်ဖြူ၊ စာောဟောပြောပွဲလည်း သည်ညာ ကျင်းပဖြစ်စရာ မမြင်တော့။ စိတ်ကိုသာ တုံးတုံးချလိုက်ရပြီ။

နာရိဝက်လောက် ခြေဆန်လက်ဆန် နားကြပြီးတော့ ကျွန်မတို့ မိသားရှု ရေချိုးကြသည်။ အေးလိုက်သည့် ဖက်တောတွင်းရော်။ ပူလောင်နေခဲ့သမျှ အေးမြှု လန်းဆန်းသွားရသည်။ ကျွန်မတို့ ရေချိုးနေတုန်းမှာပဲ ကိုစိုးနိုင်က မန်ကျည်းပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ် လွှားခနဲ့ လွှားခနဲ့ တက်နေပြီ။ လမ်းပေါ်က ကားကြီးကတော့ တဗုတ်တုတ်မျှ မလျှပ်သေး။ ကားပြင်နေကြသူတွေခမျာ အတော် ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်နေကြရရှာသည်။ နေကလေးညီသွားတော့ ခရီးသည်တွေ ကားဘေးမှာ စုကြပ်နှုန်းပြီ။ ကိုယ့်အစုကလေးတွေနဲ့ကိုယ် ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု။

“က ဟောသည်မှာ မန်ကျည်းရွက်လက်ဆောင်၊ ရေစိုဝတ် ကလေးနဲ့ ထုပ်သွား၊ ခင်ဗျားတို့ နှတ်မောက်က ပြန်လို့ မန်းလေးရောက်တဲ့ အထိ ခံတယ်။ ကျူပ်တို့ တောတော့ ဒါပဲ ပေးစရာရှိတာပဲ”

သည်စကားကြားရတော့ ကျွန်မ ဝမ်းနည်းသွားမိရသည်။ မန်ကျည်းရွက်နဲ့ လက်ဆောင်တဲ့လား။ ကိုယ့်တောရှိတာ ပေးရတာတဲ့လား။ မွန်မြှတ် လှပသော လက်ဆောင်ပါတကား။

ကိုစိုးနိုင်က မန်ကျည်းရွက်တွေ တစ်ထဲပုံကြီး လက်ဆောင်ပေးနေ စဉ်မှာ ကိုစိုးနိုင်၏အနိုး မနိုင်စိုဝင်းက ထမင်းပွဲကြီး ပြင်ပါလေတော့သည်။ မန်ကျည်းရွက်နှင့် ငါးခြားခြောက်ချက်၊ ကြောက်ဥမ္မာကြော်၊ လက်ဖက်သုပ်။ ဆရာကြီး ရွှေ့အောင်းစကားနှင့် ပြောရလျှင် ကျွန်မအတွက်တော့ မမေ့ နိုင်သော ထမင်းတစ်နှပ်ဖြစ်ရပါသည်။ ကျေးဇူးကြီးလှပါပေါ့။

ခရီးလမ်းပန်း အဆင်မပြု မချောမသာသဖြင့် စိတ်ည့်ည့်မီးရ သော်လည်း နွေးထွေးလိုက်လဲသော ဖက်တောရာကလေးမှာ တစ်နေခုံခွင့် ရသည်အတွက်တော့ စိတ်ချမ်းမြှောပါ၏။ ကားပေါ်မှာ တစ်လမ်းလုံးလိုလို လွှဲစိတ်သဘော၊ လွှဲစိတ်မနောတွေကို မြင်ခဲ့ရပြီ။ အရောင်စုံ အသွေးစုံ။ အခုလည်း ရိုးသားဖြုစ်လွှာသော ကျေးတောနေ တောသူတောင်သားများ၏

ဒိတ်စေတနာကို မြင်ခွင့်ရပြန်သည်။ သည်စလေ့၊ သည်စရိုက်၊ သည်အရိုးခံ
စေတနာတွေ ရှိနေပါသေးလားဆိုသည် ခံစားမှု ဝင်လာတော့ မျက်ရည်
စိုအောင် ဝမ်းသာမိရပါ၏။

“က ကိုစိုးနိုင် ကျွန်တော်တို့က မေတ္တာနဲ့ပေးတဲ့ လက်ဆောင်
တို့လည်း လက်ခံပါ၊ တန်ဖိုးမရှိပေမဲ့ အမှတ်တရပေါ့”

ကျွန်မတို့မှာ လျှပ်စစ်ဖြင့် ဓာတ်အားသွင်းရသည် လက်နှိပ်
ဓာတ်မီး တစ်ယောက်တစ်လက်စီ ပါကြသည်။ ဖက်တော်ကျော်မှာ လျှပ်စစ်မီး
ရှိတာမျို့ သူတို့အတွက် အသုံးတည့်လောက်သည် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးတစ်လက်
လက်ဆောင်ပေးတော့ ကိုစိုးနိုင်တို့က ငြင်းကြသည်။

“တရားဟာဆို ယူပါတယ်များ၊ အခု ခင်များတို့က ခရီးသွား
ကြတာ မူတ်လား၊ လမ်းမှာ ရှေ့ခင်းလှက်ခင်း သုံးရမယ့် ခရီးဆောင်ပစ္စည်း
မလိုဂျင်ဘူးများ”

ကျွန်မက ကျွန်မထံမှာပါလာသော နောက်ထပ် ဓာတ်မီးတစ်လက်
ထုတ်ပြတော့မှ အားနာနာနှင့် ယူရှာသည်။ ကျွန်မခင်ပွန်းက ဓာတ်အားသွင်း
ခလုတ်ကလေးကို ထုတ်ပြီး ပလပ်ပေါက်မှာထိုးပြတော့ ကိုစိုးနိုင်က သဘော
ကျွနောက်သည်။

ကျွန်မတို့မှာ ခြေညာင်းလက်ဆန့် နားပြီးပြီး ရေမိုးလည်း
ချိုးပြီးပြီး ဉာဏ်ထမင်းလည်း စားပြီးပြီး လက်က နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့
ဉာဏ့ ခြောက်နာရီ ထိုးလှပြီး တစ်နောက် ဝင်သွားပါပြီကေား၊ ကားကြီး
ကိုတော့ ပြင်က ဆင်ကြတုန်း။ လူတွေကလည်း စိတ်ရည်လက်ရည်
ထိုင်စောင့်နေကြတုန်း။ မကွေးနတ်မောက်အထိ သွားချင်လို့ ခရီးကြား
ကားလည်း မရှိ။ သည်မှန်လုံးကားတစ်စီးသာ ထွက်သည်မဟုတ်လား။
လမ်းရွာကလေးတွေဘက်ဆီ ခေါက်တိုကုံးနေကြသော ထော်လာကျိုးကလေး
တွေပင် အသွားအလာ သိပ်မရှိတော့ပါ။ ပေါ်လာသမျှ ထော်လာကျိုးတွေ

ပေါ်မှာလည်း ခရီးသည်တွေရော ကုန်တွေရော အပြည့်။ ဆိတ်တွေ၊ သိုးတွေ၊
ဝက်တွေ၊ ကြက်တွေပင် ပါလိုက်သေးသည်။

“ပစ္စည်းတပ်ပြီးသွားပြီတဲ့၊ ကား ကောင်းသွားပါပြီ”

ကားဆိတိသွားပြီးကူညီနေသော ဖက်တော်ယူသား ကိုငွေးမောင်က
သတင်းကောင်းကို သယ်ဆောင်လာသည်။ ဉာဏ်စုနှစ်နာရီလည်း ထိုးလေပြီ၊

“ကား ကောင်းတော့လည်း သွားတာပေါ့၊ ကားပြင်မပြီးလည်း
ကျူပ်တို့အိမ် အိပ်လို့ ရပါသဗျား”

“နတ်မောက်အထိ ဘယ်လောက်မောင်းရညီးမှာလဲ ကိုစိုးနိုင်”

“မောင်းရတာပေါ့ ငါးနာရီ ရှောက်နာရီလောက်တော့ ပျော်ဘွယ်
နတ်မောက် ရှောက်ဆယ့်နှစ်မိုင် ခရီးရှိတယ်၊ နည်းမှတ်လို့။ ခင်ဗျား ကျူပ်
ပြောလိုက်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဉာဏ်ရှုက် နှစ်ရှုက်လောက်ရောက်ရင် အာကပဲ”

မနိနိုင်းတို့တစ်တွေကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကားလမ်းဘက် ကျွန်းမတို့
တက်ခဲ့ကြသည်။ ခရီးသည်တွေအားလုံးလည်း ကားနား စုပြုလာကြပြီ၊
ကိုငွေးမောင်နှင့် ကိုစိုးနိုင်က ကျွန်းမတို့ကို ကားပေါ်လိုက်ပို့ရင်း ခရီးကြုတိုင်း
ဝင်ဖို့ ပြောကြသေးသည်။ ခကာတစ်ဖြုတ် ဆိုသလိုသာ တွေ့ကြ ဆုံးကြရ
သော်လည်း စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိသော မြေလတ်အညာမြန်မာတွေ
ကတော့ အရိုးစွဲအောင် ဖော်ရွှေစိတ် ထားနေကြုံးမှာမလွှဲ။ သည်မိသားစုနှင့်
ခွဲရတော့ လွမ်းမိသလိုလို ဖြစ်ရသေးသည်။

ဉာဏ်စုနှစ်နာရီခွဲတော့မှ ကားကြီးနီးလာကာ နတ်မောက်ဘက်ကို
ဦးတည်းမောင်းနှင့်လာခဲ့နိုင်သည်။ ဖက်တောရေ့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါရဲ့။

၁

“ကားမီး ပိတ်လိုက်စမ်းပါကျို့၊ သည်မှာ ပိုးကောင်တွေ မျက်စိတောင် ဖွင့်လို့
မရဘူး”

ကားက ထွက်စဆိတော့ မကြာမကြာ ကားရပ်ကာ လိုက်လဲ
စစ်ဆေးနေရသည်။ ကားစက်ရှိန်လျှော့လိုက်တိုင်း လမ်းဘေး ချုပ်ပုတ်တွေ
ထဲမှာ အောင်းနေသော ပလုကောင်တွေ၊ ပိုးဖလံတွေ၊ ပိုးတောင်မာတွေက
မီးဖွင့်ထားသည့် ကားမီးရောင်ဆီ အလုအယက် တိုးဝင်လာကြသည်။
ကျွန်းမတို့သားအမိမှာ တဘက်တစ်ထည်ဖြင့် ရိုက်ချေနေရ၏။ ကားမီး
ပိတ်လိုက်တော့လည်း မောင်နှင့်မည်းမည်း။ လမ်းဘေးပဲယာရှိ သစ်ပင်
ချုပ်ပုတ်များ၊ မိုင်တိုင်များ၊ ရွာကလေးများကို ကားဆလိုက်မီးရောင်ဖြင့်
အပြီးအဖြန်းသာ မြင်ရ၏။ အမောင်ထဲကနေ စိုးတဝါးလှမ်းမြင်လိုက်ရသော
ရွာအမည်ကလေးတွေကိုလည်း ခေါင်းထဲမှာပဲ တေးမှတ်ထားလိုက်ရတော့၏။

ကုလိုခါးလှ၊ ရနောင်၊ ဉားကုန်း၊ သဖန်းချောင်း၊ ရွာတော်၊
စိုင်ကောင်း၊ ဗုံးတော့၊ ယဲကြိုး၊ ကျားထူး၊ ရွာမွန်၊ လေးအီမ်း၊ ကျွဲ့မကျွဲ့၊ ကားလမ်း
ဘေးတစ်လျှောက် ရွာစဉ်အတိုင်း မဟုတ်သော်လည်း ကျွန်းမ ခေါင်းထဲ
စွဲနေသော ပျော်ဘွယ် နတ်မောက်နယ်က အညာရွာကလေးများ ဖြစ်ပါ၏။

မန်က်စာစားမည်ဆိုသော ရနောင်ရွာကလေးကိုရောက်တော့
ညစာ စားပို့ ကားရပ်ပေးသည်။ ခရီးသည်တချို့လည်း ထမင်းစားကြသည်။
ကျွန်းမတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ကော်ပီတစ်ခုက်စီပဲ သောက်လိုက်ကြပါသည်။
နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက် မောင်းမီတော့ လမ်းဆင်းခရီးသည်တွေ ဆိုင်ရာ
ဆိုင်ရာ ရွာကလေးတွေမှာ ဆင်းကြသည်။ တချို့လည်း အချိန်တွေ လင့်
နေတော့ တစ်ရွှေ့တစ်ရွှေ့မကူးနိုင်ကြတော့။ ကြံ့ရာ ရွာမှာ ညအိပ်ကြရမည်
ဆို၏။ ကားထွက်လာတော့ အမောင်ထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါး ပျောက်ကွယ်သွား
ကြသော ခရီးဖော်များကို ကျွန်းမ လှမ်းကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။ မကြာခင်မှာပဲ
ကျားထူးချောင်းခြောက်ကျွယ်ကျွယ်ကြီးထဲ ကားဖြတ်မောင်းလာခဲ့သည်။
အမောင်ထဲက လှမ်းကြည့်ရသော်လည်း ချောင်းကြီးက ကျွယ်လွန်ဗုံး
သီသာလှသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မကျွေး နတ်မောက်ကားတွေမှာ အဆိုရှိတယ်၊
ကျားထူးကို မကျော်နိုင်ရင် မန္တလေး မရောက်ဘူးတဲ့ အခုထိတော့ ပိုးချော်;
ကျတာ မကြုဖူးသေးဘူး”

ပပယ်ယာကောင်လေးက ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ ရွာမွန်ရွာကို
ရောက်တော့ မိုးရောင်တွေ လင်းနေတာ တွေ.ရသည်။ ရွာမွန်လမ်းဆုံးမှာ
လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကတော့ အချိန်အခါမရွေး ရောက်လာတတ်သော
ခရီးသည်များကို တာဝန်ကျော်စွာ လမ်းညွှန်ပေးနေ၏။ မကျွေး နတ်မောက်
ဘက်သို့ တစ်လမ်း၊ ကျောက်ပန်းတောင်းသို့တစ်လမ်း၊ ပျော်ဘွယ်သို့
တစ်လမ်း။ ရွာမွန်လမ်းဆုံးက ကားထွက်တော့ ညသန်းခေါင်ချဉ်းခဲ့ပြီ။

“ဒွေးချို့ပုံကုန်း ဇရပ်ပါတယ်၊ ရှေ့နားဆင်းမယ်ဗျို့”

ကျွန်မတို့နောက်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်လာသော ခပ်ရွှယ်ရွယ် စုံး
မောင်နဲ့က ကျွန်မတို့သားအမိကို နှုတ်ဆက်သည်။ သည်ဇနီးမောင်နဲ့က
ဒွေးချို့ မြောက်ရွာကဟု ဆိုသည်။

“သည်ညာတော့ ရွာဘက်ဘွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ချောင်းကူးရှုံး
မှာလေး မနက်မှ ရွာကိုဘွားရမှာ၊ ဘွားမယ်နော် အစ်မ”

ဒွေးချို့ပုံကုန်းဆိုတာ ဆရာကြီး သခင်ဘသောင်း၏ အတိ
ရွာကလေး ဖြစ်၏။ ကားပြတင်းက ခေါင်းပြုပြီး မြင်ရသမျှ လှမ်းကြည့်
ရင်းက သည်လို့ တောနယ်ကလေးက သမိုင်းဝင် မျိုးချုပ်သူရဲကောင်းတွေ
ထွက်တဲ့ နယ်ပါလားလို့ ခံစားမိပါရသည်။ ဆရာကြီး၏ ‘ပန်းသာ မစား’
ဝွှေထဲမှာ ဖွဲ့စွဲထားသော ပေပင်ကုန်းရွာကလေး၏ သဘာဝ အလုအပ်
ကလေးတွေများ တွေ့ရလေမလား အမှောင်ထဲမှာပဲ ကျွန်မ မှန်းဆောင်
ကြည့်လိုက်ရပါသည်။ ကားဆင်းတွေ များလာတော့ နတ်မောက်ကို
သိပ်မဝေးတော့ဟု ဆိုသည်။ မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်မတို့ ရောက်လိုသော
နတ်မောက်ကို ရောက်လာခဲ့ပြီ။

‘နတ်မောက်မြို့’

ပါးရောင်ထဲမှာ လှမ်းမြင်လိုက်ရသော မြို့ဆိုင်းဘုတ်ကြီးက ကျွန်မ ရင်ကို စွေးစေခဲ့ပြီ။ မနက်ပြောက်များရိုက ကျွန်မတို့ စီးလာခဲ့သော မှန်လုံကား ကြီးသည် ညတစ်နာရီသာသာလောက်မှာ မိုးရောင်တွေ လင်းနေသည့် နတ်မောက်ကို ဝင်ခဲ့ပြီ။ ခရိုးက မကွာလှမ်းလှသော်လည်း နတ်မောက်ကို ရောက်ဖို့ အချိန်တွေ အများကြီးပေးလိုက်ရသည်။ ခရိုးလမ်းမှာ မကြောသင့်ဘဲ ကြောခဲ့ရ၏။ အချိန်တွေ လင့်ခဲ့သော်လည်း နောက်ဆုံးတော့ နတ်မောက်ကို ရောက်ရပြီကောာ။ ကျွန်မတို့မိသားစု နတ်မောက်မြို့ကို ဆိုက်ဆိုက်မြို့က်မြို့ ရောက်ခဲ့ပြီကောာ။ သမီးကလေးတောင် နှီးနေဖူး။

မှန်လုံကားကြီးပေါ်က ကျွန်မတို့မိသားစု ဆင်းကာ နတ်မောက် မြေကို ခြေချလိုက်မိသည်နင့် ကျွန်မ ရင်တွေ သိမ့်ခနဲ့ခုန့်မိရသည်။ တပေ ကော်မတီတွေ ကြိုးဆိုနေကြပြီ။ ကားပျက်သည့်သတင်း ရသည်ဆိုကတည်းက စာပေပရီသတ်ကို တောင်းပန်ပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည် ဆို၏။

“ကိုင်း နားကြိုး၊ မနက်တော့ နတ်မောက်ရွေးကိုလည်း လိုက်ပြ ပါမယ်၊ ပိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း နေအိမ် ပြတိုက်ရော၊ ရပ်ထူပန်းခြံရော မြင်းလှည်းနဲ့ လိုက်ပိုပါမယ်၊ ညဘက်မှာလည်း အားရပါးရ ဟောပေးကြပါ့”

သည်လိုဆိုပြန်တော့ အမောတွေ ပြရပါသကော။

နတ်မောက်မြို့၊ မနက်ခင်းကို ကျွန်မ မြင်ချင်လှပြီ။

ရွှေအမြှေတော်ရွှေဗုဒ္ဓာ ၂၀၀၆၊ ဖေဖော်ဝါရီ

ညနေပန်းသီ

၁

လေပူကြီးတစ်ချက် မွေ့လိုက်သဖြင့် ရွှက်ကျင်ရွှက်ဟောင်းတို့ တဖြေတ်ဖြေတ်
ကြွေကြလေပြီ။ အညာအေသာ၏ ပြင်းထန်သော နေပူလေပူ အခိုးအငွေ၊ တွေ
အောက်မှာ သရက်ကန်ရွာ သချိုင်းမြေသည် သဘာဝအလျောက် တိတ်ဆိတ်
ပြုမ်သက်လျက် ရှိ၏။ လေပူ 'ခ' လေပူ 'ကတော့' တွေ ဟိုတစ်နေရာ
သည်တစ်နေရာက ခေါင်းထောင်ထလာလေတိုင်း ဖုန်ခိုးတွေက ပတ်ဝန်းကျင်
တစ်ဂိုက် မူန်မူးသွားစေသည်။ နှစ်ထမ်းကြာလှုပြုဖြောက်သော ကုက္ကီပြင်ကြီး
များ၏ အပ်အပ်ဆိုင်းဆိုင်း အရိပ်များအောက်ရှိ သချိုင်းအရပ်ကလေးကတော့
ဟောင်းနှင့်လှသလောက် ပကတိတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိပါ၏။ တစ်ခါတစ်ရုံ
နွားကျောင်းသား တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ လောက်သာ အရပ်ခါးပန်း
ခေါင်းတင်ရင်း အိပ်မောကျ နေတတ်တာမျိုး ရှိတတ်ပါ၏။

ကျေးရွာသချိုင်းဆိုတော့ အုတ်ရူရယ်လို့ များများမရှိ။ လှည်း
လမ်းမတန်းသာက်က မြင်ရသော သချိုင်းဝမှ အုတ်ရူပြာသာဒ်ကြီးကတော့
ထင်းရှုံးပဒေသာပင်သန်သန်ကြီးလို့ အောက်ကား၊ အပေါ်ရှုံး မားမားကြီး

ရုပ်တည်လျက်ရှိရာ အဝေးကပင် ထင်းခနဲ့ မြင်နိုင်ပါ၏။ ထိုပြာသာ၏ကြီး
ထိုးထိုးထောင်ထောင်သည်ပင် သရက်ကန်သချိုင်း၏ သကော်တဖြစ်သည်။
အဝေးရွာတွေဆီက လှည်းသမားတွေက အုတ်ရပြာသာ၏ကြီးကို မြင်ရပြီ
ဆိုလျှင် သရက်ကန်ရွာ အနောက်၍ ရှိုးတံ့ခါးကို နိုးပြီလို့ မှန်းနိုင်ကြသည်။
ရော်တွေ တက်နေပြဖြစ်သော သည်ပြာသာ၏မားမားကြီးက အပြုအပြင်မရှိ။
ပကတီ ဟောင်းနှစ်းနေပါပြီ။ တစ်ခါက သစ်လွင်ခဲ့ဟန်တူသော ကန်တ်ခက်၊
ကန်တ်နယ်တွေကလည်း အပြည့်အစုံ မရှိတော့။ ပျက်တာတွေ ပျက်ကုန်ပြီ။
ပုံတာတွေ ပုံကုန်ပြီ။ ချုံတွေ နယ်တွေကလည်း ပိတ်၍နေကြပြီ။ ညီမဲ့မဲ့
ရော်ရောင် မြင်ချွှန်ချွှန်ကြီး ထိုးထွက်နေခြင်းသည်ပင် ထူးခြားသောအသွင်ကို
ဆောင်လျက်ရှိပါ၏။

“ဒေါသန်းမှု”

အုတ်ရပြာသာ၏အောက်ခြေခုံပေါ်က အဂံတေတွင်း စာလုံးတွေ
ကတော့ ချုံတွေကို ဖယ်ရှားပြီး ဖတ်မည်ဆိုလျှင်တော့ ဖတ်လို့ရနိုင်ပါသည်။
ထူးခြားတာက နှစ်စဉ် တန်ခူးလက္ဗယ်နေ့ဆိုလျှင် သရက်ကန်ရွာကို
ဦးပွဲ့ပွဲ့ကြီးတစ်ပါး ကြွဲလာတတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာကတော့ ဦးပွဲ့ပွဲ့ကို
သိနေကြသကဲ့သို့ နှစ်အဆက်ဆက် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နား လက်ဆင့်
ကမ်းလာကြသဖြင့် ပြာသာ၏ချွှန်ချွှန်နှင့် နှီးနှာယ်သော ရေးဖြစ်ဟောင်းကိုပါ
သိထားကြလေသည်။ သရက်ကန်နှင့် အနီးပတ်လည်ရွာတွေမှာတော့ သည်
အဖြစ်သည် စကားရောက်တိုင်း ပြောကြရသည့် ကတ်လမ်းဖြစ်၏။ တရာ့က
အကန္တပွဲ့ပွဲ့ကြီး၏ မယ်တော်ကြီး လဲလျောင်းနားခို့ရာ သရက်ကန်သချိုင်းသို့
နှစ်စဉ် မပျက်မကွက် ကြရောက်ပြီး အမျှဝေခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်းများ ဝတ်မပျက်
မြဲလုပ်တတ်သည်ကို သိကြသဖြင့်လည်း နှစ်စဉ် တန်ခူးလက္ဗယ်နေ့ပတိုင်းခင်
ရှားတွေမှာ ကြိုတင်ရှင်းလင်း ကုသိုလ်ယူကြတာလည်း ရှိ၏။ ဦးပွဲ့ပွဲ့ကြီးက
သုသာန်ရရှိတွင် ‘နေရာထိုင်’ ခင်းကာ တစ်နေ့ပတ်လုံး မေတ္တာဘာဝနာ

ဒီးဖြန်းတော်မူလေ့ရှိသည်။ ဆောင်ရွက်စရာပြီးဆုံးလျင်တော့ တိတ်တိတ် ဆိတ်ဆိတ် ပြန်ကြသွားလေ့ရှိ၏။ သည်ပြမ်းဝတ်ကို ဆောင်ခဲ့သည်ပေး နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်ကာလများအတွင်း တစ်နှစ်မှ မပျက်ကွက်ခဲ့။

ဦးပွဲ့ဌ်းကြီးကြွဲလာသည့်အခါတိုင်း သရက်ကန်ရွာတွင် နံနက်ပိုင်း အိမ်စဉ် ပဲ့ဗျာပိုက် ဆွမ်းခံလေ့ရှိ၏။ ဆွမ်းကိုလည်း သုသာန်ရရပ်မှာပင် သပိတ်ဖြင့် ဘုံးပေးတော်မူ၍ ဆွမ်းကိုစွဲပြီးသည်နှင့် မေတ္တာဘာဝနှာ စီးဖြန်းသည်။ ထိန့်တွင် လာနေကျ နွားကျောင်းသားတွေပင် အနားမသီ ကြတော့။ ကျွဲ့ နွား လွှတ်ကျောင်းတာမျိုးလည်း မလုပ်ကြ။ ဆွမ်းကို ပြီးသည်နှင့် တစ်နေ့ပတ်လုံး ရရပ်ပေါ်မှာပဲ တရားထိုင်သည်။ ပြုဖွယ်ကို ဆောင်ရွက်သည်။ ညနေစောင်း ပြန်ကြသွားသည့်နောက် တစ်နှစ်လုံး ပေါ်မလာပြန်တော့။

တချို့က ဦးပွဲ့ဌ်းကြီးကို 'သုသာန်ရှုတင်' ဆောင်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ပြောကြသည်။ တချို့က 'တော်ကျောင်း' ၌ သီတင်းသုံးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ပြောကြသည်။ တချို့က သုံးထည်သော သက်န်းဖြင့် ခြိုးခြုံသော တိစိတ်ရိတ် ပုဂ္ဂိုလ်အဖြစ် ပြောကြသည်။ ဦးပွဲ့ဌ်းကတော့ ပြုမြှုပ်တ်ကိုသာ ဆောင်တော်မူသည်။ နှစ်စဉ်ကြရောက်လာမြို့ ကြွဲလာသည်ကလွှဲ၍ တော်ဘာကိုမျှ မိန့်တော်မူလေ့ မရှိ။

ရွာလူကြီးများက တည်းကျောင်း ဆောက်လှုပုဂ္ဂန် လုံးပမ်းကြသည်။ ဦးပွဲ့ဌ်းကို ချုပ်းကပ်ကာ ရွာမှာပင် သီတင်းသုံးရန် လျှောက်ကြသည်။ ဦးပွဲ့ဌ်းကြီးက လက်မခံပါ။ ရွာက လည်းဆင့်ကာ ကုသိုလ်ယူကြတော့မည် ဆိုတော့လည်း ခွင့်မပြု။ ခြေကျင်သာ ပြန်ကြွဲတော်မူသည်။ သပိတ်ကို လွယ်လျက် ရွာလုမ်းအတိုင်း တလုပ်လွှပ်ပြန်ကြွဲတော်မူသည်။ ဦးပွဲ့ဌ်းကြီး ပြန်ကြသွားပြီဆိုသည်နှင့် ထိုအုတ်ရုပြာသာသံနှင့်ဆိုင်သော ဤတော်လုံး

လောင်းသည် အသစ်ဖြစ်ရပြန်တော့သည်။ သတိတရ ပြောဖြစ်ကြပြန် တော့သည်။

တစ်ခါက သည်ရွာကလေးမှာ ဖြစ်ခဲ့သော လူသာဝ သရုပ်ဖော် ကော်လမ်း ရိုးရိုးပင်ဖြစ်သော်လည်း အနားရွာတွေမှာတော့ တစ်နှစ် တစ်ခါ မြို့စရာဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တစ်နှစ် တစ်ခါ သည်အာတ်လမ်းကို ပြန်လည် သတိရဝရာ ဖြစ်ကြရသည်။ နေဝါဒရိုးရိုးမှာ ပြန်ကြသွားတတ်သော ဦးပွဲ့င်း ကြီး၏ ပုံရိပ်များနှင့်အတူ ဝေဝါးလှပြီဖြစ်သော တစ်ခါက ထို့အာတ်လမ်း သည်လည်း ပြန်လည်အသက်ဝင်လာလေတော့သည်။

J

“သံကျောင်းမီးကင် ကံကောင်းသင်းရီ”

“မြေကြီးအပ်စုံချ ပေသီးဘုတ်ဆုံးမ”

“အကောင်ရှည် လင်းမြွှေ မောင်ရွှေ နှင့်မေ”

“ဉာဏ်ပန်းသီ မြဖေ သန်းပို”

သရက်ကန် ရွာဦးကျောင်းက ကျောင်းဝင်းကြီး ကျယ်သလောက် ရုံးသာမကေ များသည်။ ကိုရင်၊ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေလည်း များသည်။ သစ်ပင်ပန်းမန်တွေလည်း စုံလှပါ၏။ ကျေးဇူးရက်များ၊ ကျောင်း ဧွေးများသာမက ဆရာတော်ဓမ္မးထားသော ယုန်များနှင့် ဥဇေါင်းများပင် ရှိသည်။ စာအံသံ တည်ညုံ၊ ဝတ်တက် အမျှဝေသံ တစိစိ၊ စည်ထိုးသံ၊ မှာင်နိုင်းရိုက်သံများကလည်း အချိန်နှင့်အမျှ စဉ်ဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေ တတ်သည့် ရှေးကျောင်းကြီးဖြစ်သည်။

သရက်ကန် ရွာဦးရွာများရီ သရက်ကန်ဘုန်းကြီးကျောင်း ကျောင်းလွှတ်လိုက်ပြီဆိုသည်နှင့် ထိမ်ကို တန်းခနဲ့ ပြုးကြသည့် ဘုန်းကြီး ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေ အသံက ရွာလမ်းမှာ ပွဲက်ပွဲက်ညံ့ကြလေပြီ။

စာပြောင် စာချိုးတွေ အော်ကြဟစ်ကြရင်း ရွာလမ်းမှာ ဖုန်တွေ လုံးလုံး ထအောင် ရုပ်တိက်ပြီးကြသော ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတွေထဲမှာ မြို့က သစ်စက်ပိုင်ကြီး၏သားဖြစ်သူ မောင်မြေဖော်လည်း ပါပါ၏။ ခေတ်အခါအရ ဒုတိယကမ္မာစစ်မီး တောက်လောင်နေချိန် ရှိတော့ မြို့ပေါ်မှာ အခြေအနေ မကောင်းသည့်အတွက် စက်ပိုင်ကြီး မိသားစုလည်း အများနည်းတူ သရက်ကန် ရွာအထိ ရောက်လာပြီး စစ်ပုန်းနေကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သစ်စက်ပိုင်ကြီး ဦးမြေက သရက်ကန်ရွာဆာက် မဟုတ်သော်လည်း စက်ပိုင်ကြီး၏ နှစ်း ဒေါ်တင်အောင်က သရက်ကန်ရွာနှင့် သွေး ဝေးလှသူ မဟုတ်။ ဆွေနှီးမျိုးနီးတွေ ရှိကြသေးသည်။ ဒေါ်တင်အောင်၏မိခင်က သရက်ကန်ရွာသူဖြစ်၍ ဖောင်ဖြစ်သူနှင့် အကြောင်းပါပြီးကတည်းက မြို့ကို ပါသွားလေရာ အလိုလို မြို့သူဖြစ်ရတော့သည်။ ဒေါ်တင်အောင်ကတော့ မြို့နေမြို့သွေး မြို့သူစစ်စစ်ပင်။ သရက်ကန်ရွာမှာ မိခင်ဘက်က ဆွေမျိုးတွေ ရှိကြသေးသော်လည်း တစ်ခါတစ်လှည့်မျှပင် မရောက်ခဲ့ရ။ မိခင်ရှိစဉ်က ရောက်ခဲ့ပူးသည်ဆိုရုံသာ ရှိ၏။ အခုလို စစ်ဘေးစစ်ဒဏ်ကြောင့် ရှောင်စရာ ရှားစရာ ရှိလာတော့လည်း ရှုံးမျက်နှာ နောက်ထားကာ သရက်ကန် ရွာရိပ်ကိုပင် လာရောက်ခိုလုံကြရသည်။

ရွာကလည်း လိုလားကြပါ၏။ အနေစိမ်းတုန်းက စိမ်းခဲ့ကြ သည်တိုင် စစ်ခိုပါရစေ ဆိုတော့လည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လက်ခံကြရ သည်သာ။ သရက်ကန်ရွာနေ ဆွေမျိုးများကလည်း စက်ပိုင်ကြီးနှင့် စက်ပိုင် ကတော် မိသားစု သူတို့ရွာ လာပြီး စတည်းချကြတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူကြလှပြီး

“ဟဲ မိတင်အောင်၊ ညည်းအမေနဲ့ ငါက တစ်ဝမ်းကွဲသေးသာဟဲ့”

“အံမှာရာ မတင်အောင်အဘိုးနဲ့ ကျူပ်အဘိုးက ညီအစ်ကို အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးတွေ။ ဘိုးညီအစ်ကိုက မွေးသဲ မောင်နှများ ဘာမှတ်လို့တဲ့”

ဆွေရယ်မျိုးရယ် လာစပ်ကြသူတွေကလည်း တဖဲ့ဖဲ့။ သည်လိုနှင့် ရွှေလယ်က ပစ္စည်းရှာ့နာ အတန်အသင့်ရှိသော ဘက္းဝမ်းကွဲတော် လယ်ပိုင် ဦးဖိုးသော့တို့ အိမ်ကျယ်ကြီးမှာ စက်ပိုင်ကြီးမိသားစု နေခွင့်ရကြပါ၏။ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင် အိမ်ကြီး အပေါ်ထပ် တစ်ထပ်လုံး စက်ပိုင်ကြီးမိသားစု လူးယောက် ကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့် နေချင်တိုင်း နေကြရှိ။ စက်ပိုင်ကြီးတို့တွင် ခင်မမနှင့် မောင်မြေဖေ ဆိုသော သားသမီးနှစ်ယောက် ရှိသည်။ မောင်နှစ် နှစ်ယောက်က အရွယ်ချင်း ကွာသည်။ ခင်မမက အပျို့ကြီးဟားဟားဖြစ်နေပြီ ဆိုသော်လည်း မောင်မြေဖေကတော့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော်ရှိသေးသည်။ သည်တော့ သရက်ကန်ရွာမှာ စစ်ခို့ရသရိုက် မောင်မြေဖေကို ဗုဒ္ဓဘာသာ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် နိုးစပ်စေရန် ရွာဦးကျောင်းကို အများနည်းတူ ပို့ထားခြင်း ပြစ်ပါ၏။ မောင်မြေဖေကလည်း ရွာမှာ ပျော်ပါသဲည်။ ရွာနေ့ ကလေးများနှင့် အတူ မောင်မြေဖေလည်း ဘုန်းကြီး ကျောင်းသားဖြစ်ရလေပြီ။ မြို့သွေး မြို့ရည်နှင့် နေထိုင်မှုဘဝတွေ ကွာမြားသော်လည်း ကြာတော့ မောင်မြေဖေ လည်း ရွာနေ့ကလေးများနှင့် မြား ရှိလာခဲ့ပါ၏။ ရွာသံရပ်သံ၊ ရွာစာ ရုံစာကို မက်မောနေ့တတ်ခဲ့ပြီ။

သရက်ကန်ရွာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကလေးတွေကို ဘာသာ ယဉ်ကျေးမှု စာ၊ လောကဓာတ် စာ ပညာသင်ကြားပို့ချပေးနိုင်ကြသော ဦးပွွှဲးများ သိတင်းသုံးကြသည့်အတွက် ဆွမ်းခံရာ ဂေါစရဂါမြား သုံးလေး ရွာက ကလေးများလည်း သရက်ကန်ကျောင်းမှာပဲ လာရောက် ပညာခံယူ ကြသည်။ သရက်ကန်ကျောင်းမှာ ကျောင်းသားရော ကျောင်းသူပါ ခုနစ်ဆယ် ကြသည်။ သရက်ကန်ကျောင်းမှာ ကျောင်းသားရော ကျောင်းဝင်းဝင်း ရှိခဲ့လောက်အထိ များလာခဲ့သည်။ ဆရာတော်က ကျောင်းဝင်း ရှိခဲ့လောက်အထိ များလာခဲ့သည်။ သရက်ကန်က ကျောင်းဝင်း ကျောင်းပ သစ်ပင်ပန်းမန် ခိုက်ပျိုးရေး ဝါသနာသန်တော်မူသည့်အတွက် ဘာစ်ကျောင်းလုံး သစ်တော်ကြီးတစ်တော်လို့ တစ်အုပ်တစ်မ စီမံခို့နေသည်။ ဘာစ်ကျောင်းလုံး သစ်တော်ကြီးတစ်တော်လို့ တစ်အုပ်တစ်မ စီမံခို့နေသည်။ သရက်ပင်၊ ပိဋ္ဌာပင်၊ မရန်းပင်၊ ကုံကော်၊ သရဖီလိုအပင်ကြီးတွေ ရှိသလို သရက်ပင်၊ ပိဋ္ဌာပင်၊ မရန်းပင်၊ ကုံကော်၊ သရဖီလိုအပင်ကြီးတွေ ရှိသလို

နှင်းဆီ၊ စံပယ်၊ ပြတ်လေး၊ ခွဲ့သ စသည့် ပန်းပင်ပျိုးစံလည်း ရှိသည်၊ လင်းရိပ်ပကျသည့်မျှရာထွေမှာ ခရုံး၊ ရုံးပတိ၊ ချဉ်ပေါင်၊ နံနံလို သီးနံခင်း၊ ကလေးတွေကိုလည်း သပ်သပ်ခတ်ခတ် နိက်ပျိုးထားပါ၏။ သည်းဟီးပင် စားပင်တွေကို အတန်းကြီးကျောင်းသားတွေက နှုန်းစဉ် ရောလာင်းကြ ရသည်။ ဆရာဝောက အချင်းချင်း တွက်ကပ်မည် နိုးသည့်အတွက် တစ်ကြောင်း၊ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ချစ်စင်မှုရကြစေရန် ရည်သန်လျက် ယောကျော်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ပိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရွယ်တူ မောင်းတဲ့ တွဲကာ သူ့အတွဲနှင့် သူ့အခင်း ခွဲ့မြား တာဝန်ပေးတော်များလှ ရှိပါသည်။ သည်အတွဲတွေကို အခေါ်အမှတ်ရ လွယ်အောင် နာမည်တပ်ကာ အချိုးပေးထားလေတော့ သည်စာချိုးတွေကို ကျောင်းသူ့ကျောင်းသား၊ အချင်းချင်း ပြောင်လျှောင်အော်ဆုံးကြသည်ကပင် ဖျော်စရာဆောင်းလှသည်။ မောင်နှမရင်းချာသုဖွယ် အချင်းချင်း ခင်မင်လာခဲ့ကြသည်။ ဆင်းရဲချမ်းသာ မရှိ။ ဆူကြုံ နိမ့်ပြင့် မရှိ။

သန်းပို့။

မောင်ပြဖေနှင့်တွဲဗ်ကာ သစ်ပင်ရောလာင်းရသော ပိန်းကလေးမှ သန်းမြှုံးဆိုသူကလေးပင်။ သန်းမြှုံးက သရက်ကန်မွေး သရက်ကန်ကြီး 'တောသူ' ကလေး။ မျက်နှာစိုင်းကလေးနှင့် ညီမြှတ်စိုင်းကလေး ပြစ်သည်။ ရယ်လိုက်လျှင် ချစ်စရာဆောင်းလှ၏။ သဘောမနာကောင်းသည့်အပြင် သူတစ်ပါးကို ကူညီတတ်၊ အနာခံဟတ်သူကလေး ဖြစ်သည်။ မိဘနှစ်ပါး မရှိရှာတော့ မိခင်၏အခံမတော်သူ ကြီးတော်စိန့်နှင့်အတူ နေရရှာသည်။ သန်းမြှုံးတွင် မောင်နှမရင်းချာရယ်လို့လည်း မကျန်ခဲ့။ ကြီးတော်၏ သားသမီး များကိုသာ မောင်ရင်းနှမသုဖွယ် အဖော်ပြု ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်။ စာပေ သင်ရမည့်အရွယ် ရောက်လာတော့ ကြီးတော်က ဘုန်းကြီးကျောင်းပို့ကာ သေစာရှင်စာလောက်မှ ကတ်စေတော့ သဘောပြင့် စာသင်စေ၏။ ကျောင်း

နားချိန်တွေမှာတော့ ဗျူကလေးများထဲ့စ် အိမ်ဝေယျာဝစ္စများပြစ်သော ရွားကျောင်း၊ ရေခပ်၊ စွားချေးကျိုးကအစာ လက်တိုလက်တောင်းလုပ်ရသည်။ သန်းမှိုကလည်း သဘာဝကပဲ နှီးဆော်ပေးသလို အရွယ်နှင့်မလိုက် လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင်ရုံမက သွက်လက်ချက်ချာသွားကလေးပြစ်လာခဲ့သည်။ မိဘနှစ်ပါး မရှိတော့သော်လည်း လက်ကုလက်တောင်းရသွားလေးမှို့ ကြီးတော်က ချုပ်ရှာပါသည်။

စက်ပိုင်ကြီး၏ သား မြဖေနှင့် သန်းမှိုကို ရေလောင်းအသေးအပြစ် တွဲပေးထားတော့လည်း သန်းမှိုကပဲ ဒေါင်းတိမောင်းတိ လုပ်ရှာသည်။ မြို့သား မြဖေက နှစ်နှစ်နှစ် လူပျော် ဆိုတော့ တောသွားကလေး သန်းမှိုကပဲ ပျော်ပျော်လတ်လတ် နိုင်ခဲ့လုပ်ရပါ၏။ ရေတွင်းက ရေငင်တော့လည်း သန်းမှို့။ ရေပုံးကို တစ်ယောက် တစ်ဖက် ဆွဲရတော့လည်း သန်းမှိုကပဲ အားစိုက်ကာ ဆွဲရသည်။ စိုက်ခင်းတွေထဲ စို့စို့နပ်နပ်ပြစ်အောင် ရေလောင်းတော့လည်း သန်းမှိုကပဲ အုန်းမှုတ်ခွက်ကလေးနှင့် ကဲ့ကာကဲ့ကာ ရေခိုခဲ့ လောင်းရှာပါ၏။ သည်လိုလုပ်ပေးရလိုလည်း မြဖေကို ပျော့သကာရှယ်လို့ သန်းမှို့ မတွက်ကပ်ပါ။ မြဖေက မြို့သား မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သစ်စက် ပိုင်ကြီး သားဆိုလား။

သစ်စက်ပိုင်ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိသော်လည်း ရှုက်ပြပ်ကြီးသွေးရယ် လို့တော့ သန်းမှို့ သိပါ၏။ သွေးသားနှင့် တောသွားဝ ကွာလေတော့ မြဖေနှင့် ခင်မင်ရတာကိုပဲ သန်းမှို့ ရှုက်ယူလှပြီ။ အစစအရာရာ နှေးကျော်သော မြဖေကို သန်းမှို့ အားမရတိုင်း သွေးကပဲ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် လုပ်ကိုင်ပေးလေ့ ရှိသည်။

“မြဖေ ပေးပေး၊ ကျောက်တဲ့ ငါ သွေးပေးမယ်”

မြဖေ ရေးမှို့ ကျောက်တဲ့ကလေးတွေကအစ သွေးပေးသည်။ ကျောင်းဆင်းလျှင် မြဖေ လွှယ်အိတ်ကို ကူလွှယ်ပေးရှာသည်။ အလုပ် အားချိန်တွေမှာလည်း စက်ပိုင်ကြီးမိသားစု နေထိုင်ရာ ဘကြီးမြို့ပျော့အိမ်ကို

သွားလည်လေ့ရှိသည်။ လုပ်စရာရှိတာမှန်သမျှ တတ်နိုင်သမျှ ကုလွှဲ
ပေးသည်။ ကျေးတော့လည်း စားလိုက်သည်သာ။ မြဖောကလည်း သန်းမှိုက္ခ
ခင်ရှာပါ၏။ သူတားရသမျှ သန်းမှိုက္ခ ကျေးသည်။ ဇာလုပ် ကြက်ဥမှန့်
ဆိုလည်း တစ်ကိုက်စီ၊ ရျှိချော်ဆိုလည်း တစ်လုံးစီ၊ ကော်ပီဆိုလည်း
တစ်ဝက်စီ ရှိရှာပါ၏။ ကျောင်းပိတ်ရက် အီမံမှာ ပျင်းနေလျှင် သန်းမှိုက္ခ
အခေါ်ခိုင်းကာ အတူကစားတတ်သည်။ သန်းမှိုက မင်းသမီးလုပ်တော့
မြဖောက အိုးခွက်ကလေးတွေ ဆိုင်းလုပ်ကာ တီးပေးသည်။ မြဖောကဘူးပို့
ချုံရပ်ကလေးတွေကိုတော့ သန်းမှိုက လုပ်ပေး၏။ သန်းမှိုလုပ်ပေးသော
နားရပ်၊ ကျဲရပ်ကလေးတွေကို မြဖောက အလွန်သဘောကျလေသည်။

သန်းမှိုက စက်ပိုင်ကြီးနှင့် စက်ပိုင်ကတော်တို့ကို နင်းနိုပ်ပေးသည်၊
မြဖောကစ်မ ခင်မမလိမ်းဖို့ သန်ပ်ခါးတွေ ချွေးပေါက်ပေါက်ကျအင်
သွေးပေးသည်။ အဝတ်တွေ လျှော်ပေးသည်။ ဟိုပြီးသည်ပြီး ပြီးပေး
ရသည်။ ကြာတော့ စက်ပိုင်ကြီးမိသားစုက သန်းမှိုကလေးကို အီမံရာနှင့်
မခြား ခင်မင်လာကြသည်။ အရွယ်နှင့်မမျှ အားကိုးမျှကလေးဖြစ်လာသည်။
စက်ပိုင်ကတော် ဒေါ်တင်အောင်ကဆိုလျှင် “အသွက်ကလေးဟဲ” “အလိမ္ာ
ကလေးဟဲ” ဆိုကာ အီမံလက်ဆွဲပုံး လုပ်နေတော့သည်။ သန်းမှိုမှာ အဝတ်
အစားဆိုလို့ ရှင်မီးအကြိုကလေးနှင့် စပ်ထဘီကွင်းကလေးတွေသာ ရှိ၏။
နောက်တော့ ခင်မမ ပေးသည် အဝတ်အစား အကျတွေကို ဖိုးရိုးဖားရား
ဝတ်ထားတတ်သည်။ မိဘမဲ့သွေးဆိုတာ သိထားကြတော့ အားလုံးက
ကရဏာစိတ်ထားကြရှာပါ၏။ နောက်တော့ သန်းမှိုက္ခ သူတို့နေသော အီမံ
မှုပဲ ခေါ်ထားလိုက်ကြတော့သည်။ သူတို့စားသလိုစား၊ သူတို့ခိုင်းတာ လုပ်။

သန်းမှိုကလည်း ပျော်ရှာပါသည်။ စက်ပိုင်ကြီး မိသားစုကို မိရင်း
ဘရင်းနှင့် မခြား ရှိသောပါ၏။ အထူးသဖြင့် မြဖောနှင့် နီးနီးနေရပြီးမဟုတ်လား။
မြဖောနှင့် သန်းမှိုက ကျောင်းသွားလည်း အတူတူ၊ ကျောင်းပြန်လည်း အတူတူ

ကစားကြတော့လည်း အတူတူ။ အတူ တပူးတဲ့တဲ့ နေရပန် များတော့လည်း
ကလေးဘဝ သံယောဇုံတွေ ရှစ်နှစ်လူးလွန်လာကြတော့၏။

ရွာကလည်း သန်းမှုကို စောင့်ရှုက်သည်အတွက် ၀၇။သာ
ကြသည်။ သန်းမှုကိုလည်း လိမ္မာရေးဦးရှိအောင် သွေ့နှင့်သင်ပေးကြပါ၏။
၀၇။အသာဆုံးကတော့ ကြီးတော်စိန်။ တောသူတောင်သားတွေဆိုတော့
နိုင်းရက်လေခြင်း၊ စောက်လေခြင်း ပရီကြပါ။ ကိုယ့်ကို အဖက်လုပ်ကာ
ပေါင်းတာ သင်းတာ၊ ကျေးတာ ငွေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးကြီးမားလှပြီ။
ကြီးတော်စိန်ကတော့ တူမကလေး စိတ်ချမ်းသာတာကို မြင်နေရတာကိုပဲ
၀၇။သာနေရပါ၏။

၃

စစ်ကြီးပြီးလို့ မြို့ရာအပ်ချုပ်ရေးတွေ တည်ပြုမှုလာသည့်အခါ စက်ပိုင်ကြီးတို့
မိသားစုလည်း မြို့ပြန်ဖို့ ပြင်ဆင်ကြရပြီ။ ဆရာတော်ကို ရွှေ့ချက်ထားခွင့်
ပန်ကာ မောင်မြေဖောကို ရွာကျောင်းက နှစ်လိုက်ရလေပြီ။ စက်ပိုင်ကြီးတို့
မြို့ပြန်မှာဆုံးတော့ သန်းမှုကို အုပ်ထိန်းသူ ကြီးတော်လက်ထဲ ပြန်အပ်ခဲ့ကြ
ရပါ၏။ မြေဖောတို့ ပြန်ကြမည့် လှည်းနှစ်စီး ထွက်ခါနီးမှာတော့ သန်းမှု
မခံနိုင်တော့။ သန်းမှုခများ ရွှေ့ပြင် ခင်ရိုးတန်းကလေးဘက်ပြီးကာ ငိုရာသည်။
ခွဲ့ခွဲ့ရခြင်း၊ ကျွေကွင်းရခြင်း၊ ခုကွဲတွေကို အရွယ်နှင့်မှော် ခံစားရလေပြီ။
စက်ပိုင်ကြီးမိသားစုကို လွှမ်းလှသည်။ အထူးသဖြင့် ကစားဖော် ကစားပက်
မြေဖောကို အောက်မေ့ရလွန်းသဖြင့် သန်းမှုမှာ မျက်ရည် မကျသည့်နေ့ မရှိ။

ကြီးတော်အိမ်မှာနေရတာကို သန်းမှု မဖျော်တော့ပါ။ အချိန်ရှိသမျှ တာမိုင်မိုင်

နှင့် သူငယ်ချင်း မြေဖောကို လွှမ်းနေမိ၏။ ဒါကို ကြီးတော်က ရိုပ်မိသည်။

“အံမယ် မိသန်းမှု၊ ညည်းနှယ် ဖြစ်ရလေ။ ခဏတစ်ဖြတ် သူငွေး
လုပ်ရသာကို တစ်သက်လုံးစာများ မှတ်နေသလားအော့။ ကိုယ် တောသူ
တောသူလို နေရမှာပေါ့ဟဲ့”

ကြီးတော်က ဆူဆူငောက်ငောက်ပြောလာတော့လည်း သန်းမှို့
မနာမိပါ။ သူလွမ်းတာကလည်း သူငယ်ချင်း မြဖောကိုသာပါ။ ချမ်းသာ
ခြင်းကို မလွမ်း။ မြို့နေ မြို့ထိုင် ဆိုတာတွေကို မလွမ်း။ စားရသာက်ရတာ
တွေကို မလွမ်း။ မြဖောကိုပဲ လွမ်းသည်။ မြဖောရှိတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ
ရေလောင်းရာတွင်လည်း သန်းမှို့တစ်ယောက်တည်း။ မြဖောနှင့် အတူ
ရေလောင်းခဲ့သော စံပယ်ပင်ကလေးပင် အပူးထွေ စီမံခြုံပြီ။ ပုန်းညက်ပင်
ကလည်း သူ့တစ်ရပ်ပင် ကျော်လာပြီ။ တစ်ရက်တစ်ရက်နှင့် သန်းမှို့
ကျောင်းမှာနေရတာကိုပင် မဖျော်တော့။ ကျောင်းမှာ မြဖောအရို့တွေ ရှိနေတာ
မဟုတ်လား။ လယ်ထဲကိုင်းထဲ ဆင်းရမည့်အရွယ်လည်း မဟုတ်တော့
ခက်သား။ အီမ်းမှာနေတော့လည်း ကြီးတော်ကို ကြောက်ရတာဆိုတော့ ရဲရဲ
မလွမ်းပဲ့။ ရဲရဲမဖို့ပဲ့။ သည်ခုက္ခက သန်းမှို့အတွက် ပိမိုးလွန်းလှပါ၏။ နွား
ကျောင်းရင်း ခိုးခိုးစိုးရတာပင် အကြိမ်မရေးနိုင်တော့။

တစ်လလောက်အကြာမှာ စက်ပိုင်ကတော် ဒေါ်တင်အောင်
တစ်ယောက်တည်း ရွာကို ပေါက်ချေလာသည်။ ဆရာတော်ကို သွား
ကန်တော့ပြီး ကြီးတော်စိန်တို့အီမ်းကို ကူးလာခဲ့သည်။ ရပ်ရွာလွှဲကြီး တရာ့
ကိုပါ ဒေါ်လာကာ လိုရင်းကို ပြောပြသည်။

“သန်းမှို့ကလေးကို မွေးစားချင်လို့ပါ”

သန်းမှို့ကို စက်ပိုင်ကြီးမိသားစာ မွေးစားမယ်ဆိုတော့ ရွာကလည်း
ဝမ်းသာကြသည်။ ကြီးတော်ကလည်း တူမလေးဘဝကို ငဲ့ကာ ထည့်ရှာ
ပါ၏။ သန်းမှို့ကတော့ အဖျော်လုံး ဆို့လေပြီ။ ကိုယ်တိုင်က ရွာမှာမဖျော်တော့
မြို့ကို လိုက်ရမည်ဆိုကတည်းက တကြွကြွား။ တကယ်တမ်း ထည့်လိုက်ရ
တော့လည်း ကြီးတော်ခများ မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက်။ တူမကလေး နှစ်နှစ်သမီး
မိဘတွေမနှို့ကြကတည်းက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့ရသူ မဟုတ်လား။
သန်းမှို့က ထိုင်ကန်တော့တော့ ဆုတွေပေးရင်း မျက်ရည်ကျမို့၏။

“ကြီးတော်ကတော့ ငါတူမ ကျောင်းစားသာကို ဝမ်းသာပါရဲ့၊ နိုးပေမဲ့ စက်ပိုင်ကတော်ရယ်၊ ကျော်တူမကလေး မြို့မှာ မပျော်ရင်တော့ ကိုယ်တိုင် ရွာပြန်ပို့ပေးပါတော်။ မရိုက်မနှက် မည်းပန်းဘူးဆိုသာလည်း ယုံပါရဲ့။ ဒါပေသိ စိတ်တိုင်းမကျေရင် ရွာသာပြန်ပို့ပါ။ ငါတူမကလည်း မပျော်ရင် ပြန်လာခဲ့ဟဲ”

“စိတ်ချုပါ မမစိန်ရယ်။ ကျော်မလည်း သရက်ကန်ပေါက် မဟုတ် ပေမဲ့ သရက်ကန်မျိုးပါ။ သန်းမှိုကလေးကို သံယောဇ္ဈိဖြစ်လွန်းလို့ လာခေါ်တာပါ။ သားကလည်း ခင်နေရာတာ။ သန်းပိုကို ခေါ်မပေးရင် ကျောင်းမတက်ဘူးတဲ့။ သန်းမှို မပျော်လည်း မမစိန်တို့လက်ဘဲ ကျော်မကိုယ်တိုင် အရောက်ပြန်အပ်မှာပါ။ ရွာကိုလည်း ဘုရားပွဲရက် တင်နှစ် တစ်ခေါက် အလည်းပို့ပေးဦးမှာပါ”

ခေါ်တင်အောင်က သန်းမှိုကို ရွာက ဘာမှုမယူခဲ့စေဘဲ ခါးဝတ်ခါးစားနှင့်ပင် ခေါ်သွားခဲ့သည်။ သန်းမှိုက မြဖေ ကတားလို့ ချုပ်ကလေးတွေ လုပ်၊ နေပူလှန်းပြီး ယူသွားသည်။ မြို့ရောက်တော့ ရွာအပြင်ကိုတောင် မရောက်ဖူးခဲ့သော တောသူကလေး သန်းမှိုများ မြို့ ဆိုတာကြီးကို ကြည့်၍ အံ့သွဲရပါ၏။ တောမှာလို့ ရေနဲ့တိုင် မီးခွက် မိတ်တုတ်နှင့် နေကြတာ မဟုတ်ပါလား။ လျှပ်စစ်မီးလုံးတွေ တညိုးညီး၊ တိုက်တွေက အကြီးကြီးတွေ။ ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့် ရင်သပ်ရတာတွေချည်း။ ပါးဝပ်ကလေး ပွင့်အောင် ငြေးရတာတွေချည်း။ မြဖေက သန်းမှိုယူလာသော ချုပ်ကလေးတွေကို မက်မက်စက်စက် ယူလိုက်တော့လည်း သန်းမှို ပျော်ရပါ၏။ တကယ်တော့ သန်းမှိုကလေးကို ချုပ်ကြတာ ပါသလို မြဖေကလည်း သန်းမှိုကို လွမ်းလှ ကြောင်း တမ်းတလွန်းသဖြင့် ခေါ်ကြရခြင်းမဟုတ်လား။

စက်ပိုင်ကြီးအိမ်မှာ သန်းမှိုက လက်တို့လက်တောင်းခိုင်းရဘူးကလေး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အိမ်ဖော်ရယ်လို့လည်း မပြောသာ။ အိမ်သားလို

သဘောထားကြတာလည်း အမှန်ပင်။ ဘီမ်ဖော်ရှိသော်လည်း သန်းမိုက
အစစအရရ ခေါင်းကိုင်။ ဒေါ်တင်အောင် ဈေးသွားတော့လည်း တကောက်
ကောက် လိုက်ရပါ၏။ ခင်မမနှင့် မြေဖ ဝေယျာစွဲ အရာကိစ္စမှန်သမျှ ဒေလက်
လည်အောင် လုပ်ပေးရသည်။ မြေဖက ကစားလိုလျှင် လုပ်လောက်စ အလုပ်ကို
ပစ်ချကာ သွားကစားပေးရသည်။ မြေဖ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင် လက်မောင်း
ပြတ်လုမတတ် သန်းလွှဲပေးရတာမျိုး၊ မြေဖစီးမည် ဖီနပ်ကလေးတွေ
တိုက်ချွေတ်ပေးရတာမျိုးကလည်း ရှိသေးသည်။ သို့သော်လည်း သန်းမို့
မညည်းညူပါ။ မြေဖကို လုပ်ပေးရတာကိုပဲ ကျော်ဖော်ရှာသူ ဖြစ်ပါ၏။

မြို့မှာ သန်းမိုက ကျောင်းရယ်လို့ မနေရတော့သော်လည်း
ခင်မမက စာသင်ပေးတော့ စာခံရှိသော သန်းမို့အပို့ စာရေး ကြယ်ခဲ့ရသည်။
တော့မှာကြီးခဲ့ရသော သန်းမို့ မဟုတ်တော့ပါ။ ဆင်သမျှ ဝတ်ကောင်းစားလှ
ဝတ်စားခွင့်ရပါ၏။ မြေဖတို့၊ ခင်မမတို့နှင့်အတူ တစ်ပိုင်းတည်း စားရသည်။
ဒေါ်တင်အောင်ကလည်း သပီး တူမလို သွားလေရာ ခေါ်သည်။ တစ်နှစ်
အတွင်းမှာယင် သန်းမို့တစ်ယောက် မြို့သွေး မြို့ဖွေး မြို့ခရာင် ပြောင်လာခဲ့ပြီ။
ဒေါ်တင်အောင်က သရက်ကန်ဘုရားပွဲရက်ခရာက်တိုင်း ဆွမ်းလောင်းဝတ်
ပျောက် ဖုန်စဉ် ပြန်ပို့ပါ၏။ ရွာကာတော့ သန်းမို့ကိုကြည့်ပါး အံ့လည်း
အံ့သြော်ဝမ်းလည်း သာကြား။

“ကြီးတော် ဝမ်းသာပါသအေား ကျေးဇူးရှင်ပျေားစကားကို မြေဝယ်
မံကျေ နားထောင်ဟဲ့။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ပျေား နိုင်းသမျှလုပ်၊ ကြားလား ငါတွေမ”

သန်းမို့ သုံးချင်ရာသုံးဖို့ ဒေါ်တင်အောင်က ငွေစကြေးစကလေး
ပေးထားလေတော့ ရွာက ကြီးတော်နှင့်တကွ ဈွေအွေမျိုးမျိုးတွေကိုလည်း
သန်းမိုက ပေးနိုင်ကမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ သန်းမို့ အရွယ်ကလေး ရရဟမ်းနှင့်
အမျှ ဒေါ်တင်အောင်တို့ကလည်း ပို ပို အားကိုးလာရသည်။ အစစအရာရာ
သန်းမို့ခြော၊ သန်းမို့လက်ပင် ပြစ်လာခဲ့ပြီ။

“ကိုမြှု၊ ရှင် သတိထားမဲ့လား။ ကျွန်မတို့အိမ်မှာ သန်းဖို့ရောက်လာမှ
လုပ်သန်းကိုင်ငွေး ကောင်းလာတယ်နော်။ အီမံ့လည်း ကျက်သရော်စာတယ်။
ယုံကြည့်သံကျော်တာကလည်း မပြောပါနဲ့တော့။ စာရို့ဇ္ဈာလည်း ကောင်း
ရှာတယ်”

“အင်းကလေးမကလေးက လို့မှာရေးခြားလည်း ရှိပါရဲ့၊ တစ်အီးလုံး
ဝေယူရာ၏ ဖြန်းဖြန်းကွဲ လုပ်နိုင်သားကျယ်။ မင့်သား သည်းညည်းလည်း
ခံရှာတယ်”

သန်းဖို့ရောက်လာပြီး သုံးလေးနှစ်လောက်မှာ ငင်မမ အီမံ့ထားငှုံး
ကျသည်။ ခင်မမ၏ ငင်ပွန်းက အရာရှိပါက်၁ကဗောဓားဆိုတော့ သွောင်နှာကို
ပုံစံးပါ ခြောင်းလေရာ နယ်တကာ ရပ်တကာ လိုက်နေရပါ၏။ သည်တော့
လည်း ဒေါ်တင်အောင်မှာ သန်းမှိုက့် ခါတိုင်းထက်ပင် အားကိုးလာရ
တော့သည်။ မြှေဖောကလည်း လူပျို့ကြီးဟားဟားဖြစ်နေသည်တိုင် သန်းမှိုက့်
အားကိုးလိုင်တူနှုံး။ အစာအရာရာ သန်းဖို့ လုပ်ကိုင်ပေးမှု။ ထမင်းစား
တာဆောင် သန်းမှို့ခွဲးပေးမှ ဆိုတားပြီး ဖြစ်သည်။

မြှေဖောက သယ်ဝါန်းတက်သည့်နှစ်မှာ မပျော်လင့်ဘဲ စက်ပိုင်ကြီး
ဆုံးပါးသွားခဲ့ပါ၏။ ဒေါ်တင်အောင်မှာ သားဖြစ်သူကို သစ်စက်ထဲ ဦးစီး
အချင်သော်လည်း မြှေဖောက တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ချင်သည်ဆိုသုပြု့၏ သား
ဆန္ဒကို လိုက်လျော့ရသည်။ မြှေဖောက ရရှိကုန် တက္ကသိုလ်သွားတက်တော့
အီမံ့မှာ ဒေါ်တင်အောင်နှင့် သန်းဖို့ နှစ်ယောက်တည်း။

“မြှေဖောက ငါ့မှာ သားတစ်ယောက် သမီးတစ်ယောက် မွေးထား
ပေမဲ့ တာသယ်တမ်းကျကြတော့ သွေးမဖော် သားမစပ် သန်းမှိုက့် အားကိုး
မော်ပြီး။ အရေးဟယ် အကြောင်းဟယ်ဆိုရင်တောင် ငါ့အနားမှာ သန်းမှို့ပဲ
ရှိတော်ပါလား”

ဒေါ်တင်အောင်က သစ်စက်ကို ကာလပေါက်ချေးဖြင့် ရောင်းပစ်

လိုက်သည်။ ရှိသည့်ငွေကလေး ငွေတိုးချရုံကရွဲလို့ ငွေမရာတတ်။ သန်းမှိုက ငွေဝင်ငွေထွက် ကိုင်ရသည်။ တစ်ရက်တော့ ဒေါက်အောင်က သန်းမှိုကို မထင်မှတ်သော စကားတစ်ခွန်း ပြောလာပါ၏။

“သန်းမှို၊ ဒေါဒေါမှာ သမီးကလည်း တစ်နယ်တစ်ကြား၊ သား ကလည်း နိုးနှီးနားနားမရှိလေတော့ ငါတူမကြီးကိုပဲ ဒေါဒေါဖြင့် သားလို သမီးလို အောက်မေ့မိတယ်။ ကိုယ့်အိမ်က အိမ်သားလိုလည်း အောက်မေ့ပါရဲ့။ ဒေါဒေါတစ်သက် စောင့်ရှောက်ပါ။ ဒေါဒေါစိတ်ထဲရှိကဲ့အတိုင်းပြောရ ရင်တော့ သန်းမှိုကို မြဖော့နဲ့ ဒေါဒေါ နေရာချထားချင်တယ်”

ဒေါက်အောင့်စကားကို သန်းမှို အုံသလွန်းလို့ ပါးစပ်အဟောင်း သား ပြခံရပါ၏။ မဖြစ်နိုင်တာ။

“အို ဒေါဒေါရယ် ကျွန်မတိုက မောင်နှမတွေပါ။ ကျွန်မ”

သန်းမှို ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိခဲ့ပါ။ နေရာချထားချင်ပါသည် ဆိုမှ ငြင်းဆန်လျှင်လည်း ကြီးမားလှသော ကျေးဇူးတရားကို ကန်းရာ ကျတော့မည်။ လက်ခံရအောင်ကလည်း မြဖော့လို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား တစ်ယောက်က သူလို ဘာမဟုတ်သည့် တော့သူမိန်းကလေးမျိုးကို လက်ထဲပို့ ဆိုတာ စိတ်ကျုံပင် ထည့်မယဉ်ရဲ့ခဲ့ပါလေ။ သန်းမှိုအပို့ရာတော့ မြဖော့ကို ငယ်ကတည်းက သံယော်ရှိခဲ့မိတာလည်း ပုန်ပါ၏။ အရှယ်ရောက်တော့ လည်း မေတ္တာစိတ်ဖြင့် အတွေးဝင်မိတာတွေ ရှိပါ၏။ သို့သော် သည်လို အဆင့်မျိုးအထိတော့ သန်းမှို မဖျော်လင့်ပဲ့ပါ။ သည်တော့ စကားလှအောင်သာ ပြောလိုက်ရပါ၏။

“ကျွန်မကတော့ ဒေါဒေါစကား မပယ်ရှားခဲ့ပါဘူး။ ပယ်လည်း မပယ်ရှားချင်ပါဘူး။ ဒါပေသီ မြဖောနှုန်းအတိုင်း ရှိပါစေ ဒေါဒေါရယ်၊ မြဖောက နားရပ်ကို မက်တဲ့အရှယ် မဟုတ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်ကျည်း ငွေမန်ကျည်းကိုသာ မက်တော့မပေါ့။ ကျွန်မ မဝေခဲ့တတ်ပါဘူးရှင်”

မြဖက လက်ခံလေသလား၊ ငြင်းဆန်လေသလားတော့ မသီ။ သန်းမှိန့်င့် မြဖ နေရာချထားပေးလို့ စီစဉ်ကြပြီ။ ခင်မမတိမိသားနှပင် နယ်က ရောက်လာခဲ့ကြပြီ။ သန်းမှိဘက်က လာနိုင်သမျှ အွေးဖျိုးတွေလည်း လာကြသည်။ ကြီးတော်က ဆုံးရှာပြီဆိုတော့ ကြီးတော်သားသမီးတွေထက် သန်းမှိန့်င့် ဝမ်းကွဲညီအံ့ဩတော်သူတွေနှင့် ရွှာဖို့ရှာဖတွေကပါ မဂ္ဂလာပွဲကို လာရောက်ခဲ့ကြသည်။

“သန်းမှိရယ် ဉာဏ်းစိတ်ရင်း အကျိုးပေးသာပါပဲအော် ကံများ ကောင်းလှပေါ့အော်”

“ရွာကိုတော့ မပြတ် မပြတ် လာခဲ့ပါအော်။ မြို့က လူချမ်းသာနဲ့ ရလို့များ မာန မကြီးပါနဲ့”

တိတိပင်ပြောကြပါစို့။ မြဖနှင့် သန်းမှိ လက်ထပ်ပေါင်းသင်း လာခဲ့ကြပြီးမှ မြဖသောဘေးအမှန်ကို သန်းမှိ သိခွင့်ရခဲ့ပါ၏။

“သန်းမှိရယ် ငါ နှင့်ကို စောင်နှမလို စင်မင်မပျက်ပါဘူး။ သန်းမှိကို ယူရမယ်ဆိုတော့ အမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို ခေါင်းညီတ်ခဲ့ရတယ်။ တကယ် တော့ ငါ ပညာဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ချင်တာရော၊ နောက်ပြီး”

ထို 'နောက်ပြီး' ဆိုသော စကားဆက်ကို သန်းမှိ နားလည်သည်။ မြေဖကို သန်းမှိ အားမရတာတော့ ရှိသည်။ မြေဖက အပြောင်းအလဲမြန်ချင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရုံ စိတ်အလိုမကျချင်တာ၊ တစ်ဇွဲတ်ထိုးနိုင်တာ၊ တစ်ယူသန်ချင် တာတွေ ရှိတတ်ပါ၏။ ပင်ကိုအားဖြင့် စိတ်ပျော်သော်လည်း သူ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရမှ ဆိုသူမျိုး ဖြစ်၏။ သန်းမှိကို ယူရမည်ဆိုတော့ ခါးခါးသီးသီးတော့ မရှိ။ သို့သော် အလိုမကျသလိုလို၊ တစ်ခုံတစ်ရာ ကျိုတ်မှိတ်ခံစားနေရ သလိုလို၊ မယူချင်ဘဲ ယူရတော့မှာလိုလို ပုံရိပ်တွေ သန်းမှိ ဆုပ်ဖမ်းမိခဲ့ပါ၏။ သန်းမှိကတော့ အီမံထောင်ရက်သားပြုရသည့်တိုင် မြဖ ပညာရေး ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ကြားပေးပို့ စဉ်းစားထားပြီးသား။ အထူးသဖြင့်

၁၇၈၂၍ ကျန်းမာရေး၊ မေရာည်ရပ်တည်နှင့်ဖိုကတော့ အီမံစီးပွားရေးတစ်ခုရ
ဆုပ်ဆုပ်ကိုင်ကိုင်ရှုံးပဟုတ်လား။ ငွေတိုးကြေးတိုး ပေးတာ တစ်ဖက်ထားပြီး
ကုန်ခုံဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်တည်ကာ အခိုင်ချချင်သည်။ ၁၇၉၃၀ကလည်း
ငါသမီးသဘောပါလို့ စွင့်ပြုရှာပါ၏။

“အမေကတော့ သားနဲ့ သမီးကိုပဲ အားကိုးရတော့မှာပါပဲ။ အိုမင်း
မရွှေ့ပြုသူတော့ ထမင်းတစ်ဆုပ်၊ တရားတစ်ဆုပ်နဲ့ နေဖို့ရရင် ပြီးတာပဲ
မဟုဘုံလား။ အမေတို့မှာ လက်မဲ့ မဟုတ်ပါဘူးကူယ်။ သမီးသဘောပါ”

သန်းပို့နှင့် မိခင်က ပုပန်ကြသော်လည်း ပြုဖေက ခပ်အေးအေးပင်။
သူမှာ သူကိုစွဲစွဲ၊ ဘလွှဲလွှဲ အခြားပရီပြီ။ စကားကိုပင် တစ်နှုန်းနေလို့
တည်ချန်း မပြောတာတွေ ရှိခဲ့ပါ၏။ သန်းမှု နေတတ်ပါသည်။ သည်မိသားစု
တွေကြားမှာ အလုပ်အကျွေးပြဖို့ လူဘဝ ရောက်လာခဲ့ရတာပဲလို့ပင် ခံယူ
ထားသူမဟုတ်လား။ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးပြစ်အောင် သွေးရင်းမခြား
အင့်ရောက်ခဲ့သည့် ကျေးဇူးကို သန်းမှု ဆပ်ချင်တာပဲရှိသည်။

သန်းမှုမှာ သားဦးကလေး ရပြီး၊ နောက်နှစ်ဆိုလျှင် မြှုဖေလည်း
ဘဲ့ရုက္ခားလည်း။ အိမ့်သီးပွားရေးကို ကလေးဟစ်ဖက်နှင့် သန်းမှု ကသီလင်တဲ့
ထိန်းခဲ့ရပါ၏။ သူအတွက် မပါပါ။ မိခင်၏ ကျန်းမာရေးနှင့် သား၏ ပညာ
ရေးသာ ပဏေး။ သန်းမှုကိုယ်တိုင်က သူကိုယ်သူ 'အိမ့်အစော့' လို့သာ
သဘောထားခဲ့ရှာပါ၏။

၄

ကြားရသည့် သတင်းက မကောင်းပါ။ ပြဖေ ဘဲ့ရပြီးကတဲ့ည်းက မြှုပုက်
ချင်ခဲ့တာ ထား၊ သည်လောက် ပစ်ပစ်ခါခါ လုပ်လိမ့်မည်မထင်ခဲ့။ အလုပ်
တစ်ခုရရဖို့ သူ ရှာချင်ပါသေးသည် ဆိုလာတော့လည်း သွားပေါ့လို့သာ
ပြတ်တောင်းတောင်း ကုန်ပြန်လိုက်မိသည်။ မအေကလည်း သား အကဲမလှ
တာကို သိပုံရသော်လည်း မတားသာ။ တစ်ခုတော့ ဖြောပါ၏။

“ကိုယ့်မှာ သားနဲ့ မယားနဲ့ နော် ငါသား။ ကလေးကျန်းမာရေး၊ အမောကျန်းမာရေး တစ်ခုခုဖြစ်ရင်တောင် ငါသား အနားမှာမံရှိရင် တို့မှာ အက်ကွယ့်။ အလုပ်ကလည်း အလုပ်ပေါ့၊ အမေကတော့ မသွားစေချင်ဘူး။ မဖြစ်ပါဘူးဆိုရင်လည်း ငါသားသဘောပေါ့”

မြဖေက နားမဝင်။ ဗြတ်ထိက်သွားခဲ့သည်။ သန်းမှုကပင် ဆွဲထားသည် ဆွဲကြီးကို အပိုထည်ပေးလိုက်သေးသည်။ ရန်ကုန်လို မြို့ကြီးမှာ အလုပ်သွားရှာရတာဆိုတော့ ငွေတော့ ပါပါမှာ။ ပထမ လတွေမှာ အကျိုးအကြောင်း သိခွင့်ရသော်လည်း နောက်ပိုင်းလတွေမှာ အသံမကြားရတော့။ ဘာအဆက်အသွယ်မှုလည်း မရှုံး။ မိခင်ကိုပင် ဆိုးဆိုးကောင်းကောင်းမေးတာမျိုး မလုပ်တာကလည်း ထူးခြားမှုပင်။ သည်လိုအင့် လတွေကြားပြီ။

“အမေတော့ ငါသမီး လိုက်သွားစေချင်တယ်။ တစ်ခုခုတော့ ထူးတယ်။ ငါက မအေဆိုတော့ ငါစိတ်ထဲ ထင့်လှုတယ်ကွယ်”

သည်လိုဆိုတော့လည်း ကလေးပွဲကာ ရန်ကုန်မြို့က နယ်ခံဘုန်းကြီးကျောင်းကို လိုက်ရတော့သည်။ ကျောင်းကလည်း မြဖေ ရောက်လာ၍ကြောင်း၊ ကျောင်းမှာ တစ်ပတ်လောက်သာ တည်းခဲ့ကြောင်း၊ နောက်တော့ ပြန်သွားခဲ့ကြောင်းကလွှဲ၍ ဘာမှ မသိရတော့။ ဦးဇော်တစ်ပါးက မြဖေသွေးယောက်ချင်းဆိုသွေ်လိပ်စာကို ရေးပေးလိုက်သည်။ မလိုသော်ရှိ၊ လိုသော်ရှိ သွားမေးသင့်ကြောင်း အကြံပြုသည်။ သန်းမှုလည်း ကျောင်းသားတစ်ယောက် ခေါကာ ကားတစ်စီးနှင့် လိပ်စာအတိုင်း လိုက်ရပြန်ပါ၏။ ထိုသွေးယောက်ချင်းကလည်း မသိပါဟုသာ ဘူးခဲ့သည်။ တစ်ယောက်ကို ညွှန်းပြန်လို့ လိုက်ရပြန်သည်။ အဆင်မပြော။ သည်တော့ သန်းမှု စိတ်ပူးရပြီ။

“ဒါဆိုရင်တော့ အမူဖွင့်ရတော့မှာပါရှင်။ ကျွန်းမတို့က အကျိုးအကြောင်း သိရရင် တော်ပါပြီ။ ဝါးလုံး ဝါးခြေး ကွဲချင်တာပါ။ ဒါက သူကလေးပါ။ ကျွန်းမက သူဇူးပါ။ အစ်ကိုတို့ ကုည်းကြပါဦးရှင်”

သည်စကားကြားတော့ မြဖော်သယ်ချင်းဆိုသူက လန့်သွားပုံ
ရပါသည်။ မြဖော်အကြောင်း သူသိထားသမျှ ပြောပြတော့သည်။ မြဖော်
တက္ကသိုလ်မှာ တွေ့ခဲ့ရသူ စန်းစန်းဆိုသူနှင့် ထွက်ပြီးကြော်ကြောင်း၊ စန်းစန်း
မိဘများကလည်း မြဖော်လိုက်လေးကြော်ကြောင်း ပြောပြပါ၏။ သားငယ်ကို
ပိုက်ရင်း ပျက်ရည်နှင့် ပြန်ခဲ့ရရှုကလွှဲ၍လည်း သန်းမှို့ ဘာမျှမတတ်နိုင်တော့။
အီမှုအစေခဲလိုလို၊ မွေးစားသမီးလိုလို မရောမရာဘဝနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ
ဆိုတော့လည်း ဘယ်သူကိုမှ အပြစ်မတင်ချင်တော့တာ ပါပါ၏။ အီမြပ်နှင့်
ရောက်တော့ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရသည်။ မိခင်ခများ ရက်စက်လှသော
သားအတွက် ယူကြီးမရဖြစ်ရှာသည်။ သည်ချွေးမနှင့် သည်မြှုံးကလေး
ပျက်နာကို ကြည့်ကာ သည်းသည်းထန်ထန် ငါတော့သည်။

“အမေရယ် ကျွန်းမအကြောင်းနဲ့ ကျွန်းမ ရှိပါစေတော့။ ကျွန်းမ^၁
နေတတ်ပါတယ်။ သူအရိပ်အကဲ မဟန်မှန်း ကျွန်းမ သိပါတယ်။ အမေ
စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပါ။ မြဖော်ကို ကျွန်းမ မမှန်းပါဘူး။ သူလည်း သူကိစ္စနဲ့
သူ နေမှာပေါ့လေး။ တစ်နွဲ၊ ကျွန်းမတို့ဆီ လာမှာပါ အမေ”

သန်းမှို့ထင်သလို မြဖော်တစ်ရက်ရောက်လာခဲ့သော်လည်း မထူး
တော့ပါ။ မြဖော်တက္ကသိုလ်မှာ တွေ့ခဲ့ရသူ ချစ်သူ စန်းစန်းအကြောင်း
ပြောပြရင်း သူဘက်က စန်းစန်းအပေါ် ကတိပျက်ကွက်ခဲ့ရကြောင်း၊ သူ
အီမြထောင်ပြုပြီးဖြစ်သည်ကို ရှင်းပြသော်လည်း မဖြစ်နိုင်တော့သည့် အခြေ
အနေကြောင့် စန်းစန်းကို သူ နိုးပြီးခဲ့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း။ အခုတော့ သူတို့မှာ
သမီးကလေးတစ်ယောက်ပင် ရနေပြီဆိုသည့်အခါမှာတော့ သန်းမှို့ခများ
မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ပြီ။

သိပ်မကြာပါ။ မြဖော်မိခင် အော်တင်အောင် ဆုံးသည်။ မြဖော်
စိတ်လည်း ပါပါ၏။ အီမြကြီးကို ရောင်းချုပြီး ခင်မမနှင့် မြဖော်တို့ အမွေ
ခွဲယူကတော့ သန်းမှို့ ဘာတစ်ခွန်းမျှ မဟဲ့ပါ။ ရကောင်းနေလို့လည်း

မအောက်မေ့ခဲ့။ သူ့ဘဝမှာ ခိုက္ခိုးစရာမဲ့မှတော့ သား လူမမည်ကို ပိုက်ဖြီး ရွာပြန်ရုံသာရှိတော့သည်။ သူ့ပစ္စည်းကလေးတွေ သူ ထုပ်ပိုးနေခိုက် မြဖေ ရောက်လာခဲ့သည်။ မြဖေက သားအတွက် ဝေစုဆိုကာ ပိုက်ဆံတွေ လာချုပေး ရှာပါ၏။ သန်းမှိုက လက်မခံ။

“မြဖေရယ် လင်သားဆိုသူကိုတောင် ငါ မပိုင်ရမှတော့ လင်သား ရတဲ့ ခွဲတမ်းပိုက်ဆံဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ နင့်မှာ သားမယားရှိနေပြီဆိုတော့ ဟိုခများလည်း နင့်ခွဲတမ်းဝေစုကို ဖျော်ရှာပျောပေါ့။ ငါ မလိုချင်ပါဘူး၊ မယူပါရစေနဲ့”

“မဟုတ်တာဘဲ သန်းမှုရယ်၊ စန်းစန်းကလည်း သဘောတူ ပါတယ်။ နင် ရွာပြန်ပြီး ဘာလုပ်စားမှာလဲ။ နင်က ဒက္ခာခံနိုင်ပေမဲ့ ငါသား ကလေး ရှိသေးတယ်။ ကလေးကို ပညာတတ်အောင် သင်ပေးရညီးပယ်။ ယူသွားပါဟာ”

“မယူဘူး၊ ဒါ နင့်သားလည်း မဟုတ်ဘူး။ မြဖေ၊ နင်နဲ့လည်း မဆိုင်တော့ပါဘူး။ ငါ စိတ်ဆိုးလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူး မြဖေ။ နင့်ကို ကလေး တုန်းကတည်းက ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ သံယောဇ် ငါ တစ်ပြားမှ မလျော့ဘူး။ ဒါပေသိ တို့သားအမိအတွက် နင် မရှိတော့ဘူး။ ငါ ရွာပြန်မယ်။ ငါ တောသူပဲ့ ထမင်းတစ်လုတ်တော့ ရွာမှာလည်း မခက်ပါဘူးဟယ်”

သန်းမှိုက ပြောတော့ မြဖေ ကျူးကျူးပါအောင် ထိုင်းထိုင်းခဲ့တာ ကိုလည်း မှတ်မိ၏။ မဲ့မှုတ် ရွာပြန်ရောက်လာတော့ ကြီးတော် မရှိရှာတော့ သော်လည်း ညီအစ်မတစ်တွေက လက်ခံကြရှာသည်။ သန်းမှု ရွာအပြန်မလှ သော်လည်း ရွာက စာနာပေးကြသည်။ ရွာပြန်ရောက်လာကြသည့် သား အမိကို စောင့်ရှောက်ဖော်ရကြပါသည်။ ရွာမှာ ရရှာ တောအလုပ်ကို သန်းမှု အမိကို စောင့်ရှောက်ဖော်ရကြပါသည်။ သား ရှင်ပြုချိန်မှာ ရှင်ဖြစ်လှားနှင့်ခဲ့သည်။ သားကတော့ သာောက်လိုက်လုပ်ရင်း သား ရှင်ပြုချိန်မှာ ရှင်ဖြစ်လှားနှင့်ခဲ့သည်။ သားမတောဘဝက မထွက်ချင်ကြောင်းပြောလာတော့ ထူးခြားလှသည်။ သားမတောဘဝက မထွက်ချင်ကြောင်းပြောလာတော့

သန်းမှိုမှာ သား ကိုရင် ပျော်သလောက် ဝတ်ပါစေတော့ ခုံုံးဖြေရသည်။
အချိန်တန်လျှင်လွှဲဝတ်လဲလိမ့်မည် ထင်ခဲ့သော်လည်း သား ကိုရင်က သက်နှိုး
ဝတ်နှင့် ပျော်နှဲပြီ။ ပန္တလေး ဘာသင်တိုက်ကြီးတစ်တိုက်၏ ဘသင်သား
အဖြစ် ပို့တားရင်းက အသက် နှစ်ဆုံးပြည့်တော့ ရဟန်းခံပြန်လေ၏။
သန်းမှိုမှာ ရဟန်းမယ်တော်ဘဝရောက်လာတော့လည်း မသန်းမှိုဘဝက
အရိုးသန်းမှို (အရိုးမှို) ဘဝ ဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ ကိုမြှုဖောကတော့ မယူးကို ပစ်ပယ်
နိုင်သည် ထားပါဦး၊ သားကိုပင် တစ်ခေါက်တစ်ကျင်း လာမကြည့်ခဲ့။
ရွာကလည်း မြဖောကို သတိမရကြတော့ပါ။

အရိုးမှိုကတော့ သား ရဟန်းအတွက် စိတ်အေးရပြီ။ မြှုကျောင်းမှာ
သား ရဟန်းက စာတတ်ဝါတတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်၍ အတောက်ပို့ပဲ ရက်ယူရပါ၏။
အရိုးမှိုကတော့ ရွာမှာပဲ တောာအလုပ်ကလေး လိုက်လုပ်ရင်း ရရားစားနှင့်ပင်
အိုးနာကျလာခဲ့ပြီ။ သားရဟန်းကလည်း အဆေးက ထောက်ပံ့တော်မူရှုပါ၏။
အရိုးသန်းမှို တစ်ဝါးတစ်ခါး ဝလုံးရုံးမက ရွာဦးဆရာတော်ကျောင်းလည်း
တတ်စွမ်းသမျှ လူ၍ တန်းရပါ၏။ ကျောင်းဝင်းထဲ ဝင်မိလေတိုင်း အရိုးမှို
နားထဲမှာ အသံတွေ စီစီည့်ည့် ကြားယောင်နေမိတာတော့လည်း ရှိပါ၏။
“ဉာဏ် ပန်းသီ မြဖော သန်းမှို”

မြဖောနှင့်အတူ ရောလောင်းခဲ့ရသော ပုန်းဉာဏ်ပင်ကြီးပင် အမွင့်တွေ
ဝေလှပြီ။

၅

ထိနေ့က အရိုးမှိုတစ်ယောက် မနက်မိုးလင်းကတည်းက စိတ်တွေ လေးနေ့
ခဲ့သည်။ အောက်မျက်စတွေကလည်း လူပိုလိုက်တာ။ မြှုကျောင်းက မောင်ပွဲ့ဗျာ့
နေထိုင်မှ ကောင်းပါလေစ။ သားပွဲ့ဗျာ့က သူ့ကျောင်းရိပ်ကို လာခိုနေပို့
ခေါ်သော်လည်း မနေချင်ခဲ့။ မြှုံးဆိုတာကြီးကို အရိုးမှို နားက်တစ်ခေါက်
ပြန်မရောက်တော့တာပါသလို လုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်နေသေးသမျှ ချွေးနှုံး

ကလေးဖြင့် လူ။ရေးတန်းရေး လုပ်လိုက်ချင်သေးသည်။ ပြီးတော့ သားပွဲ့ဌားကို လူတွေက ကြည့်ညိုနေကြတာမဟုတ်လား။ သားပွဲ့ဌားကို သွားနေလျှင် မယ်တော်ဆိုဦးတော့၊ သားပွဲ့ဌားကို အရိုအသေ လျော့ကြုံမှာ ထိုးသည်။

မနိုက်စောင့် ပဲထောပတ်ပင်တွေ ရိတ်ဖို့ တံစိုကို ထရုက အဖြုတ် လွတ်ကျတော့ ခြေထောက်ကို ထိသွားခဲ့သည်။ လရောင် လဲလဲ အောက်မှာပဲ သွေးတွေကို ပုန်နှင့် သိပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ တံစိုကို လက်က ချကာ ဘုရားစင်ရေးမှာထိုင်လျက် ဝတ်ချရင်း မေတ္တာပို့၏။

သွားလေသူ စက်ပိုင်ကြီးနှင့် စက်ပိုင်ကတော်၊ ကြီးတော်တို့ကို အံမျှအတန်း ဝေသည်။ ခင်မမနှင့် မြဖေတို့ မောင်နှမဂိုလည်း မေတ္တာပို့သည်။ သားပွဲ့ဌားကိုလည်း မေတ္တာပို့သည်။ ပြီးမှ တံစိုကို ကိုင်ကာ ပရိတ် ထွက်ခဲ့တော့သည်။

“အရိုးမှု့ရေ အရိုးမှု့၊ တော်ထဲ ပရိတ်သွားကဗို့ တော်ရေ့。”

ဟော တောင်ရပ်က မိကြည်တို့ လှမ်းဟစ်နေကြပြီ။ ခြေကို သုတေသနတ်ကလေး လှမ်းရင်း ထွက်ခဲ့သည်။ တော့သူမကလေးတွေကြား အရိုးမှု့လည်း ဝင်ရောလိုက်သည်။ ရောင်နိကလေး မသမ်းတသမ်းမှာ ပရိတ်ရမည့် ပခင်းရှိရာ ရောက်ခဲ့ပြီ။ ကိုင်း နေမပူခင် ရိတ်မှုပါပဲ။

“ဈွှေမြို့နေ ကပ်တော်တန်းက... လွမ်းရစ်ပ တဘာဘာ... စာကမ်းလို့မှာ... လွမ်းချင်ပါရဲ့ မောင်ကလေး.... မောင်တို့မလေ မြစ်ရေသောက်မို့... မယ်တို့မလေ ကန်ရေသောက်မို့... လွမ်းလောက်ပလေး”

“မို့ညီကြီး ချုန်းသဟဲ့... လွမ်းတုန်း လာမယ်ဆို... ချောင်းရေ နဲ့ကို... လွမ်းတုန်း လာနိုင်ရိုး... ချောင်းရရက တို့”

မိကြည်တို့၊ ဘုတ်မတို့က ပရိတ်ရင်း တေးဟစ်လိုက်တော့ မြဖေကိုတောင် လွမ်းမိသလိုလို။ သည်အရွယ်ကြီးရောက်ခါမှ အရိုးမှု့စိတ်တွေ

ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်။ ဟုတ်သေးပါဘူး။ အရိုးမှုက ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ကိုယ်
နိုင်အောင် ချုပ်လိုက်ရင်း တံစံနှင့် ပဲထောပတ်ပင်တွေ ကုန်းကာကုန်းကာ
ရိတ်လိုက်သည်။ ပဲပင်တွေ မဲရိတ်နေတုန်း ခြေသလုံးမှာ ပုခနဲဖြစ်သွားလို့
င့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မိကြည်ရေ အေ မိကြည်၊ လာစမ်းပါဉီးအေ။ ငါ ငါကို မြွှေ့မြွှေ့”

အရိုးမှု တစ်ကိုယ်လုံး ပူလာကာ တုန်းရိုလာခဲ့သည်။ မျက်လုံးတွေ
ဆိုတာ ပြာခနဲ စိမ်းခနဲ့။ မိကြည်တို့တစ်တွေ ဂိုင်းလာတော့ ပါးစပ်က
အမြှုပ်တွေတောင် ထွက်နေခဲ့ပါပြီ။

“သာခွေး၊ ဇွာထဲ ပွေ့ခေါ်ခဲ့ပါဟဲ့”

“ဇွာထဲခေါ်လို့ ဘာလုပ်မှာတုံး။ လူည်းကောက်ခိုင်းမှပေါ့ဟဲ့။
ဆူးလေကုန်းဇွာက ဆေးပေးခန်း ပြေးရမှာ”

“မြွှေ့ဆိပ်မန်းတတ်သဲ့ ဘကြီးမှန်း အရင်ပြေးခေါ်ချော့း”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်အသံတွေ ဆူညံနေတာကိုတော့ အရိုးမှု
သိနေပါ၏။ ရင်ထဲမှာလည်း မိုးစနှင့် ထိုးသလို ပူတက်လာခဲ့သည်။ အရိုးမှု
စိတ်တွေက မြို့ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သိတင်းသုံးနေသော သားပွွှင်းဆီ
ရောက်သွား၏။ တစ်ဖန် ဇွာဦးဆရာတော်ကျောင်းဆီ ရောက်သွားပြန်၏။
ကျောင်းဝင်းထဲက အပွင့်တွေ ခဲ့ခဲ့လျှပ်နေသည့် ပုန်းညွက်ပင်ကြီးကို မျက်စိထဲ
မြင်ယောင်လာခဲ့သည်။ သည်ဝါဆိုဦးမှာ ပွင့်လိုက်တဲ့ ပုန်းညွက်တွေဆိုတာ
ဆုပ်ဆုပ်ဖွေးလို့။ ပုလဲဥကလေးတွေ ခီထားတဲ့အတိုင်း။ အဲသည် ပုန်းညွက်
ပင်က မြဖော့နဲ့ ငါ ရောလောင်းမဲ့ကြတဲ့ အပင်ပေါ့။ မြဖောကာ နေထိုင်မှ
ကောင်းရဲ့လား။ သူ့သားသမီး၊ သူ့ဇနီးနဲ့ ပျော်နေတယ်ဆိုရင်လည်း ပြီးတာ
ပါပဲလေး။ မြဖော့နဲ့ ငါကတော့ ကံပါသလောက်ပဲ နေခွင့်ရဲ့ခဲ့တယ်။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ရဟန်းတစ်ပါးကို မွေးဖွားနိုင်ခဲ့လို့ မြဖောရော ငါပါ ကုသိုလ်ထူးခဲ့
ကြပြီပဲ။ လောကအတွက် ရဟန်းတစ်ပါး အမွှတားခဲ့နိုင်တာကိုပဲ ငါ

ဝမ်းသာတယ်။ ငါ သေပျော်ပါပြီ။ အရိုးမှို့ သတိကလေးရှိသလောက်
လျောက်တွေးနေမိခြင်းဖြစ်၏။ နားထဲမှာလည်း အသံတွေ စီစီညံလျက်
ရှိပါ၏။

“ဉာဏ် ပန်းသီ မြဖေ သန်းမှို့”

“ဉာဏ် ပန်းသီ မြဖေ သန်းမှို့”

“ဉာဏ် ပန်းသီ မြဖေ သန်းမှို့”

အရိုးမှို့နားထဲမှာ အသံတွေ ကျယ်ရာက တဖြည်းဖြည်း ဖိန့်လာခဲ့၏။

ဉာဏ်စောင်းတော့ ဦးပွဲ့ဌားကြီး ရွာပြန်ကြော်လာပြီ။ အရိုးမှို့ကို
ဆူးလေကုန်း ဆေးပေးခန်း လှည်းပြင့် သွားပို့တုန်း ကိုရင်သာခွေးက ကြံ့ရာ
လှည်းကို စီး၊ ကြံ့ရာ ကားဖြင့် မြို့ကို အပြေးသွားတာ ဦးပွဲ့ဌားကြီးကို
ပင့်စောင်းခဲ့သည်။ ဦးပွဲ့ဌားကြီးက ကားကို အမြန်ဆုံးရှားကာ ရွာကို ပြန်ကြ
လာတော့ တစ်လမ်းလုံး မယ်တော်ကြီးကို မေတ္တာပို့သည်။ ရွာ လှည်း
ပြန်ရောက်လာချိန်မှာတော့ မယ်တော့ရပ်ခန္ဓာသာ ပါလာခဲ့တော့၏။ အမြဲ
သည်းခံတတ်သော၊ စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိသော မယ်တော်ကြီး ပျက်စီး
ရခြင်းကို တရားဖြင့် ရွှေမှတ်သော်လည်း တရားသည်ပင် မတိုးနိုင်အောင်
ရှိခဲ့ရသည်။ ရဟန်းတစ်ပါးအနေဖြင့် သတိကို မြှေအောင်တည်လျက် ဝမ်းနည်း
ရိပ်ကို ဖုံးပါတော်မူရှာခဲ့သည်။

အရိုးမှို့က ရွှေ့အပြင်မှာ ဆုံးသည့်အတွက် ရွာထဲမသွင်းကောင်း။
ရွှေ့ပြင်မှာပဲ ထားကြရပါ၏။ နောက်တစ်ရက် သုသာန်ရရပ်ပေါ်တွင် ဘဝ
တစ်ပါး ပြောင်းရှာသော မယ်တော်နှင့် မယ်တော့ ရပ်ကလာပ်ကို ရွှေမှတ်
နေသော သားရဟန်းတို့၏မြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း ရွာကလည်း စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ကြရသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ လှည်းတစ်စီးနှင့် လူတစ်ယောက် ရွာကို ရောက်
လာခဲ့သည်။ ပုံပြင်းလှသော နေရာင်အောက်မှာ လှည်းသည် တအီဘီ

မောင်းလာခြင်းဖြစ်၍ လှည်းပေါက လူကြီးသည်လည်း နေပါဒက်မြောင့်
ပင်ပန်းနေပါ ပေါက်နေလေသည်။ လူကြီးက အသက် ကြီးလှပြီဖြစ်၍
ကျေလိုသော ဓမ္မာကိုယ်က ချုံးချုံးကျေလျက်ရှိရာ စိတ်အဲ ဆင်းခဲခြင်း၊ ကိုယ်အဲ
ဆင်းခဲခြင်းဖြင့် အထုအထောင်းခံထားရသကဲ့သို့ ရှိပါ၏။ ရွှာအနောက်ဘက်
ဘူးတံ့ခါးမှာ လူမှုလူဝေးကြီးက လှည်းလမ်းမှာ ပိတ်နေသည့်အတွက်
လှည်းက ခေါ်တောင့်ကာ ရပ်ထားလိုက်ရသည်။ လှည်းပေါ်မှာ ထိုင်းလိုက်
လာသူ လူကြီးက လှည်းတုံးလိုက်သဖြင့် ဆတ်ခနဲ့နှီးသွားရာက လှမ်းမျှော်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါ သရက်ကန်ပဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ရွှာဝင်ပါပြီ”

“လူတွေက များလှချည့်လား၊ ဘာရှိလို့တုံး”

“နာရေးချေသာင်းမြို့ လာကြောာ နေနှာပေါ့များ”

“ဘယ်သူနာရေးပါလိမ့်”

လူကြီးက ရွာသားတစ်ယောက်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မြတ် ကျေပ်တို့ရွာက ရဟန်းမယ်တော်ကြီး အရိုးမှီ အသုဘပါ။

ပိုးထိပြီး ဆုံးသား ရွာတွေက လာလိုက်ကြသာ မြင်သဲ့အတိုင်းပဲ”

“ဘယ်သူရယ်များ”

“အရိုးမှီလေး၊ အရိုးမသန်းမှီး၊ မှုဆုံးမကြေးပါများ၊ သားကတော့
ရဟန်းဝတ်နဲ့”

လူကြီးက လှည်းရံတုံးတို့ ကိုင်လျက် ကြက်သေ သေသွား
တော့သည်။ လူတွေ သချိုင်းရရပ်ဆီ သွားကြတော့ လှည်းလမ်းရင်းပြီး
လှည်းဆရာက ဖွားကို နကန်တို့လိုက်သည်။

“ခကရပ်ပါဦးများ၊ ဟိုသစ်ရိပ်မှာ လှည်း ခကရပ်ထားစမ်းပါ။”

ကျေပ် ဝင်ကြည့်လိုက်စမ်းပါရခို့”

လှည်းပေါ်က ခရီးသည်ကြီးက ပစ္စည်းတွေ လှည်းပေါ်မှာပဲထားခဲ့ကာ
အများနှင့် ရောပြီး ဝင်လိုက်သွားလေ၏။ ဖက်ငျာင်ပင်ကြီးအောက်မှာ
ရွာသူရွာသားတွေ မနည်းပြီ။ တရားရှုမှတ်နေသော ဦးပွဲင်းကြီး တစ်ပါး။

လွှဲကြီးက အားလုံးကို တိုးရွှေ့ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူ့ကို ဘယ်
ရွာသူရွာသားကမှလည်း ဂရာမထားမိကြုံ။ ဂရုထားမိသည့်တိုင် တစ်ခါက
'ညနေ ပန်းသီ' လို့ သည်ရွာမှာ အော်ကာဟစ်ကာ ပျော်ခဲ့ဖူးသော 'ဦးမြဖော'
လို့လည်း သိကြတော့မည်မဟုတ်ပါ။ ကြာမြင့်လှပြီဖြစ်သော နှစ်ကာလများ
ကပဲ အရာအားလုံးကို မွှန်ဝါးစေခဲ့လေပြီ။

ဦးမြဖောက ဦးပွဲင်းသေား ဝင်ထိုင်ရင်း မျက်နှာကို စွေ့စွေ့ကြည့်နေ
ခဲ့သည်။ ဦးပွဲင်းကြီးကို ဦးသုံးကြိုမ်ချကာ ထလိုက်သည်။ အရီးသန်းမှို
ရပ်အလောင်းကို တစ်ချက်သွားကြည့်လိုက်ပြီး လှည်းရပ်ထားရာဘက်ကို
ပြန်လှည့်လာခဲ့လေ၏။ လှည်းသမားကတော့ သရက်ကန်ရွာဘထိ လှည်း
ငှားလာသူ လွှဲကြီးကို နားမလည်နိုင်သော်လည်း သစ်ရိပ်ထဲက စောင့်နေ
ခဲ့သည်။ ဝေးလှသော မြစ်ဆိပ်ဆိုက ငှားလာခြင်းဖြစ်၍ သရက်ကန်
ရောက်ရုံပါ ဆိုခဲ့သူမဟုတ်လား။

"ကိုင်း လှည်းဆရာ၊ ကျူပ် သရက်ကန်ရွာထဲ မဝင်တော့ပါဘူးယူ။
ကျူပ်ကို မြစ်ဆိပ်သာ ပြန်ပို့ပါတော့"

"ဘယ်လိုဖြစ်လို့တုံး၊ နားတွေ ပန်းနေပြီ ဆရာကြီးရှုံး၊ ချက်ချင်း
လှည့်ပြန်လို့တော့ မရဘူး။ ကျူပ်လည်း ထမင်းမစားရသေးဘူး။

"ကိုင်းပါလေ၊ ပြန်သာလှည့်ပါ။ တစ်ဇုနောက်တော့ လှည်းရော
လူရော နားကြ၊ စားကြသေးတာပေါ့။ ကျူပ် ကျသလောက် ပေးပါမယ်"

လှည်းက နောက်ကို ပြန်လှည့်ရတော့သည်။ သချိုင်းဘက်ဆိုက
စိစန္ဒိနိုကြီးသံတွေ ထွက်လာချိန်မှာတော့ ခရီးသည် တင်လာသော လှည်းက
ကျောခိုင်းခဲ့လေပြီ။

သရက်ကန်သချိုင်းသို့ မမျှော်လင့်ဘဲ လူတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ခြင်းကို
မည်သူမျှ မရိပ်စားမိလိုက်။ အရီးသန်းမှုအလောင်း မြေကျမည့်နေ့မှာမှ
ဆိုက်ဆိုက်မြို့က်မြို့က် ရောက်လာသော ဦးမြေဖော်လည်း မထင်ခဲ့ကြ။ သား
ပွဲ့ောင်းကို ဦးသုံးကြော် ဝတ်ဖြည့်ခဲ့တာကိုလည်း သတိမထားမိကြပါ။ သရက်ကန်
သုသာန်မှာ ဆုံးဖြစ်ကြသော မိခင်၊ ဖင်နှင့် သားတို့၏အဖြစ်သည် တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး တစ်ဘဝစီခြားလျက်ရှိခြင်းသည်ပင်လျင် ဆန်းကြယ်လှပါ၏။

သည့်နောက်တော့ ရွာကပဲ သားပွဲ့ောင်းဆန္ဒနှင့်အညီ အရီးမှုအတွက်
ပြောသာခိုးဆောင်ပါ ဂုတစ်လုံး တည်ဆောက်လျှော့ခြင်းခဲ့ကြသည်။ ဦးပွဲ့ောင်း
သည်လည်း များမကြာမိမှာပင် စာချေရဟန်းတစ်ပါးအဖြစ် အောက်ပြည့်
အောက်ရွာဘက် ကြွေသွားရာက ရွာပြန်မရောက်လာတော့။ သို့သော်
မယ်တော်ကြီး ဆုံးပါးသည့် တန်ခိုးလကွယ်နေ့ရောက်တိုင်း ပြန်ကြလာလေ့
ရှိ၏။ ဤအဖြစ်သည်ပင် နောက်ထပ် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ် ကျော်လာခဲ့ပြန်ပြီ။

တစ်ရက်မှာတော့ လူည်းသမား ဦးစံခက တစ်ခါက သူ လူည်းကြုံ
ခေါ်တင်ခဲ့ရသူ ခရီးသည် လူကြီးတစ်ယောက်အကြောင်းကို ဘိုးကံကောင်း
အား ပြောပြန်ခဲ့သည်။ ထိုခရီးသည်ကြီးက သူ့ဘဝ သူ့အကြောင်းတွေ
လူည်းပေါ်မှာ ပြောပြခဲ့ကြောင်း၊ ဆင်းရဲပင်ပန်းလွန်းလှသော သူ့ဘဝကို
အနီးနှင့် သားဖြစ်သူ အရိပ်မှာ ခို့ဖို့ လိုက်လာခဲ့သော်လည်း အနီး သေဆုံးခြင်းနှင့်
ကြုံကြိုက်ရသည့်အပြင် သားကလည်း မြင့်မြတ်သော ရဟန်းဘောင်ကို
ရောက်နေဖြေဖြို့၍ လူညွှန်ပြန်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်းတွေပါ ပြောပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“အင်းငါက မြဖေတို့ သန်းမှုတို့နဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကျောင်းနေ
ဖက်တွေပါကြာ။ မြဖေ သူ့အရိပ်ခို့ဖို့ လိုက်လာမှန်းသာ သိလိုကတော့
သန်းမှုကဖြင့် သေရာကတော် ငါက်ခနဲ့ထဲတိုင်ပြီး အလုပ်အကျွေး မြှုမယ့်
သူကွယ်”

“တကယ့်လူများ မယားဆုံးတာတောင် တစ်စက် မျက်ရည်
မကျွေး၊ သုတ်ခနဲ့ပြန်ပြီးတော့သာ”

“ကြားထဲက မင်း နာမနေနဲ့ စံခရေ။ အင်း တစ်ရက်တည်း
တစ်နေရာတည်း သုံးယောက် ဆုံးကြပေမဲ့ ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ မမှတ်မိကြ
တော့တဲ့ဘဝတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြရပြီကိုး။ သည်းခံခွင့်လွှတ်သူ၊
ရက်စက်စိမ်းကားသူနဲ့၊ သည်နှစ်မျိုးကို တရားနဲ့ လျှစ်လျှော့နိုင်သူတွေလို့သာ
ဆုံးရတော့မှာပဲ”

လူည်းဆရာကြီး ဦးစံခ ကတော့ တစ်ခါက လူည်းကြုံ ငှားစီးခဲ့သူ
လူကြီးကိုသာ မြင်ယောင်လျက် ရှိပါ၏။ ခရီးသည် အိုကြီးက ဘယ်ဆီ
ဘယ်ဝယ် ရောက်သွားပြီ မသိသော်လည်း သရက်ကန်စွာ သချိုင်းဝက
အုတ်ရှု ပြောသာဒ်ကြီးကတော့ မားမားကြီး ရှိနေပါ၏။ ဘာလိုလိုနှင့် တန်ခူး
လည်ပြန်တော့မည်။ အာဂန္ဓာရဟန်းကြီးတစ်ပါး ကြွရောက်လာတော့မည်။
သည်နှစ်တော့ တစ်ခါက ထိုအဖြစ်ကို ရဟန်းကြီးအား လျှောက်တင်ရှုံးမည်။

အေးချမ်းလှသော အညာစွာကလေး၏ ဆွဲတ်ပျုံလွမ်းမောဖွယ်
ဒဏ္ဍာရှိတစ်ပုံံပင်။

Family မဂ္ဂဇင်း၊ ၂၀၀၉၊ ဖေဖော်ဝါရီ

ပန်းစည်းကြီး
မရွတ်စွာရှည်များ

- မှန့်ဆပ်သွားဖူးကလေး
- မြိုင်နှင့် ရရှိ
- အထေးကမ္မန်း ဟိုရွာလမ်း ထိုးတန်းကြီး လုပါဘီ
- ကွဲ့ရ ပန်းပွင့်များ
- မန္ဒားကောက်
- ကျားထူးအလွန်
- ဉာဏ် ပန်းသီ
- မြစ်မ်းရည်
- နတ်သိုးကွဲ